

Giới thiệu Bản Lĩnh Của Nữ Phụ

Đường Tâm, 26 tuổi, cô là một bác sĩ khoa cấp cứu thuộc bệnh viện S. Mục tiêu lớn nhất cuộc đời của cô là: phấn đấu hết mình để có một cuộc sống ngôn tình thoải mái bù đắp cho tuổi thơ thiếu thốn tình thương và vật chất của mình, phải thể hiện rõ Bản Lĩnh Của Nữ Phụ. Trác Đình, 26 tuổi, cô là một nhà thiết kế thời trang trẻ đầy tài năng. Trác Đình và Đường Tâm cùng nhau lớn lên trong cô nhi viện, cùng nhau trải qua những giai đoạn khó khăn nhất trong cuộc sống, cô cũng là người thân duy nhất của Đường Tâm. Mục tiêu lớn nhất cuộc đời của Trác Đình chính là bằng mọi giá phải tìm bằng được một "nam thần" đứng nghĩa để cô yên tâm vui vẻ giao Đường Tâm cho người đó quản lý. Nhưng không gặp không nên duyên... Một Đường Tâm ôn hòa, sâu sắc; một Trác Đình nhiệt huyết lạc quan sẽ làm như thế nào để thay đổi hai cái số phận máu chó đã được định sẵn cho hai cô khi hai cô bị xuyên vào một cuốn truyện tiểu thuyết cực hot?

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Cuốn Tiểu Thuyết Cầu Huyết

01 giờ sáng!

Đường Tâm ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường trong phòng trực rồi gấp quyển truyện dày cộm vừa đọc xong lại. Cô lật qua lật lại ngắm bìa quyển tiểu thuyết màu xanh ngọc nhạt điểm xuyên những đóa hồng màu trắng đậm chất ngôn tình rồi khẽ thở dài.

Ting! Ting! Tiếng chuông báo tin nhắn từ laptop của cô vang lên.

"Cậu đọc xong cuốn tiểu thuyết cầu huyết đó chưa?"

"Mình vừa đọc xong!"

"Cậu thấy nó như thế nào?"

"Cũng khá hay! Happy Ending theo đúng chuẩn ngôn tình!"

"Trời đất! Truyện máu chó như vậy mà cậu khen là sao?"

"Máu chó chỗ nào?"

"Chị hai à chị hai, chị không thấy tên của hai nhân vật siêu cấp nữ phụ xúi quẩy, đen đủi là tên của tui và chị hay sao?"

"À! Chỉ là trùng tên thôi mà! Cậu bức mình làm gì?!"

"Sao lại không?! Cái tên xinh đẹp của chị đây bị người ta lấy đặt cho nhân vật phụ chị không nói, đã như vậy còn bị tên tác giả kia cho thêm mấy ngôi sao quá tạ và mấy xô máu chó như vậy làm sao một người thiện lương, dễ thương, yếu đuối như chị đây chịu đựng được? Không được! Mình phải gửi mail cho nhà xuất bản yêu cầu họ đổi tên hai nhân vật nữ phụ giống tên mình và cậu mới được, không đổi mình sẽ kiện họ vì quyền truyện họ xuất bản làm ảnh hưởng đến tâm lý và đời sống của mình!"

"Cậu xong việc chưa?"

"Mình có bận việc gì đâu! Bỏ ra mấy tiếng đồng hồ ngồi luyện cuốn tiểu thuyết này rồi ôm một bụng tức đây nè!"

"Mình tan ca trực rồi! Cậu ở shop đợi mình nha. Mình đến đón cậu rồi bọn mình đi ăn khuya nha. Mình đói bụng quá!"

"Ok baby!"

Đường Tâm mỉm cười tắt laptop rồi đứng dậy thu dọn đồ đạc của mình ra về.

Đêm khuya, đường xá vắng vẻ, Đường Tâm chỉ mất 30 phút đã chạy đến trước shop thời trang của Trác Đình. Đường Tâm lái xe vào chỗ đậu xe xong vui vẻ mở cửa shop bước vào thì thấy Trác Đình vẫn còn đang ngồi ôm laptop, những ngón tay thon dài xinh đẹp đang thoăn thoắt gõ bàn phím.

"Cậu làm gì đó?"

"Mình vào Fan Page của tên tác giả kia gửi bình luận!"

"Sắp xong chưa?"

" Rồi! "

Trác Đình đáp xong rồi lập tức tắt laptop, uể oải đứng dậy lấy túi xách cất bước đi theo Đường Tâm.

Trác Đình vừa đóng cửa cửa hàng xong, chưa kịp xoay người đi ra xe cùng Đường Tâm bỗng nhiên hai cô nhìn thấy một đám khói đen kịt bốc ra từ một ngôi nhà khá gần đối diện chỗ hai cô đang đứng, sau đó là tiếng la hét của nhiều người:

" Cháy! Cháy nhà rồi! "

" Có ai không? Làm ơn cứu cháu nội của tôi với! "

" Cháu nội của tôi! Hai đứa cháu của tôi còn kẹt trong đó! "

Đường Tâm và Trác Đình chỉ kịp nhìn nhau rồi vội vàng chạy về phía ngôi nhà đang bốc khói ngùn ngụt. Hai cô lấy cánh tay che ngang mũi của mình rồi lao vào bên trong căn nhà. Trong căn nhà khói đen mù mịt hai cô tìm thấy hai đứa trẻ bị mắc kẹt đang bị ngất vì ngộp khói. Mỗi người các cô ôm một đứa bé trên tay chuẩn bị chạy ra ngoài nhưng không kịp. Những bức tường vì chịu sức nóng cực cao đang chuẩn đồ ập xuống, lối ra duy nhất lúc này ngổn ngang đất đá. Đường Tâm nhìn Trác Đình hét lớn:

" Đình Đình! Cậu ôm đứa bé trên tay cậu chạy ra ngoài trước, mình sẽ ôm đứa bé này chạy ra sau, nhanh lên không có nhiều thời gian nữa! "

Chỗ Trác Đình đang đứng khá gần cửa ra vào, nghe tiếng kêu của Đường Tâm, cô nhìn Đường Tâm gật đầu ra hiệu rồi ôm chặt đứa bé trên tay lao ra ngoài.

Đường Tâm cố hết sức ôm đứa bé trên tay tránh những mảng trần nhà rơi xuống chạy về phía lối ra.

Trác Đình ôm đứa bé chạy ra giao cho một người phụ nữ đang đứng khóc nức nở gần đó rồi không một giây chần chừ cô lại xoay người chạy vào trong căn nhà đang chìm trong biển khói.

Đường Tâm chạy ra đến gần lối thoát thì một cây cột nhà to lớn đang bén lửa đổ rầm xuống trước mặt cô chắn ngang lối thoát. Đường Tâm hoảng hồn ôm chặt đứa bé trong lòng để bé không bị phỏng bởi sức nóng, cô nhìn khuôn mặt bị khói ám đen của bé rồi quay đầu nhìn lại phía sau thấy một đồng gạch đá cùng ngọn lửa đang dần lan rộng.

" Bé con! Cố lên một chút nữa! "

Cô nhìn cây cột nhà trước mặt, cắn chặt răng, cố hết sức ôm đứa bé trên tay lấy đà nhảy sang bên kia nhưng không được, chân của cô bị thương trong lúc cây cột đổ xuống, tay ôm đứa bé tám sáu bảy tuổi khá mập mạp làm cô không thực hiện được động tác. Ngay lúc cô đang vắt óc tìm cách nhảy qua cây cột thì Trác Đình chạy vào, Trác Đình không nói tiếng nào giơ hai tay ra hiệu cho Đường Tâm giao đứa bé cho mình. Đường Tâm rướn người gắng hết sức giao đứa bé vào tay Trác Đình.

" Cậu cố hết sức nhảy qua cây cột này cho mình, mình sẽ quay vào giúp cậu! " - Trác Đình nhìn thẳng vào mắt Đường Tâm, kiên định nói.

" Uhm! " - Đường Tâm cảm động nhìn Trác Đình rồi gật đầu đồng ý.

Trác Đình lại ôm đứa bé Đường Tâm vừa giao cho phóng người lao ra ngoài. Cô gấp đến mức không kịp ngẩng đầu nhìn người mình giao đứa bé là ai lại vội vàng xoay người lao vào biển khói trước mặt.

Trác Đình vừa chạy vào cũng là lúc ngôi nhà kia đổ sập xuống, mọi thứ chìm trong biển lửa mang theo hai cô gái trẻ chưa từng nếm trải hương vị của hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xuyên Qua Làm Lá Cho Hoa

Đường Tâm đã mơ một giấc mơ thật đẹp. Trong giấc mơ cô thấy mình nhẹ như một áng mây theo gió trời đi lơ lửng. Cô cứ bay mãi bay mãi cho đến khi bị những tia nắng chói chang chiếu vào khuôn mặt. Giấc mơ đẹp đến mức mặc dù đầu óc đã dần thanh tỉnh nhưng Đường Tâm vẫn nhắm mắt nghĩ về giấc mơ đó.

" Đường tiểu thư vẫn chưa tỉnh sao? "

" Vẫn chưa? Cô ta ngã cầu thang bị thương khá nặng chắc sẽ không tỉnh lại nhanh vậy đâu! "

" Tội nghiệp cô bé!"

" Tội nghiệp gì chứ? Cái này gọi là tự làm tự chịu. Cậu đừng thấy cô ta xinh đẹp khả ái như vậy mà làm. Đại danh của cô ta trong giới quý tộc không ai không biết. Tuổi còn nhỏ đã lăng lơ dâm loạn, đê tiện, xảo trá. Người thân của cô ta còn không yêu thương cô ta được. Cậu không đọc mấy bài báo gần đây à?"

" Dù sao cũng chỉ là một cô nhóc 17 tuổi, trải qua một cú sốc như vậy nên dễ nảy sinh những suy nghĩ và hành động nông cạn cũng là điều có thể thông cảm được. Mình vẫn thấy cô bé đáng thương hơn!"

" Tiểu Nhã à! Tấm lòng lương y như từ mẫu của cậu đặt vào nhằm người rồi! Cũng may cô ta không phải là con ruột của Chủ tịch Đường, cô ta bị đá trở về đúng vị trí của mình như vậy là đáng, để cô ta hết ảo tưởng mình là Đường Đại Tiểu Thư đi!"

" À! Trác tiểu thư vẫn chưa tỉnh sao? "

" Uhm! Hai vị Đường - Trác tiểu thư này phải nói là cực phẩm hiếm có khó tìm trong ngoặc kép đó! "

Nhắm mắt im lặng nằm nghe hai cô y tá tám chuyện bát quái mà mồ hôi lạnh của Đường Tâm tuôn ra ướt áo:

" Cái quái gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Họ đang nói về cô hay sao? Cái gì mà Đường tiểu thư, mười bảy tuổi, ngã cầu thang bị thương phải nhập viện, là con gái nuôi, lăng lơ dâm loạn ... nghe có vẻ quen quen?! Những gì họ đang nói là về siêu cấp nữ phụ trùng tên với cô trong cuốn tiểu thuyết hào môn thể gia mang tên Đóa Hồng Cao Quý mà Trác Đình đã mua rồi đưa cô đọc mà.

Đóa Hồng Cao Quý là tiểu thuyết ngôn tình đang nằm trong top tiểu thụ bởi vì tình tiết truyện khá gây cuốn xoay quanh cuộc sống của giới thượng lưu, một thể giới mà nhiều người mơ ước lẫn tò mò nên nó đã đánh trúng thị hiếu của độc giả và tạo nên một cơn sốt. Trong truyện mỹ nam mỹ nữ nhiều như sao. Tổng giám đốc, bác sĩ, diễn viên, hắc đạo... đủ mọi ngành nghề. Nữ nhân vật chính trong truyện là Đường Bảo Nhi, một thiên kim tiểu thư đã bị tráo đổi, sau khi cô nhận tổ quy tông thì lột xác thành phượng hoàng, trở thành nữ cường nhân trong ngành giải trí. Tạo nên sức hấp dẫn cho cuốn tiểu thuyết này không thể không nhắc đến sáu vị nam thần vì yêu mà sẵn sàng đồng tâm hiệp lực, chung tay xây dựng một đế chế hoàng kim cho nữ hoàng của mình ngự trị.

Có nữ chính cao quý thì tất nhiên phải có nữ phụ nào tàn thâm độc, cũng giống như hoa muốn đẹp thì phải có lá xanh làm nền, đây là định luật bất biến trong các thể loại tiểu thuyết ngôn tình. Hai cái lá xanh nhất, to nhất trong truyện này có tác dụng làm nền cho đóa hồng trắng kia nổi bật một người là ly miêu nữ phụ trùng tên với cô, một người là bạn chí cốt của ly miêu nữ phụ trùng tên với Trác Đình. Ly miêu nữ phụ vì sự xuất hiện của nữ hoàng làm cho hào quang cùng vị hôn phu đều bị cướp hết thì không cam tâm, cô ta không từ một thủ đoạn nào hãm hại nữ hoàng. Nhưng người ta là nữ hoàng đó, là nữ chính ngôn tình đó nên kết cuộc của ly miêu nữ phụ là những tháng ngày nghiện ma túy và rượu để cuối cùng chết vì hoang dâm trụy lạc với đám trai bao. Cô bạn tiểu thư chí cốt kia của ly miêu nữ phụ kết quả cũng không tốt hơn bao nhiêu: mất vị hôn phu, tất cả người thân của cô ta bị tai nạn qua đời trong cùng một ngày, sản nghiệp rơi vào tay nữ chính, cô ta uất hận mà chết.

Nhớ lại số phận thảm của hai nữ phụ lá xanh Đường Tâm rùng mình ớn lạnh. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao Đình Đình nhà cô lại nói đây là cuốn tiểu thuyết máu chó. Nó là ngôn tình ngọt ngào lãng mạn dành cho nữ chính, còn những kịch tình xúi quẩy, hắc ám, cầu huyết để dành cho nữ phụ hường. Cô chỉ muốn làm độc giả, không muốn làm nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết máu chó này a!!!

" Rầm! " - tiếng cửa phòng bệnh của Đường Tâm bị người nào đó đá mạnh.

" Á! Á! Á! "

" Đường Tâm! Đường Tâm! Cậu tỉnh dậy ngay cho mình!" - Trác Đình vừa gọi vừa lấy tay lay người Đường Tâm, trong giọng nói mang theo sự tức giận lẫn sợ hãi.

" Mình đây! Cậu đừng lay nữa. Đau a!"

" Đường Tâm! Cậu đánh mình đi! Mình đang nằm mơ phải không? Con bà nó, chết rồi thì phải xuống địa phủ chứ? Lại còn xuyên không? Nhưng tại sao mình và cậu lại xuyên vào cuốn tiểu thuyết máu chó này chứ!!! Á!!! Điện mắt! Tên tác giả khốn kiếp đó đừng để cho mình biết nó là ai, mình sẽ giết nó chếtttt áaaaaaaa!"

Đường Tâm khóc không ra nước mắt bị ai nhìn nhỏ bạn chí cốt của mình đầu xù tóc rối, một tay bó bột, một tay nắm thành nắm đấm huơ huơ trước mặt, bộ dáng hung thần ác sát như mấy bà thím vừa phát hiện ra lão chồng của mình bao nuôi bồ nhí lập tức gom góp vũ khí cùng đồng minh khởi binh hỏi tội.

Toàn bộ nhân viên, cán bộ, bác sĩ, y tá tại Bệnh viện K dành cho giới quý tộc của thành phố S lúc này đang xôn xao bàn luận xem vì sao người bị ngã cầu thang té đập đầu là Đường tiểu thư nhưng người bộc phát bệnh thần kinh lại là Trác tiểu thư a?

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Quyết Không Làm Lá Xanh

"Haizzzzz! " - Trác Đình thở dài lần thứ hai mươi bảy rồi ném cái gương Hello Kitty màu hồng cho Đường Tâm.

"Cậu nói xem, tại sao chúng ta lại mang luôn cái bản mặt thật của mình vào trong này như vậy chứ? Có cần vi diệu như vậy không? Xuyên linh hồn vào thể xác nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết khổ nạn này coi như đã xui xẻo mười tám kiếp rồi ai dè cái khuôn mặt xinh đẹp khả ái của mình và cậu cũng giữ nguyên xi. Con bà nó, nghĩ đến chuyện mình và cậu phải đem khuôn mặt cùng linh hồn của mình ra nhận gạch đá và máu chó là mình lại muốn phát điên à! "

"Cậu đừng phát điên nữa, y tá và hộ lý chạy hết rồi! "

"Cậu đó, đừng có mà chọc cười mình! Đừng quên trong cuốn tiểu thuyết này cậu là ly miêu nữ phụ đó! Nhân vật của cậu được tên tác giả chết bầm kia ưu ái ban cho lượng máu chó nhiều hơn mình nha. Còn nữa, vị hôn phu Tô Cận Hiên của cậu là chính là đại boss, là trùm cuối, là đại thần mạnh nhất trong đế chế hoàng kim của đóa hồng trắng kia đó! "

"Uhm, mình biết! Vậy nên mình đang cố thống kê lại những kịch tình liên quan đến hai đại nhân vật nữ phụ này đây! Cậu lướt qua đây chúng ta nghiêm túc bàn chuyện đại sự! " - Vừa nói Đường Tâm vừa vẩy vẩy tay ra hiệu cho con bạn tóc xù đang ngồi ôm gối lăm nhăm ở chiếc giường bệnh bên cạnh.

Trác Đình ngoan ngoãn một tay ôm gối đi đến giường bệnh của Đường Tâm rồi ngồi trên giường cùng Đường Tâm chụm đầu rù rì thảo luận.

"Dựa theo những gì đang xảy ra với mình và cậu thì hiện giờ chúng ta đang ở phần đầu của truyện, có nghĩa vào 3 ngày trước việc mình là ly miêu hoán chứa đã bị phanh phui, Đường gia đã có buổi họp báo và mở tiệc khôi phục lại thân phận cho vị nữ hoàng kia rồi! "

"Uhm! Thấy cậu bị quấn băng ngay đầu và tay phải của mình bị bó bột là biết rồi. Ổn thôi phù hộ! Cũng may mình và cậu không xuyên qua ngay lúc ly miêu nữ phụ và la sát nữ phụ kia vì gạt chân nữ hoàng mà bị phản tác dụng khiến cho cả hai vừa mang nhục vừa bị thương tật như vậy a! "

"Tiếp theo sẽ đến đoạn mình thân bại danh liệt bị đuổi ra khỏi Đường gia, rồi sau đó một chuỗi âm mưu dương mưu sẽ xuất hiện. Nhưng mình không muốn làm lá xanh cho đóa hoa trắng kia nổi bật nên mình sẽ chọn con đường im lặng ra đi và sẽ không có bất cứ liên hệ nào với nhà họ Đường kia cùng những nhân vật liên quan! Tức là vai diễn lá xanh của ly miêu nữ phụ sẽ kết thúc! "

"Ý của cậu tức là bọn mình sẽ tìm mọi cách để thoát khỏi sự liên quan đến nữ hoàng và đế chế của cô ta đúng không? "

"Uhm, bi kịch của ly miêu nữ phụ kia chính là chỉ dốc hết sức để lao đầu vào tranh giành cùng nữ hoàng, tranh từ gia sản, tình yêu đến cả sinh mạng. Mình không phải là ly miêu nữ phụ, mình là Đường Tâm, nên mình chẳng quan tâm nữ hoàng cô ta có cái gì để phải tranh giành. Không dính líu đến nữ hoàng thì sẽ không chọc vào sáu tên nam thần kia, có thể né được cái kết thể thảm trong truyện rồi, đúng không? "

"Hướng đi của cậu có vẻ khả quan! Nhưng còn cái số phận máu chó của la sát nữ phụ có vẻ khó cải tạo. Ly miêu nữ phụ của cậu chỉ cần bị tống ra khỏi nhà họ Đường kia là có thể thực hiện được kế hoạch, nhưng la sát nữ phụ này thì còn một papa và một kẻ mẫu thuộc giới thượng lưu. Cậu cũng đừng quên sau này còn có một kế hoạch thôn tính tập đoàn Trác Thị do tên nam thần Kỷ Đăng thực hiện, cái vụ thôn tóm Trác Thị đó được cư dân mạng khen nức nở vì sự kịch tính đến mức ngộp thở! "

"Tên Kỷ Đăng đó là vị hôn phu của la sát nữ phụ, mức độ nguy hiểm của anh ta mình không đánh giá cao bằng hai đại boss Tô Cận Hiên và Tống Duệ Phong. Để danh chính ngôn thuận thôn tóm Tập Đoàn Trác Thị không thể không có sự góp sức của hai đại thần đó được. Cậu nghĩ kỹ xem, lý do gì khiến Kỷ Đăng dốc hết sức thôn tóm Trác Thị rồi lại cam tâm tình nguyện dùng hai tay dâng tặng nữ hoàng? "

"Cái này mình biết! Theo suy luận của mình là do la sát nữ phụ chỉ tay thẳng vào mặt anh ta mắng anh ta chẳng là cái đĩnh gì nếu đem so sánh với hai đại thần trong hậu cung của nữ hoàng. Khi đọc đến đây mình hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ đó của la sát nữ phụ. Nếu sáu nam thần là một người thì bộ não và diện mạo chỉ có Tô Cận Hiên mới xứng đáng đảm nhận, trái tim và bộ đồ lòng chắc chắn phải dành cho Tống Duệ Phong, cánh tay phải là Sở Trường Hy, cánh tay trái là Trình Hạo Thiên, hai cái chân là Kỷ Đăng và Lăng Tuấn. "

"Giỏi quá hen! So sánh và suy luận hay thật! "

"Cậu đang khen hay đang xía xói mình vậy?! "

"Chị hai à chị hai, tui đâu có kêu chị so sánh vai trò của sáu tên nam thần đó, chị quay lại chủ đề cho tui! "

"À! Sorry Baby, ahiii! "

"Mình nghĩ bi kịch của la sát nữ phụ chính là do cô ấy chỉ lo đổ kỵ với nữ hoàng mà không quan tâm đến gia sản của Trác Thị, để Trác Thị cho papa và mẹ kế của cô ta gánh vác rồi sau cùng lại bị Kỷ Đăng thôn tóm. " - Trác Đình nghiêm túc nói.

"Mình cũng nghĩ như vậy! Nếu đã biết sai lầm ở chỗ nào thì mình và cậu bắt tay vào sửa chữa thôi. Mình nghĩ mọi chuyện vẫn còn kịp xoay chuyển đó. Cho dù phải chịu cực chịu khổ như thế nào, mình và cậu cũng nhất định không để hai cái số phận máu chó thể thảm kia xảy ra trên người của bọn mình! Cuộc đời này mình nhất quyết không làm lá xanh cho đóa hoa kia khoe sắc đâu! "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Kế Mẫu Của La Sát Nữ Phụ

Sau khi cùng Đường Tâm bàn bạc và thảo luận đối sách cải tạo tấn bi kịch của hai nữ phụ lá xanh, tâm trạng của Trác Đình mới thoải mái hơn một chút. Cô chải lại cái đầu tó quạ của mình rồi sắp xếp lại mền gối chờ Đường Tâm vừa bị hộ lý kéo đi gặp bác sĩ kiểm tra vết thương ở đầu trở về. Hôm nay là ngày thứ hai cô và Đường Tâm sống ở cái thế giới tiểu thuyết xa lạ này. Hôm qua, sau khi nổi trận lôi đình khi biết mình và Đường Tâm bị đập vào cuốn tiểu thuyết máu chó này cô đã chửi rủa tên tác giả khốn nạn kia cùng mười tám đời tổ tông nhà hắn rồi nhân cơ hội y tá và hộ lý phòng trực hoảng hốt cô liền yêu cầu được đổi phòng bệnh chuyển sang ở cùng phòng với Đường Tâm. Cô và Đường Tâm cứ như bị một sợi dây vô hình nào đó liên kết chặt chẽ đến mức không thể tách rời và cũng chẳng muốn tách rời. Thật may mắn vì cô và Đường Tâm cho dù ở bất cứ nơi nào cũng luôn được ở bên cạnh nhau. Cho dù là hai gái già hai mươi sáu tuổi hay bây giờ là hai cô nhóc mười bảy tuổi, cô và Đường Tâm vẫn không thoát ra được cái vòng lẩn quẩn để xoay chuyển cuộc sống. Ngày trước vì muốn vượt lên nghịch cảnh làm cô nghĩ đi đâu cũng bị người ta xem thường cười nhạo mà cô và Đường Tâm đã dùng tuổi trẻ của mình lao vào công việc làm thêm để mưu sinh và để có tiền đi học. Đó là khoảng thời gian tuy mệt mỏi đến mức cô và Đường Tâm giống như mặt trăng và mặt trời chỉ gặp nhau chớp nhoáng nhưng tinh thần của cô và Đường Tâm vẫn ngày một lớn lên. Cô vẫn còn nhớ xấp vài màu mint đất đỏ cô dùng để thiết kế bộ trang phục dạ hội đầu tay là do Đường Tâm đi giao sữa để dành tiền mua tặng. Bộ dụng cụ phẫu thuật Đường Tâm quý hơn vàng dĩ nhiên là do cô dùng tiền làm phụ may ở cửa hàng thời trang mua tặng. Khi cuộc sống tưởng chừng đã đi vào quỹ đạo, cô và Đường Tâm có thể tự tin ngẩng cao đầu mà sống thì vận mệnh trở trêu lại đá bọn cô vào thế giới này. Cô và Đường Tâm của bây giờ chỉ mới mười bảy tuổi, Đường Tâm nói đúng, vẫn còn thời gian để bắt đầu làm lại tất cả. Cô sẽ dùng tinh thần "tiểu cường quật cường" mà cô gắng đến cùng, bên cạnh cô vẫn có Đường Tâm, bên cạnh Đường Tâm còn có cô!

" Tiểu thư! "

" Ồ! Xin lỗi! Di gọi con ạ? " - Trác Đình nhanh tay quệt nước mắt rồi nhìn người vừa gọi mình lễ phép trả lời.

" Tiểu thư, cô không bị làm sao chứ? "

" Ồ! "

" Trời a! Tôi là Lý quản gia mà tiểu thư cũng không nhớ sao? Không lẽ tin đồn gần đây là sự thật?! Thần kinh tiểu thư có vấn đề? Không được, để tôi về báo với phu nhân cho bác sĩ chuyên khoa não đến khám bệnh cho tiểu thư mới được a! "

Trên trán Trác Đình lúc này hiện lên ba vạch hắc tuyến, cô cười không được mà khóc cũng không xong a:" Con bà nó! Lỗi đâu phải do mình, mình là đọc giả tiểu thuyết chứ không phải đọc giả manga, làm sao mình nhận ra đây là nhân vật nào chứ?!" - Trác Đình lại lòi tên tác giả nào đó ra ân cần hỏi thăm tổ tông nhà hắn.

" Tiểu thư, tôi có mang soup vi cá và chè tổ yến hạt sen mà phu nhân nấu riêng cho cô đến, cô dùng ngay cho nóng."

" Lý quản gia! Sao ba của con không đến? "

" Hai ngày trước lão gia đi sang Milan công tác rồi. Lúc đó tiểu thư còn hôn mê chưa tỉnh! Lúc hay tin tiểu thư bị thương phu nhân cũng theo lão gia chạy vào bệnh viện, khi biết tiểu thư chỉ bị gãy tay phu nhân mới yên tâm. Hôm qua phu nhân có đến thăm nhưng lúc đó tiểu thư vẫn chưa tỉnh, hôm nay phu nhân bận tiếp đãi đối tác không đến thăm tiểu thư được nhưng phu nhân đã tranh thủ nấu thức ăn ngon cho tiểu thư đó! "

" Di trở về cảm ơn Di Tuệ giúp con nha! "

" Dạ! " - Giọng Lý quản gia run rẩy. (" Trời a! Bà nghe nhầm rồi phải không? Tiểu thư hôm nay nói chuyện lễ phép lịch sự quá vậy? Còn gọi phu nhân là Di Tuệ a! Không được, lát nữa ra khỏi đây bà phải lập tức điện thoại kể cho phu nhân mới được! ")

" Lần sau di mang thức ăn đến cho con di mang thêm một phần nữa nha! Giờ con nằm chung phòng bệnh với Đường Tâm! "

" Dạ! Tôi nhớ rồi! Tiểu thư có việc gì cần tôi giúp không ạ? "

" Dạ không! Di có thể về rồi ạ! Tạm biệt di! "

" Tạm biệt tiểu thư! " - Trả lời xong chân vị Lý quản gia nào đó như có gắn thêm động cơ đi như bay ra khỏi phòng bệnh.

Đường Tâm sau khi kiểm tra vết thương xong thì tự đi bộ về phòng bệnh của mình, về đến trước cửa cô nhìn thấy một người phụ nữ trung niên mặc tây phục trông như quản lý của một cửa hàng nào đó đi như bay từ trong phòng bệnh của cô ra ngoài.

" Đình Đình! Cậu lại dọa ai chạy thực mạng vậy? "

" Quản gia nhà mình! "

" Trời đất! Cậu làm trò mèo gì hay nói cái gì làm đi ấy sợ à? "

" Mình có làm gì đâu! Mình chỉ làm một Trác Đình thiện lương xinh đẹp thôi! "

" Hình tượng thiện lương, xinh đẹp này của cậu có vẻ rất dọa người nha! "

" Xi, cậu đến đây ăn suop và chè nè! "

" Thom quá! Quán gia nhà cậu tay nghề tuyệt quá! "

" Không phải quán gia nấu, là cực phẩm kế mẫu nấu đó! "

" Triệu Gia Tuệ?! Cực phẩm kế mẫu trong truyền thuyết đó sao? "

" Uhm! Mình suy nghĩ rồi, di Tuệ là người tốt, la sát nữ phụ trước kia bị mù mới đi gây khó dễ cho di ấy. Trác Đình mình là người như thế nào? Những ai đối xử tốt với mình mình sẽ đối xử tốt lại, cực phẩm kế mẫu này mình sẽ nghiêm túc xem xét để thiết lập mối quan hệ thân thiết với di ấy. Cậu thấy như thế nào? "

" Cho cậu một ngàn like! "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Có Mẹ

Buổi tối ngày thứ 3 nằm trong bệnh viện K, cuộc sống an tĩnh dưỡng thương của Đường Tâm và Trác Đình đã đi đến hồi bế mạc. Sau khi vị Lý quản gia nào đó vì sung sướng trước sự thay đổi không thể tin được của tiểu thư chua ngoa, đánh đá, đồng đánh nhà mình đã thần tốc điện thoại run rẩy kể lại chuyện thăm bệnh khó quên cho vị cực phẩm kế mẫu nào đó nghe làm bà hết sức ngạc nhiên rồi sau đó vui mừng vội vàng thu xếp thời gian vào bệnh viện thăm con gái.

Triệu Gia Tuệ trong tiểu thuyết là vợ sau của Trác Tần - Chủ tịch Tập Đoàn Trác Thị nắm trong tay thương hiệu trang sức nổi tiếng T - Angel. Bà và Trác Tần gặp gỡ và yêu nhau sau khi mẹ của Trác Đình qua đời. Nói về Triệu Gia Tuệ cả Đường Tâm cùng Trác Đình đều dành khá nhiều tình cảm cho vị kế mẫu này. Xuất thân của Triệu Gia Tuệ không có gì nổi bật, không có gia thế, không có gia sản kết xù, bà là mẫu phụ nữ đi lên từ hai bàn tay trắng bằng chính thực lực và bản lĩnh của mình. Sở dĩ hai cô gọi bà là cực phẩm kế mẫu chính là vì tình mẫu tử cực kỳ khó lý giải của bà dành cho la sát nữ phụ. Triệu Gia Tuệ làm vợ kế của Trác Tần khi la sát nữ phụ 7 tuổi, lúc đó cô đã mất đi mẹ ruột được 3 năm. Trong 10 năm sau đó mặc dù bà đã thử hết mọi cách, làm tất cả mọi việc để bày tỏ thiện chí và tình thương của mình dành cho đứa con gái riêng này của chồng nhưng bà hoàn toàn thất bại. La sát nữ phụ từ ngày đầu tiên biết bà là mẹ kế của mình cho đến tận lúc chết đều tỏ thái độ vô lễ và xem thường bà, thậm chí cô ta còn xem bà là kẻ thù của mình. Triệu Gia Tuệ vừa cùng chồng xây dựng Trác Thị vừa thay la sát nữ phụ dọn dẹp mọi hậu quả do cô ta gây ra mà không một lời oán trách. Bị kịch cuộc đời của la sát nữ phụ chính thức bắt đầu sau khi Triệu Gia Tuệ cùng Trác Tần qua đời vì bị tai nạn giao thông trên đường đi đến gặp gia đình Kỷ Đăng với mục đích dùng gia thế và tài sản của Trác Thị gây sức ép bắt anh ta kết hôn cùng la sát nữ phụ.

Trác Đình không mấy bất ngờ khi nhìn thấy một vị phu nhân tuổi trung niên cực kỳ xinh đẹp và sang trọng bước vào phòng bệnh của mình. Cực phẩm kế mẫu này hoàn toàn giống với những gì tên tác giả kia miêu tả, khuôn mặt bà xinh đẹp không khác gì những diễn viên nổi tiếng, dáng người cao ráo mảnh mai, thần thái đoan trang nhà nhận đứng chuẩn phu nhân của một nhà tài phiệt danh tiếng. Cô cùng Đường Tâm say mê ngắm nhìn bà như ngắm nhìn diễn viên thần tượng mà không biết rằng bộ dáng này của hai người bọn cô làm vị phu nhân nào đó cảm thấy các cô vừa đáng yêu vừa buồn cười. Trác Đình như nhớ ra điều gì đó cô chớp chớp đôi mắt của mình rồi nhoen miệng cười:

" Con chào di, di mới đến à! "

" Di nghe Lý quản gia nói con đã tỉnh rồi nên đến thăm con đây. Di có nấu cháo hải sản cho con và Đường Tâm này, còn có cherry mà hai con thích ăn nữa! " - Triệu Gia Tuệ cố kiềm nén sự xúc động đang trào dâng trong lòng.

" Con cảm ơn di, một lát con sẽ ăn ạ! "

" Xin lỗi di Tuệ, con xin phép đi ra cắntin mua một ít đồ ạ. Di ở lại chơi và nói chuyện cùng Đình Đình nha." - Đường Tâm lễ phép nói. Cô phải kiểm soát chuẩn ra khỏi đây ạ, phải tạo cơ hội cho Trác Đình tìm hiểu và thiết lập mối quan hệ thân thiết với vị cực phẩm kế mẫu này nha. Cô rất thích bà nha! Đường Tâm nháy mắt ra hiệu với con bạn chí cốt đang nhìn mình.

" Con bé này, con ở lại đây nói chuyện với di một chút. Con cần mua đồ gì di gọi Lý quản gia mua giúp con! "

" Dạ, con cảm ơn di. Món đồ này con tự mua thì tiện hơn ạ." - Đường Tâm vừa đáp vừa giấu đầu vể mặt ngượng ngùng.

" Cậu ấy phải đi mua BVS ạ, cái này sao cậu ấy dám nhờ Lý quản gia mua được ạ! " - Trác Đình vội lên tiếng giải vây cho con bạn của mình.

Đường Tâm tròn mắt nhìn Trác Đình, dùng khẩu âm nói: " Cậu giỏi quá ha, lý do hay thật! ". Trác Đình tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Đường Tâm cười trừ.

Nhìn hai đứa nhóc trước mặt không ngừng có những biểu cảm đáng yêu kia, Triệu Gia Tuệ biết Đường Tâm muốn tránh mặt tạo cơ hội cho bà nói chuyện riêng cùng Đình Đình nên bà đành phải phối hợp:

" Con đi nhanh rồi về dùng cháo nha, cháo để nguội ăn sẽ không ngon đâu! "

" Dạ, con mua đồ xong sẽ lên phòng ngay ạ! " - Trả lời xong Đường Tâm nhìn Triệu Gia Tuệ nở một nụ cười thật tươi rồi xoay người rời đi.

" Di ngồi đi ạ! "

" Đình Đình, đi nghe Lý quản gia nói mấy ngày gần đây trong bệnh viện có tin đồn bảo là thân kinh của con không được ổn định. Con có thấy khó chịu chỗ nào không? Có cảm thấy đau đầu không? Nếu có đi sẽ sắp xếp cho con sang Mỹ kiểm tra sức khỏe." - Triệu Gia Tuệ ánh mắt đầy yêu thương nhìn Trác Đình rồi nhẹ nhàng nói, bà thật sự rất muốn đưa tay lên vuốt tóc cô nhưng bà không dám làm điều đó. Mười năm rồi, trong suốt 10 năm qua, lúc nào bà cũng hy vọng một ngày nào đó đứa bé xinh đẹp đáng yêu này sẽ chấp nhận bà, sẽ cho bà cơ hội được thay thế người mẹ quá cố kia mà yêu thương chăm sóc cô. Mười năm qua cho dù cô có nhiều hành động quá khích cùng những lời nói mỉa mai xúc phạm bà nhưng bà vẫn không trách cô, vẫn cố hết sức quan tâm cô để cô có thể cảm nhận được tình cảm mà bà dành cho cô là một tình cảm chân thành, không hề có bất cứ mùi vị của âm mưu cùng toan tính. Khi nghe Lý quản gia kể cô gọi bà là Di Tuệ còn cảm ơn bà đã nấu thức ăn cho cô, bà đã vui mừng đến rơi nước mắt. Có phải lần bị ngã này đã làm cho cô thay đổi? Có phải cô đang dần chấp nhận bà? Bà sẽ chờ đợi được ngày đứa nhỏ này gọi bà là mẹ, đứa con gái nhỏ này của bà sẽ chấp nhận bà đúng không?

" Di Tuệ, di khóc sao? "

" Di không khóc! Đình Đình à, đi xin lỗi, quả thật di đã nghĩ con bị ngã lần này vì đầu óc bị tổn thương mà thay đổi quả thật là một chuyện rất tốt. Con biết không, con của bây giờ mới giống cô bé Đình Đình xinh đẹp đáng yêu mà lần đầu tiên di gặp. Di đã từng nghĩ nếu sự xuất hiện của di làm con trở nên một con người khác, di sẽ xem xét chuyện ly hôn với ba của con. Nhưng trong thâm tâm của di con chiếm một vị trí rất quan trọng, di yêu thương con như yêu chính đứa con gái chưa kịp chào đời của di nên di đã cố gắng chỉ vì muốn con chấp nhận di, di muốn con xem di giống như một người mẹ thứ hai của con, con biết không?"

" Di Tuệ, di có thể kể cho con nghe về cô con gái chưa kịp chào đời mà di vừa nói được không? " - Trác Đình cầm bàn tay Triệu Gia Tuệ nhẹ nhàng vuốt ve an ủi.

" Năm đi 22 tuổi, di học đại học năm cuối, cũng vào năm đó di đã quen biết và yêu một chàng trai trong công ty mà di đến xin thực tập. Di và người đó phát sinh quan hệ và di đã mang thai. Khi cái thai được ba tháng, di vui mừng báo tin cho anh ta biết nhưng anh ta đã bảo di rằng còn quá sớm để hai người có con, anh ta còn muốn thăng tiến trong công việc nên đề nghị di phá bỏ cái thai trong bụng. Di đã không đi phá thai vì di yêu đứa trẻ trong bụng của mình. Khi di mang thai tháng thứ 5 trong một lần vô tình di bắt gặp anh ta đang quan hệ với nữ quản lý của anh ta trong phòng làm việc của bà ta. Lúc đó di đã hoảng sợ xoay người bỏ chạy nhưng không may lại bị bọn họ phát hiện. Anh ta đuổi theo di và đẩy di ngã xuống cầu thang rồi quay người bỏ đi. Một người lao công trong công ty đã nhìn thấy di trong vũng máu và gọi xe cứu thương đưa di vào bệnh viện, di được cứu sống nhưng con gái của di thì đã mất! "

Trác Đình khẽ lấy ngón tay gạt đi những giọt nước mắt đang thi nhau tuôn trào trên khóe mắt của Triệu Gia Tuệ, đáp án ẩn sau tình mẫu tử khó lý giải của cực phẩm kẻ mẫu với la sát nữ phụ không ngờ là như vậy. Cô là Trác Đình, cô không phải là la sát nữ phụ, tình thương mà Triệu Gia Tuệ dành cho la sát nữ phụ Trác Đình cô sẽ đón nhận và cô sẽ chăm sóc cho bà trong quãng đời còn lại của mình. Trác Đình nhẹ nhàng ôm Triệu Gia Tuệ vỗ về an ủi.

" Đình Đình! Con có thể gọi di là mẹ không? Di biết di yêu cầu như vậy là làm khó cho con, nhưng di đã xem con giống như con gái của di vậy! Đình Đình, di có thể làm mẹ của con không?"

" Mẹ à, mẹ có thể yêu thương thêm một đứa con gái nữa không? "

" Đình Đình à, con vừa gọi di là mẹ có đúng không? Con vừa nói gì? Con muốn mẹ yêu thương thêm một đứa con gái nữa là sao?"

" Mẹ có thể yêu thương thêm Đường Tâm được không ạ? Con và Đường Tâm đều mồ côi mẹ, bây giờ con đã có mẹ rồi, vậy nên mẹ có thể làm mẹ của Đường Tâm được không? "

" Đường Tâm, đứa bé xinh đẹp kia số phận cũng khổ thật. Thật ra, mẹ cũng rất thương Đường Tâm, từ khi biết chuyện Đường Tâm không phải là con ruột của Đường Tín, mẹ có ý định nhận Đường Tâm làm con nuôi nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội. Con và Đường Tâm thân như chị em ruột, từ nhỏ đã quấn nhau không rời rồi, mẹ nhìn thấy hai đứa con vui vẻ ở bên nhau mà thầm ước cả hai cô công chúa này đều là con gái của mẹ, nhưng lúc đó mẹ thấy mình tham lam quá, một đứa con không chấp nhận mẹ thì nói gì đến hai đứa chứ?! "

" Hìhì! Vậy là mẹ đồng ý rồi nha! Không được đổi ý đâu nha! "

" Mẹ cầu còn không được nên sẽ không đổi ý đâu! "

" Chuyện mẹ sẽ nhận Đường Tâm làm con nuôi chúng ta bàn bạc rồi sắp xếp kế hoạch thật kỹ nha, mẹ sẽ tìm cách nói với Đường Tâm để con bé không bị mặc cảm mà nghĩ mẹ vì thương hại mà nhận con bé làm con nuôi. Con nghĩ xem Đường Tâm có chấp nhận mẹ giống như con đã chấp nhận mẹ không? "

" Ai thì con không biết chứ Đường Tâm của con là người tốt nhất trên đời! Làm mẹ của hai đứa con bảo đảm mẹ sẽ không biết hai chữ hối hận viết như

thế nào đầu hihi! "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chạm Trán Đại Boss

Đường Tâm đi xuống canteen mua một ly capuchino đá rồi nhân thang máy đi lên khu sân thượng của bệnh viện. Những lúc rảnh rỗi không có chỗ nào để đi hoặc khi cần lấy lại sự tỉnh táo cô có thói quen hay lên sân thượng của bệnh viện ngồi hóng gió. Nếu hỏi một bác sĩ làm việc ở khoa cấp cứu như cô thích những nơi nào trong bệnh viện cô sẽ trả lời cô thích đến phòng chăm sóc trẻ sơ sinh và sân thượng của bệnh viện. Vì sao lại là hai nơi này? Một nơi làm cô thấy được điều kỳ diệu của sinh mệnh và tình mẫu tử cao quý, còn một nơi cô có thể thả những suy tư của mình rơi tự do xuống đất.

Đường Tâm ngồi trên một băng ghế gỗ, đặt ly cafe bên cạnh, cô ngả người dựa vào thành ghế rồi phóng tầm mắt ra xa. Thế giới này không khác gì so với thế giới cô và Trác Đình đã sống, nơi này cũng có những tòa nhà cao tầng sang trọng, cũng có những ánh đèn sắc sỡ đủ màu sắc thấp sáng màn đêm, con người trong thế giới này cũng phải đối diện với cuộc sống bộn bề, tất cả mọi thứ đều giống như cũ nhưng có lẽ chỉ có cô và Trác Đình mới phải mất thời gian để chấp nhận và làm quen với nó. Đường Tâm khẽ thở dài, cô không biết tại sao ông trời lại đẩy cô và Trác Đình vào thế giới này, nhưng có một điều không thể chối cãi được là cô cùng Trác Đình phải làm lại mọi thứ từ con số 0. Cô sẽ làm được những điều cô đã nói cùng Trác Đình, sẽ không để mình là một con rối mặc cho số phận chơi đùa, mặc dù cái số phận đó đã được người ta sắp đặt hay không? Liệu cô và Trác Đình có thể thay đổi số phận và làm chủ cuộc đời của chính mình hay không? Cô không biết nhưng cô sẽ cố gắng hết sức để thực hiện những điều cô đã nói. Ở thế giới này cô không đơn độc, bên cạnh cô vẫn còn có Trác Đình. Đường Tâm nhìn vào bàn tay của mình, với bàn tay này cô đã từng làm mọi việc để vươn lên, bây giờ cô cũng sẽ dùng nó để bắt đầu xây dựng một cuộc sống mới. Cô sẽ không xem mình là ly miêu nữ phụ kia nữa bởi vì con người bây giờ từ ngoại hình đến linh hồn đều thực sự là cô. Cô có quyền lựa chọn hướng đi và quyết định cuộc đời của chính mình.

"Sao cô lên đây được?" - một giọng nam lạnh lùng vang lên cắt ngang mạch suy nghĩ của Đường Tâm.

Cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông vừa lên tiếng. Không quay đầu lại thì thôi, vừa nhìn thấy người đàn ông trước mặt, cặp mắt của Đường Tâm lập tức mở to hết cỡ, tim đập như trống bỏi, cô phải cố hết sức ngăn không cho mình nuốt nước miếng rồi lao vào khi nhìn thấy anh ta. Cô rất muốn học tập Trác Đình mà hét to lên: Con bà nó, tại sao có người lại đẹp trai đến mức như vậy a?! Anh ta không đi làm diễn viên điện ảnh mà làm bác sĩ, quả thật uổng phí tài nguyên mà. Cuộc đời làm trạch nữ 26 năm của cô không phải chưa từng ngắm qua trai đẹp, diễn viên thần tượng cô và Trác Đình thích cả lũ nhưng phải nói chưa có ai làm cho Đường Tâm cô trong một khắc ngắn ngủi từng sở phát hiện ra trong người mình có máu sắc nữ cùng gen bạo lực như vậy nha!

Người đàn ông trước mặt cô tầm hai mươi hai hay hai mươi bốn tuổi gì đó, cực kỳ tuấn mỹ à không phải dùng từ yêu nghiệt mới đúng, khuôn mặt anh ta như được vẽ bằng phần mềm đồ họa, đôi mắt phượng tôn quý ẩn sau cặp kính trí thức, sống mũi cao và thẳng, vầng trán rộng của mẫu người thông minh, bản lĩnh và thành đạt, đôi môi mỏng gọi cảm, làn da trắng hồng không tỳ vết cùng dáng người cao tầm 1m8 đạt tiêu chuẩn của mẫu nam thần cao - phú - soái. Anh ta mặc áo sơ mi màu vàng kem được cắt may tỉ mỉ, thắt caravat màu xám, khoác áo blouse trắng bên ngoài. Trên người anh ta toát ra một loại khí chất trầm ổn, tự tin lẫn lạnh lùng ngạo nghễ.

"Đôi tai của cô có vẻ khó sử dụng nhỉ? Sức ảnh hưởng của tôi có vẻ rất lớn!" - Tên yêu nghiệt nào đó vừa nhún miệng cười tà vừa nói bằng giọng châm chọc, ngón tay của hắn còn khẽ vờ về đôi môi mỏng của mình.

"Trời ơi! Cô nhìn nhầm đúng không tên yêu nghiệt kia cười còn có lúm đồng tiền nữa!... Giết chết cô đi! Đừng để tâm hồn trạch nữ của cô bị tên yêu nghiệt trước mắt đây vò như vậy a!... Đường Tâm, nãy tình lại đi aaaa!" - Đường Tâm nhắm chặt mắt niệm thần chú gọi hồn chính mình đến lần thứ 7 thì có tác dụng, cô hít sâu một hơi, dồn hết can đảm nhìn anh ta trả lời.

"Tôi hiện ngang đi trên con đường mà anh đã lên đây!"

"À, ra là như vậy!" - Tên yêu nghiệt nào đó gật gù.

"Cô không nhìn thấy bảng cảnh báo nơi này không dành cho bệnh nhân sao?" - Vừa nói tên yêu nghiệt kia vừa đưa ngón tay thon dài của mình chỉ về tấm bảng màu đỏ chữ vàng được dán trên cánh cửa kính của lối ra vào sân thượng.

Đường Tâm xoay đầu nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, gương mặt từ hơi ửng hồng vì nhìn thấy siêu cấp mỹ nam chuyển qua màu đen của đít nồi trong vòng 3 nốt nhạc. Cô quên mất bây giờ cô là bệnh nhân Đường Tâm chứ không còn là bác sĩ Đường Tâm a!

"Con bà nó, tên này đúng là yêu nghiệt mà, khuôn mặt cùng lời nói của hắn có sức sát thương còn mạnh hơn bom nguyên tử nữa. Đứng đây một hồi chắc chắn người bị nhồi máu cơ tim đột quỵ là cô! Phải chuẩn gấp thôi!" - Trong đầu Đường Tâm lập tức phát ra tín hiệu cảnh báo nguy hiểm.

"À, xin lỗi! Tôi không để ý! Tôi sẽ lập tức rời khỏi đây ngay! Chào anh!" - Nói xong Đường Tâm cầm ly nước đứng dậy muốn rời đi.

"Đường tiểu thư, nếu cô muốn hiện ngang đi trên con đường mà tôi đã đi lên đây cô cần phải cố gắng rất nhiều đó! Hy vọng cô sẽ làm được điều cô vừa

nói! " - Tô Cận Hiền nhìn người con gái đứng trước mặt không nhanh không chậm lên tiếng nói.

" Uhm! Đừng gọi tôi là Đường tiểu thư, tôi là Đường Tâm! Tôi sẽ làm được những gì tôi vừa nói! Cảm ơn anh đã động viên tôi! " - Đường Tâm nhìn tên yêu nghiệt nào đó mỉm cười, gật đầu chào rồi xoay người cất bước rời đi.

Tô Cận Hiền cho tay vào túi quần đứng yên lặng nhìn theo bóng lưng của cô, khi nhìn cô đi khuất tầm mắt, anh lấy ngón tay đẩy mắt kính lên theo thói quen rồi mỉm cười quay đầu nhìn về phía những ánh đèn đủ màu sắc rực rỡ phát ra từ những tòa nhà cao vút. Cô vợ nhỏ của anh lần này đã làm cho anh nhìn không thấu. Hôm nay anh đến bệnh viện vì có cuộc hội chẩn rất quan trọng, sau khi hội chẩn xong anh theo thói quen lên đây hít thở không khí và không ngờ anh lại nhìn thấy cô. Cô mặc áo bệnh nhân, chân mang đôi dép hello kitty đi trong phòng bệnh. Cô đã ngồi trên ghế suy tư bao lâu thì anh đã đứng ngắm nhìn cô bấy lâu. Cô của bây giờ khác xa với cô tiểu thư diêm dúa mà anh biết. Hôm nay trên gương mặt của cô không còn là băng màu sắc sỡ. Cô của ngày hôm nay có một gương mặt xinh đẹp, làn da trắng trẻo, rèm mi dài và dày, sống mũi thẳng, cằm nhọn và cả đôi môi đỏ khiến người ta hoang tưởng. Chắc hẳn cô đang suy nghĩ và hoạch định kế hoạch cho tương lai, anh rất tự tin vào khả năng phân tích tâm lý người khác của mình nên khi nhìn vào những biểu hiện trên gương mặt cùng cử chỉ của cô anh đã ít nhiều đưa ra được phán đoán. Nhưng có lẽ gây cho anh một ấn tượng sâu sắc chính là đôi mắt của cô, trong lúc cô đưa ra được quyết định cho bản thân cũng là lúc bên trong đôi mắt huyền sâu thẳm đó cơ hồ có hai ngọn đuốc đang bùng cháy, cả con người cô cũng vì thế mà trở nên sinh động đến không ngờ.

" Đường Tâm, em tốt nhất nên làm được những gì em đã nói! Tôi sẽ chờ em trưởng thành, chờ em có đủ bản lĩnh để sánh bước cùng tôi! " - anh thì thầm khẽ nói.

" Vợ à, có vẻ như em không nhận ra tôi?! Lần này em bị thương nặng lắm sao? " - anh lại khẽ nhủ mảy may suy nghĩ.

" Xin lỗi thiếu gia, xe đã đến rồi ạ! Cậu không cảm theo điện thoại nên tôi lên đây thông báo ạ! "

" Quản lý Từ, chủ đến gặp viện trưởng Phó lấy hồ sơ bệnh án của Đường tiểu thư mang đến để trên bàn làm việc cho tôi. Mọi tin tức về cuộc sống của Đường tiểu thư chú cho người cập nhật mỗi ngày rồi giao cho tôi. "

" Thiếu gia, cậu muốn biết thông tin về cuộc sống của vị Đường tiểu thư nào? Là Đường đại tiểu thư hay vị tiểu thư đang nằm trong bệnh viện của chúng ta ạ? "

" Vị hôn thê của tôi là vị nào? "

" À, thiếu gia, vì cậu đi công tác mới về nên tôi chưa kịp báo cho cậu biết tin Đường lão gia đang có ý thay đổi vị hôn thê của cậu vì vị tiểu thư Đường Tâm kia không phải là con gái ruột của Chủ tịch Đường, ông ấy muốn con gái ruột của ông ấy là Đường Bảo Nhi cùng cậu kết hôn ước. "

" Chú về truyền đạt với ba và ông nội của tôi là nếu hai người họ tự ý quyết định thay đổi bất cứ điều gì trong hôn ước của tôi thì tốt nhất họ nên tìm thêm một thiếu gia nhà họ Tô nữa. "

" Dạ! "

" Chúng ta đi thôi! "

" Vâng, thưa thiếu gia. "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Yêu Nghiệt Là Đại Thần Trong Truyền Thuyết

Đường Tâm sau khi chạm trán với tên yêu nghiệt nào đó vừa đi vừa nhăn trán nhủ mảy may suy nghĩ chẳng mấy chốc đã về đến phòng bệnh của mình.

" Cậu trốn ở cái xó nào mà bây giờ mới lết về phòng vậy? "

" Mình đi lên sân thượng của bệnh viện hóng gió. "

" Cậu thật là! Hết chỗ đi rồi hay sao lại mò lên đó ngáp gió?! Mà mặt của cậu bị làm sao vậy? Sao lại xanh như vậy? Cậu bị trúng gió hả? " - Trác Đình vừa hỏi vừa đưa tay lên trán Đường Tâm kiểm tra nhiệt độ.

" Mình không sao đâu! Chắc là do lúc ở trên sân thượng mình gặp một siêu cấp mỹ nam nên choáng váng đó! "

" Siêu cấp mỹ nam?! Trong thế giới này cậu gặp được mỹ nam thì phải nhớ lên dây cót tinh thần. Đừng quên sáu vị nam thần trong truyền thuyết đang rình rập đe dọa cuộc sống bình yên sau này của chúng ta đó! "

" Đình Đình, cậu nói xem, trong truyện tên tác giả kia có nhắc qua trong bệnh viện K này, vị bác sĩ nào đẹp trai nhất không? "

" Bệnh viện K này là bệnh viện dành cho giới thượng lưu, nó là bệnh viện danh tiếng nhất của thành phố S, là một trong những bệnh viện của Tập Đoàn Dược Phẩm và Y Tế Tô Thị. Tô Thị không những nắm trong tay thế lực của giới hắc đạo mà còn có những mối quan hệ làm ăn hợp tác với quan chức chính phủ nữa. Có thể nói Tô Thị có thế lực ở ngoài sáng lẫn trong tối. Nhắc đến Tô Thị thì không thể không nói đến vị thiếu chủ Tô Cẩm Hiền, là thiên tài bác sĩ, người được mệnh danh là Bàn Tay Vàng trong giới y học kiêm doanh nhân trẻ thành đạt cũng là người nắm trong tay một phần tư thế lực của giới hắc đạo. Luận về nhan sắc anh ta đứng thứ hai không ai dám vỗ ngực nhào ra giành ngôi thứ nhất, là đào chủ Đào Hoa Đào vì xung quanh anh ta có vô số hoa đào. Tên tác giả kia đã miêu tả anh ta như thế nào ấy nhỉ? "

" Mất phượng tôn quý, sống mũi cao và thẳng, vầng trán rộng, môi mỏng gợi cảm, khuôn mặt đẹp đến mức giết người không cần đèn mạng, nước da trắng hồng không tỳ vết, cao khoảng 1m8 hội đủ 3 tiêu chuẩn cao - phú - soái." - Đường Tâm nhắm mắt tả lại khuôn mặt của tên yêu nghiệt mình vừa gặp.

" Uhm! Đúng rồi! Cậu thuộc bài quá! "

" Chết tui rồi! "

" Gì vậy? Cậu đã gặp Tô Cẩm Hiền, vị đại thần trong truyền thuyết kia rồi sao? "

" Uhm! "

" Trời a! Cậu có bị hấn ta làm gì không? Có bị thương ở đâu không? " - Trác Đình hốt hoảng chạy đến nắm tay Đường Tâm rồi nhìn Đường Tâm từ trên xuống dưới cẩn thận kiểm tra.

" Anh ta không có làm gì mình hết, mình và anh ta chỉ nói vài câu thôi! "

" Vị hôn phu của cậu nói gì với cậu? "

Đường Tâm thành thật kể lại chi tiết cuộc chạm trán của mình với đại boss Tô Cẩm Hiền cho Trác Đình nghe.

" Theo như những gì cậu kể thì 99% cậu đã đụng nhầm đại boss rồi! Xin được phép phỏng vấn Đường tiểu thư: cô cảm thấy vị hôn phu này của mình như thế nào?"

" Mình không biết a! Chỉ cảm thấy anh ta không đến mức đe dọa như những gì tên tác giả kia viết! "

" Anh ta có đẹp trai ngút trời không? "

" Uhm! Rất rất rất đẹp! "

" Cậu có thích không? "

" A! Ồ! Stop! Cậu chán sống rồi đúng không? "

" Xi, mình đang kiểm tra mức độ bản loạn sau khi gặp mỹ nam của cậu mà, xem thử cậu có mê trai bỏ bạn không thôi! "

" Cậu thật biết cách cách kiểm tra hen! Có tin mình sẽ bỏ mặc cậu không? "

" Không! Bỏ mình cậu sống với ai? Không lẽ cậu tính dọn đồ qua Tô gia sống, làm phu nhân đào chủ? "

" Đẹp cậu đi! "

" Mình không đùa nữa, nghiêm túc bàn vấn đề chính nè. Bây giờ chúng ta sống dựa trên danh nghĩa của hai nhân vật nữ phụ kia nên việc chạm mặt các nhân vật chính và phụ trong cuốn tiểu thuyết này là điều không tránh khỏi, chúng ta không thể ngu ngơ mù mờ không nhận ra ai là ai như bây giờ được. "

" Uhm! Cậu nói đúng. Mình và cậu sẽ lên mạng kiểm thông tin và hình ảnh của họ về xem và ghi nhớ để tránh bị nghi ngờ và gặp những rắc rối không cần thiết.

" Uhm! Từ lúc bị đá vào đây ai cũng nói thần kinh mình có vấn đề hết! Đúng là oan hơn thị Kính mà! "

" Đáng đời, ai bảo cậu phát tác cơn điên làm gì?! "

" Đường Tâm, cậu vừa gặp vị hôn phu mà đã có biểu hiện thấy trắng quên đèn, thấy phở quên cơm như vậy rồi sao? "

" Cậu có thấy tên nào đã ăn phở còn về nhà ăn cơm chưa? "

" Tên Tô hồ ly đó dám dùng sắc đẹp quyến rũ Đường Tâm của chị, chị sẽ liệt hấn vào Black List mà tìm cơ hội tính sổ! "

" Đừng quên người ta là đại thần nha Trác tiểu thư! "

" Chị không sợ, cướp Đường Tâm của chị chỉ có một con đường chết!!! "

" Cậu ăn nhầm cái gì rồi sao? "

" Mình ăn cháo hải sản mẹ mình nấu! "

" A! Cậu nhận di Tuệ làm mẹ rồi sao? Chúc mừng cậu! " - Đường Tâm vui mừng ôm Trác Đình chúc mừng.

" Cậu ăn cháo đi, mình có để dành phần cho cậu đó! "

" Cậu kể cho mình nghe xem hai mẹ con cậu đã nói những gì nha? "

" Uhm! "

Sau khi nghe Trác Đình kể lại câu chuyện giữa cô và Triệu Gia Tuệ, Đường Tâm cảm thấy Trác Đình đã có một quyết định sáng suốt nhất trong lịch sử. Cô thật tâm chúc phúc cho người bạn chí cốt cũng là người thân duy nhất của mình đã tìm được một người mẹ tốt. Cuộc sống đôi khi rất kỳ diệu, mặc dù không biết sau này hai cô sẽ gặp phải những con sóng gió hay những gì trắc trở, nhưng không phải ở thế giới này Trác Đình của cô đã tìm được một người mẹ mà Đình Đình hằng ao ước hay sao?! Cuộc sống ở thế giới này có lẽ không đáng sợ như hai cô đã nghĩ.

" Đường Tâm, nếu mẹ của mình nhận cậu làm con nuôi, cậu có đồng ý không? " - Trác Đình nằm bên cạnh xoay người nhìn Đường Tâm chân thành hỏi.

" Di Tuệ muốn nhận mình làm con nuôi sao? Di không sợ đại danh của ly miêu nữ phụ sao? "

" Mẹ nói có hai cô công chúa như mình và cậu mẹ cầu còn không được! Đường Tâm, cậu nhìn thẳng vào mặt mình nghe mình nói cho rõ đây. Mình là Trác Đình, cậu là Đường Tâm, mẹ của mình cũng sẽ là mẹ của cậu. Cậu và mình giống như hai chị em sinh đôi vậy, chính vì điều đó mình hy vọng cậu sẽ chấp nhận mẹ giống như mình chấp nhận mẹ, gia đình của Trác Đình mình cũng chính là gia đình của Đường Tâm cậu. Vậy nên, cậu không được phép dùng bất cứ lý do gì để từ chối một gia đình đang chào đón cậu. Chúc mừng cậu trở thành một thành viên của Trác Thị! "

" Đình Đình! Cảm ơn cậu! "

" Đồ ngốc, mới có như vậy đã khóc rồi sao? "

" Kệ mình! "

" Sau này cậu có gì tốt nhớ phải chia sẻ với mình nha! "

" Mình không có đồ gì tốt đâu a! À quên! Mình có vị hôn phu đại thần đó, cậu lấy không? Mình dâng hai tay tặng cậu! "

" Chị không lấy! Chị còn yêu đời lắm! Tốt nhất cung lấy thân của cung báo đáp chị đi! "

" Đình Đình, cậu làm mình nổi da gà đây nè! Còn nói giống vậy nữa thì cậu lết về giường của cậu nằm cho mình nghe không? "

" Hồng! Mình thích nằm ôm cậu ngủ thôi! "

" Đồ sắc nữ! "

" Kệ mình! "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gia Đình Mới

Hôm nay Đường Tâm cảm thấy vô cùng mệt mỏi, từ 8 giờ sáng cô đã bị một cô hộ lý với nụ cười tươi như hoa kéo đến khu chẩn đoán và điều trị thần kinh của bệnh viện làm một loạt các xét nghiệm, làm xét nghiệm xong lại bị tóm cổ đi chụp MRI não và đo điện não, sau cùng cô bị lôi đi một vòng khu chuyên khoa thần kinh gặp những bác sĩ và trả lời các câu hỏi kiểm tra về thần kinh. Đường Tâm cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy chắc cô cũng sẽ giống Trác Đình nổi con tam bánh la hét đập phá để xả stress, không lẽ ngôi sao quá tạ đã bắt đầu phát huy tác dụng “ soi sáng “ vận mệnh của cô rồi sao? Đường Tâm vừa suy nghĩ vừa rũ rượi lê tâm thần tàn của mình về phòng bệnh.

“ Cậu được trả tự do rồi à? “ – Trác Đình vừa ăn táo vừa đọc tạp chí thời trang, cô nhìn thấy Đường Tâm bước vào phòng liền buông cuốn tạp chí xuống đi đến bên cạnh Đường Tâm hỏi.

“ Uhm! Mình mệt chết mất! “ – Đường Tâm vừa đáp vừa ngã người nằm xuống chiếc giường bệnh của mình.

“Họ có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

“Không! Mình liếc xem hồ sơ bệnh án chỉ thấy các bác sĩ chẩn đoán do mình bị ngã, phần đầu bị tổn thương nhẹ nên gây ra triệu chứng suy giảm trí nhớ tạm thời thôi!”

“Cậu có thấy thái độ của mấy cô hộ lý và y tá đối với cậu hôm nay có gì khác với mấy ngày trước không?”

“Họ cười với mình nhiều hơn, nói chuyện cũng nhẹ nhàng trêu mếu hơn, hết rồi!”

“Mình lại thấy thái độ hôm nay của họ có cái gì đó là lạ!”

“Cậu nói xem tại sao cả cái bệnh viện này người bị đồn phát tác bệnh thần kinh là mình nhưng hôm nay người bị lôi đi kiểm tra thần kinh lại là cậu?”

“Cậu nên thấp nhang cảm tạ ông trời đã phù hộ cậu vì người bị tóm cổ lôi đi kiểm tra là mình a!”

“Uhm, cậu nói cũng đúng! À, cậu đi tắm rửa thay đồ đi, ba mẹ sắp đến thăm mình và cậu rồi!”

“Ba của cậu đi công tác về rồi sao?”

“Uhm, mẹ vừa điện thoại nói một lát nữa ba mẹ sẽ vào thăm mình và cậu đó!”

“Cậu đã tìm hiểu ba của cậu kỹ chưa?”

“Rồi! Bảo đảm lần này mình sẽ không nhận nhầm papa đâu!”

“Uhm, papa của cậu mà cậu còn nhận không ra thì hai chúng ta sẽ có cơ hội được chuyển viện đó!”

“Xi, đồ quý! Đi tắm nhanh lên!”

Đường Tâm tắm rửa thơm tho sạch sẽ xong thì Trác Tần cùng Triệu Gia Tuệ cũng bước vào phòng bệnh. Trác Tần, Chủ tịch tập đoàn Trác Thị là một người đàn ông cực kỳ phong độ, tuy đã ngoài 50 nhưng ông vẫn giữ được những đường nét tuấn tú của thời trai trẻ, thời gian như chỉ làm cho ông toát ra sự trầm ổn của một người từng trải mà thôi. Ông nắm tay Triệu Gia Tuệ sánh bước bên nhau tạo nên một đôi phu thê trung niên đạt tiêu chuẩn làm hình mẫu cho giới quý tộc.

“Ba mẹ đến rồi ạ!” – Trác Đình vui vẻ lên tiếng chào hai người vừa đến.

“Con chào hai bác ạ!” – Đường Tâm nhìn Triệu Gia Tuệ và Trác Tần rồi mỉm cười sau đó cũng lên tiếng chào.

Trác Tần cảm động đưa mắt ngắm nhìn Trác Đình và Đường Tâm một lúc thật lâu, bàn tay của ông siết chặt bàn tay của Triệu Gia Tuệ. Triệu Gia Tuệ biết chồng mình lúc này đang kiềm nén sự xúc động nên cũng nhẹ nhàng lấy bàn tay còn lại vuốt ve bàn tay đang nắm chặt tay mình của ông tỏ ý động viên, an ủi. Một lúc thật lâu sau, ông mới lấy lại sự bình tĩnh lên tiếng nói.

“Uhm, con gái ngoan! Ba đi công tác về liền đến thăm hai con đây! Ba nghe mẹ của các con điện thoại kể chuyện Đình Đình đã chấp nhận mẹ và bàn chuyện gia đình nhỏ của chúng ta sẽ có thêm một thành viên nữa, hai con biết ba đã vui sướng và cảm động đến mức nào không? Ba đã đẩy nhanh tiến độ công việc rồi ngay lập tức đặt vé máy bay về nhà. Cuối cùng thì bốn người chúng ta có thể hợp thành một gia đình nhỏ rồi! Tuy ở trên thương trường ba cũng được coi là thành công nhưng ba luôn cảm thấy mình là một người đàn ông thất bại vì ba không thể xây dựng một gia đình hạnh phúc như bao người đàn ông khác, nhưng bây giờ ba đã có một gia đình hạnh phúc như trong mơ ước của mình rồi. Gia Tuệ, cảm ơn em đã không từ bỏ niềm tin và không ngừng cố gắng. Đình Đình, ba cảm ơn con vì con đã mở lòng đón nhận thêm một người mẹ; Đường Tâm, ba rất cảm ơn con vì con sẽ cùng chúng ta tạo nên một gia đình bốn người hạnh phúc. Ba rất hạnh phúc vì có hai cô con gái là con và Đình Đình!”

“Ba ơi!... Mẹ ơi!... – hai cô gái nào đó òa khóc vì hạnh phúc lao vào hai vòng tay đang dang ra chào đón hai cô.

“Ng Sloan! Lớn rồi đừng mít ướt như vậy. Con nhanh khỏe mạnh rồi trở về nhà, lúc đó tha hồ mà nhõng nhẽo với ba, trong đây là bệnh viện đó, người ta thấy sẽ cười tiếu thư Trác gia ta không ra dáng tiếu thư!” – Trác Tần ôm Trác Đình vuốt ve an ủi cô con gái nhỏ của ông, giọng nói đầy ấp tình thương trong đôi mắt tinh anh của ông cũng có một màn sương mờ.

“Con gái, Sloan! Có mẹ ở đây, con đừng khóc nữa!”

“Mẹ ơi!”

Triệu Gia Tuệ ôm chặt Đường Tâm vào lòng, bà bảo cô đừng khóc nhưng khi nghe cô gọi mình là mẹ, cảm nhận được sự run rẩy của cô trong vòng tay của mình, nước mắt cô tuôn rơi thấm ướt cả cổ áo của bà, bà đã bật khóc. Cô con gái nhỏ này của bà, bà sẽ yêu thương cô thật nhiều!

“Hai con đến đây để ba và mẹ cùng ôm hai đứa nào!” – hai cánh tay của Trác Tần dang rộng hơn để chào đón thêm hai thành viên nữa.

“Haiz! An ủi một đứa nhỏ chưa xong, bây giờ lại thêm một đứa nhỏ và một bà vợ nữa. Minh à, em đừng khóc nữa, giúp anh dỗ hai đứa nhỏ này đi, 3 người phụ nữ đều khóc như vậy người ta nhìn thấy sẽ nói Trác Tần anh là một người gia trưởng đi ức hiếp phái yếu trong nhà a!”

“ Ai dám nói xấu ba của con, con sẽ xử lý tên đó! “

“ A! Con mèo nhỏ tên Đình Đình lại giương nanh múa vuốt được rồi! Haha! “

Trong căn phòng bệnh, gia đình bốn người nào đó đang hạnh phúc vui vẻ chuyện trò đến quên cả thời gian, mãi đến khi Trác Đình cùng Đường Tâm nhìn lên đồng hồ thấy đã là 21:30, bệnh viện sắp đóng cửa, lúc này hai cô mới dừng cuộc nói chuyện để cho ba Tần cùng mẹ Tuệ đi về.

Sáng hôm sau, ba Tần thể theo lời yêu cầu của hai người phụ nữ quyền lực trong gia đình là Triệu Gia Tuệ và Trác Đình đến gặp viện trưởng của bệnh viện xin cho hai đứa con gái cưng của mình xuất viện. Sau khi ký giấy bảo lãnh và làm xong thủ tục xuất viện cho hai cô, ông đi về phòng bệnh của con gái, nhìn thấy hình ảnh hai cô con gái nhỏ vừa thu dọn đồ đạc vừa riu rít chuyện trò cùng vợ mình ông cảm thấy dường như đây mới chính là gia đình nhỏ mà ông hằng ao ước có được trong cuộc đời.

“ Mọi người thu dọn xong chưa? Chúng ta về nhà thôi! “

“ Dạ, xong hết rồi ạ! “

“ Tâm Tâm, con vẫn còn hôn ước với Tô thiếu gia của Tập đoàn Tô Thị sao? “

“ Dạ, con không biết ạ! Từ lúc con bị thương phải nhập viện đến bây giờ con không nhận được tin tức gì từ phía Đường gia ạ! “

“ Uhm, lúc này ba đến gặp viện trưởng Phó để xin cho hai con xuất viện, viện trưởng có bàn với ba về tình trạng sức khỏe của hai con, tuy không có vấn đề gì đáng lo ngại nhưng hai con sẽ phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ. Điều đáng nói là viện phí lần này của hai con bên phía Tô Thị đã thanh toán toàn bộ. Viện trưởng Phó nói với ba vì Tâm Tâm là vị hôn thê của Tô thiếu gia nên tất cả các phí tổn của lần này và cả những lần hai con đến khám định kỳ sau nữa bên họ sẽ chịu toàn bộ chi phí. “

“ Gần đây trong giới thượng lưu đang có thông tin Chủ tịch Đường Tín của Đường Thị muốn gắp Tô Thị để bàn về việc thay đổi tên vị hôn thê của thiếu gia Tô Thị thành tên của con gái ông ta là Đường Bảo Nhi, nhưng có vẻ như bên phía Tô Thị vẫn không đá động gì đến mối hôn sự này. Em nghĩ vị Đường tiểu thư kia mới nhận tổ quy tông chưa được bao lâu, tốt nhất phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể công bố chuyện hôn ước, vậy nên anh đừng lo! Đường Tâm bây giờ là con gái của chúng ta nên những thông tin có liên quan đến con bé em sẽ cho người cập nhật thường xuyên! Còn về viện phí lần này có lẽ bên phía bệnh viện vẫn làm theo quy định đặc cách riêng dành cho Đường Tâm từ trước đến giờ, nếu sau này có thông tin về việc hủy hôn ước em sẽ cho thư ký đến gặp viện trưởng và thanh toán toàn bộ viện phí cho hai con. ”

“ Uhm, vậy cứ làm theo lời em nói! “

“ Con cảm ơn ba mẹ! – Đường Tâm cảm động nhìn ba Tần và mẹ Tuệ rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“ Chúng ta bây giờ là người một nhà, quan tâm chăm sóc nhau là điều tất nhiên, có gì mà con phải cảm ơn chúng ta chứ! Con chỉ cần nhớ rằng, Đường Tâm con bây giờ là con gái của Trác Tần và Triệu Gia Tuệ, là chị em của Đình Đình, chúng ta là một gia đình, như vậy là được, những chuyện khác ba mẹ sẽ lo cho hai đứa con! “ – Trác Tần vuốt tóc Đường Tâm kiên định nói.

“ Con muốn đến Đường gia chào tạm biệt họ trước khi về nhà của chúng ta, ba mẹ thấy con làm như vậy có ổn không ạ? Tuy bây giờ con đã không có bất cứ mối quan hệ nào với Đường gia nhưng công ơn dưỡng dục 17 năm của họ con không thể xem như không có mà phải sạch được, với lại có một số chuyện do con suy nghĩ không thấu đáo dẫn đến những hành động nông cạn, con muốn đến gặp và nói lời xin lỗi với họ! “

“ Đường Tâm à, con trưởng thành rồi. Ba mẹ ủng hộ quyết định này của con! “- Triệu Gia Tuệ vuốt tóc Đường Tâm rồi mỉm cười dịu dàng nói.

“ Chúng ta sẽ đi cùng con đến Đường gia, chúng ta sẽ đứng ở ngoài chờ con! “ – Trác Tần cũng âu yếm nhìn Đường Tâm rồi động viên cô.

Trác Đình không nói gì, cô chỉ gờ ngón tay cái cùng một cái nháy mắt tinh nghịch tỏ ý ủng hộ người chị em tốt của mình.

Đường Tâm đến trước cửa ngôi biệt thự nguy nga diễm lệ của Đường gia, cô đứng trước cổng nhấn chuông hồi lâu, mở cửa đón cô là một người bảo vệ cùng câu nói lạnh như băng: “ Xin chào cô, lão gia đã có thông báo bây giờ cô đã không có bất cứ quan hệ gì với Đường gia, Đường gia không chào đón cô. Xin cô về cho! “. Nói xong anh ta quay người bước trở về vị trí.

Đường Tâm mỉm môi rồi thở mạnh một hơi. Có những chuyện chỉ một mình cô có thiện chí thì không đủ để tạo nên sự thay đổi. Chuyện của cô với nhà họ Đường này cô sẽ tìm một cơ hội khác. Đường Tâm mỉm cười xoay người đi về phía có ba bóng người đang đứng đợi cô. Bây giờ cô đã có ba, có mẹ, có Đình Đình; họ là người thân của cô, là gia đình của cô; cuối cùng cô đã có nhà để trở về, đó mới chính là điều quan trọng và quý giá nhất của cuộc đời cô. Đường Tâm mỉm cười bước đi thật nhanh về phía trước, trước mắt cô lúc này là hình ảnh Trác Đình đang tươi cười vẫy tay ra hiệu cho cô đi nhanh lên cùng với ánh nhìn yêu thương của ba và của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Muốn Thoát Khổ Thì Phải Cố Gắng Học Để Ngồi Lên

Đường Tâm cùng Trác Đình sững sờ đứng như hai bức tượng đá ngắm nhìn ngôi biệt thự của Trác gia một lúc thật lâu mới có can đảm bước theo sau Trác Tần và Triệu Gia Tuệ vào nhà. Ngôi biệt thự của Trác gia không hề thua kém ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ của Đường gia chứng tỏ sự thành công trên thương trường và vị thế của Trác Tần trong giới quý tộc. Trác Đình và Đường Tâm đã sống 26 năm trên đời nhưng đây là lần đầu tiên hai cô được đặt chân vào một ngôi biệt thự xinh đẹp đến như vậy. Ngôi biệt thự của Trác gia có phần đơn giản; tông màu chủ đạo là màu xám trắng màu của sự thanh nhã và lịch sự; xung quanh được bao phủ bởi màu xanh của cây cỏ cùng những cánh công hoa tuyệt đẹp tạo nên một cảm giác thoải mái dễ chịu, Trác Đình và Đường Tâm có cảm giác mình đang đi lạc vào thế giới của những câu chuyện cổ tích mà hồi còn nhỏ hai cô cùng các bạn được viện trưởng cô nhi viện cho xem những bộ phim hoạt hình của Walt Disney chiếu trên TV vậy. Bên trong ngôi nhà được thiết kế theo phong cách cổ điển, sàn gỗ bóng loáng, vật dụng trong nhà được bọc màu kem. Phòng khách được trang trí chủ đạo với gam màu xanh và trắng cùng một cây đàn piano màu trắng tuyệt đẹp thể hiện gu thẩm mỹ độc đáo của chủ nhân. Hai cô đang mãi mê chiêm ngưỡng thì bên tai lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng ấm áp của Triệu Gia Tuệ:

“Hai con lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi! Mẹ nấu cơm xong sẽ gọi hai đứa ra!”

“Dạ, vâng ạ!” – Trác Đình lên tiếng trả lời mẹ Tuệ xong, cô quay phắt qua nhìn con bạn của mình rồi bày ra bộ mặt đau khổ ảo não nói:

“Chết rồi! Ngôi biệt thự này rộng như vậy, mình biết phòng nào là phòng của la sát nữ phụ a!”

“Tên tác giả kia có nói la sát nữ phụ thích màu gì không?”

“Tiểu thư quý tộc thì 10 người hết 11 người thích màu hồng rồi! Cậu không thấy ở bệnh viện vật dụng trong phòng bệnh của mình và cậu toàn là Hello Kitty sao?”

“Vậy thì phòng nào màu hồng thì đó là phòng của cậu!”

“Chắc là vậy quá!”

Ngôi biệt thự chính của Trác gia chỉ có 04 phòng ngủ vậy nên Trác Đình cùng Đường Tâm không quá khó khăn để tìm ra phòng của la sát nữ phụ. Đúng như lời Đường Tâm nói, phòng ngủ của la sát nữ phụ được thiết kế theo tông màu hồng, tất cả đồ vật trong phòng đều là màu hồng mộng mơ của tuổi mới lớn.

“Làm tiểu thư con nhà có điều kiện thật sự là một loại điểm phúc! Cậu nhìn xem, phòng ngủ của người ta đã rộng gấp 2 lần căn hộ của mình và cậu!” – Đường Tâm sau khi đi dạo một vòng xung quanh phòng ngủ của la sát nữ phụ liền cất giọng trầm trồ.

“Uhm! Cậu đến đây nhìn căn phòng chứa quần áo của la sát nữ phụ này xem?” – Trác Đình đứng trước một căn phòng có cánh cửa bằng pha lê vẫy tay gọi Đường Tâm đi đến.

Đường Tâm đi đến căn phòng chứa quần áo, cô cùng Trác Đình đứng vuốt cằm ngắm nhìn những set đồ hàng hiệu của la sát nữ phụ.

“Nhà thiết kế Trác, cô có ý kiến gì khi nhìn thấy gu thời trang này của la sát nữ phụ?” – Đường Tâm mỉm cười quay sang nhìn Trác Đình lên tiếng hỏi.

“Tất cả những set đồ của la sát nữ phụ đều là 3 tông màu hồng, cam và đỏ. Trong thuật ngữ về thời trang thì màu hồng là màu tạo nên cảm giác thân thương trìu mến nó cho thấy chủ nhân là một người có sự đồng cảm tuy nhiên cũng rất dễ bị tổn thương. Màu cam là màu có xu hướng tạo động lực và tăng năng lượng cho người mặc, diện váy áo màu cam thường xuyên lại cho thấy chủ nhân của chúng là người thiếu kiên nhẫn và có tính cạnh tranh cao. Sau cùng là những chiếc đầm màu đỏ tươi này, nó chứng tỏ bản thân chủ nhân là một người sôi nổi, tham vọng, chẳng hề ngại ngần trở thành trung tâm chú ý và thể hiện bản thân.”

“Woa! Cậu lợi hại quá!”

“Đây là lĩnh vực chuyên môn của chị mà cưng!”

“Vậy cậu tính xử lý tủ đồ này như thế nào? Chúng ta sẽ kế thừa di sản hay thanh lý môn hộ?”

“Bán thì không được bao nhiêu, làm từ thiện càng không được, mình dám cá không có cô bé mỗ nào dám mặc set đồ này ra đường nên mình và cậu phải kế thừa di sản thôi!”

“Đình Đình, cậu nhìn xem, phía sau hình như có mấy túi đồ nữa kia!”

Trác Đình nhìn theo hướng ngón tay của Đường Tâm, cả hai cô nhìn thấy mấy túi đồ to, mở những túi đồ kia ra hai cô há hốc mồm kinh ngạc vì đây toàn là đồ mới, màu sắc lại trang nhã tươi sáng nhưng vì lý do nào đó mà la sát nữ phụ không muốn dùng đến, với số lượng đồ nhiều như thế này thì hai cô có lẽ sẽ tiết kiệm được bọn tiền khi không phải mua sắm đồ mới trong vòng mấy năm a.

Sau khi thu dọn và sắp xếp lại tủ quần áo, Trác Đình lại cùng Đường Tâm nằm trên giường lên kế hoạch cho tương lai.

“Đường Tâm, bước tiếp theo của cậu như thế nào?”

“Còn có thể như thế nào được chứ?! Mình sẽ ôn thi vào trường y rồi lại làm bác sĩ như trước đây thôi!”

“Uhm, xem như lần này mình may mắn vì ba mẹ làm trong ngành thiết kế nên mình cũng vẫn giữ nguyên ngành nghề của mình, sau này mình sẽ làm việc trong công ty của ba mẹ và giúp họ một tay.”

“Cho dù là trẻ mồ côi hay tiểu thư thì chúng ta cũng vẫn phải học để có sự nghiệp riêng của mình! Không thể giống như hai vị tiểu thư kia lo yêu đương, tranh giành mỹ nam mà không có nghề nghiệp gì được a!”

“Mình và cậu lại phải quay ngược thời gian trở về với khoảng thời gian vui mãi kinh sử kia sao?” – Trác Đình than thở

“Uhm, vẫn là câu nói cũ: muốn thoát khổ thì phải học để ngoi lên!”

“Cậu vẫn còn nhớ câu nói bất hủ đó của viện trưởng viện mồ côi sao?”

“Nhớ chứ! Vì câu nói đó mà mình và cậu mới cầm đầu cắm cổ lao vào việc học mà!”

“Uhm, chúng ta thật có duyên với việc học. Học nữa, học hoài, học mãi! Chết xong xuyên không vẫn phải học!” – Trác Đình bĩu môi bất mãn nói

“Trác tiểu thư có vẻ bất mãn với việc học!?” – Đường Tâm nheo mắt trêu ghẹo.

“Uhm, chị đây vì cầm đầu vào học để ngoi lên mà đến lúc chết vẫn chưa có một mảnh tình vắt vai đây nè!”

“Thôi đi chị, do chị dễ tính quá nên chị mới ế đến giờ, đừng có đổ lỗi cho việc học!”

“Haiz, do mình siêng năng chăm chỉ học tập rồi bận chăm lo săn sóc cho cậu nên mới không có ma nào thèm dòm ngó đến!” – Trác Đình vừa cười gian vừa xấp lại bên cạnh Đường Tâm giờ trò lơ lửng lơ kết nối bạn của mình.

“Đồ sắc nữ! Mình sẽ giáo dục lại nhân phẩm của cậu!” – Đường Tâm hăm dọa xong liền xắn tay áo lên rồi lao vào cuộc chiến.

“Cứu tôi với!!!!” – Trác Đình vừa cười to vừa lớn tiếng kêu cứu. Tiếng cười đùa của hai cô tràn ngập căn phòng màu hồng đầy nắng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Apolo Vs Tuxedo Mặt Nạ

Trác Đình và Đường Tâm là hai tín đồ đi theo giáo phái “hành động”, chỉ cần xác định được mục tiêu và phương hướng thì hai cô sẽ lập tức cầm đầu cắm cổ lao vào hiện thực hóa mục tiêu. Đức tính “hành động hết mình vì mục tiêu” đáng khen ngợi này của hai cô bắt nguồn từ một vị viện trưởng viện mồ côi tên Vũ Uy, ông là một tu sĩ, là người thầy và cũng là người cha của 12 cô bé cậu bé mồ côi trong cô nhi viện Nhân Ái, nơi mà Trác Đình cùng Đường Tâm có đến 18 năm sinh sống và gắn bó. Đường Tâm và Trác Đình là hai đứa trẻ mồ côi sống chung với ông lâu nhất. Mười tám năm sống trong cô nhi viện, hai cô đã từng mơ ước, đã từng có vô số đêm hai cô quỳ gối chấp tay cùng nhau cầu nguyện: Sẽ có một ngày nào đó sẽ có một cặp vợ chồng nào đó nắm tay nhau đến trước mặt hai cô và nói: con hãy làm con gái của chúng ta nhé, rồi họ sẽ nắm tay hai cô, dắt hai cô bước ra khỏi cánh cổng của viện mồ côi! Nhưng 1 năm... 2 năm... 5 năm... trôi qua, các bạn ở chung ngày một ít, hai cô vẫn nắm tay nhau, động viên nhau... rồi mãi đến năm hai cô 15 tuổi, hai cô đã từ bỏ mơ ước về một mái nhà có ba và có mẹ, dù họ có là ba mẹ nuôi đi chăng nữa, thay vào đó hai cô quyết tâm phải tự mình bước ra khỏi cánh cổng kia của cô nhi viện và phải học để thành tài. Câu nói: Muốn thoát khổ thì phải cố gắng học để vuron lên! của viện trưởng đã trở thành một giáo điều để hai cô dốc hết sức lực mà thực hiện. Mãi đến khi Đường Tâm cầm trong tay tấm bằng bác sĩ, Trác Đình tốt nghiệp đại học chuyên ngành thiết kế, lúc đó hai cô mới dám đặt chân trở lại mái nhà xưa của mình để nói lời cảm ơn với ông. Hai cô vẫn nhớ như in hình ảnh viện trưởng vừa nhìn thấy hai cô từ xa, ông đã chạy đến ôm hai cô vào lòng rồi xoa đầu hai cô một lúc lâu mới nửa đùa nửa thật nói: Ái chà, hai đứa vẫn tay trong tay đến đây thăm ta sao? Lần sau, không dẫn người yêu đến thì không cần đến nữa nghe không? Cầm đầu học làm gì không biết, lo mà kiếm chồng đi! Ở chỗ ta không nhận chăm sóc người già neo đơn! “. Nghe ông nói xong Trác Đình đã quay sang Đường Tâm nói nhỏ: “Mình và cậu bị ế không phải là do những lời vàng ý ngọc của thầy mà ra hay sao?! Bây giờ thầy lại phui sạch mọi trách nhiệm như vậy a!”

Lúc trước như thế nào thì hiện tại vẫn như thế ấy, sau khi đã thảo luận đưa ra được mục tiêu và kế hoạch cụ thể, Đường Tâm cùng Trác Đình lại giống như hai con thiêu thân liều mình lao vào chông sáo vờ. Khi mở tập sách của hai vị nữ phụ lá xanh kia ra, Đường Tâm không khỏi lắc đầu ngao ngán, còn Trác Đình lại tức giận cảm râm, giọng điệu không khác gì những bậc phụ huynh vào một ngày đẹp trời nổi hứng kiểm tra tập vở của con em để rồi phát hiện ra được một sự thật phũ phàng:

“Học hành không lo! Yêu đương mơ mộng cho lắm vào! Tập không có một chữ như vậy làm sao chị đây biết đường nào mà lần aaaaa!”

Trác Đình và Đường Tâm vui đầu vào sách vở đến ngày thứ 3 thì bị ba Tần và mẹ Tuệ triệu tập. Sau khi nghiêm túc lắng nghe mục tiêu và kế hoạch của hai cô, ba Tần và mẹ Tuệ đã ngạc nhiên nhìn nhau một lúc thật lâu, sau cùng cả hai ông bà nói những câu động viên, dặn dò đại loại như: hai con chú ý giữ gìn sức khỏe, không cần phải dồn quá sức, năm nay không được thì năm sau Trác Đình và Đường Tâm ngồi nghe dặn dò xong lại co giò phóng lên phòng bắt đầu tiếp tục cuộc cách mạng vĩ đại mà không biết hai vị phụ huynh nào đó vì lo lắng cho sự nghiệp học hành của hai cô con gái nhà mình mà nhăn trán, nhíu mày, ôm đầu suy nghĩ rồi lập tức điện thoại nhờ người quen biết giới thiệu giáo sư đến nhà giúp hai cô ôn thi.

“Con bé Đình Đình chăm chỉ học tập và có mục tiêu phấn đấu như vậy làm anh có cảm giác hình như nó không phải là con bé Đình Đình mà anh đã nuôi bao nhiêu năm nay a!”

“Không chỉ riêng Đình Đình, con bé Đường Tâm cũng vậy, rõ ràng từ trước đến giờ hai đứa nhỏ này không tha thiết mặn mà gì với việc học mà bây giờ lại có thái độ học hành nghiêm túc như vậy làm em vừa mừng vừa lo...”

“Nếu bọn nhỏ đã quyết tâm như vậy thì hai chúng ta tạo điều kiện cho chúng nó ăn học thôi! Dù sao đây cũng là một tín hiệu đáng mừng.”

Và thế là, vì tình thương con vô bờ bến của hai bậc phụ huynh học sinh có con em chăm chỉ phấn đấu học hành, vì thành tích học tập “đáng ngưỡng mộ” của hai vị nữ phụ lá xanh mà Trác Đình cùng Đường Tâm đã phải trải qua những ngày tháng ôn thi với nguy cơ bị chảy máu mũi và truy tìm cực cao chưa từng xuất hiện trong cuộc đời.

Trác Đình và Đường Tâm mỗi người ôm một tô chè hạt sen tuyệt nhĩ to dùng vừa đi vừa ăn từ nhà bếp lên phòng ngủ, gần đây lịch trình hai cô chỉ xoay quanh hai việc chính là ăn và học nên mẹ Tuệ đã đặc biệt dặn dò phòng bếp nấu thêm những món suop và chè để hai cô ăn thêm trong thời gian ôn thi, Trác Đình và Đường Tâm cảm động đến rơi nước mắt khi nhận được đãi ngộ lớn như vậy trong công cuộc phấn đấu ngai lên của mình. Hai cô ra đến phòng khách chưa kịp xoay người bước lên cầu thang trở về phòng của mình thì đã nghe tiếng mở cửa và giọng nói của Lý quản gia vang lên:

“Xin mời các ngài vào phòng khách đợi lão gia một lúc ạ!”

Theo thói quen hóng chuyện mà ai ai cũng có, hai cặp mắt to đen láy của Trác Đình và Đường Tâm chiếu thẳng về phía hai vị khách vừa đến. Khi vừa nhận ra người vừa đến là ai, Đường Tâm vội vàng cúi đầu, tay cầm tô chè khẽ run run, cô nhắm chặt mắt bắt đầu đọc thần chú triệu hồn chính mình. Có hối hận a! Nếu biết khách của ba Tần là hắn, cô xin thề cô sẽ ôm gối đóng đô trên phòng mà vui đầu học bài a, có cho thêm 10 cái mạng cô cũng sẽ không vì mỹ thực mà lết xuống đây đâu aaaa!

Trác Đình một tay bưng tô chè, một tay đang cầm cái muỗng múc chè đưa lên miệng ăn, giây phút hai siêu cấp mỹ nam kia xuất hiện trước mắt, Trác Đình phải nuốt vội thức ăn xuống nếu không cô sẽ bị mắc nghẹn mà chết. Làm trong ngành thời trang, cô đã từng gặp qua không ít các nam diễn viên và người mẫu nhưng cô phải công nhận rằng hai người đàn ông trước mặt cô mới xứng đáng được nhận danh hiệu "mỹ nam của mọi thời đại". Một người đẹp trai lời cuốn rạng ngời; một người lại mang vẻ đẹp âm áp, nho nhã và điềm tĩnh. Một người như hiện thân của thần Apollo trong thần thoại Hy Lạp còn một người lại làm cho cô có cảm giác như phiên bản ngoài đời thật của nhân vật Tuxedo mặt nạ trong bộ manga Thủy Thủ Mặt Trăng mà hồi nhỏ cô thích đọc.

“Soái ca!... Siêu cấp mỹ nam!... Nam thần trong truyền thuyết!... Nam – thần – trong – truyền – thuyết đều xuất hiện ở đây aaaa!!!!...Ồ đây! Là ở đây!???...Có cái gì dở sai sai ở đây a!!!!... Thôi rồi! Chết rồi! Trong thế giới này mỹ nam thì đồng nghĩa với tử thần đó!” – Trác Đình sau khi trải qua cảm giác lâng lâng vì chỉ số hạnh phúc tăng cao khi được chiêm ngưỡng mỹ nam lại đột nhiên nhớ ra sự nguy hiểm của đàn hậu cung nam thần trong truyền liên vội vàng lắc lắc cái đầu nhỏ xinh của mình sau đó thu hồi vẻ mặt fan girl, cắn môi đè nén sự yêu thích cái đẹp của mình bẹp dúm mới tỉnh táo quay sang nhìn chiến hữu của mình.

Khi Trác Đình đào mộ chôn chặt bản chất sắc nữ của mình xong cũng là lúc Đường Tâm triệu hồn mình thành công. Cả hai cô đồng loạt gật đầu chào hai vị khách trước mặt rồi đi như bay lên phòng của mình, tuyệt nhiên không dám quay đầu nhìn lại nên không biết rằng hai vị khách mỹ nam kia đang cố gắng nhịn cười khi quan sát những sự biến đổi trạng thái thể hiện trên gương mặt của hai cô.

“Cậu đã làm gì mà người ta nhìn thấy cậu lại bỏ chạy như nhìn thấy dịch bệnh vậy?” – Tống Duệ Phong đưa tay huých Tô Cẩm Hiên, đưa mắt nhìn anh rồi hỏi.

“Hình như người làm cho cả hai người họ phải hoảng sợ không phải chỉ có một mình mình!”

“Hai cháu đến rồi à? Chúng ta vào phòng sách bàn việc nha!” – Trác Tần từ trong phòng sách của mình bước ra nhìn thấy hai cậu thanh niên đang đứng chờ mình liền ân cần lên tiếng.

“Dạ, vâng ạ!” – Tô Cẩm Hiên và Tống Duệ Phong đồng thanh đáp rồi đi theo ba Tần vào phòng sách.

Trác Đình và Đường Tâm đóng chặt cửa phòng ngủ, ngồi bẹp xuống giường, ôm ngực thở dốc.

“Chưa bao giờ mình nghĩ gặp trai đẹp lại có cảm giác đáng sợ như vậy a!” – Trác Đình vừa thở vừa nói.

“Uhm, 2 lần gặp anh ta lần nào mình cũng muốn bị truy tìm hết!”

“ Hai tên trùm hậu cung kia đến đây làm gì vậy ta? “

“ Minh chỉ biết mỗi vị đại thần họ Tô thôi, còn người kia lúc này mình chưa có dịp quan sát! “

“ Haiz, người đàn ông ôn hòa, nhã nhặn, ảm áp tựa ánh trăng cùng ngoại hình đủ để giết chết các bà, các thím, các cô, các mẹ, các chị gái, các em nhỏ trong cuốn tiểu thuyết cầu huyết kia là ai? “ – Trác Đình lấy tay gõ nhẹ lên trán Đường Tâm rồi hỏi.

“ Tổng Duật Phong - vị nam thần luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu; được ví như là trái tim ấm nóng trong lồng ngực của nữ hoàng! “ - Đường Tâm búng tay đồng dạng đáp.

“ Người đứng bên cạnh vị hôn phu đẹp trai rạng ngời của cậu chính là hân ta đó! “

“ Sao cậu dám khẳng định anh ta là Tổng Duật Phong? “ – Đường Tâm nhin cười nhìn khuôn mặt đang hiện lên hai chữ sắc nữ của con bạn thân lên tiếng hỏi.

“ Cậu lo nhầm vị hôn phu của cậu mà quên hết mọi thứ xung quanh sao? Trai đẹp có hai người thì ít ra cũng phải ngắm hết cả hai chứ? “ – Tâm hồn sắc nữ của Trác Đình lại đảo hồ ngoi lên.

“ Mình lo niệm thần chú triệu hồi hồn vía của mình gần chết làm gì có tâm trạng ngắm mỹ nam! “ - Đường Tâm ảo não cảm thán.

“ Haiz, nếu Tô Cận Hiền được ví như mặt trời thì Tổng Duật Phong là hiện thân của ánh trăng, điều đó thể hiện rất rõ khi anh ta đứng bên cạnh vị hôn phu của cậu. Một người là Apolo còn người kia là Tuxedo mặt nạ! “

“ Phụt!” “ Khụ!... Khụ!... Khụ! “ - Đường Tâm đang cầm ly nước lên uống, nghe Trác Đình nói xong liền bị sặc nước. Sau một hồi ho khan kịch liệt, Đường Tâm nhìn con bạn đang ngồi chống cằm mơ mộng của mình rồi cao giọng nói.

“ Hết nhân vật để chị so sánh rồi hay sao mà chị lôi Tuxedo mặt nạ vào! Anh ta là Tuxedo mặt nạ thì hóa hồng trắng kia là Usagi hả??? “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Gia Sư Hắc Ám

" Cộc... cộc... cộc! " – Nghe tiếng gõ cửa phòng, Đường Tâm vội để tô chè trên tay xuống bàn rồi đi đến mở cửa.

“ Tiểu thư, lão gia bảo hai cô thay đồ rồi xuống phòng khách gặp ông ạ! “

“ Cảm ơn dì, tụi con xuống ngay ạ! “

Đường Tâm sau khi đóng cửa phòng lập tức quay đầu nhìn Trác Đình, Trác Đình đang ngồi cặm cụi chiến đấu với tô chè, sau khi nghe Lý quản gia thông báo xong cũng ngẩng đầu nhìn Đường Tâm cùng vẻ mặt mù mịt. Đường Tâm lập tức phóng đến bên cạnh nhìn Trác Đình gấp rút hỏi:

“ Đình Đình, trong truyện có đề cập đến chuyện hai nam thần kia đến Trác gia để làm gì không? “

“ Để mình nhớ lại xem. . . Minh và cậu ở đây gần được nửa tháng rồi thì phải. . . Hình như hai người họ đến để mời ba tham dự và quyên góp cho buổi từ thiện sẽ diễn ra vào hai tháng nữa. Chúng ta sắp có dịp chiêm ngưỡng vị nữ hoàng kia cùng dàn hậu cung nam thần trong truyền thuyết rồi! “ – Trác Đình vừa nhíu mày suy nghĩ vừa đáp.

“ Họ đến mời ba thì đâu có liên quan gì đến chúng ta? Ba gọi chúng ta xuống phòng sách để làm gì? “

“ Chắc ba tạo điều kiện cho cậu gặp vị hôn phu trong mộng của cậu? “

“ Mình không cần ba tạo phúc cho mình như vậy đâu! Cái phúc này mình không có mạng để nhận a! “

“ Cậu yên tâm! Mình sẽ bảo vệ cậu! Mình sẽ không để cho hân ta đến gần cậu trong vòng ba bước, muốn đụng đến Đường Tâm nhà chị thì trước hết phải bước qua xác của chị! “ – Trác Đình vỗ vai Đường Tâm hùng hổ nói.

“ Đồ quý! “ – Đường Tâm đang rầu rui ruột nghe Trác Đình đồng dạng tuyên bố bằng giọng điệu của một con gà mái mẹ liều mạng bảo vệ gà con bé bỏng thì không nhịn được mà bật cười.

Hai cô thay đồ tươm tất mới từ từ đi xuống phòng sách gặp ba Tần.

Trác Tần cùng Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong đang ngồi bàn công việc thì nghe tiếng gõ cửa, biết người gõ cửa là hai đứa con nhà mình ông liền lên tiếng bảo hai cô đi vào. Trác Đình và Đường Tâm sau khi lên dây cót tinh thần, huy động 200% sức mạnh tinh thần cùng ý chí, hít một hơi thật sâu mới mạnh dạn bước vào phòng khách. Hai cô quyết định xem hai tên nam thần kia là không khí, thực hiện kế hoạch đánh nhanh rút gọn. Trác Đình nhìn ba Tần rụt rè hỏi:

“Ba gọi tụi con vào đây có việc gì ạ?”

“Hai đứa ngồi xuống đây, ba có việc cần trao đổi!” – giọng ba Tần ấm áp nhưng vẫn lộ ra sự nghiêm túc.

“Dạ!” – Trác Đình và Đường Tâm cảm nhận được sự nguy hiểm sắp ập xuống đầu của mình, hai cô lí nhí trả lời rồi lủi rủ ngồi xuống hai cái ghế salon nhỏ đối diện với ba Tần, bộ dáng y hệt như mấy đứa trẻ nhỏ làm điều sai bị ba mình phát hiện và chuẩn bị đưa lên thớt chờ xử lý.

“Mấy ngày nay ba và mẹ đã nhờ người quen tìm gia sư đến giúp hai con ôn thi, hôm nay ba gọi hai đứa xuống để trao đổi về chuyện này!” – giọng ba Tần vẫn trầm ấm như mọi khi nhưng Trác Đình và Đường Tâm lại thấy sống lưng mình lạnh lạnh, da gà bắt đầu nổi lên, hai cô nín thở chờ ba Tần nói tiếp.

“Do thời gian ôn thi của tụi con còn rất ít nên ba không tìm được giáo sư đến nhà kèm cho hai đứa. Hôm nay Cần Hiên và Duật Phong đến thăm ba, ba có bàn với hai cậu ấy về chuyện này và hai cậu ấy đã nhận lời sẽ giúp hai đứa con ôn thi trong một tháng rưỡi sắp tới!”

“Bùm!!!!!!” – Trong đầu Đường Tâm vang lên tiếng bom nổ.

“Rầm!!!!!!” – Trác Đình nghe thấy tiếng trời sập.

Đường Tâm nhắm mắt mặc niệm cho cuộc sống sắp đến hồi bế mạc của mình, Trác Đình ai oán nhìn ba Tần, vẻ mặt như không tin những lời “kinh khủng” kia là do ba vừa nói.

“Cần Hiên sẽ kèm Tâm Tâm thi vào trường y, Duật Phong sẽ kèm Đình Đình thi vào trường thiết kế... Thành tích học tập của Cần Hiên và Duật Phong ít có người nào bì kịp nên giao hai con cho hai cậu ấy kèm cặp ba cũng yên tâm hơn!” – Ba Tần dịu dàng nhìn hai cô con gái của mình rồi giải thích. Nhìn vẻ mặt hai cô con gái của mình ông cảm thấy có vẻ hai cô rất sốc khi nghe ông thông báo việc này. Mấy ngày nay ông và vợ mình đã liên lạc với những vị giáo sư danh tiếng để mời họ đến làm gia sư cho hai cô nhưng ai cũng đều lấy lý do thời gian ôn tập quá gấp gáp mà từ chối. Ông bà biết thời gian ôn thi quá ngắn chỉ là một lý do phụ, lý do chính là thành tích học tập của hai cô quá kém nên họ không dám nhận vì sợ hai cô hủy hoại danh tiếng của mình... Trong lúc ông đang đau đầu tìm cách giúp hai cô thì Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong lại đến bàn với ông về việc đứng ra làm mạnh thường quân cho tổ chức từ thiện sắp thành lập. Tô Cần Hiên lại có những biểu hiện quan tâm đến Đường Tâm nên ông đã nhân cơ hội nói cho hai cậu ấy biết về mục tiêu và kế hoạch học tập của hai cô. Thật không ngờ lần này trực giác của một người làm kinh doanh đã giúp ông, sau khi nghe ông kể chuyện mình không tìm được gia sư đến nhà kèm hai cô ôn thi, Tô Cần Hiên đã lên tiếng đề nghị được kèm Đường Tâm, Tống Duật Phong lại hào sảng nhận kèm Trác Đình. Khi nghe hai người họ nói sẽ làm gia sư cho con gái của mình ông cảm thấy hình như mình đã tích phúc 18 đời mới có được may mắn như vậy vì danh tiếng của Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong trong giới quý tộc rất lớn, hai người họ đều là nhân tài hiếm có... vậy mà họ lại nhận lời giúp hai cô con gái nhà ông ôn thi làm ông cảm động không thôi... Nhưng tại sao khi nghe ông thông báo về việc này hai cô con gái nhỏ của ông lại có biểu hiện giống như ông vừa đẩy hai cô vào chỗ chết như vậy chứ???

“Hai đứa con cứ thoải mái trao đổi với các cậu ấy trước, ba lên phòng làm việc tiếp đây!” – ba Tần nhìn Đường Tâm và Trác Đình dịu giọng nói.

“Dạ!” – Trác Đình và Đường Tâm ỉu xiu lên tiếng.

“Hai cháu ở đây có gì thì trao đổi với hai em nha!” – Trác Tần quay sang nhìn Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong ôn hòa nói.

“Dạ!” – hai giọng nam bình thản đáp.

Trác Đình và Đường Tâm ảo não nhìn theo từng bước chân của ba Tần mỗi lúc một xa mà cảm thấy những tháng ngày tươi đẹp cũng dần rời xa hai cô như ba vậy. Trác Đình muốn chạy theo ôm chân của ba Tần mà nấn nỉ ba đừng giao cô cho tên nam thần ánh trắng kia, còn Đường Tâm chỉ muốn quay lưng bỏ chạy theo ba, chạy thật xa... càng xa càng tốt... cô có cảm giác như đại boss kia là thần mặt trời còn cô thì chạy trời cũng không khỏi nắng, ba giao cô cho tên đại boss kia thì cô phải sống làm sao???

“Ba ơi, ba giao trúng cho ác rồi aaaaaa!” – tiếng lòng của Trác Đình và Đường Tâm cùng lên tiếng kêu gào.

“Chào hai em, tôi là Tống Duật Phong!” – Tống Duật Phong mỉm cười lên tiếng phá tan sự yên lặng.

“Uhm, đã biết!” – Trác Đình đưa mắt liếc vị nam thần vừa lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt đáp.

“Tôi và em chưa gặp nhau lần nào làm sao em biết tôi?” – Tống Duật Phong tò mò khó hiểu, anh nhìn Trác Đình hỏi.

“Chẳng phải ba mới nói anh tên là Tống Duật Phong hay sao?” – Trác Đình tỉnh bơ trả lời.

“À! Thì ra là vậy!... Nhìn thái độ và giọng điệu của em, tôi cứ tưởng chúng ta quen biết nhau từ trước!” – Tống Duật Phong mỉm cười ôn hòa đáp.

“Chắc tôi không cần phải giới thiệu mình đâu nhỉ?” – Tô Cần Hiên neoh mắt nhìn Đường Tâm nửa đùa nửa thật lên tiếng.

“Uhm, chào Tô thiếu gia! “ – Đường Tâm chán nản trả lời.

“Từ giờ chúng ta sẽ chia ra học theo như lời bác Tần đã nói! Các em lên phòng lấy tập sách xuống, Đình Đình sẽ học cùng Duật Phong, em sẽ học cùng tôi.”

“Đình Đình, tôi và em sẽ học ở phòng khách! – Tổng Duật Phong nhìn Trác Đình mỉm cười thân thiết nói

“Em sẽ học ở trong phòng sách này với tôi! “ – Tô Cẩm Hiên nghiêm túc nhìn Đường Tâm nói.

“Hôm khác học được không? Hôm nay chúng tôi không khỏe! “ – Trác Đình giọng bướng bỉnh lên tiếng. Đường Tâm cũng gật đầu phụ họa.

“Chúng tôi rất bận, hai em tốt nhất nên tranh thủ thời gian. Học càng sớm người càng có lợi là hai em! “ – Tô Cẩm Hiên nghiêm giọng đáp.

Tô Cẩm Hiên không hổ danh là đại boss trong truyền thuyết, anh vừa nói xong Trác Đình và Đường Tâm cũng nhận ra được vấn đề chính, hai cô bây giờ như ván đã bị ba Tần đóng thành thuyền rồi đẩy ra giữa đầu sóng ngọn gió nên đành im lặng lẻ bước lên phòng ôm tập sách xuống vị trí tập kết. Trác Đình vì lo lắng cho sự an toàn của Đường Tâm nên cô cũng làm lơ tên nam thần ánh trắng mà ôm tập nhất quyết đi chung với con bạn chí cốt của mình bước vào nơi nguy hiểm.

“Trác tiểu thư muốn chuyển sang học ngành y sao? “ – Tô Cẩm Hiên nheo mắt nhìn Trác Đình rồi lên tiếng hỏi.

“... “

“Em ôm tập đi nhầm phòng rồi! Em học ở ngoài đây mà! “ – Tổng Duật Phong cố nhịn cười đưa tay ngoắc Trác Đình ra hiệu cho cô nhìn thấy vị trí anh đang ngồi.

“Cậu bảo trọng nha! Có gì nguy hiểm thì chạy ra đây liền biết chưa? “ – Trác Đình kè vào tai Đường Tâm nói nhỏ.

“Uhm, cậu cũng vậy! Cần thận với tên nam thần ánh trắng đó nghe chưa???? “

“Uhm! Cậu yên tâm đi mình sẽ không sa ngã trước mỹ sắc đâu! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vàng Trắng Tai Họa!

Trác Đình và Đường Tâm bịn rịn lưu luyến nhìn nhau thật lâu sau đó mới ừ ừ thiếu não dõng bước.

Đường Tâm nhìn căn phòng sách trước mắt mà cảm thấy căn phòng phía trước đột nhiên trở nên u ám, lạnh lẽo y hệt nhà xác của bệnh viện ... vị đang ngồi trên cái ghế dựa kia là Diêm Vương đại nhân, còn cô? ... Cô chỉ là một oan hồn xúi quẩy, chạy tới chạy lui cuối cùng cũng bị tóm cổ!!!

Đường Tâm đau khổ ôm chông tập sách trên tay bước vào căn phòng tử thần.

“Tôi có làm gì em đâu? Sao nhìn vẻ mặt em cứ như em phải đi trình diện Diêm Vương vậy? “

“Ồ! “ – Đường Tâm ngẩng phắt đầu, mở to mắt nhìn người trước mặt.

“Làm sao anh đoán hay vậy??? Chính xác là như vậy đó!!! “ – Đường Tâm phải kiềm nén lắm mới không thốt ra suy nghĩ của mình.

“Em đem tập vở em học những ngày trước đưa tôi xem! “ – Tô Cẩm Hiên nhìn Đường Tâm nghiêm túc nói.

Đường Tâm phụng phịu đem tập vở hai tay dâng nộp cho Tô Cẩm Hiên, thái độ cung kính như học sinh nộp bài cho thầy giáo, sau đó cô bước lui ra đứng sau lưng Tô Cẩm Hiên, cách xa anh đúng bảy bước chân mới yên tâm đứng chờ anh kiểm bài.

Tô Cẩm Hiên ngồi chăm chú xem từng đề thi mà Đường Tâm đã giải. Anh rất bất ngờ vì đáp án cô làm đúng đến 90%, một con số mà anh không bao giờ nghĩ đến. Thành tích học tập của Đường Tâm ở trường chỉ ở mức trung bình yếu, anh đã xem qua học bạ Trung học phổ thông của cô, chính vì điều đó nên không có vị giáo sư nào dám nhận lời mời của ba Tần đến dạy cô ôn thi. Lúc đọc những bản báo cáo về thông tin của cô trong thời gian gần đây, thậm chí khi nói chuyện với ba Tần, anh cũng không suy nghĩ thông suốt được vì sao một tiểu thư ăn học làng nhàng như cô lại ôm suy nghĩ thi vào trường y?... Cô tưởng trường y là nơi muốn vào thì vào hay sao?... Anh đề nghị giúp cô ôn thi thực ra là để kiểm tra xem năng lực của cô thực chất như thế nào để anh xem xét và gợi ý cho cô ngành học phù hợp khác. Nhưng sau khi xem tập vở của cô anh lại có một suy nghĩ khác, học lực của cô không giống những gì thể hiện trên cuốn sổ học bạ kia, cô chắc chắn phải rất thông minh cùng chăm chỉ học hành vì kiến thức cô nắm rất vững, những chỗ cô làm sai, anh thấy cô khoanh tròn làm dấu, điều đó cho thấy bản thân cô cũng biết mình làm chưa đúng nên mới đánh dấu để làm lại. Với thực lực này thì chuyện cô thi đại trường y là hoàn toàn có khả năng. Xem ra tất cả mọi người kể cả anh đều đánh giá sai năng lực của cô rồi!

“Em đến đây, ngồi giải đề thi số 27 cho tôi xem!” – Tô Cẩm Hiền xoay người nhìn Đường Tâm đang đứng nhìn mặt nhũ mày, lên tiếng nói.

“Dạ!” – Đường Tâm lúi rúi đi đến lấy tập sách rồi ngồi xuống cái bàn nhỏ cách xa anh mới thở phào một hơi rồi cầm viết lên làm bài.

Trong phòng sách là một khung cảnh yên bình đến mức quý dị, thầy giáo tôn quý ngồi trên chiếc bàn gỗ to vừa làm việc vừa trông chừng học trò của mình làm bài y hệt như giám thị đang coi thi, thỉnh thoảng vị giám thị nào đó nhân lúc cô học trò của mình đang chú tâm làm bài mà ngẩng nhìn khuôn mặt thông minh xinh đẹp của cô rồi khẽ mỉm cười.

Đó là ở trong phòng sách, còn ở ngoài phòng khách thì sao???

Sau khi nhìn Đường Tâm một thân một mình bước vào đầm hùm hang cộp, Trác Đình không một giây yên lòng, cô có cảm giác tay chân ngứa ngáy, thậm chí cô muốn đập cửa lao vào phòng sách kéo Đường Tâm nhà cô ra nhưng tên ôn thần nào đó lại không cho cô có thời gian thực hiện nguyện vọng.

“Em có thể cho tôi xem tập của em được không?”

“Đây nè! Anh kiểm bài nhanh lên, tôi còn phải vào trong kia cứu Đường Tâm nhà tôi ra nữa!” – Trác Đình nhìn mặt đầy cuốn tập của mình về phía Tổng Duật Phong rồi gấp gấp nói.

“Đường Tâm ở cùng Cẩm Hiền trong đó sẽ không có gì xảy ra đâu?” – Tổng Duật Phong lên tiếng trấn an.

“Làm sao anh biết?” – Trác Đình không kiên nhẫn đáp trả.

“Em làm bài sai rồi nè, chỗ này không đúng, mau sửa lại đi!” – Tổng Duật Phong nhanh chóng di dời sự chú ý của Trác Đình vào việc khác.

“Sai chỗ nào?” – Trác Đình vội vàng nhìn vào cuốn tập của mình kiểm tra xem cô đã làm sai chỗ nào mà không biết rằng mình đã bị tên nam thần nào đó cho vào rọ.

“Phương trình này em giải sai rồi!” – Tổng Duật Phong mỉm môi cổ nín nụ cười hài lòng của mình xuống, anh bày ra vẻ mặt nghiêm túc rồi bắt đầu chỉ ra những chỗ Trác Đình làm sai.

Nếu Tô Cẩm Hiền là quý tử của nhà họ Tô thì Tổng Duật Phong là niềm tự hào của nhà họ Tống. Tống gia là danh gia vọng tộc có từ lâu đời, con cháu Tống gia từ nhỏ đã được đào tạo để trở thành những nhà quý tộc thực thụ. Tống gia tập trung đầu tư vào ngành giáo dục và là gia tộc sở hữu một chuỗi những trường học danh tiếng cả trong và ngoài nước. Tổng Duật Phong được xem là thế hệ vàng của Tống gia vì chỉ số IQ của anh cực cao. Khi còn ngồi trên ghế nhà trường anh đã nổi tiếng là thiên tài đến khi trưởng thành anh là vị giáo sư trẻ tuổi nhất và là một doanh nhân thành công. Cùng vẻ ngoài điển trai, tính cách lại thân thiện lịch thiệp do được giáo dục kỹ càng nên uy tín và tiếng tăm của Tổng Duật Phong trong giới quý tộc được đánh giá rất cao và không hề thua kém vị thiếu chủ Tô gia.

Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong lại là bạn thân của nhau, vậy nên khi Tổng Duật Phong vừa từ Thụy Điển trở về, khi biết tin Tô Cẩm Hiền không thềm ngõ ngang gì đến hôn ước với vị hôn thê mới mà vẫn giữ hôn ước cùng vị hôn thê tai tiếng đầy mình, Tổng Duật Phong đã nổi hứng tò mò. Anh chưa kịp hành động thì tên Tô Cẩm Hiền kia lại điện thoại đề nghị sẽ đi cùng anh đến gặp Trác Tần bàn về chương trình từ thiện, anh biết tổng tên Tô hồ ly kia viện cớ để gặp vợ tương lai nên cũng vui lòng hợp tác. Anh không ngờ lần đến Trác gia này anh lại gặp được một con mèo nhỏ đáng yêu. Xem như lần này anh may mắn.

Tổng Duật Phong cảm thấy mình may mắn bao nhiêu thì Trác Đình lại cảm thấy hôm nay là một ngày u ám và xui xẻo bấy nhiêu. Tên họ Tống này thực sự rất giỏi a! Những bài cô làm sai, Đường Tâm cũng từng nói qua, nhưng do thời gian hai cô không đụng đến sách vở lâu quá nên có những kiến thức hai cô đã quên mất, dù biết là mình làm sai nhưng hai cô lại không biết mình phải sửa như thế nào nên đành để đó nghiên cứu sau. Tên nam thần ánh trăng này lại chỉ ra những chỗ cô làm sai một cách nhanh chóng và hướng dẫn cô cách làm đúng một cách cực kỳ dễ hiểu, quả thật là nhân tài nha, là trái tim của nữ hoàng a!

... Nhắc đến nữ hoàng và vị trí của tên nam thần kia trong hậu cung, Trác Đình cảm thấy tiếc cho một tài năng và nhan sắc của nam thần ánh trăng. Tội nghiệp vàng trắng kia! ... Tỏa sáng như vậy, ảm áp như vậy mà lại là phần tử trong hậu cung! Quả thật uổng phí! ... Mà đã nằm trong danh sách hậu cung của nữ hoàng thì đồng nghĩa với việc khác chiến tuyến với cô và Đường Tâm ... Haiz! Vàng trắng này đẹp thì có đẹp, ảm thì có ảm nhưng thuộc loại vàng trắng nguy hiểm, không được đến gần! ... Hình như những kẻ yêu trắng thường không có kết quả tốt nha! ... Chú Cuội vì yêu chị Hằng mà sống tàn tạ bên gốc cây đa chứ không phải bên cạnh Hằng Nga yêu dấu, còn một nhân vật vĩ đại vì yêu trắng mà có cái chết lãng xẹt là Lý Bạch tiên sinh cùng sự tích vớt trăng mà ngòm đã trở thành tấm gương cho hậu thế về việc phải tránh xa vàng trắng tai họa! – Trác Đình vừa ngồi chống cằm vừa miên man suy nghĩ, vẻ mặt thay đổi nhanh hơn đèn kéo quân, thỉnh thoảng còn gật gù như vừa giác ngộ được chân lý.

Trác Đình mãi mê xua đuổi vàng trắng tai họa mà không hề biết rằng cái vàng trắng nguy hiểm kia đã khắc sâu những biểu cảm và vẻ mặt của cô vào đôi mắt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Phá Hoại Hôn Ước

Suốt một buổi tối Trác Đình và Đường Tâm bị hai tên ôn thần đại boss cho ăn hành cùng tra tấn tinh thần một cách tàn bạo nên sau khi hai tên đó đi về Đường Tâm và Trác Đình không còn một chút sức lực nào liền trở về phòng, leo lên giường đắp chăn rồi hôn mê đến tận sáng.

Chủ Nhật là ngày thiêng liêng đối với hai cô, trước đây cho dù công việc có bận rộn như thế nào, Trác Đình vẫn dành ngày chủ nhật để ở nhà dọn dẹp nhà cửa, đi chợ nấu cơm. Đường Tâm nếu không dính lịch trực ở bệnh viện cô cũng sẽ quanh quẩn ở nhà cùng Trác Đình làm việc nhà hoặc cùng Trác Đình nghiên cứu cách làm một số loại bánh ngọt hay những món ăn mới. Tối chủ nhật hai cô sẽ dắt nhau đi xem phim, đi mua sắm. Hai ngày chủ nhật của tuần thứ hai và của tuần cuối tháng hai cô mua thực phẩm, quần áo hoặc những đồ dùng cần thiết khác rồi lái xe trở về cô nhi viện Nhân Ái giúp viện trưởng làm vệ sinh dọn dẹp sau đó nói chuyện chơi đùa cùng các em nhỏ.

Khi sống cuộc sống của hai nhân vật nữ phụ trong cuốn tiểu thuyết này, Đường Tâm và Trác Đình vẫn giữ lại khái niệm Chủ Nhật là ngày dành cho gia đình của mình.

Sáng Chủ Nhật hôm nay hai cô thức dậy từ sớm, Đường Tâm và Trác Đình rất thích những cánh công hoa đầy màu sắc của nhà mình nên hai cô đã nặn ni bác Lưu, người chịu trách nhiệm chăm sóc và cắt tỉa cây cảnh hướng dẫn hai cô cách trồng và chăm sóc cây cỏ. Sau khi học với những gốc hoa Trác Đình và Đường Tâm mỗi người ôm hai bó hoa to bước vào nhà. Hoa trong vườn có rất nhiều chủng loại, Trác Đình và Đường Tâm lại không yêu thích riêng một loại hoa nào, đối với hai cô đã là hoa thì sẽ đẹp, cho dù nó có là hoa dâm bụt hay hoa cúc lợn thì nó vẫn có một vẻ đẹp riêng. Vậy nên bốn bó hoa to đùng trên tay hai cô lúc này mang vẻ đẹp của sự thấp kém.

Hai cô đã hái hoa thì sẽ kiêm luôn nhiệm vụ cắm hoa. Những công việc đòi hỏi tính nghệ thuật thì tất nhiên sẽ ưu tiên cho Trác Đình. Trác Đình tỉ mỉ ngồi cắt những cành hoa rồi cắm vào 5 cái bình hoa được để sẵn trên bàn. Trong lúc Trác Đình sáng tạo nghệ thuật thì Đường Tâm chui xuống nhà bếp giúp dì Lý và mẹ Tuệ chuẩn bị bữa sáng.

Bà Tần ngồi ở phòng khách vừa đọc báo thì thoáng mỉm cười khi nhìn vẻ mặt của Đình Đình nhà mình nghiêm túc làm công việc mang tính nghệ thuật. Mẹ Tuệ vừa chuẩn bị bữa sáng vừa trò chuyện cùng con gái, bà còn hào hứng truyền thụ bí kíp nấu những món ăn ngon cho Đường Tâm học tập. Không khí hạnh phúc ấm cúng của một gia đình mà bất kỳ người nào cũng ao ước như một phép màu xuất hiện ở Trác Gia.

Sau khi dùng bữa sáng xong, ba Tần chậm rãi thông báo:

“Trưa nay sẽ có khách đến nhà của chúng ta dùng cơm!”

“Là ai vậy ba?” – Trác Đình lại linh cảm có điềm xấu xuất hiện, cô rụt rè lên tiếng hỏi.

“Là gia đình bác Kỷ Hoa!” – ba Tần vui vẻ nói.

“Àm!!!” – Trác Đình lại nghe tiếng sao chổi đâm vào trái đất. - “Con bà nó, mới sáng sớm đã nhận được hung tin rồi aaaa! Hai ngày gần đây cái ngôi sao quỷ quái nào đang chiếu vào vận mệnh của hai chị vậy hả???”

Đường Tâm nghe ba Tần nói xong cô vội vàng đưa mắt nhìn Trác Đình ra hiệu cho Trác Đình lập tức rút quân lên phòng. Trác Đình nhận được tín hiệu liền kéo tay Đường Tâm, cô nhìn ba Tần và mẹ Tuệ mỉm cười nói:

“Ba mẹ, tụi con lên phòng học tiếp nha!” – vừa nói xong cô kéo Đường Tâm đi như bay lên phòng ngủ.

Đường Tâm đóng cửa phòng ngủ rồi leo lên giường ngồi bên cạnh Trác Đình nhíu mày lên tiếng:

“Nhanh như vậy sao? ... Lần này họ đến bàn về chuyện đính hôn giữa cậu và tên nam thần sao chổi kia đó! ... Tình tiết này có trong truyện nha!”

“Không ngờ những tình tiết cầu huyết trong truyện đều linh ứng với mình và cậu!” – Trác Đình tức giận nói.

“Theo như cốt truyện thì cậu đã trúng tiếng sét ái tình với anh ta ở lần gặp đầu tiên ... chính xác là vào buổi trưa hôm nay đó!” – Đường Tâm nhìn Trác Đình đang vò đầu bứt tóc mỉm cười trêu ghẹo.

“Mình chỉ muốn làm thiên lôi giáng sấm sét đánh chết hần ta thôi!” – Trác Đình hung hăng đáp trả.

“Cộc...cộc...cộc!” – Nghe tiếng gõ cửa phòng, Đường Tâm bước xuống giường đi đến mở cửa.

“Tiểu thư, Tô thiếu gia và Tống thiếu gia đã đến rồi ạ!”

“Dạ! Cảm ơn dì, tụi con xuống ngay ạ!” – Đường Tâm lễ phép trả lời rồi lập tức đóng cửa.

“Con bà nó, hai tên ôn thần này Chủ Nhật không có cái quái gì để làm hay sao mà lại mò đến đây nữa không biết??? ... Hôm qua chẳng phải nói là bọn hần rất bận sao???” – Trác Đình cảm râm.

“Chỉ cần cậu không bị trúng tiếng sét ái tình kia thì sẽ không có cái hôn ước quái quỷ gì đó!... Đình Đình, hôm nay cậu cứ làm Lôi bà bà giáng sét đánh chết tên nam thần sao chổi đó đi!!!” – Đường Tâm vỗ vai động viên con bạn tóc xù.

“Lúc này cậu cũng độc ác quá rồi đó! Mới ở cùng vị hôn phu bạo chúa hơn 3 tiếng đồng hồ mà đã bị ảnh hưởng ghê gớm như vậy rồi!!!” – Trác Đình lấy lại tinh thần bắt đầu chăm chọc.

“Sống dưới trướng bạo chúa thì phải trở thành gian thần thôi!!!” – Đường Tâm nháy mắt tinh nghịch nhìn Trác Đình rồi mỉm cười nói.

“Trời a, Đường Tâm nhà ta đã lột xác thành con hồ ly chỉ sau một đêm! ... Sự tiến hóa của cậu diễn ra thần tốc thật!” – Trác Đình bật cười nháy mắt khen ngợi.

“Quá khen!!!” – Đường Tâm lườm Trác Đình rồi tinh bơ đáp trả.

Hai cô lên dây cót tinh thần cho nhau rồi gom sách vở đi xuống phòng khách gặp hai vị gia sư “thân ái”.

Hai vị gia sư “hết mình vì sự nghiệp giáo dục” kia đang ngồi trò chuyện với ba Tần và mẹ Tuệ về việc học hành của hai cô. Nghe hai anh nói Trác Đình và Đường Tâm nếu cố gắng học tập như bây giờ thì khả năng thi đậu như nguyện vọng rất cao làm hai vị phụ huynh nào đó tinh thần phấn khởi bay cao như điều gặp gió. Mẹ Tuệ vì cảm động trước sự nhiệt tình giúp đỡ hai cô con gái nhà mình ôn thi của hai anh mà thay đổi cách xưng hô, thân thiết gọi Tô Căn Hiền và Tống Duật Phong là “con” như người trong nhà.

Trác Đình và Đường Tâm vừa ôm tập bước xuống phòng khách khi nhìn thấy cảnh tượng một nhà hòa hợp thân thiết như vậy thì rất ngạc nhiên. Hai cô đưa mắt nhìn nhau rồi nhũn mày suy nghĩ: “Hai tên ôn thần kia đã cho ba mẹ hai cô uống thuốc gì rồiiii?”

Nhìn thấy Trác Đình và Đường Tâm ôm tập sách đứng chờ, ba Tần và mẹ Tuệ vui vẻ nhường chỗ cho bốn thầy trò ôn thi. Trước khi đi lên phòng của mình, mẹ Tuệ còn dịu dàng lên tiếng:

“Trưa nay gia đình bác Ký Hoa sẽ đến nhà mình, có cả Ký Đăng nữa, mấy đứa con cũng quen biết nhau hết, nếu hai con không ngại hãy ở lại dùng cơm chung với hai bác nha!”

“Dạ, vâng ạ!” – Hai giọng nam đồng thanh đáp.

Trác Đình và Đường Tâm tròn mắt nhìn tình huống vừa mới diễn ra rồi lắc đầu thở dài.

“Rồi! Coi như xong! ... Bữa cơm này hai cô nuốt không nổi aaaaa!”

Đội ba Tần và mẹ Tuệ đi khuất, Đường Tâm ôm tập sách đi theo Tô Căn Hiền vào phòng sách. Vừa bước vào phòng sách, Đường Tâm để chồng tập sách lên cái bàn nhỏ dành cho mình rồi cô quay sang nhìn Tô Căn Hiền bình tĩnh lên tiếng nói.

“Tôi và anh có thể nói chuyện một lúc được không?”

“Được! Em có chuyện gì cần trao đổi với tôi?” – Tô Căn Hiền cởi áo vest để lên ghế rồi ngồi xuống, anh nhìn Đường Tâm lên tiếng hỏi.

“... ”

“Trời aaaa! Sao động tác cởi áo vest của hấn ta lại chất như vậy chứ??? ... Đường Tâm, mày không phải là sắc nữ ... không được chết vì mỹ sắc aaaaaaaa!” – Tiếng lòng Đường Tâm tha thiết kêu gào.

Một lúc sau Đường Tâm mới lấy lại bình tĩnh lên tiếng nói:

“Hôm nay chúng ta nghỉ học một buổi được không?” – Đường Tâm rụt rè lên tiếng.

“Lý do?” – Bạo chúa lạnh lùng hỏi.

“Lát nữa có khách, bây giờ ngồi học cũng không được bao nhiêu. Sau bữa trưa tôi sẽ làm bài, làm xong sẽ chụp hình gửi cho anh kiểm tra!” – Đường Tâm nhỏ nhẹ thương lượng.

“Khách của bác Tần chứ không phải khách của em, em không cần quan tâm, học xong ra ăn cơm là được!” – Tô Căn Hiền lạnh lùng đáp.

“Bây giờ gần 9h rồi, học như vậy tôi không tập trung được! Hôm nay mình nghỉ học nha!” – Đường Tâm với tinh thần “không thử làm sao biết được kết quả” quyết tâm giờ giọng năn nỉ.

Tô Căn Hiền chăm chú quan sát nét mặt của Đường Tâm một lúc mới chậm rãi lên tiếng.

“Hôm nay không học cũng được! Tôi cũng có việc cần trao đổi với em, em đến đây ngồi rồi chúng ta nghiêm túc nói chuyện!”

“Dạ!” – Đường Tâm đáp rồi kéo ghế ngồi đối diện Tô căn Hiền chờ anh lên tiếng.

“Vì sao em lại muốn thi vào trường y?” – Tô Căn Hiền nhìn Đường Tâm nghiêm túc hỏi.

“Vì tôi học những môn tự nhiên giỏi hơn những môn xã hội! ... Với lại thi vào trường y nếu cố gắng hết sức còn có thể được nhận học bổng! ... Làm bác sĩ nguy cơ thất nghiệp cũng rất thấp!”

“ Cuộc sống của em hiện giờ không tốt sao? “

“ Hiện giờ tôi sống rất tốt, ba mẹ rất yêu thương tôi ... nhưng sống không mục tiêu, không sự nghiệp không phải là cuộc sống mà tôi muốn! “ – Đường Tâm vẫn nhìn vào mắt anh trả lời rõ ràng từng chữ.

“ Đó là lý do tại sao những trường mà em nghiên cứu thi vào là những trường có trao học bổng?! “

“ Vâng! “ – Đường Tâm gật đầu đáp.

“ Em có nghe qua tên học viện Karolinska Institutet ở Thụy Điển chưa? “ – Tô Cẩm Hiền đan hai bàn tay vào nhau, anh nhìn Đường Tâm ôn hòa hỏi.

Vừa nghe tên học viện anh nói, đôi mắt đen láy của Đường Tâm đã lóe lên một tia sáng lấp lánh ... Làm sao mà cô không biết? Đó là học viện y khoa hàng đầu thế giới, là niềm mơ ước của tất cả sinh viên y khoa... cũng từng là ước mơ mà cô không có điều kiện thực hiện ...!

“ Tôi từng lên mạng tìm hiểu về học viện này vì nơi đó là niềm mơ ước của bất cứ sinh viên nào có quyết tâm theo học ngành y! “ – Đường Tâm khẽ chớp rèm mi dày của mình để nén cảm xúc đang dâng trào.

“ Em có muốn bước chân vào ngôi trường đó không? “ - Tô Cẩm Hiền nhẹ giọng hỏi.

“ Tôi có khả năng đó sao? ... Học phí ở trường đó vô cùng đắt đỏ, tôi không muốn ba mẹ tốn quá nhiều tiền lo cho việc học của tôi! ... Học ở đâu cũng như nhau thôi, chỉ cần cố gắng thi học ở trường bình thường cũng có thể trở thành bác sĩ giỏi, không đúng sao? “ – Đường Tâm nhún mày suy nghĩ rồi lên tiếng.

“ Không! “ – Tô Cẩm Hiền nghiêm túc nhìn Đường Tâm

“ Nếu em không được đào tạo bài bản và kỹ lưỡng thì nghề bác sĩ là nghề có nguy cơ vướng vào vòng lao lý rất cao! Em không thể đổ lỗi cho những sự cố hay sai sót ngoài ý muốn trong lúc phẫu thuật là do em không được đào tạo kỹ càng. Vậy nên, em chỉ có một con đường: ... Nếu đã thi vào trường y thì nhất định phải thi vào học viện Karolinska! “ – Tô Cẩm Hiền nghiêm túc nói.

Đường Tâm ngẩng người nhìn anh, những gì anh nói hoàn toàn chính xác ... còn những gì cô nói với anh là những suy nghĩ của một Đường Tâm mồ côi không có gia đình, không có điều kiện. ... Cô biết tất cả những điều đó nhưng cho dù là lúc trước hay bây giờ thì hai từ “ điều kiện “ là cái mà cô không có!... Lúc trước là trẻ mồ côi tất nhiên cô không có điều kiện. Còn bây giờ, tuy ba mẹ xem cô như con gái ruột mà chăm sóc ... với suy nghĩ của một cô nhi thiếu thốn tình thân như cô, cô chỉ cần tình thương của ba mẹ và không muốn ba mẹ vì mình mà hao tốn tiền của ... Nhưng những lời anh vừa nói đã làm cho ngọn lửa mà bấy lâu cô cố gắng dập tắt lại nhen nhúm cháy lên trong lòng:

“ Đường Tâm! Nếu có nhiều tiền cậu có học làm bác sĩ không? “

“ Có chứ! “

“ Vẫn học để trở thành bác sĩ khoa cấp cứu à? “

“ Không! ... Nếu mình có nhiều tiền mình sẽ học để trở thành bác sĩ khoa tim mạch! “

Trong đầu Đường Tâm lại hiện lên hình ảnh cô cùng Trác Đình ngồi co ro dưới mái hiên sau nhà của nhà hàng hai cô làm phục vụ để kiếm tiền đóng học phí cho năm đại học thứ 3 vào một ngày mưa bão.

Đường Tâm thở mạnh một hơi để kiềm nén cảm xúc của mình.

“ Nếu em thi đậu vào học viện Karolinska, Tập Đoàn Tô Thị sẽ đứng ra tài trợ học phí cho em trong suốt thời gian em học... “ – Tô Cẩm Hiền chậm rãi lên tiếng.

Đường Tâm như không tin vào tai mình: ” Những gì anh nói là thật sao???... Nhưng vướng vào anh là điều cô không muốn làm nhất trong cuộc đời đó!!! “

“ ... Nhưng sau khi em học thành tài em sẽ phải làm việc cho hệ thống y tế của Tập Đoàn Tô Thị! “ – Tô Cẩm Hiền không nhanh không chậm nói tiếp.

Đường Tâm như hiểu ra vấn đề. Trường hợp này cô gặp không ít, nó nằm trong mục đào tạo và sử dụng nhân lực mà bất cứ công ty nào cũng có. Đường Tâm cần mỗi tiếp tục suy nghĩ: “ Có thể vào học ở ngôi trường mà cô mơ ước, có thể học khoa cô thích học lại không phải lo lắng về chuyện đóng học phí ... chỉ là sau này phải làm việc dưới ách thống trị của bạo chúa... Cô cũng không bị thiệt thòi gì, trở thành lính của hắn nếu yên phận không cản trở hắn đến với nữ hoàng thì cái mạng nhỏ của cô sẽ không gặp nguy hiểm! “

Sau khi nghiêm túc suy nghĩ, cẩn thận tính toán đường đi nước bước cho tương lai, Đường Tâm đưa mắt nhìn Tô Cẩm Hiền tự tin nói:

“ Nếu tôi thi đậu vào học viện Karolinska, mong anh hãy thực hiện những điều anh vừa nói! “

“ Tốt! “ – Tô Cẩm Hiền mỉm cười hài lòng.

“Vợ à, em là của tôi rồi!”

Ở trong phòng sách, Đường Tâm không ngờ dù cô có tính toán kỹ đến mức nào đi nữa cũng không qua được cái đầu tinh ranh của con hồ ly đội lớp nam thân nào đó.

Ở ngoài phòng khách:

“Hôm nay là chủ nhật anh không có việc gì để làm sao?” – Trác Đình nhíu mày nhìn Tống Duật Phong lên tiếng hỏi.

“Chủ nhật là ngày nghỉ, tôi không phải đi làm nên tranh thủ đến giúp em ôn tập!” – Tống Duật Phong ôn hòa trả lời.

“Hôm nay không học được không? Hôm khác chúng ta học bù nha!” – Trác Đình lại biến thành con mèo nhỏ giờ giọng năn nỉ.

“Hôm nay em bận việc gì sao?”

“Uhm, lát nữa sẽ có khách đến nhà ... Nhưng vị khách này tôi không muốn gặp. Anh cho tôi nghỉ học để tôi còn có thời gian lên kế hoạch đối phó với hắn ta nữa!” – Về mặt Trác Đình như sắp quyết chiến với kẻ thù làm Tống Duật Phong cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Khách của bác Tần là kẻ thù của em sao?” – Tống Duật Phong nhin cười hỏi.

“Nếu anh biết ba anh tự ý sắp đặt hôn ước của anh, người ta sắp đến nhà, anh chuẩn bị lên thót anh sẽ làm gì?” – Trác Đình nhìn Tống Duật Phong chu môi rồi hỏi ngược lại anh.

“Nghiêm trọng vậy sao? Làm sao em biết người ta đến nhà bàn chuyện hôn ước?” – Tống Duật Phong hí mắt hỏi.

“Chính vì không biết có phải hay không nhưng xác suất việc này xảy ra không hề thấp nên tôi mới cần thời gian chuẩn bị!”

“Em tính làm như thế nào?”

“Người ta đến nhà bàn hôn ước nhưng nàng dâu tương lai lại là người háo sắc, lăng lợ, vụng về, hậu đậu thì chắc không có bậc phụ huynh nào vừa ý, đúng không?” – Trác Đình nhíu mày suy nghĩ rồi nói.

“Uhm, chính xác là như vậy!” – Tống Duật Phong gật đầu tán thành.

“Anh có cho tôi nghỉ học để chuẩn bị thực hiện kế hoạch hay không?” – Trác Đình nghiêm túc nhìn Tống Duật Phong lên tiếng hỏi.

“Uhm!” – Tống Duật Phong gật đầu đồng ý.

“Cám ơn anh, hôm nay nể tình anh là người thấu tình đạt lý mà giúp đỡ tôi nên tôi quyết định xem anh không phải là người xấu!” – Trác Đình vui vẻ nói.

Không đợi Tống Duật Phong đáp lời Trác Đình vội vàng lao người vào phòng ăn ôm ra một bình hoa rồi đặt trên chiếc bàn pha lê mà mình ngồi học sau đó cô lại xoay người chạy đến ôm thêm một bình hoa ở trên cây đàn piano quý giá đặt tiếp lên bàn. Trước cặp mắt đang chăm chú quan sát của Tống Duật Phong cô ngồi xuống sau đó không chần chừ do dự thẳng tay hủy hoại hai bình hoa xinh đẹp.

“Tiểu thư, mấy bình hoa sáng nay cô cắm đẹp như vậy, lão gia và phu nhân rất thích sao bây giờ tiểu thư lại làm thành ra như vậy a?” – Lý quản gia đang ở phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu nấu bữa trưa, nhìn thấy tiểu thư nhà mình như con lốc lao xuống ôm lấy bình hoa thì nhăn mặt khó hiểu, bà đi theo cô lên phòng khách, nhìn cô hủy hoại hai bình hoa xinh đẹp mà đau lòng lên tiếng.

“Di Lý, di mang bình hoa này đặt vào phòng ăn giúp con! ... Ba mẹ thích ngày mai con sẽ cắm lại sau.”

Trác Đình vừa nói vừa giao bình hoa cho Lý quản gia xong lại tiếp tục công việc phá hoại hoa lá. Sau khi đặt bình hoa mới vào vị trí cũ, Trác Đình như nhớ ra điều gì đó cô vội co giò phóng đến phòng sách gõ cửa.

“Cộc...cộc...cộc!”

Khi vừa nhìn thấy người mở cửa là Đường Tâm, Trác Đình lập tức kể vào tai cô nói nhỏ, Đường Tâm nghe xong gật đầu rồi chạy đến bình hoa để trong phòng sách ra tay cầm lại bình hoa theo phong cách mất thẩm mỹ nhất có thể.

Đường Tâm làm xong cũng xoay người chạy đi giúp Trác Đình thực hiện kế hoạch.

Tô Cẩm Hiền lấy áo vest của mình rồi bước ra phòng khách ngồi cùng Tống Duật Phong xem hai con cún nhỏ chạy tới chạy lui vừa làm việc vừa ra sức phá hoại ví dụ như Trác Đình giúp đi lý cất tia rau củ thành những hình thù quái dị, Đường Tâm thì sắp xếp bàn ăn một cách lộn xộn, thậm chí cô còn mang những chiếc bánh sáng nay vừa làm chạy lên phòng của mình cất giấu...

Tống Duật Phong nhìn ra phía ngoài cổng thấy một chiếc xe hơi sang trọng đang đỗ trước cổng liền lên tiếng gọi:

“Đình Đình, khách đến rồi!”

Trác Đình cùng Đường Tâm từ trong nhà bếp phóng ra, Trác Đình vội ngồi vào vị trí của mình, Đường Tâm lao vào phòng sách gom tập vở chạy ra rồi bày lung tung trên bàn học, cô thở mạnh một hơi sau đó ngồi xuống lật tập và bắt đầu nhập vai học sinh IQ thấp bằng cách vừa cắn bút vừa vò đầu bứt tóc.

Trác Đình nhìn Tống Duệ Phong tha thiết nói:

“ Anh giúp tôi với! Anh hãy tạo tư thế của một nam thần tượng đi, tôi sẽ làm fan girl của anh! “

Tống Duệ Phong mỉm cười cầm lấy cuốn sách rồi bày ra vẻ mặt cùng tư thế giáo sư trong truyền thuyết của mình. Nhìn anh bây giờ Trác Đình không cần diễn cũng rất nhập vai làm một sắc nữ chính hiệu.

Đường Tâm vì nhìn cười làm khuôn mặt của cô hơi ửng hồng trông vô cùng đáng yêu. Tô Cẩm Hiền nhìn vẻ mặt của cô xong lại lắc đầu mỉm cười rồi nhìn xuống cái Macbook trên tay bắt đầu làm việc. Đường Tâm đang cắn bút vô tình ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tô Cẩm Hiền, nhìn xong cô bất tri bất giác lại noi gương Trác Đình nhà cô nhập vai sắc nữ.

Khi ba Tần và mẹ Tuệ từ phòng của mình đi xuống phòng khách để đón khách cùng lúc đó ba vị khách sang trọng từ ngoài cửa bước vào, đập vào mắt mọi người là hai vị thiếu niên tông giám đốc danh tiếng lấy lưng đang ngồi làm việc còn hai vị tiểu thư háo sắc lẳng lơ tai tiếng ngáp đầu lại không lo học hành chỉ lo ngắm nhìn mỹ nam.

Kỷ phu nhân nhìn thấy Trác Đình và Đường Tâm trong bộ dạng này thì nhũn này tỏ ý không vừa lòng cùng chán ghét, Kỷ lão gia cùng Kỷ Đăng thì cười khẩy rồi nhanh chóng lấy lại vẻ mặt hòa nhã vốn có. Gia đình nào đó không hề biết rằng những cử chỉ và biểu hiện vừa rồi của họ không qua khỏi ánh mắt tinh tường của ba Tần, Tô Cẩm Hiền cùng Tống Duệ Phong.

Ba Tần lên tiếng mời ba vị khách mới đến vào thư phòng nói chuyện, mẹ Tuệ cũng theo mọi người vào phòng sách, lúc này Trác Đình và Đường Tâm mới ôm ngực thở phào nhẹ nhõm. Trác Đình nhìn Tống Duệ Phong vội vàng hỏi:

“ Phản ứng của ba người kia như thế nào? “

“ Phản ứng hóa học diễn ra rất tốt! “

“ Uhm, coi như bước thứ nhất đã xong! Ấn tượng đầu tiên là ấn tượng khó phai! “ – Trác Đình hài lòng nói.

“ Chút nữa ăn com cậu tính làm gì? Lại diễn vai sắc nữ ngắm Kỷ Đăng sao? “ – Đường Tâm nhìn Trác Đình nghiêm túc hỏi.

“ Cậu tưởng diễn vai sắc nữ dễ lắm sao? Mỹ nam cũng phải hợp khẩu vị mới thưởng thức được! “ – Trác Đình lên giọng đáp.

“ Vậy xem ra tôi rất hợp khẩu vị của em!? “ – Tống Duệ Phong nheo mắt nhìn Trác Đình.

“ ... “

Tống Duệ Phong vừa nói xong, Tô Cẩm Hiền ngẩng đầu nheo mắt nhìn Đường Tâm. Đường Tâm lập tức làm lơ anh mà quay sang nhìn Trác Đình.

“ Hai anh có ở đây dùng com chung với nhà tôi không? “ – Trác Đình quyết định đánh trống lảng, cô nhìn Tô Cẩm Hiền rụt rè hỏi.

“ Chúng tôi sẽ đi về trước! “ – Hai giọng nam cùng lên tiếng. Nói xong hai anh bước đến phòng sách gõ cửa rồi vào trò chuyện với mọi người trong phòng một lúc lâu sau mới ra về. Trước khi về, Tống Duệ Phong cúi đầu nói khẽ vào tai Trác Đình:

“ Em yên tâm đi! Em không có hôn ước gì với Kỷ gia đâu! “ – Nói xong anh mỉm cười nháy mắt với Trác Đình rồi vui vẻ cất bước ra về.

Tống Duệ Phong chỉ nói với Trác Đình câu đầu mà không nói với Trác Đình câu sau:

“ Vì vị hôn phu của em bây giờ là tôi! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thuyết Âm Mưu

Sau khi nghe tin “ mật báo “ của Tống Duệ Phong, Trác Đình và Đường Tâm yên tâm ngoan ngoãn sắm vai tiểu thư con nhà gia giáo ngồi dùng bữa trưa một cách đúng tiêu chuẩn. Hai cô tuyệt nhiên không thèm quan tâm liếc nhìn diện mạo của Kỷ Đăng. Trong số đàn nam thần hậu cung của vị nữ hoàng cao quý kia, hai nhân vật làm cho Trác Đình và Đường Tâm cảm phần nhất, một người là Kỷ Đăng còn người kia là Lăng Tuấn. Kỷ Đăng có mối huyết hải thâm thù với la sát nữ phụ còn Lăng Tuấn có món nợ máu với ly miêu nữ phụ; một người chiếm đoạt gia sản Trác gia còn một người ra lệnh cho đàn em của mình bắt cóc sau đó cưỡng hiếp ly miêu nữ phụ rồi chính tay hấn tiêm ma túy liều lượng cao vào người cô làm cho cô sa vào con đường nghiện

ngập đến chết. Một người là luật sư danh tiếng còn người kia là đại ca hắc đạo hào hoa. Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong trong truyện một người là vàng thái dương rực sáng, một người là vàng trắng dịu dàng sáng soi đêm tối. Hai người họ từ đầu đến cuối chỉ lo nâng niu chăm sóc cùng bảo bọc giữ gìn vị nữ hoàng kia. Vương triều hoàng kim của nữ hoàng cũng do hai người họ hợp sức xây dựng, có thể nói hai vị đại boss kia chỉ nhúng tay vào kinh tế và chính trị mà không hề nhúng tay vào việc xử lý những cái lá xanh dăm bon chen lấn át nữ hoàng. Chính vì điều đó nên Đường Tâm cùng Trác Đình đối với hai vị đại thần quyền lực kia sợ thì có sợ, né thì có né nhưng không đến nỗi có một loại ác cảm từ trong sâu thẳm tâm hồn giống như Kỳ Đăng và Lăng Tuấn.

Dùng cơm xong, Trác Đình và Đường Tâm xin phép ba Tần mẹ Tuệ cùng ba vị khách quý về phòng của mình. Khi trở về lãnh thổ của mình, Trác Đình như cá trở về với nước, hồ trở về với sơn lâm.

“Đường Tâm, chúc mừng mình đi! Mình đã thoát được cái hôn ước khôn kiếp đó rồi!” – Hai mắt Trác Đình lấp lánh, cô cười rạng rỡ như vừa trúng số độc đắc.

“Cậu đừng mừng vội! Hôm nay cậu thoát nhưng chưa chắc sau này sẽ thoát! Mình nghĩ cậu nên tìm cách nói chuyện với ba mẹ việc cậu không thích Kỳ Đăng và không muốn làm con dâu Kỳ gia càng sớm càng tốt!” – Đường Tâm nhìn Trác Đình nghiêm túc nói.

“Nhắc đến ba mẹ mới nhớ, cậu có nhận thấy trong bữa cơm, thái độ của ba và mẹ đối với gia đình tên sao chổi kia có gì khác không?” – Trác Đình nhún mày nhìn Đường Tâm lên tiếng hỏi.

“Thái độ của ba có vẻ đúng chuẩn mực chứ không phải thái độ vui vẻ như sáng nay lúc ba thông báo việc họ đến nhà dùng cơm... nhưng ánh mắt của ba khi nhìn mình và cậu lại là lạ...” – Đường Tâm im lặng suy nghĩ một lát mới lên tiếng trả lời.

“Không biết có phải mình nhạy cảm hay không, nhưng trong bữa ăn ánh mắt của mẹ nhìn bọn mình cũng kỳ lạ lắm... giống như kiểu vừa vui mừng vừa xót xa... bọn mình đâu có theo chồng bỏ mẹ đâu mà mẹ lại có ánh mắt khi nhìn con gái chuẩn bị về nhà chồng giống như mấy bộ phim chiếu trên TV vậy chứ???”

“Uhm, mình cũng cảm nhận được, ba không nhắc đến hôn ước giữa cậu và Kỳ gia, nhưng thái độ của ba và mẹ với bọn mình lại rất kỳ lạ! Vậy nên mình mới nói cậu nên gặp ba mẹ giải quyết dứt điểm vấn đề đi!”

“Haizzz! Sao giới quý tộc ở thế giới này lại có hứng thú chơi trò chỉ phúc vì hôn không có nhân quyền như vậy chứ???” – Trác Đình tức giận cảm râm.

“Uhm!” – Đường Tâm đáp rồi ngồi vào bàn học.

“Cậu tính làm bài sao? Ngủ trưa đi, chiều dậy làm!”

“Mình xem lại bài tập này một chút, hình như mình làm sai rồi. Cậu ngủ trước đi!” – Đường Tâm xoay người nhìn Trác Đình mỉm cười nói.

“Không có cậu mình ngủ không được! ... Tên bạo chúa kia hôm nay đã nói gì với cậu???” ... Ngoan, đến đây khai báo với chị!” – Trác Đình vừa cười vừa học theo mấy con mèo chiều tài mà người ta hay trưng ngoài cửa hiệu vẫy gọi Đường Tâm.

“Dẹp ngay cái mặt mèo đó cho mình!” – Đường Tâm bật cười rồi đứng lên đi đến bên cạnh Trác Đình. Cô ngồi trên giường ôm gối kể cho Trác Đình nghe những gì sáng nay cô và bạo chúa bàn bạc.

“Như vậy là cậu quyết định đầu quân dưới lá cờ của tên bạo chúa!? – Trác Đình sau khi nghe xong đưa mắt nhìn Đường Tâm lên tiếng nói.

“Uhm! Chỉ cần mình không gây cản trở đến chuyện tình của anh ta và nữ hoàng thì cái mạng nhỏ của mình sẽ an toàn!”

“Cậu nói cũng đúng! Với tình hình bây giờ chúng ta không thể tránh mặt bọn họ, dù sao hai tên đại thần kia cũng không phải là kẻ tử thù của mình và cậu. Thiết lập mối quan hệ với bọn họ không chừng chúng ta sẽ tránh được những nguy cơ sau này, chỉ cần không phải là tình yêu thì chúng ta sẽ không đâm đầu vào chỗ chết!” – Trác Đình vừa nhún mày suy nghĩ vừa gật gù nói.

“Mình cũng nghĩ như vậy!” – Đường Tâm gật đầu đồng ý.

Hai cô nằm trò chuyện với nhau một lúc lại ngồi dậy lấy bài ra tiếp tục sự nghiệp ôn thi vĩ đại mà không biết hai vị phụ huynh nào đó sau khi tiễn khách ra về liền vào phòng đóng cửa, vui mừng bàn bạc với nhau về lễ đính hôn của hai cô con gái cưng nhà mình. Trưa nay, khi nghe Tống Duật Phong vào thưa chuyện sau đó xin phép ông bà cho anh và Đình Đình được tìm hiểu nhau đồng thời cũng xin ông bà cho phép anh được hứa hôn cùng cô, ông bà đã rất kinh ngạc. Nhìn thái độ vô cùng nghiêm túc và trang trọng của anh, ông bà chỉ biết vui mừng cùng cảm động mà gật đầu đồng ý giao cô công chúa nhỏ nhà mình cho anh. Tống Duật Phong và Tô Cần Hiên không chỉ lấy lòng về danh tiếng trên thương trường mà còn nổi tiếng vì có đời tư vô cùng sạch sẽ. Hai người họ được ví như hai viên kim cương hoàn mỹ vô khuyết mà bất cứ gia tộc thượng lưu nào cũng muốn sở hữu. Vậy mà hai viên kim cương đó, một người xin được hứa hôn với Đình Đình, một người lại lên tiếng khẳng định anh sẽ không hủy bỏ hôn ước với Tâm Tâm nhưng sắp tới anh sẽ hủy hôn ước giữa hai nhà Tô – Đường. Khi nghe hai anh thưa chuyện xong, cả hai ông bà suýt ngất xỉu trong sự kinh ngạc cùng sung sướng. Tâm Tâm có Tô Cần Hiên bên cạnh, Đình Đình lại được Tống Duật Phong bảo bọc, hai ông bà cảm thấy ông trời đang vô cùng ưu ái gia đình nhỏ của mình. Thở theo lời yêu cầu của hai anh, ông bà sẽ không đề cập việc này với hai cô để hai cô chuyên tâm học hành thi cử. Con gái xinh đẹp thông minh lại ngoan ngoãn chịu khó học hành, con rể lại tài hoa hơn người, cái phúc này làm cho ông bà cảm thấy cho dù có đánh đổi bằng mạng sống hai ông bà cũng vui lòng chấp nhận.

Sáng thứ hai đầu tuần Trác Đình và Đường Tâm sau ăn sáng xong liền ra vườn chọn vị trí mà mình thích kê bàn ghế rồi lôi sách vở ra dự tính vừa học

vừa phơi nắng. Nhưng khi nhìn thấy mấy gốc hoa đang nở rộ, tâm hồn yêu cái đẹp của Trác Đình và Đường Tâm lại ngoi lên, hai cô lại hí hục lấy vôi nước, cuốc xẻng, dao kéo làm hai nông dân tâm huyết với hoa cỏ.

“Em ở ngoài đây làm nông dân sao? “ – Tống Duật Phong mỉm cười thân thiết nhìn Trác Đình rồi lên tiếng hỏi.

“Ồ! ... Sáng nay anh không đi làm sao? “ – Trác Đình vẻ mặt như con mèo nhỏ ngơ ngác nhìn anh hỏi.

“Sáng nay thì không, nhưng tối nay thì có! “ – Tống Duật Phong ôn hòa trả lời

“Anh đợi tôi một chút được không? Tôi sang gốc hoa này qua cái chậu mới xong sẽ rửa tay rồi vào học. “ – Trác Đình ngược mắt nhìn anh mỉm cười nói.

“Uhm! Để tôi giúp em! “ – nói xong anh tay xắn tay áo lên giúp Trác Đình làm việc.

Đường Tâm đang cầm kéo cắt tỉa mấy đóa hồng vừa nở cho vào một cái giỏ nhỏ, do hoa hồng mọc thành bụi nên dù cô có cẩn thận đến đâu cũng không tránh khỏi tai nạn lao động trong một lúc sơ ý.

“Ui da! “ – Đường Tâm khẽ kêu lên rồi đưa ngón tay lên miệng mút máu theo thói quen.

Tô Cẩm Hiền lái xe đến Trác gia, vừa đỗ xe xong đã nghe quản gia nói cô cùng Trác Đình đang ở ngoài vườn, nên anh ra đây tìm cô. Khi nhìn thấy cô mặc áo thun trắng quần jeans xanh đang ngồi xổm bên những bụi hồng chăm chú chọn lựa rồi cắt những cành hồng cho vào một cái giỏ mây bên cạnh, khuôn mặt cô rạng rỡ tươi tắn dưới ánh mặt trời, cô không hề biết rằng cô còn đẹp hơn cả những đóa hồng kia nữa. Tên hồ ly nào đó không hề lãng phí một khung cảnh đẹp như tranh vẽ như vậy được nên lập tức đưa tay vào túi áo lấy điện thoại của mình chụp mấy tấm hình. Xem như lần này anh chịu khổ đang nắng ra đây tìm cô cũng có thu hoạch. Khi nghe tiếng kêu khẽ của cô cùng hành động đưa ngón tay lên cái miệng nhỏ đỏ tươi mà mút mút anh liền biết cô đã bị thương.

“Em đưa tay cho tôi! “ – Tô Cẩm Hiền chìa bàn tay của mình về phía cô nhẹ giọng nói.

“Ồ ... Anh đến lúc nào vậy? ... Không sao đâu, mút một chút sẽ hết chảy máu thôi! “ – Đường Tâm nhìn anh, nhướn miệng cười rồi nói.

“Em còn dám nói! Em thì vào ngành y ít ra cũng phải tìm hiểu một số kiến thức sơ cứu cơ bản chứ? Nói như em người ta sản xuất băng keo cá nhân làm gì? “ – Anh vừa cười vừa lên giọng trêu đùa. Nói xong anh đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay đang chảy máu của cô rồi lấy miếng băng keo cá nhân cẩn thận băng lại.

“Anh luôn mang theo băng keo cá nhân trong túi sao? “ – Đường Tâm nở nụ cười rồi lên tiếng hỏi.

“Không!... Sáng nay tôi vô tình nhìn thấy nó ở trong xe nên sẵn tiện cho vào túi! “

“À, thì ra là như vậy! ... Cảm ơn anh! “

“Em xong việc chưa? Bắt đầu học thôi! Buổi trưa tôi phải vào bệnh viện! “

“Tôi làm xong rồi, chúng ta đi thôi! ”

Đường Tâm cầm giỏ hoa hồng lên rồi sánh bước cùng Tô Cẩm Hiền đi đến chỗ kê chiếc bàn để sẵn sách vở của mình.

“Em thích hoa hồng sao? “ – Tô Cẩm Hiền vừa đi vừa nhìn Đường Tâm hỏi.

“Không! Chỉ cần là hoa tôi sẽ thích hết! Hoa nào cũng đẹp mà! “

“Nếu như vậy lần sau em đừng hái hoa hồng nữa, hoa hồng đối với em có vẻ nguy hiểm! “ – Tô Cẩm Hiền nghiêm túc nhìn Đường Tâm nói.

“Hôm nay nhìn thấy em bị đổ máu vì hoa hồng nên tôi sẽ liệt hoa hồng vào danh sách những loài hoa có tính nguy hiểm! “ – Tô Cẩm Hiền nửa đùa nửa thật nói tiếp.

“Tôi nghĩ anh nên nói như vậy mới đúng: vì hôm nay nhìn thấy em bị đổ máu vì hoa hồng nên những lần sau khi gặp em, tôi sẽ chuẩn bị sẵn băng keo cá nhân! “ – Đường Tâm nháy mắt tỉnh nghịch.

“Cũng được! Tiền mua băng keo cá nhân cho em, tôi sẽ liệt kê vào khoản tiền học phí sẽ tài trợ của em! “ – Tô Cẩm Hiền gật gù nói.

“ ... “

Sau khi rửa tay sạch sẽ, Trác Đình cùng Tống Duật Phong đi đến chỗ ngồi học ngoài vườn của mình.

“Em dự tính thi vào trường đại học nào? – Tổng Duật Phong nhìn Trác Đình ôn hòa lên tiếng.

“Đại học thiết kế Caroni! – Trác Đình vui vẻ đáp.

“Là trường đại học quốc gia sao? Tại sao em không chọn thi vào những trường danh tiếng như Design And Crafts ở University of Gothenburg Thụy Điển? – Tổng Duật Phong nhún mày hỏi.

“Thụy Điển là nơi có các trường đại học nổi tiếng về các ngành thiết kế sáng tạo, các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng như H&M, BACK, Carin Wester đều ở Thụy Điển. Nếu em muốn có một nền móng vững chắc cho sự nghiệp của mình tôi nghĩ em nên chọn những trường có danh tiếng và chất lượng! – Tô Cần Hiên chậm rãi phân tích.

“Hơn nữa Tập Đoàn của tôi lại đang liên kết với những trường này, nếu em có hứng thú chúng ta có thể xem xét lên kế hoạch ôn thi để lấy học bổng do các trường này và phía tập đoàn của tôi đồng tài trợ...”

“... Có thể nhận được học bổng sao? – Trác Đình vội vàng nhìn Tổng Duật Phong lên tiếng hỏi.

“Uhm, tuy số lượng học bổng rất giới hạn! ... Nhưng với năng lực của em, nếu em cố gắng hết sức tôi nghĩ em có thể thực hiện được nguyện vọng! “

Trác Đình im lặng suy nghĩ. Những điều nam thần ánh trắng vừa nói rất đáng để xem xét nha! ... Không phải cô không biết, muốn có một sự nghiệp vững chắc thì phải học ở những trường tốt ... Học ở trường tốt thì phải tốn nhiều tiền, nhất là trong ngành thiết kế thời trang ... Ngày trước để vượt qua được bốn năm đại học đầy chông gai đó cô đã phải tìm công việc làm thêm từ sáng đến tận khuya nhưng khi ra trường cô lại phải gom góp tiền bạc đăng ký học thêm những khóa học thiết kế ngắn hạn do các trường danh tiếng của nước ngoài cấp giấy chứng nhận mới có đủ kiến thức và khả năng cùng những bằng cấp được công nhận để bước chân vào ngành thiết kế thời trang ... Nếu nhận được học bổng thì những chi phí trong quá trình học của cô sẽ giảm xuống đáng kể, cô có thể làm thêm kiếm tiền xoay sở những chi phí phát sinh khác mà không phải xin ba mẹ trợ cấp ... Nếu Đường Tâm đã đầu quân cho tên bạo chúa kia thì cô gia nhập vào thế lực của nam thần ánh trắng cũng không có vấn đề gì! Sự nghiệp tương lai của cô mới là điều quan trọng! “

Sau một hồi cân nhắc lợi ích và thiệt hại, Trác Đình hít sâu một hơi rồi nhìn Tổng Duật Phong mạnh dạn lên tiếng:

“Tôi sẽ quyết tâm thi vào trường Design And Crafts! Mong anh giúp sức để tôi có thể lấy được học bổng! “

“Tốt! – Tổng Duật Phong mỉm cười hài lòng rồi gật đầu nói.

“Chúng ta sẽ hợp tác học tập vui vẻ nha! – Trác Đình đưa cặp mắt sáng của mình nhìn Tổng Duật Phong, nở nụ cười thật tươi rồi lên tiếng nói.

“Tất nhiên! – Tổng Duật Phong nhìn cô rồi mỉm cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: “Diện Kiến Nữ Hoàng”

Trác Đình và Đường Tâm sau khi được hai nam thần hồ ly tiêm doping đầy mạnh ý chí và quyết tâm lên mức cao nhất lại càng mệt mỏi lao đầu vào học tập. Nhìn hai cô con gái nhà mình cắm mặt vào sách vở từ mờ sáng hôm trước đến mờ sáng hôm sau, căn phòng của hai cô lúc nào cũng sáng đèn, những tiếng nói chuyện cười đùa thay bằng tiếng lật sách, ba Tần và mẹ Tuệ đau lòng không thôi. Nhiều lúc nhìn hai cô vừa ăn cơm vừa ngồi học hay vì quá mệt mà ngủ gục trên bàn học làm hai ông bà nổi nóng muốn đem đóng tập sách kia quảng hết ra ngoài để hai cô không phải học vất vả như vậy nữa.

Còn hai vị gia sư nào đó nhìn thấy hai cô học trò cưng của mình trong vòng nửa tháng đã sứt mắt mấy ký cũng đen mặt khó chịu. Mặc dù ngày nào hai cô cũng nhận tin báo cáo đầy đủ, nhưng những tin nhắn hai cô gửi cho hai anh ngoài hình ảnh bài giải cùng những câu hỏi về kiến thức thì tuyệt nhiên không có một từ ngữ hay một tin nhắn dư thừa nào. Nếu Tô cần Hiên nhắn tin hỏi Đường Tâm: “Em đang làm gì?” thì 15 phút sau Đường Tâm sẽ chụp hình bài tập cô vừa làm gửi rồi nhờ anh xem giúp. Tổng Duật Phong cũng lâm vào tình trạng tương tự. Nhưng vì tương lai của hai cô vợ nhà mình, hai anh đành kiềm nén tâm trạng xót vợ mà dốc hết sức vừa giúp hai cô ôn thi vừa tâm bồi cho hai cô bằng cách trước khi bắt đầu vào học Đường Tâm và Trác Đình phải uống hết một bình sữa tươi 1l trước mặt hai anh, giữa buổi học hai cô sẽ phải xử lý 2 cái bánh ngọt, tan học hai cô phải “thương thức” xong một bữa ăn phụ và một hộp sữa mới được thả về phòng.

Không phụ lòng hai bậc phụ huynh yêu cầu cùng hai vị gia sư “đáng kính”, không uống phí thời gian và công sức chôn mặt trong sách vở, không hổ danh là hai tín đồ ưu tú của giáo phái “hành động hết mình vì mục tiêu”, thành tích thi cử của Đường Tâm và Trác Đình cao chót vót, vượt qua mức mà tất cả mọi người có thể ngờ tới. Đường Tâm thi đậu cùng một lúc hai trường là Học viện y khoa Karolinska và Đại Học Carlos Public chuyên ngành quản trị nhân sự với điểm số tuyệt đối. Trác Đình thi đậu vào Trường Đại học Design And Craft và Trường Đại Học Carlos Public chuyên ngành quản trị kinh doanh với thành tích thủ khoa. Hai cái tên Đường Tâm và Trác Đình lại một lần nữa khuấy động giới quý tộc.

Khi cầm trên tay giấy báo điểm thi và giấy báo trúng tuyển của hai cô, tay ba Tần run run vì xúc động lẫn tự hào, ông chỉ biết nhẹ nhàng xoa đầu hai cô con gái của mình; mẹ Tuệ vui mừng đến mức cười trong nước mắt rồi ôm chặt hai cô. Hai vị gia sư nào đó lần đầu tiên được nếm cảm giác lâng lâng sung sướng khi được ôm hai cô vợ nhỏ vào lòng cùng chia sẻ niềm vui của hai cô. Đường Tâm và Trác Đình tự nói với mình là không được khóc vì

không ai nhận được tin mừng mà lại khóc, nhưng khi ở trong vòng tay yêu thương của ba mẹ hai cô lại rơi nước mắt: “Ba mẹ yên tâm, tụi con sẽ cố hết sức giúp ba mẹ giữ gìn sản nghiệp!” – Trác Đình và Đường Tâm tuyên thệ trong lòng.

Đường Tâm và Trác Đình tận hưởng cuộc sống tiểu thư con nhà quý tộc chỉ biết ăn, ngủ, vui chơi của mình được năm ngày. Đến ngày thứ sáu, sau khi ăn sáng xong, ba Tần vui vẻ thông báo tối nay cả nhà sẽ đến tham dự buổi nhạc hội của giới quý tộc tổ chức để gây quỹ khuyến học. Ba Tần nháy mắt nhìn Trác Đường và Đường Tâm rồi lên tiếng:

“Hai công chúa của ba tối nay phải thật xinh đẹp nha. Hai đứa con là niềm tự hào của ba đó! Nhà ta có tới hai thủ khoa hahaha! Ai còn dám xem thường Trác gia ta nữa!”

Nói xong ba Tần và mẹ Tuệ vui vẻ đứng dậy đi lên phòng của mình chuẩn bị đi làm.

Đường Tâm và Trác Đình nhìn vẻ mặt hân diện của ba Tần mà mím môi nhin cười. Trác Đình kể vào tai Đường Tâm nói nhỏ:

“Tội ba ghê, ngày xưa có hai cô con gái học ngu lại mê trai chắc ba xấu hổ với đồng liêu lắm, nên bây giờ về mặt ba mới gian xảo như vậy đó!”

“Cậu có tin mình méc ba những lời cậu vừa nói không?” – Đường Tâm nghiêng đầu kề miệng vào tai Trác Đình nói nhỏ.

“Cậu dám!!!” – Trác Đình nghiêng răng đe dọa.

“Mà ba vừa nói tối nay nhà mình đi đâu?” – Trác Đình nghiêng đầu nhìn Đường Tâm nhủ mảy mò.

“Đi tham dự buổi nhạc hội gây quỹ khuyến học! ...Buổi - nhạc - hội - gây - quỹ -khuyến - học...!” – Đường Tâm vừa nói vừa nhủ mảy suy nghĩ chuyện gì đó.

“Đình Đình! Lên phòng gấp!” – Đường Tâm đứng bật dậy nắm cánh tay Trác Đình kéo cô chạy lên phòng.

Trác Đình như vừa nhớ ra chuyện gì đó, cô vội quăng cái khăn ăn trên người lên bàn ăn rồi bước theo Đường Tâm.

“... Như vậy là tối nay chúng ta sẽ được diện kiến nữ hoàng đó... dân nam thần hậu cung sẽ xuất hiện đông đủ luôn... Cuộc đối đầu không cân sức giữa hai cái lá xanh và đóa hoa hồng trắng cao quý sẽ diễn ra vô cùng gay gắt, chưa kể còn có những bông hoa khác lớn vòn xung quanh nữa...” – Trác Đình ngồi trên giường ôm gối đưa mắt nhìn Đường Tâm ảo não nói.

“Tối nay mình và cậu kiểm lý do gì đó để không tham gia được không?” – Đường Tâm buồn bã đưa mắt nhìn Trác Đình.

“Cậu không nhìn thấy vẻ mặt của ba hồi nãy à?”

“Nếu đã như vậy thì tụi mình đi thôi! Coi như đi xem ca nhạc!” – Đường Tâm ừ ừ lên tiếng.

“Cậu tập trung tinh thần ứng phó cao độ cho mình! Nên nhớ mình và cậu bây giờ không còn là hai cái lá xanh um kia nữa. Đừng lo! Mình sẽ luôn bên cạnh cậu!” – Trác Đình tựa đầu vào vai Đường Tâm động viên.

“Uh! Lỡ mình không kiềm chế được mà nổi điên phóng hỏa cậu giúp mình dập lửa nha!” – Đường Tâm vỗ nhẹ vào đầu Trác Đình nửa thật nửa đùa lên tiếng.

“Nói nhảm! Đường Tâm nhà chị muốn phóng hỏa đốt nhà, chị sẽ chạy đi mua xăng! Nhiệm vụ dập lửa giao cho ba mẹ!” – Trác Đình nghiêm mặt hùng hồn nói.

“Trời aaaa!...Nếu biết Trác thủ khoa hôm nay ra tuyên ngôn chấn động như vậy mình đã lấy điện thoại ra ghi âm lại rồi! ... Tiếc thật! ...” – Đường Tâm tiếc nuối.

“... Cậu ghi âm lại làm gì?” – Trác Đình lườm Đường Tâm rồi bày ra vẻ mặt nguy hiểm hỏi.

“Để lưu truyền cho thế hệ con cháu đời sau noi gương ... hahaha ... hahaha...!” – Đường Tâm nhin không được ngã xuống giường ôm bụng cười.

Đường Tâm và Trác Đình đang vật lộn đùa giỡn trên giường thì mẹ Tuệ xuất hiện kéo hai cô đi mua sắm rồi đến Spa làm đẹp. Từ sáng đến chiều hai cô bị xoay như hai con búp bê hết đi thử đồ rồi đi mua giày, shopping xong lại đến chăm sóc sắc đẹp... Hai cô bị hành đến mức toàn thân mệt mỏi đành giao tay đầu hàng mặc cho mẹ Tuệ cùng dân nhân viên trang điểm làm tóc muốn làm gì thì làm ... Hai cô ngồi ngủ gục đến khi nghe tiếng mẹ Tuệ gọi:

“Hai con thức dậy thay đồ đi! Ba sắp đến rồi!”

“Dạ!”

Trác Đình và Đường Tâm sau khi thay đồ xong cũng không thèm soi gương mà vội mang giày vào rồi tranh thủ ăn mấy cái cupcake đã được chuẩn bị sẵn. Tiệc tùng tra tấn người khác kiểu như vậy, hai cô không muốn tham gia lần thứ hai a... Tại sao hai cái lá xanh kia lại thích tham dự tiệc tùng như thế nhĩ??? ... Lo cho cái bao tử của mình no nê xong, Trác Đình và Đường Tâm lại ngồi yên cho hai cô nhân viên xinh đẹp như người mẫu tội lạt son cho mình. Khi công cuộc làm đẹp vĩ đại vừa hoàn thành cũng là lúc ba Tần lái xe đến đón ba mẹ con.

Nhìn thấy ba mẹ con từ tiệm Spa bước lên xe, ba Tần thoáng ngạc nhiên rồi lại gật gù tỏ vẻ hài lòng, ông mỉm cười rồi nhanh chóng lái xe chạy đến địa điểm.

Đường Tâm và Trác Đình không phải chưa bao giờ tham dự những buổi tiệc tùng hoành tráng, nhất là đối với một nhà thiết kế thời trang như Trác Đình, cô không hề xa lạ với những nhà hàng sang trọng, những bộ trang phục dạ hội lộng lẫy cùng mùi hương nước hoa thơm ngào ngát... Nhưng khi vừa đặt chân bước vào ngôi biệt thự diễn ra đêm nhạc hội hôm nay cô cùng Đường Tâm có một cảm giác kinh diễm trước sự sang trọng lộng lẫy của nó. Hai cô cảm thấy mình như hai cô bé lọ lem chưa mặc trên người chiếc đầm tuyệt đẹp mà bà tiên ban tặng lại không biết sống chết dám đặt chân bước vào nơi này. Những chùm đèn bằng pha lê sang trọng, những bức tranh quý giá, những hàng ghế gỗ đắt tiền sáng bóng chỉ làm nền cho sân khấu được thiết kế vô cùng nghệ thuật như một viên ngọc trai lấp lánh tỏa sáng giữa đại dương mênh mông.

Đây là sân khấu của nữ hoàng ... và đêm nay, trên sân khấu này, nữ hoàng sẽ như một vì sao vụt sáng ... Còn hai cô? Hai cô sẽ mỉm cười lặng im đóng vai khán giả mà chiêm ngưỡng thời khắc huy hoàng khi đóa hồng hé nở. – Đường Tâm nghiêng đầu nhìn Trác Đình mỉm cười, Trác Đình đưa tay nắm chặt lấy bàn tay của Đường Tâm, hai cô hít thật sâu rồi theo ba Tần mẹ Tuệ bước vào trong khán đài.

Vì đêm nhạc chưa bắt đầu nên những vị khách gặp nhau đều tay bắt mặt mừng vui vẻ chuyện trò trao đổi. Ba Tần và mẹ Tuệ lại bị những vị quý tộc kia kéo đi trò chuyện, Trác Đình và Đường Tâm đành đi ra ngoài hội trường tìm một nơi hít thở không khí. Vừa ra đến hội trường Đường Tâm đã bị một nhóm tiểu thư nào đó đụng phải.

“ Xin lỗi! “ – Đường Tâm lịch sự lên tiếng trước.

“ Tường là ai? Hóa ra là đứa không cha không mẹ phải đi ăn nhờ ở đậu nhà người khác! “ – Vị tiểu thư mặc chiếc đầm dạ hội màu hồng phấn sang trọng liếc Đường Tâm cười khẩy lên tiếng.

Đường Tâm hít sâu một hơi cố gắng giữ bình tĩnh, bàn tay Trác Đình đã siết chặt bàn tay Đường Tâm. Trác Đình hí hóp trao cái nhìn nguy hiểm cho vị tiểu thư nào đó.

“ Cậu đừng xem thường người ta như vậy? Phải có bản lĩnh và bản mặt cũng phải dày lắm mới có thể đeo bám Trác gia để ăn sung mặc sướng như vậy chứ? “ – Tiểu thư áo xanh bạc hà phụ họa.

“ Đã không cha không mẹ thì làm gì biết cái gọi là liêm sỉ chứ? “ – Áo cam nghiêng đầu nhìn áo xanh nói.

“ Sao ở chỗ này lại nuôi nhiều chó như vậy a? Vào tận trong này mà mình còn nghe tiếng chó sủa! “ – Trác Đình đưa cặp mắt sáng quắc của mình điểm mặt từng vị tiểu thư rồi lập tức ngoảnh nhìn Đường Tâm vô cùng ngây thơ nói.

“ Cậu thông cảm đi, gia đình quý tộc nào cũng nuôi nhiều chó mà! Nãy giờ mình nghe 3 con sủa rồi đó! Nhức cả đầu! “ – Đường Tâm bày ra vẻ mặt mệt mỏi lấy tay xoa xoa trán rồi đáp.

“ Không biết chủ nhân của lũ chó này là ai nhỉ? Nuôi chó phải nhốt trong nhà chứ sao lại để chạy lung tung như vậy? Tiếng sủa đã khó nghe như vậy biết đâu còn nổi điên cắn người không chừng! “ – Trác Đình nhún mày nói tiếp.

“ Mà y vừa nói gì? Tụi y nói ai là chó? “ – vị tiểu thư áo hồng tức giận mắng rồi vung tay lên tính tát vào mặt Trác Đình, Trác Đình đứng yên không hề lui bước, cô nhìn cô gái áo hồng nghênh mặt tỏ vẻ thách thức. Cô gái áo hồng vừa vung cánh tay lên đã bị Đường Tâm bắt lấy, Đường Tâm nắm chặt cánh tay của cô tiểu thư nào đó bước đến gần, đưa cặp mắt nghiêm nghị của mình nhìn thẳng vào mặt áo hồng nói rõ từng chữ, giọng cô vừa đủ cho tất cả những vị tiểu thư còn lại nghe được:

“ Nếu không muốn bị coi là chó thì phải về học cách nói tiếng người! “

Nói xong Đường Tâm còn nháy mắt tinh nghịch, nhếch miệng cười rồi mới buông cánh tay vị tiểu thư áo hồng ra.

“ Mà y hãy đợi đấy, tao không dễ yên cho mày đâu! “ – Tiểu thư áo hồng khuôn mặt tức giận nghiêng răng hăm dọa.

“ Chị sẵn sàng chờ cứng đến ngày đó! “ – Trác Đình khoanh tay trước ngực mỉm cười nói.

Ba vị tiểu thư nào đó trước khi bỏ đi không quên trao cho Đường Tâm và Trác Đình những cái liếc mắt sắc như dao.

“ Haiz...! Nếu những ánh mắt kia là viên đạn chắc mình và cậu đã trở thành cái tổ ong rồi! “ – Đường Tâm vừa khoác vai Trác Đình vừa nói.

“ Haiz!!! Chị muốn làm người lương thiện mà cứ bắt chị phải làm đầu gấu! " - Trác Đình nghiêng đầu dựa vào vai Đường Tâm rồi nháy mắt nói.

Hai cô mỉm cười khoác vai nhau đi vào trong khán đài. Tối nay là một buổi tối đầy giông bão của Đường Tâm, khi vừa vào đến khán đài cô và Trác Đình lại nhìn thấy một vị tiểu thư cực kỳ xinh đẹp đang cầm ly rượu đứng cùng một vị phu nhân ăn mặc vô cùng sang trọng. Nhìn hai người trước mắt Đường Tâm và Trác Đình liền nhận ra cô tiểu thư cực kỳ xinh đẹp mặc bộ đầm dài gọi cảm màu kem lấp lánh ánh kim trước mặt mình chính là vị nữ hoàng cao quý, là nhân vật chính của đêm nay.

Nữ hoàng không hổ danh là nữ hoàng a, Trác Đình và Đường Tâm như bị gương mặt kiều mỹ xinh đẹp, đôi mắt sáng trong, cánh mũi cao và đôi môi đỏ mọng ướn ắt, đường cong cơ thể nóng bỏng cùng chiều cao không thua kém những người mẫu nổi tiếng kia mê hoặc. Hai cô là phái nữ còn bị vị nữ

hoàng này thu hút như vậy nên chẳng thể trách 6 tên nam thần kia tình nguyện vứt bỏ hết tự tôn để gia nhập vào hậu cung của nữ hoàng.

Có lẽ do ánh mắt sắc nữ của Trác Đình và Đường Tâm quá nóng bỏng nên vị nữ hoàng kia nghiêng đầu nhìn về phía hai cô.

Khi nhìn thấy Đường Tâm, Đường Bảo Nhi khẽ nhủ mảy. Cô ta khẽ nghiêng người nói nhỏ với mẹ mình rồi hai người họ tiến về phía Đường Tâm và Trác Đình đang đứng.

Đường Tâm và Trác Đình lúc này cũng vừa kịp nhận ra vị phu nhân vô cùng sang trọng kia là Đường phu nhân, cũng chính mẹ ruột của nữ hoàng. Đường Tâm hít sâu một hơi chuẩn bị tinh thần nghe xia xói, Trác Đình lại nắm chặt bàn tay của Đường Tâm sẵn sàng ứng chiến.

"A! Đình Đình lâu quá ta mới gặp cháu!" - Đường phu nhân niềm nở cất tiếng.

"Vâng, cháu chào bác!" - Trác Đình lịch sự mỉm cười đáp.

"Sao lúc này cháu không đến nhà thăm ta? Ngày trước cuối tuần nào cháu cũng đến nhà ta chơi nhưng bây giờ có vẻ như cháu và ba cháu lo làm từ - thiện quá nên không có thời gian đến thăm ta sao?" - Vị phu nhân sang trọng nói chuyện với Trác Đình nhưng khi nhắc đến hai từ "từ thiện" bà ta cố ý nhấn mạnh rồi liếc nhìn Đường Tâm.

"Bác nói quá rồi ạ! Nhà cháu làm sao làm từ - thiện nhiều bằng Đường gia ạ!" - Trác Đình lại nhìn Đường phu nhân rồi mỉm cười đáp trả, cô cũng không quên nhấn mạnh hai từ "từ thiện" đầy ẩn ý kia.

"Ta biết cháu và ba cháu rất tốt nên cũng muốn nhắc nhở cháu. Dù sao ta và người mẹ quá cố của cháu từng là bạn thân thiết của nhau nên ta không thể để cho con gái của người bạn tốt của mình bị kẻ xấu lợi dụng!" - Đường phu nhân lại liếc nhìn Đường Tâm cùng vẻ mặt chán ghét.

"Cám ơn bác đã nhắc nhở, người mẹ quá cố của cháu chắc sẽ rất vui khi có một người bạn thân như bác. Bác yên tâm, Trác gia nhà cháu tuy không sánh bằng Đường gia về cơ ngơi hay tài sản nhưng tình nghĩa và tình thương lại rất dư dả. Ba mẹ cháu rất đã vui khi có thêm một đứa con gái, còn cháu đã mừng đến phát điên khi có thêm một người chị em tốt!" - Trác Đình mỉm cười lịch sự trả lời.

Trác Đình trả lời xong cô đưa cặp mắt hạnh phúc của mình nhìn thẳng vào mặt Đường phu nhân. Đường Bảo Nhi cũng đưa mắt dò xét phản ứng của Đường Tâm, Đường Tâm không hề lẩn tránh cũng đưa cặp to tròn rực sáng của mình nhìn thẳng vào mặt cô ta.

"Đường Tâm, sao cậu không quay về Đường gia? Mình nghĩ chuyện của mình và cậu là sự sai lầm của người lớn, không liên quan gì đến mình và cậu nên cậu không cần phải sống nhờ Trác gia như vậy?" - Nữ hoàng dịu dàng lên tiếng, ánh mắt nhìn Đường Tâm tha thiết thành thật.

"Cám ơn Đường tiểu thư quan tâm, tôi đã quá tuổi làm cô nhi để được nhà hảo tâm nhận nuôi rồi!" - Đường Tâm mỉm cười đáp.

"Haiz! Con gái yêu của mẹ, lòng tốt của con không nên đặt trên người một đứa con hoang lại để tiện xảo trá như vậy chứ?" - Đường phu nhân xót xa nhìn con gái rồi lên giọng nặng nề.

"Đường phu nhân xinh đẹp đoan trang từ ái nhân hậu mà bấy lâu nay báo chí khen ngợi lại đi nói đứa con gái mình đã nuôi dưỡng 17 năm như vậy sao?" - Trác Đình cau mày lên tiếng nói.

"Ta ân hận nhất khi nuôi nhầm một đứa con như nó! Thà ta đi nuôi một con chó còn tốt hơn!" - Đường phu nhân nhìn Đường Tâm ngheh mặt nói.

"Tôi nghĩ Đường phu nhân đừng nên nuôi chó, bà nuôi chó thì làm sao bà được những lời khen tặng kia, danh tiếng cũng không được tốt như bây giờ nha!" - Đường Tâm quyết ăn miếng trả miếng.

"Đồ mất dạy!" - Đường phu nhân vung tay lên tát vào mặt Đường Tâm nhưng Đường Tâm đã nhanh tay bắt lấy cánh tay của bà ta, cô khẽ nghiêng người cúi thấp đầu kề vào tai bà ta nói nhỏ:

"Đường phu nhân đừng quên 17 năm kia bà đã làm từ - mẫu như thế nào? Thay vì ở đây sĩ nhục tôi bà nên về chăm sóc tốt cho cái nhan sắc của bà, cái mặt nạ của bà sắp bị vỡ rồi đó!"

"A! Mẹ ơi!" - Đường Bảo Nhi đột nhiên la lớn rồi hốt hoảng bước đến giúp mẹ mình, trong lúc vội vàng vướng chân vào chân váy làm ly rượu đang cầm trên tay hát lên người Đường Tâm.

Mọi người đang đứng gần đó vì tiếng la hét hoảng của Đường Bảo Nhi mà đưa những ánh nhìn tò mò về phía họ đang đứng, có nhiều vị phu nhân còn nâng váy đi về phía Đường Tâm và Trác Đình.

Trác Đình nhìn thấy cảnh này liền trao cho nữ hoàng một cái liếc mắt. Cô đến gần Đường Tâm rồi nhìn hai mẹ con nữ hoàng híp mắt nói rõ từng chữ.

"Cám ơn Đường phu nhân đã nuôi Đường Tâm nhà tôi thay vì nuôi một con chó suốt 17 năm, nếu Đường phu nhân đã nói như vậy thì tôi xin nói rõ cho Đường phu nhân biết, Đường Tâm bây giờ là một thành viên của Trác gia, chắc phu nhân sẽ không nói Trác gia nhà tôi cũng là chó chứ?" - Trác Đình nguy hiểm lên tiếng. Giọng cô vô cùng rõ ràng khiến những vị khách đang chăm chú nhìn bọn họ đồng loạt chuyển sang nhìn Đường phu nhân cùng những cái nhủ mảy tỏ vẻ khó chịu. Đường Bảo Nhi cùng Đường phu nhân vội vàng bày ra vẻ mặt không quan tâm đến Đường Tâm cùng Trác Đình rồi dặt tay nhau xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: 15: Búng Hoa Cướp Chậu

Trác Tần cùng vợ đang đứng nói chuyện xã giao với các đối tác, khi nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của những vị phu nhân đứng khá gần mình, ông khẽ nhủ thầm rồi nghiêng đầu tìm kiếm hai cô con gái nhà mình. Vừa nhìn thấy Trác Đình và Đường Tâm đứng cùng một chỗ với Đường phu nhân và cô con gái của bà ta, Trác Tần vội vàng nắm tay vợ, ông nhìn những người bạn của mình rồi xin phép rồi đi trước. Khi hai ông bà bước đến bên cạnh Đường Tâm và Trác Đình, nhìn thấy cái đầm màu tím lưu ly cúp ngực xinh đẹp cô đang mặc bị rượu làm loang lổ hoen ố, khuôn mặt ngày thường lúc nào cũng trầm tĩnh của Trác Tần hiện lên sự tức giận. Ông cởi áo vest của mình khoác lên người Đường Tâm rồi vuốt tóc cô nghiêm giọng hỏi:

" Vết rượu trên người con do ai làm? "

Trác Đình đang nắm tay Đường Tâm lên tiếng đáp thay:

" Là Đường Bảo Nhi hát vào! ... Đường phu nhân kia còn nói thà nuôi chó còn tốt hơn nuôi Đường Tâm! ... " - Cô cũng không quên tranh thủ mếc ba mẹ về chuyện Đường phu nhân sỉ nhục Đường Tâm của cô.

" Nghe xong hai con làm gì? " - Trác Tần nghiêm túc nhìn hai cô hỏi.

Trác Đình đành khép nép đứng kể lại toàn bộ màn đấu khẩu vừa rồi cho ba mẹ nghe.

Nghe con gái mình kể lại xong, Trác Tần nghiêm túc nhìn Đường Tâm kiên định nói rõ từng chữ:

" Có ba mẹ ở đây, bất cứ người nào dám sỉ nhục con , con và Đình Đình cứ thẳng tay đáp trả. Những việc còn lại cứ để ba lo! "

Đường Tâm và Trác Đình như không tin vào tai mình, hai cô vội ngẩng đầu cảm động nhìn ba Tần.

" Chúng ta vào chỗ ngồi thôi! Buổi biểu diễn sắp bắt đầu rồi! " - Ba Tần lần lượt xoa đầu hai cô hiền từ lên tiếng.

Đường Tâm và Trác Đình mỉm cười khoác tay ba Tần và mẹ Tuệ cất bước đến chỗ ngồi đã được dành riêng cho gia đình của mình. Hai cô không hề biết rằng cuộc khẩu chiến với đám tiểu thư và cuộc đối đầu với Đường phu nhân vừa rồi của hai cô đều được bốn người đàn ông gồm hai già, hai trẻ đứng cách đó không xa theo dõi một cách rõ ràng từ đầu đến cuối. Bốn nhân vật đó là hai đại thần hồ ly và ông nội của hai anh. Hai ông lão kia có ngoại hình trông thật đối lập; một ông dáng người cao ráo quắc thước, đạo mạo, uyên bác; một người lại mập mạp phúc hậu cùng khuôn mặt hóm hình nhưng lại toát lên sự thông thái hiếm có. Hai người họ tuy đối lập về ngoại hình nhưng lại giống nhau ở mái tóc bạc ánh kim và hai cặp mắt sáng tinh tường như mắt ưng phía sau hai cặp kính.

" Cần Hiền! Cháu dâu nhà ta hiền quá! Nếu là bà nội của con ngày xưa thì cô Đường tiểu thư kia đã ăn một cái tát rồi! " - Ông lão mập mạp phúc hậu đưa mắt nhìn Tô Cần Hiền hóm hình lên tiếng.

" Lúc đó ông nắm tay áo giữ con lại làm gì? " - Tô Cần Hiền tỏ vẻ khó chịu nheo mắt nhìn ông nói.

" Ta không giữ con lại cho con nhào ra tặng cho hai mẹ con nhà kia mỗi người một cái tát à? Như vậy làm sao ta và lão Vũ xem hai cô cháu dâu tương lai của chúng ta thể hiện bản lĩnh? " - Tô Bảo Thành tỉnh rụi đáp xong, ông quay đầu nhìn sang ông lão cao ráo quắc thước đứng bên cạnh mình nheo mắt nói tiếp.

" Lão Vũ, hai cô cháu dâu của chúng ta đứng trong lãnh địa của chúng ta lại bị người ta ức hiếp như vậy mà ông vẫn im lặng không nói tiếng nào sao? "

" Ông lo giữ tay cháu của ông, còn tôi, tôi phải giữ chân thằng cháu nhà tôi. Kể từ lúc nó nhìn thấy cô tiểu thư áo hồng tính tát vợ nó, nó đã muốn lao đến ăn tươi nuốt sống mấy người đó luôn rồi! Tôi không giữ nó lại ông nghĩ ông có thể xem hết màn thể hiện bản lĩnh vừa rồi à? " - Tổng Quốc Vũ tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

" Với lại hôm nay trong lãnh địa của chúng ta, chúng ta có chuyện rất quan trọng cần làm, chút chuyện nhỏ này chẳng phải không làm khó được hai đứa cháu dâu của chúng ta sao? " - Tổng Quốc Vũ nháy mắt nhìn ông bạn già của mình nói tiếp.

" Chúng ta vào trong thôi! Buổi nhạc hội đêm nay hứa hẹn sẽ rất thú vị gây chấn! " - Tô Bảo Thành vui vẻ kéo tay ông bạn già của mình hăng hái bước vào trong.

" Tôi nay biểu diễn nhạc hội chứ không phải chương trình chiếu phim hành động! " - Tổng Duật Phong hí hóp mắt nói.

" Cháu cứ chờ mà xem! " - Tổng Quốc Vũ nháy mắt vui vẻ đáp.

Trác Đình và Đường Tâm ngồi vào ghế của mình, nếu không có hai màn khẩu chiến vừa rồi có lẽ Trác Đình và Đường Tâm đã rất vui vẻ hào hứng theo dõi đêm nhạc này vì từ trước đến giờ hai cô chưa được nhìn thấy một sân khấu tuyệt đẹp cùng bầu không khí trang trọng như vậy, nhưng tiếc là những

lời si nặc vừa rồi đã làm tâm trạng của Đường Tâm trở nên không tốt. Trong suốt đêm nhạc chỉ có Trác Đình thỉnh thoảng ghé đầu vào tai Đường Tâm nói nhỏ, còn Đường Tâm chỉ ậm ừ cho qua.

" Đến màn biểu diễn của đoá hồng cao quý rồi kìa! " - Trác Đình quay sang nhìn Đường Tâm mỉm cười nói.

" Uhm! "

Trên sân khấu vị MC đang giới thiệu phần trình diễn của Đường Bảo Nhi: "... Cô sẽ gửi đến quý quan khách liên khúc gồm 2 ca khúc nổi tiếng là Heal The World và We Are The World! ".

Trên sân khấu lấp lánh ánh sáng bạc, Đường Bảo Nhi mặc chiếc váy dạ hội màu kem ánh kim nhìn tuyệt đẹp như một đoá hồng. Cô ngồi nghiêm trang lướt những ngón tay thon dài trên phím đàn piano vừa hòa tiếng đàn cùng ban nhạc vừa cất tiếng hát. Giọng hát ngọt ngào trau chuốt cùng phong thái chuyên nghiệp làm cho cả khán phòng im lặng lắng nghe.

... Đêm nay, giống như những gì mà số phận sắp đặt, đoá hồng cao quý cất cao tiếng hát, khởi đầu thời kỳ hoàng kim của mình... Mọi người ngẩn ngơ nhìn nhận sắc kiêu diễm động lòng người của cô, im lặng thưởng thức giai điệu mượt mà cùng giọng hát ngọt ngào... Chỉ có Trác Đình và Đường Tâm lại không có tâm trạng thưởng thức.

" Mình nghĩ cô ta nên hát liên khúc ánh sáng gồm 3 bài: Sun Light, Moon Light và Star Light mới phù hợp! " - Trác Đình bữu môi quay sang Đường Tâm nói khẽ.

" Uhm! " - Đường Tâm nhẹ nhàng thờ dãi.

Trác Đình đưa cặp mắt hạnh đen láy của mình nhìn Đường Tâm, cô cảm nhận được tâm trạng của Đường Tâm bây giờ rất kém! ... Chắc là do những lời si nặc vừa rồi! ... Với những đứa trẻ mồ côi như cô và Đường Tâm thì những câu mắng " đồ con hoang hay đứa không cha không mẹ " không đơn giản chỉ là sự si nặc mà chính xác hơn nó như một lưỡi dao đâm thẳng vào tim của hai cô ... vì không cha không mẹ là một nỗi đau kinh niên, dai dẳng đeo bám suốt cuộc đời hai cô đến tận lúc chết ... Còn nỗi đau nào hơn khi bị ba mẹ của mình vứt bỏ mà không rõ lý do? ... Có nỗi đau nào bằng khi nhìn thấy người khác có ba mẹ yêu thương còn hai cô...hai cô thậm chí chẳng biết ba mẹ của mình là ai? ... Hai cô chỉ là đứa con mà ba mẹ không cần nên mới vứt đi như một món đồ vô dụng!... Trác Đình và Đường Tâm có vô số đêm nằm ôm nhau rồi đặt ra những câu hỏi: có phải vì hai cô nghịch ngợm, vì hai cô không nghe lời, vì hai cô xấu xí ngu ngốc ... hay vì hai cô lười học nên ba mẹ mới không cần hai cô như vậy?... Nếu hai cô ngoan ngoãn, chăm học ba mẹ có xuất hiện không?... Chỉ có Trác Đình mới biết Đường Tâm có bao nhiêu lần rơi nước mắt khi nghĩ về những điều đó và cũng chỉ có Đường Tâm mới có thể ôm Trác Đình trong lòng cùng khóc với cô khi cô bị nỗi đau đó dày vò... Hôm nay, Đường Tâm của cô không khóc vì 26 năm sống trên đời với thân phận của hai đứa trẻ mồ côi đã rèn luyện hai cô cách ăn miếng trả miếng và không rơi nước mắt khi bị si nặc ... Nhưng vết thương âm ỉ không lành kia khi bị chạm vào vẫn sẽ rất đau, rất đau!

Trác Đình vẫn nhìn lên sân khấu nhưng cô không nhìn thấy nữ hoàng kia xinh đẹp đến mức nào, cũng không nghe được cô ta hát hay ra sao? ... Cô chỉ chìm đắm trong suy nghĩ và nỗi đau của Đường Tâm và cũng là nỗi đau của chính cô.

Trác Đình lấy ly cocktail để bên cạnh đưa lên miệng một hơi uống sạch rồi đứng dậy bước ra khỏi chỗ ngồi: " Những kẻ đã cười trên nỗi đau của cô và Đường Tâm đêm nay nhất định sẽ không được đắc chí vui mừng! "

" Cậu đi đâu vậy? " - Đường Tâm níu tay Trác Đình hỏi.

" Mình đi vệ sinh! " - Trác Đình nháy mắt rồi kẻ vào tai Đường Tâm nói nhỏ.

Đường Tâm cũng không nói gì thêm mà buông tay Trác Đình để cô bước ra ngoài.

" Cái đêm nhạc đáng chán này đến khi nào mới kết thúc??? " - Đường Tâm chán nản thờ dãi rồi ngả người trên ghế nhắm mắt nghe ban nhạc đang hòa tấu bản Hello nổi tiếng.

" Chương trình hòa nhạc để gây quỹ khuyến học của chúng ta hôm nay xin được tiếp tục với sự đóng góp giọng ca của Trác tiểu thư. Xin mời cô bước ra sân khấu! " - giọng MC vang lên, Đường Tâm mở to mắt, ngồi thẳng lưng nhìn lên sân khấu.

Trác Đình hôm nay mặc chiếc đầm ngắn cúp ngực màu tím nhạt, mái tóc màu nâu hạt dẻ được uốn lọn dài uốn lượn mềm mại theo chiếc cổ mảnh mai làm tăng vẻ đẹp cho khuôn mặt trái xoan trắng trẻo tinh xảo, vẫn là cặp mắt hạnh đen láy lấp lánh phản chiếu ánh sáng, cái miệng anh đào chúm chím xinh xắn như một con mèo nhỏ nhưng bởi vì hôm nay khuôn mặt cô được trang điểm nên càng làm nổi bật những nét đẹp tự nhiên vốn có. Trác Đình đứng trên sân khấu xinh đẹp rạng rỡ như một cô công chúa, cô cúi người chào khán giả một cách vô cùng lịch thiệp.

" Xin Trác tiểu thư giới thiệu một chút về bài hát mà cô sắp thể hiện! " - MC đẹp trai nhìn Trác Đình mỉm cười lên tiếng.

" Bài hát này tôi muốn gửi đến một người mà tôi đã yêu thương từ rất lâu rất lâu! Hôm nay đã xảy ra một số chuyện làm cậu ấy không vui. Tôi muốn tặng bài hát này cho cậu ấy, những lời bài hát là tất những gì tôi muốn nhắn gửi đến cậu ấy! "

" Trác tiểu thư muốn mượn sức mạnh của âm nhạc để bày tỏ tình cảm của mình sao? "

" Vâng ạ! " - Trác Đình gật đầu vui vẻ đáp.

" Vậy thì chúng ta hãy vỗ tay chúc cho ca khúc bày tỏ tình cảm của Trác tiểu thư sẽ nhận được lời hồi đáp ngay trong buổi tối hôm nay! "

Ba Tần và mẹ Tuệ như được tiếp thêm sinh khí, ông bà đổi tư thế ngồi để có thể theo dõi toàn bộ màn trình diễn của Trác Đình, trong tiếng nhạc sôi nổi của bài You'll Be In My Heart, Trác Đình cất giọng hát:

" Come stop your crying - Đừng khóc cậu nhé!

It will be all right! - Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi!

Just take my hand - Chỉ cần nắm lấy tay mình

Hold it tight! - Giữ chặt lấy nó

I will protect you - Mình sẽ bảo vệ cậu

from all around you - khỏi mọi thứ xung quanh

I will be here! - Mình sẽ ở đây

Don't you cry! - cậu đừng khóc

For one so small - Một điều gì đó nhỏ bé

you seem so strong - làm cậu trông có vẻ mạnh mẽ hơn

My arm will hold you. - Đôi tay mình sẽ giữ lấy cậu

Keep you safe and warm. - Giữ cho cậu được an toàn và ấm áp

This bond between us - Khế ước giữa chúng ta

can't be broken. - Không thể nào bị phá vỡ

I will be here. - Mình ở ngay đây

Don't you cry! - Cậu đừng khóc nữa

Trác đình vừa hát vừa làm những động tác minh họa cho từng lời ca, cô đưa ngón tay chỉ vào trái tim của mình rồi nháy mắt mỉm cười tinh nghịch hoặc lắc lắc ngón tay rồi nhún nhảy. Những biểu cảm sinh động cùng khuôn mặt đáng yêu của cô làm cho sân khấu như được thổi thêm một bầu không khí mới. Mọi người khẽ lắc lư theo giai điệu của ca khúc và cảm nhận tiếng hát phóng khoáng, lạc quan, đầy sức sống của Trác Đình.

" Cause you'll be in my heart - Vì cậu sẽ ở trong trái tim của mình

Yes, you'll be in my heart - Đúng như vậy, cậu sẽ ở trong trái tim mình

From this day on - kể từ hôm nay

now and forever - bây giờ và mãi mãi

You'll be in my heart. - cậu sẽ ở trong trái tim mình

No matter what they say - mặc kệ họ có nói gì

You'll be here in my heart - Cậu vẫn ở trong trái tim mình

Always! - mãi mãi'

...

Tiếng hát của Trác Đình âm áp vang lên, không cầu kỳ, không trau chuốt, không chú trọng hình thức nhưng lại vô cùng sống động.

Đường Tâm nhắm chặt mắt, theo tiếng hát của Trác Đình, trong đầu của Đường Tâm lần lượt hiện lên những hình ảnh rõ nét!... Những lúc tủi thân, cô bật khóc ... Lúc cô bị viện trưởng phạt vì không ăn thịt mỡ, cô khóc ... Lúc cô bị cậu bạn to con trong cô nhi viện cướp mất con búp bê yêu thích, cô cũng khóc ... Lúc cô bị ông chủ tính thiếu tiền lương nhưng lại bị đổ oan là do cô tính ăn gian ngày làm, cô cũng chỉ biết khóc... Trong 26 năm cuộc đời, cô đã khóc bao nhiêu lần cô không nhớ hết, cô chỉ biết duy nhất một điều Trác Đình nhất định là người sẽ ôm cô vào lòng, cất tiếng hát cùng bày ra gương mặt của một con mèo nhỏ mà chọc cho cô cười ... và giống như có một giao ước kỳ lạ giữa hai cô, bất cứ lúc nào, dù là lúc cô bù lu bù loa khóc to hay âm ức khóc thầm ... chỉ cần Trác Đình hát bài hát này cô sẽ quệt nước mắt, nín khóc, mỉm cười. Chính vì điều này, Trác Đình đã gạt gù và nói đây chính là

thần chú để Trác Đình đỡ cô nín khóc! ... Hôm nay Trác Đình lại vì đỡ dành an ủi cô mà lao lên cướp sân khấu của nữ hoàng như vậy, cô không được phép cảm thấy khó chịu về những lời mắng chửi si nhục kia nữa! ... Mà Đình Đình nhà cô không phải đang tỏ tình với cô hay sao? Không thể để Đình Đình nhà cô " thất tình " được! - Đường Tâm đưa tay quạt vệt nước mắt đang trào ra trên khóe mắt, cô đứng dậy cởi áo khoác của ba Tàn ra để trên ghế rồi bước ra khỏi chỗ ngồi bước nhanh về phía sân khấu.

Trác Đình sau khi hát xong, cô mỉm cười cúi đầu chào khán giả trong tiếng vỗ tay tán thưởng rồi xoay người bước vào trong, cô vừa đi được mấy bước, đột nhiên những ánh đèn trên sân khấu lại vụt tắt làm Trác Đình dừng bước...cả khán phòng đang rơi vào sự im lặng một lần nữa bị đánh thức bởi một giọng hát vô cùng trong trẻo:

" When I am down and, oh my soul, so weary - Khi mình ngã xuống và tâm hồn mệt mỏi.

When troubles come and my heart burdened be - khi mình rơi vào trở ngại và trái tim đè nặng chính mình.

Then, I am still and wait here in silence - Và mình đứng đây đợi chờ trong im lặng.

Untill you come and sit a while with me! - Cho đến khi cậu đến và ngồi bên cạnh mình.

Trác Đình im lặng nhắm mắt nghe giọng hát vô cùng quen thuộc vang lên, bàn tay đang cầm micro khẽ siết chặt lại để kiềm nén sự xúc động.

Tiếng đàn piano lại trỗi lên nhẹ nhàng đệm theo giọng hát của Đường Tâm

" You raise me up, so I can stand on mountains - Cậu nâng mình dậy và mình có thể đứng trên ngọn núi bao la.

You raise me up, to walk on stormy seas - cậu nâng mình dậy và đưa mình vượt qua sóng gió của cuộc đời.

I am strong, when I am on your shoulder. - Mình mạnh mẽ biết bao khi dựa trên đôi vai của cậu

You raise me up ...To more than I can be. - Cậu thức tỉnh mình hơn cả chính bản thân mình. "

Ánh đèn sân khấu lại chậm chậm toả ra ánh sáng bạc dịu dàng làm hiện lên một cô gái với chiếc đầm màu tím lưu ly ẩn hiện những vết bản loang lổ, nhưng toàn bộ khán giả không nhìn vào chiếc váy đó quá lâu, ánh nhìn của họ dừng trên khuôn mặt xinh đẹp, vầng trán cao thông minh, cặp mắt to tròn đen láy sáng rực như ánh đèn, chiếc cằm nhỏ nhắn cùng đôi môi đỏ tươi ... thật lâu. Cô như một thiên sứ đang cất cao giọng hát trong veo như cơn mưa dịu mát thấm vào tâm hồn họ.

Trong tiếng nhạc đệm, Đường Tâm bước lên sân khấu tiến về chỗ Trác Đình đang đứng, cô vòng tay ôm Trác Đình vào lòng vuốt tóc cô rồi khẽ nói:

" Mình rất yêu cậu! "

" Mình cũng rất yêu cậu! "

Đường Tâm mỉm cười lấy tay nhẹ nhàng gạt đi giọt nước mắt vừa trào ra trên khóe mắt của Trác Đình, Trác Đình mỉm cười lau nước mắt cho Đường Tâm. Đường Tâm cũng không hát tiếp, cô cùng Trác Đình nắm tay nhau chờ nhạc đệm kết thúc để cúi chào khán giả.

Hai cô gái nhỏ đứng trên sân khấu dành cho nhau những lời ca ngọt ngào sâu lắng rồi cảm động mà ôm nhau khóc đã làm cho những vị quan khách dưới khán đài cũng thấy cảm động...Trác Đình và Đường Tâm là hai cái tên không hề xa lạ trong giới quý tộc, hai cô vô cùng thân thiết là chuyện ai cũng biết, nhưng thân thiết đến mức như thế nào thì hôm nay họ mới cảm nhận được ... Hai cô không chỉ có một tình bạn chân thành mà còn có cả tình thân thiêng liêng nữa.

Khi tiếng nhạc kết thúc Trác Đình và Đường Tâm mỉm cười nắm tay nhau nghiêng người cúi đầu chào khán giả, chưa kịp xoay lưng bước vào trong thì một người thanh niên cao ráo vô cùng đẹp trai trong ban nhạc bước ra, cầm micro thay MC lên tiếng nói:

" Xin Trác tiểu thư và Đường tiểu thư dừng bước! Theo chúng tôi được biết hai vị tiểu thư đã thi đậu vào 3 trường đại học danh tiếng với thành tích thủ khoa. Đêm nay là đêm hội gây quỹ khuyến học. Chúng tôi mạn phép xin hai cô tiếp tục đóng góp thêm một ca khúc nữa ... Nhưng bài hát lần này sẽ có nội dung về trẻ em để phù hợp với mục đích diễn ra đêm hội đêm nay cũng như để động viên những bạn trẻ ở đây phấn đấu học tập được không? " - Trình Hạo Thiên mỉm cười lịch thiệp lên tiếng nói.

Trác Đình và Đường Tâm nhìn nhau rồi thì thầm gì đó. Một lúc sau Trác Đình cầm micro trên tay đưa lên miệng nói:

" Nếu chúng tôi hát không được hay, kính mong quý vị bỏ qua! "

Đường Tâm bước đến gần Trình Hạo Thiên nhón chân kề vào tai anh nói nhỏ: " Anh có thể cho chúng tôi mượn hai cây đàn guitar được không? "

" Rất sẵn lòng! " - Trình Hạo Thiên mỉm cười đáp. Nói xong anh xoay người đi vào phía sau cánh gà lấy cho hai cô mượn hai cây đàn guitar và nói nhân viên hậu trường mang ra hai cái ghế.

Trước sự chờ đợi của tất cả mọi người, Trác Đình và Đường Tâm ngồi lên ghế, bắt chéo chân, ôm đàn rồi đưa những ngón tay thon dài của mình ấn vào dây đàn, một giai điệu khá lạ vang lên.

Nghe giai điệu và nhìn cách đánh đàn của hai cô, những cô tiểu thư hoặc thiếu gia quen biết hai cô từ trước nhún mày khó hiểu: Hai cô tiểu thư ăn hại mù nghệ thuật kia từ lúc nào biết chơi nhạc cụ? Không phải chỉ là biết mà còn chơi rất giỏi, trình độ không thua gì những nghệ sĩ dày công khổ luyện! Hai cô lại vô cùng ăn ý với nhau nên tiếng đàn bè phối cho nhau vô cùng hoàn chỉnh.

Trong tiếng guitar mộc mạc đơn sơ, giọng hát trong trẻo của Đường Tâm lại vang lên:

" Little child, dry your crying eyes - Em nhỏ ơi hãy lau khô dòng nước mắt.

how can I explain, the fear you feel inside - Làm sao tôi có thể giải thích được nỗi sợ mà em cảm thấy từ bên trong.

Cause you was born, into this evil world - Chỉ vì em đã được sinh ra trong một thế giới đầy tội lỗi.

Where man is killing man, but no one knows just why - Nơi người ta cứ chém giết lẫn nhau mà chẳng có ai hiểu được lý do vì sao cả.

What have we become - Chúng ta sẽ trở thành thứ gì đây

just look what we have done - Hãy nhìn xem chúng ta đã gây ra điều gì

All that we destroyed you must build again - Tất cả những gì mà chúng ta đã hủy hoại, các em phải một lần nữa xây dựng lại.

When the children cry - Khi những đứa trẻ khóc,

Let them know we tried - hãy để cho chúng biết chúng ta đang cố gắng nhường nào.

Cause when the children sing - Khi những đứa trẻ cất tiếng hát

then the new world begins. - cũng là lúc một thế giới mới bắt đầu.

Đường Tâm vừa đàn vừa hát, bài " When The Children Cry ", đây là bài hát mà viện trưởng vào những đêm lễ tết hay ngồi ôm đàn hát cho những trẻ trong cô nhi viện bọn cô nghe. Lúc nhỏ mỗi lần ông lấy đàn ra đánh, cô và Trác Đình lập tức ngoan ngoãn mỗi đứa một bên, ngồi ôm chân ông nghe ông đánh đàn. Vì ông là tu sĩ nên ông biết chơi nhiều loại nhạc cụ cùng thanh nhạc, khi phát hiện ra hai cô có khả năng cảm thụ âm nhạc rất tốt, ông đã dạy hai cô chơi đàn và dạy hai cô hát rất nhiều bài hát. Bài hát này là bài hát đầu tiên mà hai cô không hề biết ý nghĩa của nó cũng có thể cất cao tiếng hát. Sau này khi hai cô học ngoại ngữ chính ông là người dạy hai cô cách phát âm cho thật chuẩn, chính vì thế khả năng hát nhạc nước ngoài của hai cô vô cùng tốt.

Little child, you must show the way - Em nhỏ ơi, em cần phải vạch ra con đường

to a better day for all the young - đến những tháng ngày tốt đẹp hơn cho thế hệ thanh niên.

cause you was born - bởi vì em được sinh ra

for all the world to see - là để cho cả thế giới này hiểu rằng

that we all can live with love and peace - tất cả chúng ta đều có thể sống trong tình yêu và hòa bình

No more presidents - Khi đó chẳng còn vị nguyên thủ nào cả

and all the wars will end - tất cả những cuộc chiến sẽ kết thúc

one united world - Chỉ còn lại một thế giới đại đồng

under God. - dưới tình yêu thương của Thượng Đế.

When the children cry - Khi những đứa trẻ cất tiếng khóc

let them know we tried - hãy để cho chúng biết chúng ta đang cố gắng nhường nào.

When the children sing - Khi những đứa trẻ cất cao tiếng hát

then the new world begins - cũng là lúc một thế giới mới bắt đầu.

Trác Đình cất giọng hát, cô có cảm giác như bây giờ cô đang ở trong khoảng sân rộng của cô nhi viện, cô và Đường Tâm ôm đàn guitar vừa đàn vừa hát cho các em nhỏ nghe. Chính bài hát này đã làm cô và Đường Tâm có thêm động lực để phấn đấu vươn lên, lời bài hát là lời động viên bọn cô của viện trưởng ngày xưa ... để rồi đến khi bọn cô trưởng thành và thành công trong cuộc sống, cô và Đường Tâm lại động viên những em nhỏ bất hạnh giống hai cô.

Chính vì những nguyên nhân sâu xa đó nên khi tất cả mọi người trong khán phòng im lặng nghe hai cô hát, trong giọng hát trong trẻo sâu lắng của Đường Tâm họ cảm nhận được nỗi đau cùng những suy nghĩ của những đứa trẻ bất hạnh; trong giọng hát phóng khoáng lạc quan của Trác Đình họ cảm thấy hạt giống của niềm tin được gieo vào lòng đất đang nảy mầm.

What "have we" become - Ôi chúng ta đã trở thành thứ gì đây

just look watch we have done - hãy nhìn xem chúng ta đã gây nên những điều gì

all that we destroyed - Tất cả những gì mà chúng ta đã hủy hoại

you must build again - Các em phải xây dựng một lần nữa

No more presidents - Khi đó chẳng còn vị nguyên thủ nào cả

and all the wars will end - và tất cả những cuộc chiến tranh sẽ kết thúc

one united world- Chỉ còn lại một thế giới đại đồng

under God - dưới tình yêu thương của Thượng Đế

When the children cry - Khi những đứa trẻ khóc

Let them know we tried - hãy để cho chúng biết chúng ta đang cố gắng nhường nào.

When the children fight - Khi những đứa trẻ đánh nhau,

let them know it ain't right - hãy cho chúng biết đó là điều sai trái.

When the children pray - Khi những đứa trẻ cầu nguyện,

let them know the way. - hãy khiến cho chúng biết được lối đi.

cause the children sing - Bởi vì khi những đứa trẻ cất lên tiếng hát

then the new world begins - cũng là lúc một thế giới mới khởi đầu.

Khi Đường Tâm cùng Trác Đình cùng hòa giọng cất cao tiếng hát của mình tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, bây giờ họ đã hiểu vì sao hai vị tân thủ khoa lại chọn bài hát này để biểu diễn trong trường trình từ thiện ngày hôm nay, ngoài bài hát này ra sẽ không có bài hát nào sâu sắc và đầy đủ ý nghĩa như vậy, giọng hát của người thể hiện lại hòa hợp và diễn đạt một cách xuất sắc làm họ chỉ có thể bày tỏ sự tán thưởng của mình bằng cách đứng dậy vỗ tay hoan hô thật lớn.

Trác Đình và Đường Tâm sau khi hát xong đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, hai cô đứng dậy, một tay cầm cây đàn, tay kia nắm tay nhau, nghiêng người cúi đầu chào khán giả rồi bước vào trong.

Vừa bước vào trong cánh gà, Trác Đình và Đường Tâm lại gặp vị MC vừa gài bẫy bọn cô đang đứng chờ mình. Anh ta mỉm cười thân thiện nhìn hai cô rồi lịch thiệp đưa bàn tay của mình ra lịch sự giới thiệu:

"Chào hai em, tôi tên là Trình Hạo Thiên, tôi rất may mắn vì hôm nay được xem hai em trình diễn những ca khúc tuyệt vời như vậy! Hai vị Trác - Đường tiểu thư hoàn toàn không giống như lời đồn! Tôi sẽ rất vinh hạnh nếu được làm quen với hai em!"

Trác Đình và Đường Tâm mở to mắt nhìn nhau: "Cánh tay trái của nữ hoàng sao lại làm quen với hai cô aaaa?" - Hai cô âm thầm nghĩ bụng.

Đường Tâm mỉm cười đưa bàn tay của mình bắt tay với anh rồi nhẹ nhàng lên tiếng: "Cám ơn anh đã cho chúng tôi mượn đàn. Rất vui khi được gặp anh!"

"Tôi cũng rất vui khi được gặp anh!" - Trác Đình chớp mắt nhìn Trình Hạo Thiên rồi nói.

Tạm biệt anh!" - hai cô mỉm cười lịch sự chào Trình Hạo Thiên rồi nắm tay nhau đi về chỗ ngồi của mình.

"Đình Đình, sân khấu của nữ hoàng mà cậu cũng dám cướp sao?" - Đường Tâm vừa đi vừa nheo mắt nhìn Trác Đình nửa đùa nửa thật hỏi.

" Cái này gọi là búng hoa cướp chậu! Làm giảm niềm tự hào cùng sự tự tin của cô ta một chút, cho cô ta biết trên thế giới này không phải chỉ có một mình cô ta biết hát! " - Trác Đình khẽ vào tai Đường Tâm nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao

Trác Đình và Đường Tâm vừa ngồi vào chỗ của mình thì ba Tần đã quay sang chụm đầu nói nhỏ với hai cô: " Đêm nay hai đứa con là hai ngôi sao sáng nhất! Hai con hát rất hay! ". Ông nói xong còn giơ ngón tay cái rồi nháy mắt tán thưởng.

Mẹ Tuệ cũng nghiêng đầu nói thêm vào:

" Hai đứa chơi guitar giỏi như vậy chắc học chơi thêm piano cũng không thành về gì đúng không? Bắt đầu từ ngày mai mẹ sẽ dạy hai con cách đàn piano! " - bà cười thật tươi vui vẻ nói.

Trác Đình và Đường Tâm nhìn mẹ Tuệ vui vẻ hứng khởi lên kế hoạch đào tạo hai cô như vậy liền nhoen miệng cười thật tươi rồi gật đầu đáp.

" Dạ! "

Lúc còn ở trong cô nhi viện, viện trưởng Vũ Uy tuy biết chơi rất nhiều loại nhạc cụ nhưng ông chỉ có đủ tiền mua hai cây đàn guitar để dạy Đường Tâm và Trác Đình cách chơi đàn. Hai cô còn nhớ rất rõ, ông để dành tiền mua đàn cho hai cô bằng cách bỏ tiền tiết kiệm vào một con heo đất màu đỏ, Trác Đình và Đường Tâm lúc đó đã được 10 tuổi, hai cô ngày nào cũng chui dưới gầm giường của ông, lôi con heo đất đó ra thay phiên nhau cầm lên để xem thử con heo có nặng thêm miếng nào không, hai cô còn lắc lắc con heo để nghe âm thanh của những đồng xu vào nhau rồi to nhỏ bàn luận xem âm thanh ngày hôm nay có gì khác âm thanh ngày hôm qua hai cô đã nghe không. Con heo đất đó ông nuôi lâu lắm, lâu đến nỗi hai cô chờ đến mức chán chê mê mồi, thú vui nằm sấp dưới gầm giường " thăm heo " rồi cùng nhau thảo luận cũng dần dần biến mất. Vào một ngày mùa đông lạnh buốt, năm đó hai cô đã học lớp 7, khi hai cô run cầm cập đi bộ từ trường về cô nhi viện, vừa bước vào căn phòng gỗ lạnh cóng không khác gì nhiệt độ ngoài trời của mình, hai cô nhìn thấy trên giường ngủ của hai cô để sẵn hai cây đàn guitar mới cầu, tuyệt đẹp. Hai cô mở mắt thật to, ngồi bệt xuống giường chống cằm ngẩn ngía... Hóa ra cảm giác khi được nhận quà lại tuyệt vời như vậy! ... Đó là món quà đêm Giáng Sinh đầu tiên trong đời hai cô nhận được mà ông già Noen lại là người hay cảm râm trách phạt hai cô... Hai cô đã từng mong mỏi được rời khỏi cái cô nhi viện đó ... nhưng ở chính nơi đó lại làm cho hai cô biết rằng: ở đâu có người thật lòng yêu thương bạn, nơi đó là nhà, và người đó là người thân của bạn!

Đường Tâm cùng Trác Đình nhắm mắt thưởng thức những ca khúc nhưng tâm trí của hai cô thì phiêu du trôi đi xa tít mù, mãi cho đến khi mẹ Tuệ khẽ lên tiếng gọi:

" Đình Đình, Tâm Tâm! Ban tổ chức mời hai con lên sân khấu nhận hoa lưu niệm kia! Hai con lên đó nhanh lên! "

Lúc này Trác Đình và Đường Tâm mới bước ra khỏi những kỉ niệm mà đưa mắt nhìn nhau.

" Dạ! " - Hai cô đồng thanh đáp rồi lập tức đứng dậy bước ra khỏi chỗ ngồi tiến về phía sân khấu.

Vừa sóng bước bên nhau bước về phía sân khấu Trác Đình và Đường Tâm cũng kịp quan sát thấy trên sân khấu lúc này có một dàn trai đẹp mặc Âu phục chỉnh tề, ai cũng khí chất ngời ngời, đang đứng chỉnh tề ... hình như vừa rồi đã có bài phát biểu gì đó mà hai cô bạn " quay ngược thời gian trở về với tuổi thơ " nên không nghe thấy.

Trác Đình và Đường Tâm là người lên sau cùng nên khi hai cô bước lên để nhận hoa hai cô phải đi qua dàn nghệ sĩ khách mời và những người đã tham gia biểu diễn trong chương trình đã nhận hoa trước đó. Theo phép lịch sự hai cô không thể đi song song cùng tiến lên phía vị chủ tọa, đến nhận hoa từ tay của ông được nên Trác Đình nháy mắt ra hiệu cho Đường Tâm bước lên trước, cô sẽ đi sau. Đường Tâm gật đầu hiểu ý rồi bước chân nhanh hơn từ đang bước song song với Trác Đình đổi thành cô đi trước Trác Đình đi sau. Ngay lúc Đường Tâm vì thay đổi vị trí mà bước nhanh hơn tiến lên phía trước thì một bóng áo màu trắng đang đứng trong hàng đột ngột lao ra, có vẻ như cô ta vừa làm rơi vật gì đó nên vội vàng lao ra để nhặt vật đó lên. Đường Tâm bình thường làm việc ở khoa cấp cứu của bệnh viện nên thường đi giày đế bằng không quá 3cm hay mang giày búp bê đi làm, hôm nay vì để phù hợp với chiếc váy đang mặc cô phải đi trên đôi giày màu kem cao 10cm. Chính vì điều đó nên khi cô gái áo kem kia đột ngột xuất hiện trước mắt, theo phản xạ tự nhiên Đường Tâm phải vội ngừng bước, nhưng vì đang đi trên một đôi giày cao gót lại phải dừng lại đột ngột Đường Tâm lập tức loạng choạng, cô gái kia đang lao ra lại đột nhiên ngừng lại, cái chân phải còn thuận thế gạt chân Đường Tâm làm cô ngã chúi người về phía trước. Trác Đình đi sau nên khi vừa nhận ra cô gái mất chiếc đầm dài màu trắng vừa lao ra gạt chân Đường Tâm là Đường Bảo Nhi liền biết tình hình không ổn, cô vội vàng bước nhanh lên phía trước để đỡ lấy Đường Tâm, nhưng không kịp. Trong lúc Trác Đình hoảng hốt lo sợ Đường Tâm bị ngã gãy chân thì Đường Bảo Nhi đột nhiên mất thế ngã xuống, còn Đường Tâm kịp thời được một người đàn ông đỡ được, Trác Đình vội vàng bước nhanh đến bên cạnh Đường Tâm mà không thèm dừng lại đỡ Đường Bảo Nhi đứng lên theo phép lịch sự thông thường.

" Em có sao không? "

" Cậu có sao không? "

Tô Cẩm Hiền và Trác Đình đồng thanh hỏi.

" Minh không sao? " - Đường Tâm ở trong vòng tay của Tô Cẩm Hiền xoay người ngẩng đầu nhìn Trác Đình lắc đầu nói.

" Bảo Nhi, em có sao không? " - Kỷ Đăng bước đến bên cạnh Đường Bảo Nhi dịu dàng hỏi rồi đỡ cô đứng dậy.

" Á ..aaaa! Chân em đau quá! " - Đường Bảo Nhi kêu lên cùng lúc đó những giọt nước mắt bắt đầu ngấn ra trên đôi mắt ửng đỏ.

Kỷ Đình nghe Đường Bảo Nhi kêu đau vội vàng lấy tay cời đôi giày cô đang mang xem thử thì nhìn thấy trên bàn chân trắng nõn ngọc ngà của cô có một vết thương, chỗ bị thương đang ửng đỏ và rướm máu.

Trác Đình cùng Tô Cẩm Hiền đang đứng gần đó nghe tiếng kêu của Đường Bảo Nhi thì cũng đưa mắt nhìn cô ta và Kỷ Đăng, đồng thời cũng kịp nhìn thấy vết thương trên chân cô ta. Vừa nhìn thấy vết thương trên bàn chân óng hồng trắng kia Trác Đình phải kiềm nén lắm mới không vỗ tay hoan hô cùng cất lời khen tặng dành cho Đường Tâm nhà mình. Cô cứ sợ Đường Tâm nhà cô không quen đi giày cao gót khi bị cô ta lao ra gạt chân như vậy sẽ bị té gãy chân nhưng cô không ngờ Đường Tâm nhà cô lại lợi hại đến mức đã chết cũng phải kéo theo miếng đệm lưng như vậy nha. Nhìn vết thương trên chân Đường Bảo Nhi, dân trong nghề như Trác Đình lập tức hiểu rõ vấn đề, Đường Tâm khi bị óng hồng kia gạt chân đã kịp đạp vào chân của cô ta trước khi ngã nên trên bàn chân của cô ta mới có vết thương ửng đỏ rướm máu như vậy.

Nếu khi nhìn thấy vết thương trên chân Đường Bảo Nhi trên khuôn mặt của Trác Đình là sự nhẹ nhõm cùng hài lòng thì trên khuôn mặt Tô Cẩm Hiền là một vùng trời băng giá. Nếu anh không chú ý quan sát vợ anh từ khi cô còn đang bước về phía sân khấu như vậy thì làm sao anh nhìn rõ một màn tiểu xảo vừa rồi của Đường tiểu thư kia rồi kịp thời chạy đến đỡ vợ của anh?! Lực ngã của cô vào người anh mạnh như vậy thì chắc chắn nếu cô bị thương thì vết thương sẽ còn nặng hơn như thế. Nghĩ đến cảnh người đang bị thương là vợ của anh thì anh càng khó chịu: " Đường Bảo Nhi! Cô giỏi lắm! " - Tô Cẩm Hiền tặng cho Đường Bảo Nhi một cái nheo mắt cùng nhiệt độ của tảng băng Bắc Cực, cánh tay đang ôm eo vợ mình siết chặt hơn.

Đường Tín cùng vợ mình ở dưới sân khấu nhìn thấy con gái của mình bị ngã vội vàng chạy lên sân khấu. Khi nhìn thấy vết thương trên bàn chân của con gái yêu, Đường Tín khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, ông đưa ngón tay chỉ thẳng vào mặt Đường Tâm lên tiếng:

" Con khôn! Mày đã làm gì Bảo Nhi? "

Chồng thì chỉ vào mặt Đường Tâm rửa xà, vợ thì ôm con khóc lóc kêu gào:

" Không biết nhà tôi đã làm gì nên tôi nên mới đi nuôi một đứa con hoang để bây giờ nó lại làm hại con gái yêu của tôi như vậy? "

Vì chương trình nhạc hội gây quỹ từ thiện đêm nay có khách mời toàn là những nhân vật kỳ cựu danh tiếng trong giới quý tộc lẫn quan chức cấp cao nên sân khấu đêm nay được Tô Bảo Thành và Tổng Quốc Phong cho lắp đặt hệ thống âm thanh cảm ứng hiện đại với mục đích mang đến sự hoàn hảo cho quan khách khi thưởng thức âm nhạc, vì thế những cuộc hội thoại diễn ra trên sân khấu dù cho không cảm micro đều được phát ra khán phòng với " chất lượng " cực cao. Toàn bộ khán giả im lặng nhủ thầm tiếp tục lắng nghe.

" Dù sao nhà họ Đường của tao cũng đã nuôi mày 17 năm, mày mang họ Đường của chúng ta nhưng mày là đứa mặt người dạ thú! Tao hối hận vì đã nuôi một con thú đội lớp người như mày? Mày ôm hận con gái của chúng ta nên hôm nay mày mới cố tình làm cho nó bị thương như vậy sao? " - Đường Tín tiếp tục đưa tay chỉ vào mặt Đường Tâm mà rửa xà.

Đường Tâm tính bước lên rồi ra khỏi cánh tay đang vòng qua sau lưng mà ôm lấy mình của Tô Cẩm Hiền, nhưng khi cô có ý tránh ra thì bàn tay đang đặt bên eo đó đã siết chặt giữ cô lại, Trác Đình bên cạnh từ lúc nào đã nắm chặt tay của Đường Tâm, thậm chí cô cảm nhận được bàn tay đó khẽ run vì tức giận. Đường Tâm lấy bàn tay còn lại của mình khẽ vỗ nhẹ lên bàn tay đang khẽ run kia thay lời nói: Minh không sao đâu!, vỗ xong cô nhìn thẳng vào mặt Đường Tín bình tĩnh lên tiếng nói:

" Xin lỗi Đường chủ tịch, họ Đường ở đất nước này không phải là họ quý hiếm! Tôi chỉ mang họ " Đường " chứ không phải mang họ " Đường " của ông. Nghe ông nói những lời vừa rồi làm tôi cảm thấy nhẹ nhõm, ít ra tôi không phải mang gánh nặng vì món nợ ân tình mà ông đã cho tôi suốt 17 năm qua nữa! "

" Chuyện Đường tiểu thư nhà ông bị thương diễn ra trước mắt của tất cả mọi người ở đây. Tôi xin được phép hỏi: Tất cả mọi người có mặt ở đây ngày hôm nay có ai nhìn thấy tôi cố tình làm Đường tiểu thư bị thương không? " - Đường Tâm bình tĩnh đưa mắt nhìn những người đang đứng trên sân khấu rồi nói tiếp.

Cả khán phòng im lặng, không một ai lên tiếng.

" Mày làm con gái của chúng ta ra nông nổi như vậy mà còn giả vờ biện sao? " - Đường phu nhân nức nở lên tiếng.

" Xin lỗi Đường phu nhân, vết thương trên chân con gái của bà chẳng qua là một vết trầy xước do va chạm nhẹ thôi! ... Nghe bà nói mà một bác sĩ như tôi cảm thấy bà đang trách tôi đang đứng ở đây mà " thấy chết không cứu " vậy? " - Tô Cẩm Hiền đột nhiên lên tiếng nói xong anh còn nheo mắt nhìn Đường Bảo Nhi và Đường phu nhân.

" Cẩm Hiền, ta không có ý đó! ... Chúng ta và nhà cháu là thông gia của nhau nên làm sao chúng ta nghĩ cháu như vậy được? " - Đường Tín hòa nhã nhìn

Tô Cẩm Hiền.

" Xin lỗi Đường chủ tịch, vị hôn thê của tôi vừa nói cô ấy không mang họ " Đường " của ông, thì làm sao nhà họ Tô của tôi lại có mối quan hệ thông gia với nhà ông được? " - Tô Cẩm Hiền nhún mày tỏ vẻ khó hiểu.

Tô Cẩm Hiền vừa nói xong tất cả mọi người trong khán phòng tròn mắt kinh ngạc nhìn nhau, mọi người phải cố gắng lắm mới giữ cho hô hấp của mình bình thường, thần kinh mình vẫn tiếp tục ngồi yên xem tiếp.

Trác Đình và Đường Tâm lại cảm thấy mình đang đi trong sương mù. Nhất là Đường Tâm, từ lúc bị dọa hồng kia gạt chân đến giờ cô chỉ lo tập trung tinh thần cao độ để ứng phó với dọa hồng cùng ba mẹ của cô ta mà quên mất vị đại boss quyền lực bậc nhất trong hậu cung kia cùng mối quan hệ với nữ hoàng... Đáng lẽ anh nên theo phe của dọa hồng cao quý mà tặng cho cô những lời nói cay độc chứ không phải là Đường Tín nha... Anh theo nhầm phe từ lúc nào vậy???"

Tô Cẩm Hiền nhìn về mặt vì suy nghĩ gì đó mà mắt tập trung của cô liền khẽ xoa đầu cô nhắc nhở. Đường Tâm cũng gạt những suy nghĩ kia ra khỏi đầu: " Khó quá bỏ qua! Lát nữa về nhà lại cãi ra thảo luận với Đình Đình sau! " - Đường Tâm quay sang nhìn Tô Cẩm Hiền rồi khẽ gạt đầu. Tô Cẩm Hiền vẫn vòng cánh của mình ôm sau lưng cô, anh nhìn cô rồi mỉm cười.

Nếu Đường Tâm biết một màn vừa rồi của cô và Tô Cẩm Hiền khi được truyền từ cặp mắt lên não bộ để phân tích thông tin của tất cả mọi người đang ngồi dưới sân khấu chăm chú theo dõi diễn biến từ đầu đến giờ sẽ trở thành: Đường Tâm và Tô thiếu gia thực sự đang yêu nhau aaaaa ...! thì cô sẽ liều mạng mà bóp chết tên thần mặt trời đang đứng bên cạnh.

" Cẩm Hiền, hôn ước giữa cháu và Đường gia chúng ta là do bậc trưởng bối làm chủ, không phải là chuyện mà những người trẻ tuổi như cháu có thể can thiệp! " - Đường Tín đưa cặp mắt ti hí của mình nhìn Tô Cẩm Hiền gằn giọng nói.

Tô Cẩm Hiền nheo mắt nhìn Đường Tín mỉm cười tính lên tiếng thì một giọng nói trầm ấm đột ngột vang lên

" Không biết Đường chủ tịch thấy lão có đủ tư cách can thiệp hay giải quyết việc đó không? "

Tô Bảo Thành từ vị trí chủ tọa chậm rãi bước đến đứng bên cạnh Tô Cẩm Hiền.

" Cháu chào bác, bác khỏe không ạ! " - Vừa nhìn thấy ông, Đường Tín lập tức nghiêng người cúi đầu chào, Đường phu nhân vội vàng đỡ Đường Bảo Nhi đứng dậy cúi đầu chào ông.

" Đường chủ tịch đừng khách sáo! " - Tô Bảo Thành lịch sự lên tiếng.

Đường Tâm và Trác Đình kinh ngạc nhìn nhau ... hóa ra hai ông lão đang ngồi trên ghế chủ tọa mà hai cô sẽ bước đến để nhận hoa một người là Tô Bảo Thành, ông nội của Tô Cẩm Hiền. Tô Bảo Thành là một nhà khoa học nghiên cứu về y học lão làng, ông được tất cả mọi người ngưỡng mộ và kính phục vì những nghiên cứu mang tính đột phá của mình. Nếu có Tô Bảo Thành tất nhiên sẽ có Tổng Quốc Vũ, Tổng Quốc Vũ là một nhà nghiên cứu về văn hóa và giáo dục. Hai ông là hai người bạn cực kỳ thân thiết của nhau, chính vì vậy nên khi hai người vợ yêu dấu của hai ông qua đời hai ông đã mua một khu đất xây một ngôi biệt thự rồi dọn đến sống cùng nhau... Trong truyện tên tác giả kia chỉ nhắc đến hai ông như một điểm nhấn để tô điểm cho sự danh giá của đại thần mặt trời và nam thần ánh trăng và trong truyện cũng không đề cập đến sự hiện diện của hai ông trong đêm nhạc hội hôm nay.

" Đường chủ tịch, hôm nay đứng ra lão không muốn lên tiếng nói về chuyện hôn ước giữa hai nhà Tô và Đường ngay trong một chương trình gây quỹ khuyến học như hôm nay ... Nhưng nhìn thấy thái độ và cách cư xử của ông và phu nhân nhà ông đối với một thủ khoa tài năng là Đường Tâm làm ta cảm thấy không hài lòng... Cô bé là trẻ mồ côi thì đã sao? Hai vị có công nuôi dưỡng thì có quyền mắng nhiếc phỉ nhổ cô bé sao? ... Đường chủ tịch, ngài nên về nghiên cứu thêm về luật nhân quyền đi! ... Nếu đã lên tiếng, ta cũng xin được nói hết những chuyện cần nói!" - Tô Bảo Thành nheo mắt nhìn Đường Tín cùng gia đình ông ta rồi nghiêm giọng nói tiếp.

" Hôm nay, Tô Bảo Thành ta với danh nghĩa là người đứng đầu gia tộc sẽ hủy bỏ hôn ước giữa hai nhà Tô và Đường, đồng thời ta cũng xin thông báo cho toàn thể quý quan khách đang hiện diện ở đây được biết, tiểu thư Đường Tâm là con gái nuôi của Trác gia mới chính là vị hôn thê của cháu trai nhà ta! "

Đường Tâm lắc lắc cái đầu nhỏ của mình, mắt mở to như vừa nghe một phán quyết cực kỳ kinh khủng, cô túm chặt lấy cánh tay của Trác Đình để không ngã ngồi xuống đất. Trác Đình cũng nhanh tay nắm lấy bàn tay của Đường Tâm mở to mắt nhìn cô rồi lắc đầu tỏ vẻ cô cũng không tin những gì mình vừa nghe là sự thật...

Không chỉ có Đường Tâm muốn té xỉu mà hai mẹ con Đường bảo Nhi cũng vậy, họ không ngờ ông lão Tô Bảo Thành kia lại tham dự buổi tiệc hôm nay... Đường Bảo Nhi nhanh chóng phóng ra một tia rét buốt nhìn Đường Tâm, ánh mắt như nhìn một kẻ thù không đội trời chung rồi nhắm mắt giả vờ ngã vào lòng mẹ mình mà ngắt xỉu.

" Bảo Nhi! ... Bảo Nhi... con bị làm sao vậy? " - Đường phu nhân lại hoảng hốt kêu lên.

Kỷ Đăng vì nhường chỗ cho Đường phu nhân mà lui ra phía sau đứng từ nãy đến giờ vội vàng bước lên bế Đường Bảo Nhi ra ngoài, Đường Tín sau khi đứng yên bất động vì bị sốc sau nghe tiếng kêu của vợ cũng lấy lại ý thức. Ông nắm chặt tay kiềm nén sự tức giận rồi xoay người đỡ vợ mình đứng dậy theo chân Kỷ Đăng rời đi.

" Chúng ta nên tiếp tục chương trình tối nay thôi! " - Tô Bảo Thành chậm rãi lên tiếng nói.

"Đáng lý tối nay ông bạn thân của ta muốn công bố cho mọi người một tin vui, nhưng ta vì chuyện nhà của mình mà chiếm mất sân khấu của ông ấy, bây giờ ta sẽ trả lại sân khấu cho ông bạn của ta đây!" - Tô Bảo Thành lại hóm hỉnh lên tiếng.

Những khán giả phía dưới lại hồi hộp nín thở lắng nghe.

"Hôm nay, tôi xin được phép thông báo cho toàn thể quý vị một tin vui của Tổng gia, bắt đầu từ hôm nay Tổng gia và Trác gia sẽ là thông gia của nhau. Tôi và phía thông gia vừa thảo luận với nhau và thống nhất ý kiến: Sau khi cháu dâu Đình Đình nhà chúng tôi học đại học xong, chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ cho hai cháu!" - Tổng Quốc Vũ bước ra chính giữa sân khấu trang trọng tuyên bố.

Sau khi nghe ông lão đáng người cao ráo cùng khuôn mặt thông thái nói xong, đến lượt Trác Đình vì hít thở không thông mà muốn ngắt xiu. Đường Tâm đứng bên cạnh phải giữ chặt cánh tay của cô lắc tay cô để cô bình tĩnh trở lại.

"Chuyện gì đang xảy ra với hai cô vậy nè??? Sao lại có hai cái sự kiện công bố hôn ước quái quỷ như vậy??? " - Trác Đình và Đường Tâm cùng nhau gào thét trong lòng.

"Chúng tôi cũng xin được phép thông báo thêm một tin nữa, Trác Đình và Đường Tâm sẽ là hai gương mặt đại diện cho quỹ khuyến học của chúng ta; ba nhà Tô gia, Tổng gia và Trác gia sẽ là nhà tài trợ chính cho quỹ khuyến học này! Xin cảm ơn các vị đã dành thời gian đến tham gia và ủng hộ chương trình ngày hôm nay!"

Tô Quốc Vũ vừa phát biểu xong, Tổng Duật Phong đi sau ba Tần và mẹ Tuệ bước lên sân khấu, nhìn thấy ba mẹ Đường Tâm và Trác Đình vội bước đến nắm tay hai ông bà. Trong tiếng pháo tay vang dội, tất cả mọi người đang đứng trên sân khấu nghiêng mình cúi đầu chào khán giả. Kết thúc một đêm nhạc hội hồi hộp gay cấn đúng như những gì Tô Bảo Thành đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đập Chậu Cướp Hoa

Cuối cùng đêm nhạc hội đầy phong ba bão táp đối với Đường Tâm và Trác Đình cũng kết thúc. Đường Tâm và Trác Đình im lặng cúi đầu lúi thúi đi sau ba mẹ ra xe về nhà.

"Cháu Tần, nếu hôm nay cháu không bận việc gì quan trọng, hai ta muốn đến nhà cháu, chúng ta sẽ thảo luận thêm một số việc về hôn sự của hai đứa cháu nhà ta? Cháu thấy sao?" - Tô Bảo Thành đi bên cạnh Trác Tần và Triệu Gia Tuệ mỉm cười rồi hào sảng lên tiếng.

"Dạ, vâng ạ!" - Trác Tần lễ phép đáp lời.

Đi bên cạnh mẹ Tuệ nghe ông nội Tô Cẩm Hiền nói chuyện với ba Tần, Trác Đình và Đường Tâm muốn rơi nước mắt: "Hôm nay là ngày gì vậy a? Hai cô vẫn chưa thoát nữa hay sao???"

Trác Đình và Đường Tâm còn bận than thở gào khóc trong lòng thì bên tai lại vang lên giọng nói của Tổng Quốc Vũ:

"Duật Phong, Cẩm Hiền, bọn ta sẽ ngồi xe cùng với ba mẹ vợ của hai đứa. Hai đứa lái xe chờ Đình Đình và Đường Tâm về sau nha!"

Tổng Duật Phong cảm động đưa mắt nhìn ông nội nhà mình, chưa bao giờ anh cảm thấy ông đáng yêu như lúc này, lát nữa về anh sẽ liên lạc với mấy nhà khảo cổ tìm thêm cho ông mấy quyển sách cổ để ông nghiên cứu... Ông nội của anh làm anh cảm thấy đáng yêu bao nhiêu thì khi quay sang nhìn Trác Đình anh lại muốn học theo tên hồ ly "mặt than" bày ra bản mặt lạnh lùng mà giáo huấn cô bấy nhiêu.

Vừa nghe Tổng Quốc Vũ nói xong, Trác Đình lại cảm thấy hôm nay đúng là ngày xui tận mạng của cô: Tại sao cô và Đường Tâm nhà cô cứ bị mấy nhân vật này cho ăn hành xong lại bị xoay vòng vòng như vậy aaaa, thật là đáng căm phẫn mà ... nguyên nhân chính là do cái vàng trắng nguy hiểm kia mà ra! ... Nghĩ đến tội lỗi tày đình của tên Tuxedo mặt nạ, Trác Đình lập tức đưa cặp mắt hạnh đen kịt của mình lườm anh rồi bày ra vẻ mặt chán ghét.

Khi hai cặp mắt kia giao nhau, trận chiến mà vũ khí chính là hai cái cửa sổ tâm hồn của nam thần đẹp trai nho nhã tựa ánh trăng và một con mèo nhỏ, âm thầm diễn ra. Con mèo nhỏ sau khi tung hết các thẻ loại từ lườm liếc đến cắn môi trừng mắt mà không đáng sợ bằng một cái híp mắt nhìn cô của vàng trắng tai họa liền chớp chớp đôi mắt hạnh đen kịt sau đó bỏ cuộc.

Cuộc đối đầu không cân sức của nam thần ánh trăng và con mèo nhỏ, chiến thắng nghiêng về nam thần ánh trăng.

Trác Đình vì bận suy nghĩ rồi quyết chiến với nam thần ánh trăng mà vô tình tách ra khỏi Đường Tâm lúc nào không biết, khi cô nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, không thấy Đường Tâm đâu, mới xoay người đảo mắt tìm kiếm, nhìn thấy Đường Tâm đang đứng bên cạnh Tô Cẩm Hiền, Tô Cẩm Hiền lại nheo mắt nhìn cô, cô đành bày ra vẻ mặt con mèo nhỏ ngoan ngoan đi theo Tổng Duật Phong.

Vừa nghe Tổng Quốc Vũ lên tiếng đề nghị bạo chúa lái xe chở mình về, Đường Tâm có cảm giác như ông vừa thông báo cô mắc bệnh nan y và đề nghị cô chuẩn bị tinh thần để lo hậu sự. Trong lòng Đường Tâm lúc này là một loạt những suy nghĩ và cảm xúc rối nùi như cái bụi nhùi chùi nùi : " Con bà nó, cái hôn ước quái quỷ giữa cô và tên bạo chúa kia không phải sẽ kết thúc ngay trong đêm nay hay sao? ...Lúc cô bị đóa hồng trắng kia gạt chân, cô đứng là đã đập vào chân cô ta trước khi ngã ... một bác sĩ tài giỏi như bạo chúa khi nhìn vào vết thương chắc chắn sẽ biết là do cô gây ra ... nhưng tại sao anh lại đứng về phía cô, giúp cô đáp trả những lời nhục mạ kia? ... Vì bạo chúa đã làm gia sư cho cô nên bạo chúa không nỡ để cô bị mắng nhiếc sao?... Hay vì cô sắp đầu quân làm lính dưới trướng của bạo chúa nên bạo chúa mới có tinh thần bao che khuyết điểm như vậy... ? ... Tại sao bạo chúa không hủy bỏ cái hôn ước kia dùm cô cho cô nhờ ... Bạo chúa mà hủy hôn cô sẽ quý xuống mà đập đầu rồi tung hô ân đức của hắn ... Phải làm sao để bạo chúa hủy hôn với cô bây giờ??? ... Hay là cô lại học tập ly miêu nữ phụ làm một vị hôn thê lãng lợ xảo trá??? " - Vừa này ra ý nghĩ, Đường Tâm như người đang mò mẫm trong màn đêm nhìn được một tia sáng le lói, Đường Tâm lập tức lên tinh thần nghiêm túc suy nghĩ kế hoạch " thay đổi hình tượng " ... Nhưng muốn đóng vai lãng lợ dám loạn kia cô phải đi học theo ly miêu nữ phụ mà bám đuôi rồi tìm mọi cách quyến rũ bạo chúa aaaa... nghĩ đến chuyện cô phải quyến rũ bạo chúa cô lại rùng mình ớn lạnh, nhìn bạo chúa cô còn không dám nhìn lâu huống hồ kêu cô đi quyến rũ bạo chúa ... cô phải làm gì để quyến rũ bạo chúa aaaa?

Lo mãi mê đứng suy nghĩ Đường Tâm không hề hay biết mọi người đã rời đi lấy xe về nhà, chỉ còn Tô Cẩm Hiền đứng bên cạnh im lặng quan sát vẻ mặt của cô, suy nghĩ xong, cô vội vàng nghiêng đầu nói nhỏ với người bên cạnh:

" Đinh Đinh, làm thế nào để quyến rũ một người đàn ông? "

" Đơn giản thôi, nếu em thích học chúng ta sẽ cùng nhau nghiên cứu! "

" Aaaaaaaa! ... anh...anh...anh đứng đây từ khi nào vậy? " - Đường Tâm mở to mắt nhìn Tô Cẩm Hiền lấp bắp hỏi, vừa nói cô vừa bước lui ra sau.

" Aaaa ...! " - Đường Tâm quên mất mình đang đi trên đôi giày cao gót, cô mất thế lão đảo té bật ngửa ra sau.

Đường Tâm nhắm chặt mắt chờ cảm giác đau đón ập xuống... nhưng chờ mãi không thấy cảm giác đau đón ghé thăm liền cắn môi từ từ hé mắt ra nhìn. Khi nhìn thấy bạo chúa một tay nắm lấy cánh tay của cô còn một tay đang ôm lấy eo của cô giữ cho cô không bị ngã, Đường Tâm mới nhẹ nhõm thở mạnh một hơi.

" Hôm nay tôi mới phát hiện ra mình rất có năng khiếu chụp gà! " - Tô Cẩm Hiền nheo mắt nhìn Đường Tâm nửa thật nửa đùa lên tiếng nói.

" Ai mượn anh giúp! " - " Hắn dám nói cô là gà aaaa! " - Đường Tâm thẹn quá hóa giận nhú mày quay đầu ngó lờ.

" Em đi giày cao gót đẹp thì có đẹp nhưng nguy hiểm quá! Lần sau em mang giày thấp đi cho an toàn! " - Tô Cẩm Hiền nhìn biểu cảm đáng yêu của Đường Tâm anh khẽ cong miệng cười rồi nhanh chóng lấy lại vẻ " mặt than " thường ngày của mình chậm rãi nói tiếp, trong lời nói không còn là sự châm chọc sâu cay hay lạnh lùng thường thấy mà trở nên quan tâm cùng lo lắng.

" Thật ra tôi thích mang giày búp bê hơn, vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái ... nhưng đôi giày hôm nay do mẹ chọn nên tôi mới mang ...Hôm nay cảm ơn anh đã hai lần cứu tôi khỏi ngã đập mặt! " - Đường Tâm nhẹ nhàng lên tiếng rồi thuận thế đứng thẳng người dậy, rời khỏi vòng tay đang ôm lấy cô của anh.

" À! ... Vậy nên em mới suy nghĩ cách quyến rũ tôi để trả ơn à? " - Tô Cẩm Hiền vừa lấy tay xoa cằm vừa nhú mày nhìn Đường Tâm.

" A... Không phải! " - Đường Tâm vội nhắm chặt mắt lắc đầu lia lịa lên tiếng phủ nhận.

" Nếu không phải em tính quyến rũ tôi ... không lẽ em tính quyến rũ tên Trình thiếu gia kia??? " - Tô Cẩm Hiền nheo mắt thấp giọng hỏi.

Đường Tâm có cảm giác nhiệt độ ngoài trời bị tuột xuống mấy độ làm cô cảm thấy lạnh lạnh.

" Không phải! Tôi chỉ mới gặp anh ta thôi, khuôn mặt của anh ta như thế nào tôi còn không nhớ rõ. Anh nói như vậy là đang hạ thấp nhân phẩm của tôi đó! " - Đường Tâm tức giận nói.

" Tốt! ... Em tức giận và nói được những lời như vậy chứng tỏ em không thể có hành động quyến rũ đàn ông được! Chúng ta lên xe về nhà thôi! " - Tô Cẩm Hiền ôn hòa lên tiếng. Anh mở cửa chiếc Reventon Roadster màu trắng bạc của mình cho Đường Tâm bước vào rồi cúi người cài dây an toàn giúp cô mới đi vòng bước lên xe ngồi vào vị trí rồi lái xe đưa cô về.

Ngồi trên xe Đường Tâm cảm môi dần đo thật lâu mới nhìn sang Tô Cẩm Hiền lên tiếng hỏi:

" Tại sao anh không hủy hôn ước giữa hai chúng ta? "

" Em cho tôi một lý do để làm điều đó được không? " - Nghe câu hỏi của Đường Tâm Tô Cẩm Hiền mỉm môi thật nhanh rồi lập tức lấy lại vẻ " mặt than " chậm rãi lên tiếng:

" Tôi chỉ là một cô bé nhỏ còi, tôi không xứng với anh! "

" Em quên ông nội tôi đã nói gì với Đường chủ tịch khi ở trên sân khấu rồi sao? " - Tô Cẩm Hiền nhìn Đường Tâm hỏi.

" ... Tôi nhớ rất rõ ... nhưng.. " - Đường Tâm ngập ngừng

" Đường Tâm, em nghe cho rõ đây! ... Nếu em có suy nghĩ vì em là trẻ nhỏ còi mà không dám nhận lấy những điều tốt đẹp vì cho rằng mình không xứng

đáng thì em sẽ không bao giờ chạm tay đến sự hạnh phúc! "

Đường Tâm xoay đầu nhìn anh, chăm chú nghe anh nói.

" Tôi biết, em đang cố tình lẩn tránh tôi! ... Trước đây em biết tôi chán ghét em đến mức nào không? ... Một Đường tiểu thư suốt ngày chỉ biết ăn diện hở hang, diêm dúa rồi tụ tập chơi bời, thậm chí khi vừa biết chuyện em không phải là con ruột của Đường Tín, em có biết vì sao lúc đó tuy tôi đối xử lạnh nhạt với em, nhưng lại không hủy hôn ước cùng em không? " - Tô Cẩm Hiền lên tiếng hỏi rồi neho mắt nhìn Đường Tâm thờ dài nói tiếp.

" Chỉ vì tôi vẫn đợi chờ ngày em thay đổi và trưởng thành! " - Anh nhìn thẳng vào mắt cô chân thành nói.

" Em có thể đừng quá xem trọng hôn ước của hai chúng ta!... Nếu một ngày nào đó, em gặp một người mà em thật sự yêu thương anh ta... em hãy nói với tôi, tôi sẽ tự tay tháo bỏ sợi dây ràng buộc này cho em... Chỉ cần em chứng minh được một điều: là anh ta tốt hơn tôi! " - Tô Cẩm Hiền trầm ngâm một lát rồi mỉm cười mới chậm rãi nói tiếp.

Đường Tâm im lặng nhìn nụ cười trên khuôn mặt vô cùng đẹp trai của Tô Cẩm Hiền, cô biết anh vô cùng nghiêm túc khi nói tất cả những điều này ... nhưng tại sao cô vẫn mơ hồ cảm thấy anh đang kiềm nén một điều gì đó. 26 năm qua, vì là một đứa trẻ mồ côi mà cô và Đình Đình đã xây dựng cho mình những pháo đài cực kỳ kiên cố ..." tình yêu nam nữ " đối với cô và Trác Đình là một thứ gì đó rất xa xỉ giống như tình thương của ba mẹ vậy vì ba mẹ là người đã sinh ra hai cô ... nhưng chính họ lại không cần hai cô ... thì làm sao hai cô có thể tin tưởng vào tình yêu giữa nam và nữ?

" Em đừng suy nghĩ nhiều làm gì? Em vẫn phải học lấy cho được tấm bằng bác sĩ rồi vào bệnh viện làm việc để trả nợ cho tôi! Em là con nợ lớn của tôi đó nên tốt nhất đừng có mà yêu đương nhăng cuội! " - Tô Cẩm Hiền lại neho mắt nhìn Đường Tâm rồi lên tiếng.

" Không phải anh vừa tỏ tình với tôi sao? " - Đường Tâm bắt chước Tô Cẩm Hiền, neho mắt nhìn anh rồi nửa thật nửa đùa nói.

" Tôi có nói tôi yêu em sao? " - Tô Cẩm Hiền nhoen miệng cười rồi tỉnh bơ lên tiếng.

" ... nhưng ý của anh là như vậy mà! ... " - Đường Tâm nhúu mày cãi lại.

" Em nhầm rồi! Tôi chỉ muốn khẳng định chủ quyền thôi! " - Tô Cẩm Hiền cười tươi rồi nhìn Đường Tâm nói rõ ràng từng chữ.

" ... "

" Ông trời aaa! Tại sao ông lại để cho cô gặp một tên đại thần miệng lưỡi gian xảo như vậy chứ??? Nói không lại hần như vậy thì có ngày cô tức chếttttt! " - Đường Tâm điên cuồng gào thét trong lòng.

Trên chiếc siêu xe 2,2 triệu USD của Tô Cẩm Hiền, Đường Tâm vì " nộ khí công tâm " mà xem chết còn ở trên chiếc siêu xe Mansory Carbonado GT màu trắng đen 2 triệu USD của Tống Duật Phong, dưới một bầu trời trắng thanh gió mát, cô gái ngồi trong xe thnh thoảng trao cho chàng trai tuần tú phong nhả đang ngồi làm tài xế bên cạnh những ánh nhìn đầy " thiện cảm ", cuối cùng cô không nhịn được đành lên tiếng " thổ lộ " cùng anh:

" Anh có thể nói cho tôi biết cái hôn ước quái quỷ giữa tôi và anh có từ lúc nào không? "

" Đình Đình, em nói sai rồi, phải nói là hôn ước thiêng liêng giữa hai chúng ta mới đúng! " - chàng trai hiền hòa từ tốn lên tiếng.

" Thiêng liêng với mình anh thôi! Anh có trả lời vào trọng tâm vấn đề hay không? " - cô gái vừa lườm anh vừa hỏi.

" Hôn ước của chúng ta có từ lúc em nói em không muốn làm nàng dâu của Kỷ gia ... Lúc đó em còn nói với tôi là nếu một người khi nhìn thấy vợ sắp cưới của mình vừa háo sắc, vừa vụng về hậu đậu thì không có ai ưng đúng không? " - chàng trai vừa lái xe vừa thông thả nói.

" Uhm! Rồi sao? " - Trác Đình nhúu mày hỏi tiếp

" Sau khi tôi quan sát đầy đủ biểu hiện háo sắc, vụng về, hậu đậu của em tôi cảm thấy tôi là người có thể ưng một người như em làm vợ nên tôi lập tức thừa chuyện với ba mẹ vợ của mình và thế là hôn ước của chúng ta ra đời từ ngày đó! " - chàng trai mỉm cười hòa nhã chậm rãi đáp lời.

" Anh đẹp trai như vậy, giàu có như vậy, tài giỏi như vậy ... không biết có bao nhiêu cô gái thích anh ... sao anh lại muốn lấy tôi? " - Trác Đình ảo não lên tiếng.

" Em vừa háo sắc, vừa vụng về hậu đậu như vậy, dù sao cũng chưa có ai thích, vậy tại sao tôi không thể cưới em? " - Tống Duật Phong nở nụ cười thật tươi híp nết nhìn Trác Đình lên tiếng hỏi lại.

" ... "

" Trời aaaaa! Anh ta đúng là vàng trắng tai họa mà!!! ... Tại sao cái " tai họa " này lại cứ nhất quyết đeo bám cô như vậy aaaaa! " - Trác Đình khóc không ra nước mắt chỉ biết vô đầu bứt tóc than thở cho cái số phận bất hạnh của mình.

Khi Tống Duật Phong chở Trác Đình vừa về đến nhà thì chiếc xe của Tô Cẩm Hiền cũng vừa chạy đến. Hai anh sau khi mở cửa xe cho hai cô xuống liền đi theo hai cô vào nhà, vừa bước vào nhà của mình, Trác Đình và Đường Tâm như hai người từ cõi chết trở về, hai cô lập tức lấy lại tinh thần, bước vào

nhà chào ba mẹ cùng hai lão nhân gia. Nhìn vẻ mặt bơ phờ mệt mỏi của hai cô con gái nhà mình, mẹ Tuệ dịu dàng nói:

" Mẹ có để phần cháo gà cho mấy đứa con đó, hai con đi rửa mặt rồi xuống phòng bếp mang lên thêm hai phần cho Cẩn Hiền và Duật Phong luôn nha! "

" Dạ! " - Nghe đến đồ ăn, khuôn mặt Trác Đình và Đường Tâm lại càng tươi tỉnh, hai cô đồng thanh đáp.

Sau khi lên phòng rửa mặt rửa tay, thay đồ sạch sẽ, hai cô lập tức lao xuống nhà bếp lấy thức ăn. Vì Tô Cẩn Hiền cùng Tổng Duật Phong đang ngồi trên phòng khách nên Trác Đình và Đường Tâm không thể ngồi ăn ở dưới nhà bếp, hai cô đành lấy hai cái khay thủy tinh để bốn tô cháo cùng mấy cái khăn lạnh rồi nhanh chóng mang lên cho hai anh.

" Con mời hai ông, mời ba mẹ, mời hai ... " anh " dùng cơm ạ! " - Trác Đình và Đường Tâm bồng bụng lên tiếng.

" Chúng ta vừa ăn xong, tụi con cứ tự nhiên, đừng khách sáo! " - Tô Bảo Thành nhìn bốn đứa cháu của mình vui vẻ lên tiếng.

" Uhm, chúng ta là người một nhà thì không cần quá chú trọng lễ tiết a! " - Tổng Quốc Vũ gật gù phụ họa.

" A! Chúng ta vừa bàn đến đâu rồi a? " - Tô Bảo Thành nháy mắt ra hiệu cho Tổng Quốc Vũ rồi lên tiếng nói.

" Chúng ta đang bàn đến việc chọn nơi ở cho Đình Đình và Tâm Tâm trong thời gian hai cháu du học! " - Tổng Quốc Vũ gật gù lên tiếng.

Tô Cẩn Hiền và Tổng Duật Phong đang ngồi ăn cháo, nghe hai ông nội của mình kể tung người hứng lập tức " đánh hơi " được hai ông đang có âm mưu gì đó liền ngừng ăn im lặng ngồi yên híp mắt nghe hai ông nói tiếp.

" Trác Tàn, bên Thụy Điển chúng ta có một ngôi biệt thự, đó cũng là nơi chúng ta nghiên cứu những công trình khoa học, nhà cửa rộng rãi thoải mái nhưng chỉ có hai thân già chúng ta lui thủ ở đó nên cũng cô quạnh. Đường Tâm và Đình Đình sẽ phải qua đó học hơn 5 năm, nếu tính chi phí ăn ở sinh hoạt sẽ rất tốn kém, sinh hoạt lại bất tiện... chi bằng cháu cho hai đứa cháu dâu ở chung nhà với chúng ta! " - Tô Bảo Thành chậm rãi nói.

" Lão Thành nói rất đúng! Ở cùng với chúng ta, lão Thành là nhà nghiên cứu y học lão làng sẽ hướng dẫn Đường Tâm thêm những kiến thức y học, còn ta dù sao cũng là nhà nghiên cứu về văn hóa nên tất nhiên ta cũng sẽ cho Đình Đình những tư liệu bổ ích về ngành học của cháu! " - Tổng Quốc Vũ thông thả nói thêm vào.

" Nếu được như vậy thì còn gì bằng, Đình Đình và Tâm Tâm ở chung nhà với hai bác, còn được hai bác kèm cặp dạy dỗ thì quá tốt ạ! " - ba Tàn nhìn hai ông cảm động nói.

" Tốt! Chúng ta cứ quyết định như vậy đi! " - hai ông lão nào đó híp mắt mỉm cười đồng thanh nói.

" Khụ ...! Khụ! ... Khụ!... " - Trác Đình và Đường Tâm vỗ ngực ho sặc sụa.

Tô Bảo Thành cùng Tổng Quốc Vũ nhìn hai đứa cháu nhà mình đang híp mắt trao cho hai ông hai cái nhìn nguy hiểm rồi mỉm cười đắc ý tỏ vẻ khiêu khích: " Hai thằng oắt con! Tưởng hai lão già chúng ta không biết làm cách nào để đập chậu cướp hoa hay sao? ... Có hai đứa cháu dâu ở chung thì hai thằng nhóc kia không phải sẽ ló mặt sang thăm hai ông thường xuyên sao? ... Với lại hai ông rất thích hai cô cháu dâu nhà mình nha haha! "

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trở Về

Năm năm du học của Trác Đình và Đường Tâm đã bắt được sắp xếp đâu vào đó chỉ trong mấy giờ đồng hồ nói chuyện ngắn ngủi của hai ông lão hồ ly cùng với ba Tàn. Trác Đình và Đường Tâm chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu vâng vâng dạ dạ lú lú tuân theo sự sắp xếp đó. Hai cô ôm trong lòng những " suy nghĩ vẩn vương " về hai vị hôn phu nhà mình, mắt ăn mắt ngủ bàn bạc thảo luận hết mấy đêm liền, tóc trên đầu sắp bị bứt sạch mới đưa ra được một quyết định quan trọng . Đến ngày hai cô ra sân bay lên đường đi du học, sau khi ôm ấp vỗ về an ủi mẹ Tuệ, Trác Đình gom hết can đảm kéo tay Tổng Duật Phong ra một góc vắng vẻ nghiêm giọng nói:

" Nếu anh nhất định muốn lấy tôi, giữa chúng ta cũng đã có hôn ước...nhưng trong 5 năm tôi không có ở đây, chỉ cần tôi nghe tin anh có bất kỳ một mối quan hệ với người khác, dù là tin đồn trên mạng hay tin tức trên mấy tờ báo lá cải ... thì có chết tôi cũng nhất quyết sẽ hủy hôn! "

Nghe vợ mình nói những lời " căn dặn ngọt ngào " trước lúc đi xa như vậy, Tổng Duật Phong cảm thấy tim mình như có một cọng cỏ mềm mại nhẹ nhàng chạm vào... Hóa ra vợ của anh sợ cô ấy đi học ở xa, anh sẽ bị người khác cướp mất nên mới bày ra vẻ mặt nghiêm trọng cùng những lời " căn dặn " mang tính cảnh cáo như vậy! - Tổng Duật Phong mỉm cười ôn hòa đáp:

" Em cứ yên tâm! Mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại cho em. Một tháng anh sẽ sắp xếp thời gian qua bên đó thăm em một lần. Còn nữa, nếu em đọc được hay nghe thấy bất cứ tin tức nào nói anh có mối quan hệ với cô gái khác, anh sẽ không mang họ Tổng! "

Trác Đình nghe anh nói xong phải kiềm nén lắm mới không lao đến mà bóp cổ anh. "Tên Tuxedo mặt nạ này ... khả năng tiếp nhận và phân tích thông tin của hắn rất có vấn đề nhaaaaa! ". Trác Đình bị ai suy nghĩ rồi chỉ biết đưa tay vuốt ngực để lấy lại bình tĩnh.

Ở một góc yên tĩnh vắng vẻ khác Đường Tâm hít một hơi thật sâu lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt của Tô Cẩm Hiền nói:

" Anh đã từng nói nếu tôi tìm được người tôi yêu, tôi cứ nói với anh, anh sẽ hủy bỏ hôn ước giữa hai chúng ta đúng không? "

" Đúng vậy! " - Tô Cẩm Hiền nắm chặt bàn tay để giữ cho mình bình tĩnh mới gật đầu đáp.

" Vậy nếu như anh yêu người khác thì sao? " - Đường Tâm nói tiếp.

" Em yên tâm, tôi không phải là một người tùy tiện! ... Nếu trong thời gian em đi du học em nghe thấy bất cứ thông tin nào về mối quan hệ trên mức công việc giữa tôi và người khác, tôi sẽ lập tức đến gặp ba em xin hủy hôn! "

Nghe câu trả lời của Tô Cẩm Hiền, Đường Tâm có cảm giác giống như bạo chúa đang nói bạo chúa sẽ " chung trình thủ tiết " đợi cô trở về làm da gà của Đường Tâm lập tức điểm danh xuất hiện: " Ai thêm hẳn chờ cô trở về chứ? Tốt nhất trong thời gian cô đi học đóa hồng cao quý kia ra tay thu nạp hẳn dùm cô, cô sẽ đốt pháo ăn mừng đó biết không???? " - Đường Tâm cắn môi lắc đầu thờ dài.

Sau khi Trác Đình và Đường Tâm đàm phán cùng hai vị hôn nhà mình một hiệp ước đã vô tình được thiết lập và thi hành. Trong thời gian 5 năm hai cô ở Thụy Điển du học, chưa bao giờ hai cô nghe bất cứ một tin tức gì nói về việc hai anh có những mối quan hệ vượt quá mức quy định. Không những như vậy, Tống Duật Phong còn nghiêm túc học tập Tô Cẩm Hiền biến gương mặt ôn hòa nhã nhặn của mình thành bản " mặt than " khi gặp phụ nữ. Trác Đình và Đường Tâm toàn đọc được những bài báo đưa tin hai vị Tổng Giám Đốc Tô và Tống là hai nhà tài phiệt tài năng nhưng lại không biết thương hoa tiếc ngọc cùng thương thức mỹ sắc vì hai anh chỉ tuyển những người thân cận làm việc cho mình toàn là đàn ông...Tống Duật Phong nghiêm túc thực hiện lời nói của mình đến mức tháng nào Trác Đình cũng có hai lần khó chịu một là khi bị " đi cả " đến thăm, hai là khi Tống Duật Phong xuất hiện. Nhìn thấy Trác Đình tháng nào cũng được vị hôn phu đến thăm và mang theo nhiều đồ ăn cùng vật dụng như người thân đi thăm nuôi tù nhân như vậy Đường Tâm cảm thấy mình rất may mắn, cũng may cô không có can đảm nói y chang " lời thoại " mà cô cùng Trác Đình biên soạn chứ không tháng nào bạo chúa cũng điểm danh cô như vậy chắc cô sẽ tổn thọ chết sớm.

5 năm chỉ có chuyên tâm ăn và học Trác Đình và Đường Tâm cứ như vậy trôi qua...

Trong thời gian hai cô vợ nhỏ nhà mình đi học, Tống Duật Phong và Tô Cẩm Hiền vừa phát triển công việc kinh doanh của gia tộc vừa qua lại thăm nom chăm sóc ba mẹ vợ của mình một cách vô cùng chu đáo. 5 năm dài đằng đẵng kia cuối cùng cũng trôi qua, khi nghe hai ông của mình báo tin cả hai cô đều lấy được tấm bằng thạc sĩ với thành tích thủ khoa và một tuần nữa sẽ trở về nước, Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong sung sướng đến phát điên. Buổi sáng ngày hôm đó tất cả nhân viên, cán bộ, bác sĩ, hộ lý, y tá làm việc trong bệnh viện K đều muốn phát bệnh đau tim khi nhìn thấy Chủ tịch băng gá nhà mình tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời ấm áp xua tan bão tuyết mùa đông.

Thời gian gần đây, Đường Bảo Nhi sáng nào cũng vào bệnh viện K thăm nom chăm sóc ba của mình vì bệnh tim bộc phát mà phải nhập viện điều trị. Cô ta đến bệnh viện chăm sóc ba của mình cũng không quên tranh thủ cơ hội mà kết thân với những y tá bác sĩ trong bệnh viện để nghe ngóng thông tin của Tô Cẩm Hiền và Đường Tâm. 5 năm trôi qua, Đường Bảo Nhi với vẻ ngoài xinh đẹp, hiền lành trong sáng đã trở thành một diễn viên tài năng và nổi tiếng. Chính vì sự thân thiện dễ mến hiếm có của một nghệ sĩ nổi tiếng của cô ta làm cho nhiều bác sĩ và y tá trong bệnh viện K yêu mến ngưỡng mộ.

" Y tá Hạ, sao hôm nay chị vui thế? " – Đường Bảo Nhi vui vẻ hỏi cô y tá vừa đến tiêm thuốc cho ba của mình.

" Hìhì, hôm nay tâm trạng của MB (my boss) rất tốt, vừa nãy tôi còn nhìn thấy anh ấy vừa đi vừa tùm tùm cười nữa. Trời a, Đường tiểu thư không biết MB của chúng ta khi cười sẽ đẹp trai đến mức nào đâu, y như một vầng thái dương rực sáng vậy đó! " – cô y tá nào đó vừa chấp tay mơ màng vừa liếng thoảng nói chuyện.

" Gần đây Tô chủ tịch có chuyện vui sao? " – Đường Bảo Nhi mỉm cười tám chuyện.

" MB của chúng ta vui như vậy thì chỉ có thể liên quan đến vị hôn thê đang ở nước ngoài du học kia thôi! " –

" Cô ta học xong rồi sao? Học bác sĩ phải mất hơn 6 năm mới ra trường không đúng sao? " – Đường Bảo Nhi tò mò ngạc nhiên hỏi.

" Nghe đâu là vậy, cô ta như một con chuột cống sa vào hũ gạo to, chỉ có ăn và học thôi nên phải học nhanh để trở về rồi hưởng phúc chứ? " – cô y tá nào đó bùi bùi xem thường lên tiếng nói.

" Haizzz! " – Đường Bảo Nhi buồn bã thờ dài.

" Đường tiểu thư cô đừng buồn, con hồ ly tinh kia chỉ giỏi đóng kịch thôi mà đã đeo mặt nạ thì có ngày cũng sẽ bị người khác lột ra! Cô xinh đẹp, nổi tiếng lại hiền hòa lương thiện như vậy mà lại không dám tỏ tình với MB của chúng tôi hay sao? ... nếu tôi là cô, tôi sẽ nhân cơ hội không có con hồ ly tinh kia ở đây, tôi sẽ đến gặp và bày tỏ tình cảm với anh ấy, không phải anh ấy vốn là vị hôn phu của cô hay sao? ... " – cô y tá họ Hạ vừa vỗ vai an ủi, vừa đưa ra lời khuyên.

" Cảm ơn chị đã quan tâm và cho tôi một lời khuyên bổ ích, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ xem có nên thổ lộ cho anh ấy biết tình cảm của mình dành cho anh ấy hay không? " - Đường Bảo Nhi khẽ cắn môi rồi đưa cặp mắt xinh đẹp đang ngấn nước cảm động nhìn cô y tá bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng.

" Đường tiểu thư can đảm lên! Tôi ủng hộ cô! " - cô y tá tươi cười nháy mắt.

" Tôi ra ngoài đây, tình hình sức khỏe của Đường chủ tịch đã khá hơn rồi, cô đừng lo! " - Y tá Hạ mỉm cười nói tiếp rồi đi ra ngoài.

Sau khi mỉm cười tiễn cô y tá kia ra khỏi phòng, Đường Bảo Nhi lập tức thu lại nụ cười hiền lành, khuôn mặt cau lại, cần mồi suy nghĩ một lúc rồi bước ra mở cửa lan can phòng bệnh ra ngoài gọi điện thoại:

" ... Anh ơi ... tên Tô Cẩm Hiền đó vừa sỉ nhục em ... " ... Đường Bảo Nhi nghẹn ngào nói trong nước mắt.

" Hấn ta nói những gì? " - giọng nam trong điện thoại vang lên.

"... huhu huhu ... Hấn ta nói em chỉ là một cô diễn viên rẻ tiền ... còn nói em chỉ biết dùng nhan sắc để quyến rũ người khác mới nổi tiếng được! Anh ơi, em không muốn sống nữa... em có tội tình gì với hấn ta mà hấn ta lại nói em những lời cay độc như vậy chứ?? huhu... huhu? "

" Bảo Nhi, em đừng khóc, em đang ở trong bệnh viện đó sao? "

" Híc ... dạ ...! " - tiếng nấc vì cố kìm nén tiếng khóc đều đặn vang lên.

" Anh sẽ liên lạc với phóng viên Mã, là người chuyên viết những bài báo lăng xê cho em đến bệnh viện K ngay lập tức, khi anh ta đến anh sẽ điện thoại cho em, em cố gắng làm hành động gì đó để khi nhìn vào mọi người đều nghĩ hấn ta đang muốn giở trò đồi bại với em, anh sẽ giúp em cho hấn một bài học! "

" ... Lăng Tuấn! ... Chỉ có anh mới đối xử với em tốt như vậy thôi! ... Em yêu anh! "

" Uhm, ngoan! Em đừng khóc nữa! Mọi chuyện đã có anh lo!... Anh làm việc đây! "

" Dạ, vâng ạ! "

Đường Bảo Nhi cúp máy mỉm cười mãn nguyện.

" Chủ tịch Tô! Xin anh dừng bước! " - Đường Bảo Nhi vừa chạy theo sau Tô Cẩm Hiền vừa gọi to.

Tô Cẩm Hiền đang ráo bước thật nhanh đi đến chỗ đậu xe lấy xe ra về, nghe tiếng gọi, liền ngừng bước quay đầu lại nhìn xem người vừa lên tiếng là ai. Do anh đang đi vội nên khi đột ngột dừng lại làm cho cô gái đang đuổi theo phía sau vì không kịp dừng lại mất thăng bằng ngã nhào vào lòng anh. Tô Cẩm Hiền theo phản xạ liền kéo tay cô ta cho cô ta không bị ngã, nhưng không ngờ cô ta lại thuận thế ôm lấy người anh còn ngã vào lòng úp mặt vào ngực anh. Tô Cẩm Hiền đen mặt khó chịu vội đẩy cô ta ra, khi nhìn rõ cô gái đó là Đường Bảo Nhi, Tô Cẩm Hiền càng khó chịu, anh lập tức nghiêm mặt tức giận nói:

" Cô đi đứng kiểu gì vậy? "

" Xin lỗi anh, tôi tính lấy xe về nhà lại đột nhiên nhìn thấy anh nên muốn gặp anh hỏi thăm về tình hình sức khỏe của ba tôi. Nhìn thấy anh đang vội, sợ anh đi mất nên tôi vội vàng đuổi theo...nếu có gì thất lễ, mong anh vui lòng bỏ qua! " - Đường Bảo Nhi sợ sệt lên tiếng.

" Muốn biết tình hình sức khỏe của ba cô, cô nên đến gặp bác sĩ Lưu là bác sĩ điều trị cho ba cô hoặc viện trưởng Phó chứ không phải đến gặp tôi! " - Tô Cẩm Hiền nói xong lập tức quay người đi đến chỗ để xe, lấy xe của mình lái đi thẳng.

Đường Bảo Nhi đứng một lúc rồi nhếch mép cười, vui vẻ quay người đi đến chỗ một người đàn ông trên tay đang cầm máy chụp hình rồi lên tiếng.

" Phóng viên Mã, đây là số điện thoại của tôi! Những bức ảnh anh vừa chụp, ngày mai anh hãy đưa lên báo với nội dung Tô thiếu gia và tôi đang lên lút yêu nhau. Tối nay tôi sẽ tham gia một chương trình từ thiện, tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh sau. Anh cứ chụp hình và viết những bài báo có nội dung theo ý tôi, tôi sẽ trả thù lao cho anh thật hậu hĩnh! " Đường Bảo Nhi khẽ sát vào tai tên phóng viên đẹp trai lẳng tử nói nhỏ.

" Được! Tôi đã ghi âm lại những lời em vừa nói, trả công cho tôi như thế nào tôi sẽ thông báo với em sau! " - Tên phóng viên họ Mã nháy mắt rồi đưa tay sờ nắn cặp mông tròn trịa sau chiếc váy bút chì màu đỏ bó sát của Đường Bảo Nhi.

Buổi tối hôm đó, sau khi sắp đặt kế hoạch kỹ càng, Đường Bảo Nhi mặc chiếc váy trắng dài xẻ một đường thật sâu trước ngực làm tôn lên nước da trắng ngần cùng vòng một vú cùng gọi cảm thốt tha đi đến điểm hẹn làm khách mời danh dự cho chương trình gây quỹ từ thiện.

Vừa bước vào sảnh, nhìn thấy Tổng Duật Phong mặc quần tây đen, áo sơ mi màu xanh bạc hà dịu mát phối cùng chiếc vest đen lịch lãm, anh không thất caravat mà để hở hai cúc áo trông vô cùng năng động và gần gũi. Đường Bảo Nhi cảm thấy tất cả đàn ông ở đây cộng lại cũng không bằng một phần nhỏ phong thái quý tộc toát ra từ anh. Đường Bảo Nhi bày ra một tư thái uyển chuyển tiến đến gần rồi gật đầu mỉm cười chào anh.

Tổng Duật Phong đang cúi thấp người bế một đứa bé gái là con của một anh bạn vừa từ nước ngoài trở về lên nựng nịu, nhìn thấy Đường Bảo Nhi tiến

về phía mình lập tức ngó lơ mà tiếp tục chơi đùa cùng cháu bé:

"Chào anh! Bé gái nhà ai trông đáng yêu quá!" - Vừa nói Đường Bảo Nhi vừa nở nụ cười thật tươi mà đứng lại gần anh đưa tay vuốt lên mặt bé.

Tổng Duật Phong khẽ nhún mày nhưng vẫn lên tiếng trả lời:

"Chào Đường tiểu thư, đây là con gái của một người bạn của tôi. Tôi phải trả bé về bên ba mẹ rồi! Tạm biệt cô!" - Nói xong anh xoay người cất bước rời đi.

Tổng Duật Phong không biết rằng, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi Đường Bảo Nhi đứng bên cạnh anh mà vuốt má em bé gái đáng yêu kia khi được đăng trên mặt báo lại trở thành một hình ảnh ngọt ngào của một cặp vợ chồng trẻ đang muốn có em bé làm sống gió liên tục nổi lên.

Đường Tâm và Trác Đình sau khi thu xếp hành lý xong, Trác Đình liền lập tức gửi hình chụp của hai cô trong ngày lễ tốt nghiệp cho ba Tần và mẹ Tuệ xem rồi nhắn tin cho ba mẹ ngày giờ và mã số chuyến bay về nước của mình, trong lúc đó Đường Tâm lại theo thói quen mở laptop mini của mình ra đọc báo. Lướt được mấy trang báo, sắc mặt Đường Tâm càng ngày càng tối. Cô quay sang nhìn Trác Đình lên tiếng:

"Đình Đình, cậu qua đây đọc mấy bài báo sáng hôm nay nè!"

Trác Đình đang ngồi trên giường nghe Đường Tâm gọi mình lập tức đứng dậy phóng đến đứng bên cạnh Đường Tâm, khi nhìn những hình ảnh trên laptop của Đường Tâm, hai mắt Trác Đình mở to hết cỡ, cái miệng nhỏ mở to tròn vo như quả trứng gà.

"Cái tên vàng trắng tai họa đó giỏi thật! ... Đợi mình về đến nhà, mình lập tức giải trừ hôn ước!" - Trác Đình tức giận nói.

"Uhm, coi như cốt truyện không có gì thay đổi... Hai người họ vẫn thuộc về nữ hoàng!" - mắt Đường Tâm vẫn dán chặt vào những tấm hình chụp Đường Bảo Nhi đang dựa vào lòng của Tô Cẩm Hiền, cô khẽ thở dài rồi mới lên tiếng nói.

"Uhm! Cái gì không thuộc về mình sẽ mãi mãi không thuộc về mình. 5 năm qua uống công chúng ta lo lắng nghĩ ngợi vẫn vợ rồi!" - Trác Đình cố gắng nặn ra một nụ cười rồi lại chưa chất nói.

"Coi như cuối cùng chúng ta cũng chờ được ngày quang minh chính đại mà hủy hai cái hôn ước quái quỷ đó!" - Đường Tâm khẽ vỗ vào lưng Trác Đình an ủi.

"Uhm, mình đi mua đồ ăn, hôm nay chúng ta ăn mừng ngày chúng ta được tự do!" - Trác Đình thở mạnh một hơi mới vui vẻ lên tiếng.

"Ok baby!" - Đường Tâm mỉm cười gật đầu ứng hộ.

Nói là làm, Đường Tâm và Trác Đình lập tức lấy xe chạy đến siêu thị mua đồ ăn rồi về cắm cúi vào bếp nấu nướng. Mỗi khi có việc buồn, Trác Đình và Đường Tâm sẽ chìm đắm nỗi buồn của mình trong âm nhạc... Sau khi ăn uống no say hai cô sẽ ngủ một giấc thật ngon lành để sáng ngày hôm sau khi mở mắt thức dậy hai cô lại bắt đầu một cuộc sống mới... Cuộc sống mà hai cô không còn có bất kỳ một mối quan hệ nhập nhằng nào với hai vị đại thần kia nữa.... Buổi tối hôm đó cái gối nằm của hai cô ướt đẫm nước mắt.

Sáu ngày sau:

Mẹ Tuệ nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bầu đã nhô cao của mình nghiêng đầu nhìn sang ba Tần lên tiếng:

"Sao hai con vẫn chưa ra nhí? Chuyến bay hạ cánh gần 45 phút rồi, người ta ra sắp hết rồi mà sao vẫn không thấy hai đứa nhỏ? Có khi nào anh xem nhầm ngày hay nhầm giờ không?"

"Không lẽ Cẩm Hiền và Duật Phong cũng nhầm sao?" - Ba Tần nhìn sang Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong đang đứng bên cạnh rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

"Em mệt rồi sao?... Chúng ta sẽ kiểm chỗ nào đó ngồi nghỉ một lát được không?"

"Không, em muốn đứng chờ hai con!" - Mẹ Tuệ vừa xoa bụng vừa bướng bỉnh lên tiếng.

Mẹ Tuệ vừa nói xong thì bà đã nhìn thấy từ cánh cửa kiếng có hai dáng người cao ráo, trẻ trung đẩy cửa bước ra. Mẹ Tuệ lay lay cánh tay của ba Tần sung sướng nói to:

"Đình Đình và Tâm Tâm nhà ta kia rồi!!!" - Nói xong bà giơ tay cánh tay vẫy gọi ra hiệu cho hai cô con gái của mình

Ba Tần, Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong cũng đã nhìn thấy hai cô gái mặc quần jean ống túm màu đen, áo thun trắng bỏ trong quần, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác màu cafe sữa dài ngang gối, chân đi đôi giày boot cao đến cổ chân trông cực kỳ sành điệu và xinh đẹp. Hai cô đeo hai cặp kiếng mát màu xám làm nổi bật khuôn mặt trắng trẻo tinh xảo cùng nước da trắng ngần và đôi môi đỏ tươi, trên tay còn đang cầm chiếc ví nhỏ đựng giấy tờ.

Trác Đình và Đường Tâm nhìn thấy mẹ Tuệ và ba Tần từ xa lập tức chạy nhanh đến sà vào lòng ôm ba mẹ. Do mẹ Tuệ đang mang thai nên hai cô không dám ôm bà thật chặt:

“Tụi con về rồi! “ – hai cô vừa ôm ba mẹ vừa vui vẻ nói, trên khóe mắt lại ngấn nước.

“Tốt rồi! Chúng ta về nhà thôi! “

“Dạ! “

“Chúng con chào hai bác ạ! “ – hai giọng nam người nước ngoài nói tiếng Việt chưa sỏi bỗng vang lên.

Lúc này ba Tần và mẹ Tuệ mới để ý đến hai người đàn ông ngoại quốc đang đẩy hai xe vali to dùng chất đầy hành lý đi phía sau hai cô.

“Xin chào hai cháu! “ – ba Tần nói xong liền đưa tay ra bắt tay hai người đàn ông ngoại quốc rất đẹp trai đang đứng trước mặt.

“À! Con xin giới thiệu với ba đây là nhà thiết kế Martin Aston! Anh ấy là giáo sư danh dự của trường con. Anh ấy đến Việt Nam du lịch nên bọn con đi chung một chuyến bay! “ – Trác Đình đưa bàn tay ra hướng về một người đàn ông cặp mắt màu xanh lục cùng mái tóc vàng óng phong độ giới thiệu.

“Chào cậu! Rất vui được gặp cậu! “ – Ba Tần mỉm cười thân thiện lên tiếng.

“Martin, đây là ba mẹ của em! “ – Trác Tần quay sang người đàn ông đứng bên cạnh mình giới thiệu.

“Cháu rất hân hạnh khi được gặp hai bác ạ! “ – Martin vui vẻ cười nói.

“Xin chào hai bác, cháu tên là Kevin Gusso! Cháu là đồng nghiệp của Đường Tâm ạ! Rất vui được gặp hai bác ạ!“ – người đàn ông tóc nâu hạt dẻ cùng cặp mắt màu hổ phách đẹp mê hồn mặc áo sơ mi màu trắng tay dài bỏ trong chiếc quần tay đen lịch lãm lên tiếng.

“Woa! Cậu nói tiếng Việt rất tốt! “ – Mẹ Tuệ vui vẻ khen ngợi

“Cám ơn bác ạ, là do Serena dạy cháu học tiếng Việt đó ạ! “ – Kevin vừa lấy tay gỡ đầu vừa ngượng ngùng nói.

“Hai anh đi theo chúng tôi về nhà dùng cơm rồi hãy đi đến khách sạn nha! “ – Trác Đình quay sang nhìn Martin và Kevin nói bằng tiếng Anh.

“Chúng tôi rất vui nhưng có lẽ để hôm khác! Hai em về nhà với hai bác trước đi! Tạm biệt! Hẹn gặp lại!“ – Martin và Kevin mỉm cười đáp. Nói xong hai anh vòng tay ôm tạm biệt hai cô.

“Ok! Chúng ta gặp nhau sau vậy! “ – Trác Đình và Đường Tâm gật đầu lên tiếng.

Sau khi đón taxi giúp hai Martin và Kevin, Trác Đình và Đường Tâm cởi áo khoác tính giúp ba Tần mang hành lý để lên xe mới nhận ra hành lý đã được hai người đàn ông đứng phía sau ba Tần xếp gọn gàng lên xe.

“Chào hai anh! ... Cám ơn hai anh đã giúp chúng tôi xếp hành lý lên xe “ – Trác Đình liếc xéo Tống Duật Phong rồi lạnh nhạt lên tiếng rồi xoay người bước lên xe ba Tần.

Đường Tâm chỉ gật đầu chào Tô Cần Hiên rồi khoác tay mẹ Tuệ lên xe ba Tần về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: 19: Minh Oan

Tống Duật Phong và Tô Cần Hiên đứng yên chống hai tay lên hông nhìn theo chiếc xe của ba Tần chở hai cô vợ nhỏ nhà mình đi khuất một lúc lâu mới đưa mắt nhìn nhau rồi lắc đầu thờ dài, Tống Duật Phong hít mắt khoác vai Tô Cần Hiên lên tiếng nói:

“Cậu thấy mình nói đúng không? Cô vợ nhỏ hiền lành nhà cậu và con mèo nhỏ nghịch ngợm nhà mình mà giao cho ông nội của mình và cậu nuôi dưỡng sẽ có “sự tiến bộ “ kinh hồn như vậy đó! “

“Mỗi tháng cậu đều qua đó thăm vợ một lần mà không ngăn cản được hai ông dạy hư vợ mình sao? “

“Thời gian mình gặp vợ của mình ít ỏi như vậy làm sao đủ để mình tí tê nhẹ nhàng nhồi nhét nhiều loại tư tưởng vào đầu vợ được...mình chỉ lo phần hướng dẫn nhận biết tình cảm của mình cho vợ mình hiểu thôi ... mà có vẻ con mèo nhỏ nhà mình không chịu hiểu! “ – Tống Duật Phong nhẹ nhàng lắc đầu thờ dài than thở.

“Vợ nhỏ nhà mình hôm nay có dấu hiệu “tạo phản” rồi! Mình ra hiệu bằng ánh mắt như vậy mà cô ấy dám làm lơ xem như không thấy! Lá gan càng ngày càng lớn rồi thì phải!” – Tô Cận Hiền nheo mắt nói thêm vào.

“Dù sao thì vợ của chúng ta đã trở về bên chúng ta, ngày dài tháng rộng, chúng ta sẽ uốn nắn lại từ từ!...” – Tống Duật Phong mỉm môi nói tiếp.

“Cậu nên lo tên Martin Aston kia đi, hắn ta rất nổi tiếng đó, là một trong 10 nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, con mèo nhỏ nhà cậu có vẻ thân thiết với hắn ta ... hơn cậu!” – Tô Cận Hiền vỗ vai Tống Duật Phong nửa đùa nửa thật nói.

“À! Chỉ có một mình mình phải lo hay sao? Tên Kevin kia hình như là học trò của ông nội cậu nhaaa! ...” – Tống Duật Phong cố tình kéo dài giọng trêu ghẹo.

“Uhm, 3 ngày sau anh ta sẽ đến bệnh viện của mình để hướng dẫn các bác sĩ về một số những kiến thức y học mới để áp dụng trong phẫu thuật... mình sẽ sớm xử lý nguy cơ ngầm này!” – Tô Cận Hiền vuốt cằm nhủ mảy suy nghĩ.

“Cậu điều tra được tên phóng viên đã chụp những tấm ảnh và viết hai bài báo kia chưa?” – Tống Duật Phong hí mắt nhìn Tô Cận Hiền hỏi.

“Rồi! Hắn ta tên Mã Lợi là phóng viên tự do ... nhưng mình đang xác minh thêm một số thông tin nữa ... Đã cất lưới thì phải gom hết cả mẻ cá, không để lọt con nào, đó là nguyên tắc làm việc của mình.”

“Vậy còn lâu cậu mới mình oan được với cô vợ nhỏ nhà cậu!” – Tống Duật Phong hí mắt nói.

“Không, hôm đầu xe bệnh viện của mình có lắp camera, đoạn ghi hình kia đang nằm trong điện thoại của mình ... nhưng mình muốn xem vợ nhỏ nhà mình tiếp theo sẽ đối xử với mình như thế nào thôi!” – Tô Cận Hiền mỉm cười thấp giọng nói.

“... Haizzz! – 5 năm giữ thân như ngọc của mình và cậu lại bị tên phóng viên khốn nạn kia hủy hoại như vậy! ... Nếu không có vụ án đó thì hôm nay mình và cậu đã quang minh chính đại có một nụ hôn gấp mặt với vợ tại sân bay rồi!” – Tống Duật Phong thở dài tiếc nuối.

“Cậu muốn hôn vợ cậu thì mau lấy xe đuổi theo vợ đi! ...” – Tô Cận Hiền nở nụ cười gian nhìn Tống Duật Phong, Tống Duật Phong hí mắt nhìn anh rồi cả hai nhanh chóng lấy xe rời khỏi sân bay.

Ở trên xe, ba Tần và mẹ Tuệ nhìn thấy khuôn mặt của hai cô con gái nhà mình hiện lên một tia u buồn. Ông bà biết hai cô đã đọc được những bài viết và nhìn thấy những bức ảnh kia trên mạng, ông bà không đành lòng nhìn hai cô vì hiểu lắm hai anh đề buồn bã trong một ngày vui sum họp như hôm nay đành lên tiếng:

“Đình Đình, Tâm Tâm, hai con đã đọc những bài báo gần đây viết về mối quan hệ giữa Đường Bảo Nhi và Cận Hiền cùng Duật Phong rồi phải không?” – Ba Tần chậm rãi lên tiếng.

“Dạ!” – Trác Đình và Đường Tâm gật đầu đáp.

“Hai đứa con tin những gì những tờ báo đó viết sao?” – Ba Tần nhìn qua kiếng chiếu hậu hỏi hai cô.

“Tụi con...” – Trác Đình và Đường Tâm cắn môi ngập ngừng không trả lời.

“Đêm từ thiện hôm đó ba mẹ cũng có tham dự, Duật Phong lúc đó đang bế cháu bé Anna là cháu gái của Chủ tịch Lữ, Chủ tịch Lữ với ba con là bạn bè làm ăn lâu năm với nhau, ba mẹ đứng ngay bên cạnh Chủ tịch Lữ cùng vợ chồng con trai của ông ấy nói chuyện nên tất cả chúng ta đều nhìn thấy một cách rất rõ ràng Duật Phong và cô ta không có bất kỳ một cử chỉ thân mật nào... Thậm chí Duật Phong chỉ mở miệng nói với cô ta một câu đã ôm cháu bé đi đến chỗ chúng ta.” – Mẹ Tuệ ngồi chính giữa Trác Đình và Đường Tâm, bà dịu dàng vuốt tóc Trác Đình rồi nhẹ nhàng nói.

“Còn về chuyện của Cận Hiền, mẹ mang thai được đứa con này cũng nhờ vào cậu ấy đã chạy ngược chạy xuôi tìm bác sĩ và nghiên cứu những phương pháp thụ thai tiên tiến nhất mất hơn 2 năm trời mới đạt được thành quả ... ngày hôm nay mẹ đang mang thai đứa con này và sắp sửa chào đón đứa con đầu lòng của mình, mẹ phải cảm ơn hai con và Cận Hiền ...” – mẹ Tuệ nắm tay nhìn Đường Tâm nói.

“... Mẹ đã từng hỏi Cận Hiền vì sao cậu ấy lại kiên trì giúp một người phụ nữ vì sảy thai dẫn đến vô sinh như mẹ nuôi hy vọng có được một đứa con của chính mình như vậy? ... Tâm Tâm, con biết Cận Hiền nó nói gì với mẹ không?” – Mẹ Tuệ xúc động đưa mắt nhìn Đường Tâm hỏi.

“... Nó nói vì đó là mơ ước của mẹ và cũng chính là tâm nguyện của con cùng Đình Đình ... Mẹ còn nhớ khi đó hai con đi du học được ba năm! ... Tâm Tâm, con nói xem, ... có một vị Tổng giám đốc nào lại không tiếc thời gian và công sức để làm một việc tương chừng như vô vọng như vậy chỉ vì muốn giúp mẹ của người vợ tương lai thực hiện được mơ ước làm mẹ, ... chỉ vì muốn giúp vợ mình thực hiện tâm nguyện như Cận Hiền không?” – Mẹ Tuệ siết chặt tay Đường Tâm tha thiết nhìn cô nói rõ từng chữ.

“5 năm hai đứa con đi du học, Duật Phong và Cận Hiền đã thay hai con quan tâm chăm sóc cho hai người chúng ta giống như ba mẹ ruột của mình ... Nếu đó không phải là tình yêu thì hai đứa nói mẹ nghe thử xem đó là cái gì?” – Mẹ Tuệ nhìn Đường Tâm rồi nhìn Trác Đình nghiêm túc hỏi.

Đường Tâm và Trác Đình không dám nhìn vào đôi mắt đang ngấn nước của mẹ Tuệ, hai cô chỉ biết im lặng cúi đầu.

Mẹ Tuệ chỉ dịu dàng vuốt tóc hai cô con gái của mình rồi im lặng cho hai cô có thời gian suy nghĩ. Sống hơn nửa đời người trong một xã hội thượng lưu

hào nhoáng, nơi mà danh vọng cùng địa vị là thước đo đánh giá sự thành công ... tiền bạc nói lên sự giàu có ... tin đồn để đánh bóng tên tuổi và làm chủ đề để mọi người có thêm niềm vui tán gẫu trong những bữa tiệc xa hoa là những điều cực kỳ quen thuộc, bà không muốn hai cô con gái này của mình chỉ vì những tin đồn thất thiệt kia mà đánh mất hai người đàn ông tốt và yêu hai cô thật lòng như vậy.

Đường Tâm nghiêng đầu nhìn những con đường cùng dòng xe náo nhiệt qua cửa kiếng, cô nhớ vào một buổi tối mùa đông tuyết rơi dày đặc làm giao thông bị tắc nghẽn, hôm đó khi vừa xong tiết học cuối cùng trong ngày, ông nội của anh đã nhắn tin cho cô bảo cô ở lại trường đừng về nhà vội vì có bão tuyết. Ông còn dặn cô nhớ mua gì đó mà ăn, đừng để bụng đói. Sau khi cô xuống căn-tin mua một phần sandwich liền đi vào thư viện của trường vừa ăn vừa đọc sách, đang ăn cô nhìn thấy một người mang một ly socola nóng để trước mặt nên vội ngừng đầu lên nhìn xem người đó là ai?

“Vừa ăn vừa đọc sách dẫn đến nguy cơ mắc bệnh đau bao tử rất cao ... lại còn ăn sandwich mà không uống nước như vậy thì có ngày bị nghẹn thức ăn mà chết!” – bạo chúa nheo mắt nói.

“Ồ...! ... Anh qua khi nào vậy?...” – Đường Tâm tròn mắt ngạc nhiên nhìn chàng trai mặc chiếc áo lạnh dày cộm trước mặt, khuôn mặt của anh bị gió tuyết làm tái xanh, thậm chí cô còn nhìn thấy một lớp tuyết dày trên chiếc áo lạnh anh đang mặc.

“Anh qua kiểm tra xem con nợ của mình có học hành chăm chỉ không?” – tên bạo chúa kia nửa đùa nửa thật nói rồi kéo một cái ghế ngồi đối diện với cô.

“Anh qua đến nơi khi nào? Sao không thông báo để chúng tôi đi đón?” – cô đưa tay khề phùi những mảng tuyết bám trên áo giúp anh.

“Ngoài trời đang có bão tuyết, ông lái xe sẽ rất nguy hiểm, khi đến sân bay anh có gọi, ông nói em đi học chưa về nên anh đến trường đón em về!” – bạo chúa chống tay nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười nói.

“Anh đã ăn tối chưa? ... Tôi còn nửa phần bánh sandwich ... anh không ngại thì dùng chung với tôi nha!” – cô vừa cầm hộp plastic đựng phần bánh sandwich chưa ăn đến vừa ngập ngừng nói.

“Uhm! Cám ơn em!” – Anh đưa tay nhận lấy hộp bánh rồi vui vẻ cùng ăn với cô. Nhìn anh ăn phần bánh sandwich lạnh tanh đó có trời mới biết cô xót đến mức nào? ... Phải chi cô mua một phần soup nóng thì tốt biết bao nhiêu, cũng vì cô tiếc tiền nên mới mua bánh sandwich ăn tạm ... còn kéo anh cùng chịu khổ với mình.

“Anh uống socola đi, tôi không uống đâu?” – cô phồng miệng tỏ vẻ không thích.

“Em không thích uống socola nóng sao?” – Anh nhìn cô nghiêm túc hỏi.

“Không phải, chỉ là ở nhà ngày nào ông cũng pha cho tôi và Đình Đình uống, nóng đến mức mụn nổi đầy luôn!”

“À, thì ra là vậy! ... Lát nữa về nhà anh sẽ đề nghị ông thay socola bằng sữa nóng ... nhìn em lại gầy hơn hai tháng trước rồi!” – bạo chúa gật gù nói.

“... ”

“Em đọc sách về sản khoa sao?” – Anh nhìn cô ngạc nhiên hỏi.

“Vâng!” – Cô vừa dán mắt vào trang sách vừa đáp.

“Em đăng ký học chuyên khoa tim mạch mà? Đọc sách về sản khoa làm gì? ... Lại còn là sách nói về vấn đề vô sinh nữa?” – Anh cầm một cuốn sách lên xem rồi nhú mày hỏi.

“Tôi đang nghiên cứu xem có cách nào giúp mẹ mang thai không? ... Do mẹ từng bị sảy thai ở những tháng cuối thai kỳ nên không thể có em bé nữa! ... Nền y tế ở bên đây lại rất tiên tiến nên tôi muốn nghiên cứu thêm, xem có cách nào giúp mẹ thực hiện ước mơ của mình hay không!” – cô ngừng đầu nhìn anh đáp.

“Mẹ em bị sảy thai khi nào?” – anh nhú mày rồi nghiêng đầu hỏi.

“Năm mẹ 22 tuổi, do ngã cầu thang mà bị sảy thai!” – cô thành thật đáp.

“Tại sao em lại muốn giúp mẹ mang thai? Em cũng biết mẹ đã 45 tuổi rồi, sức khỏe giảm sút, tỉ lệ thụ thai rất thấp, chưa kể mức độ nguy hiểm khi sinh nở nữa ... cho dù chúng ta có tìm được phương pháp giúp mẹ thụ thai nhưng sức khỏe của mẹ lẫn em bé đều không được bảo đảm!” – anh chậm rãi phân tích.

“Mẹ giống như là một bệnh nhân cần đến sự giúp đỡ của những y bác sĩ cùng những kiến thức y học giúp mẹ trị khỏi bệnh vậy ... nếu chỉ vì biết đó là một căn bệnh nan y mà chúng ta bỏ cuộc thì làm sao nền y học phát triển được đúng không? ... Làm bác sĩ cũng không còn ý nghĩa nữa!” – cô nghiêng đầu thờ dài khề nói.

“... Có vẻ như cô bác sĩ tương lai rất trăn trở về căn bệnh của mẹ mình?” – anh mỉm cười rồi nói.

“Không phải chỉ là trăn trở ... đó là tâm nguyện mà tôi muốn thực hiện nhất khi làm một bác sĩ!” – cô nhú mày đĩnh chính.

“Hình như đã qua cơn bão tuyết rồi, chúng ta về nhà thôi!” – Tô Cẩm Hiền nhìn ra bên ngoài cánh cửa kiếng mỉm cười nói.

“Anh đi taxi đến đây sao?” – cô quay đầu nhìn ra bên ngoài rồi quay sang nhìn anh hỏi.

“Không! Kẹt xe một nùi ... nên tôi xuống xe, đi bộ đến!” – anh đưa tay đẩy cặp kiếng lên rồi thấp giọng nói.

“Vậy bây giờ chúng ta đi bộ về nhà sao?” – cô nhân cơ hội trêu anh.

“Em đi bộ đến trường sao?” – anh nheo mắt nhìn cô rồi hỏi.

“Không! Nhưng tối nay tôi lại nổi hứng muốn đi bộ về nhà!” – cô bĩu môi nói.

“Thấy anh qua thăm em nên em âm mưu dằm tuyết để trốn học dài ngày sao? ...”

“...”

... Cô không ngờ sau cuộc nói chuyện đó anh đã âm thầm nhờ những bác sĩ chuyên về sản phụ khoa danh tiếng đến trao đổi thảo luận cùng nghiên cứu thử nghiệm và cuối cùng chính anh là người đã cấy ghép phôi thai vào tử cung của mẹ Tuệ thành công mang đến cho gia đình cô một niềm hạnh phúc vô cùng to lớn... Anh là ân nhân của cả gia đình cô ... với anh, cô có sự kính sợ lẫn nể phục, trân trọng cùng quý mến ... thậm chí cô thừa nhận nhịp tim của mình mỗi khi bên anh đã lỗi nhịp từ lâu ... nhưng ... cô có can đảm để ở bên cạnh anh sao....?

Trác Đình khẽ thở dài đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ ... Những lời mẹ Tuệ nói cô biết rất rõ, cô cũng biết những bức ảnh và những gì bài báo kia viết đều không đúng sự thật ... nhưng khi nhìn anh và đoá hồng trắng kia đứng bên cạnh nhau, cô nhận ra một sự thật rất phù phàng rằng mình rất thích rất thích anh và cô lại muốn đóng vai một cái lá xanh bon chen tranh giành người đàn ông đó của nữ hoàng... Trái tim cô như bị chia ra làm đôi... một bên lúc nào kêu gào khẩu hiệu phải tránh xa vàng trắng tai họa ... một bên lại bị những hành động ấm áp của anh mê hoặc ... Anh không thể thuộc về cô ... chỉ vì anh được định sẵn dành cho nữ hoàng ... đó là những gì mà cô được biết trước và dựa những điều được biết đó để tìm cho mình một con đường sống... 5 năm trôi qua, mỗi lần anh qua thăm cô, từ thái độ nhẵn mặt khó chịu rồi bình thản chấp nhận cho đến lúc trông chờ mong đợi cô đều trải qua trong vô thức, sự thay đổi đó chậm chạp diễn ra để rồi khi cô giật mình ngỡ ngàng nhận ra trái tim mình đã không còn thuộc về mình một cách trọn vẹn nữa cô lại phải mang tâm lý của một kẻ vì mạng sống mà từ bỏ tình yêu... Liệu cô có nên một lần mạnh mẽ ... có dám một lần tranh đấu đến cùng để giữ lấy vàng trắng dịu dàng đó làm của riêng mình không?

...

“Đình Đình, cái khăn choàng bằng len này đẹp quá em làm tặng anh sao?” – anh phấn khởi ngồi nhìn cô đan chiếc khăn bằng len vui vẻ nói.

“Anh đang nằm mơ sao? ... Tôi đan cho Đường Tâm nhà tôi!” – cô lườm anh lạnh lùng trả lời.

“Vậy em đan cho Đường Tâm xong rồi đan tặng anh một cái nha!”

“Anh xếp hàng đi! Sau Đường Tâm đến ba mẹ sau đó đến hai ông rồi mới đến anh!” – cô vẫn chăm chú đan chiếc khăn không thèm nhìn anh mà nói.

“Hóa ra vị trí của anh trong lòng em xếp cuối bảng như vậy sao?” – Anh nhìn cô trầm giọng nói.

“Về mặt của anh bí xì như vậy là sao? Uất ức lắm hả?” – cô ngừng đầu nhìn anh rồi lên tiếng hỏi.

“Uhm! Anh đối xử với em tốt như vậy, tháng nào cũng mang thật nhiều đồ ăn qua vỗ béo cho em... vậy mà em lúc nào cũng ngược đãi anh, em là người không công bằng!” – anh lườm lại cô rồi nói.

“Rồi sao?” – cô nhướn mày hỏi.

“Đường Tâm có Cẩn Hiên lo rồi, ba mẹ có nhau, hai ông ...tự lo cho nhau được ... không cần em lo ... chỉ có anh mới cần em quan tâm lo lắng thôi! – ai đó chu môi rồi bắt chước điệu bộ của một đứa trẻ bất mãn nói.

“...”

“... Em mà không quan tâm đến anh, đến lúc anh bị người khác cướp đi mất ... em sẽ không tìm được người con trai nào yêu em bằng một góc của anh đâu!” – ai đó lại hí hóp mắt hăm dọa.

“Ai có bản lĩnh như vậy thì cướp anh đi càng nhanh càng tốt!” – cô khoát tay nói.

“Có nhiều người muốn cướp anh lắm đó ... nhưng anh rất chung thủy với em nha!”

“Ai cần anh chung thủy?” – cô bĩu môi nói rồi thuận tay đem cái khăn vừa làm xong nhướn người choàng qua cổ của anh ướm thử không ngờ anh lập tức đứng dậy bỏ chạy lên phòng y như một con hồ ly vừa trộm được một con gà béo ú.

“Tổng Duật Phong, anh đứng lại cho tôi!” – cô hét lớn.

“Không! ... Cái gì ở trên người anh là đồ của anh! ... Anh rất thích! ... Cảm ơn vợ! “ – tên Tuxedo mặt nạ nói xong lập tức đóng cửa phòng

Vì anh đã đóng cửa nên anh không kịp nhìn thấy nụ cười hạnh phúc cùng cặp mắt long lanh rực sáng của cô lúc ấy... vì cái khăn choàng đó cô làm để tặng anh...

Trác Đình và Đường Tâm miễn man suy nghĩ cho đến khi hai cô nghe giọng ba Tần vang lên:

“Chúng ta về đến nhà rồi! “

Trác Đình và Đường Tâm thở mạnh một hơi rồi mở cửa xuống xe giúp ba Tần lấy hành lý. Hai cô vừa bước vào nhà sau lưng ba mẹ đã nhìn thấy tất cả những cô chủ giúp việc của nhà mình xếp thành hai hàng nghiêm trang, vừa nhìn thấy hai cô tất cả mọi người cúi đầu đồng thanh nói:

“Chúc mừng hai tiểu thư đã tốt nghiệp cao học! Hoan nghênh các cô trở về nhà! “

“Con cảm ơn các cô các chú ạ! Rất vui khi được gặp lại mọi người! “ – Trác Đình và Đường Tâm nghiêng người cúi thấp đầu chào mọi người rồi đồng thanh đáp lời rồi vui vẻ bước đến ôm từng người một.

“Bọn con có quà cho tất cả mọi người, lát nữa bọn con sẽ gửi cho các cô chú nha! “ – Đường Tâm vui vẻ nói.

“Hai cô trở về là bọn tôi rất vui rồi! Quà cáp làm gì? “ – Lý quán gia vừa quệt nước mắt vừa nói.

“Ở bên đó tụi con thêm những món ăn của mẹ và di nấu đến mức tối nào tụi con cũng nằm mơ thấy toàn những món ăn ngon hết đó! “ – Trác Đình vừa ôm Lý quán gia vừa nói.

“Nếu hai cô thêm món ngon như vậy thì ngày nào tôi và phu nhân cũng sẽ nấu thật nhiều món cho hai cô thưởng thức!”

“Dạ! Hihi! “ – Trác Đình vui vẻ đáp.

Trác Đình và Đường Tâm giúp ba Tần mang hành lý để vào phòng rồi cởi áo khoác đi rửa mặt rửa tay sạch sẽ rồi đi xuống phòng bếp phụ mẹ Tần nấu cơm. Vừa bước xuống lầu đã nhìn thấy Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong ngồi trên ghế salon ở phòng khách đang nói chuyện cùng ba Tần và mẹ Tuệ.

“Hai đứa con ở lại ăn cơm với ba mẹ rồi hãy về nha! “ – mẹ Tuệ nhìn thấy hai cô đi xuống liền đứng dậy nháy mắt nhìn Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong nói.

“Dạ! “ – hai anh đồng thanh đáp.

“Để anh xuống bếp giúp em một tay! “ – Ba Tần nhìn mẹ Tuệ vui vẻ nói rồi đưa mắt nhìn hai cô con gái nhà mình phát ra tín hiệu: Hai đứa ngoan ngoãn ở đây tiếp khách đừng đi theo làm phiền ba mẹ.

Đường Tâm và Trác Đình chỉ biết nhìn ba nhận tín hiệu rồi cúi thấp đầu thay cho cái gật đầu rồi bắt đầu cosplay thành hai bức tượng đá trấn giữ cầu thang nhà mình.

Tô Cẩm Hiền nháy mắt ra hiệu cho Tống Duệ Phong, Tống Duệ Phong gật đầu hiểu ý rồi cả hai người cùng tiến lên nắm chặt tay hai cô vợ nhỏ của mình kéo hai cô đi ra ngoài vườn theo hai hướng khác nhau.

Tô Cẩm Hiền nắm tay Đường Tâm đi đến chỗ cô hay ngồi học rồi chống hai tay ngang hông lên tiếng hỏi:

“Em trả lời anh nghe thử xem, thái độ của em khi gặp anh ở sân bay như vậy là có ý gì? “

“Có ý là không có gì để nói, gặp anh em không vui! “ – Đường Tâm thành thật trả lời.

“Tại sao gặp anh em không vui? “

“Anh biết rõ còn hỏi em sao? “ – Đường Tâm nhú mày tức giận nói.

“Anh và em quen biết nhau lâu như vậy mà em vẫn không hiểu gì về anh như vậy sao? “ – Tô Cẩm Hiền tức giận hỏi.

“Em và anh là bạn bè bình thường không phải là người yêu! Tại sao anh cứ bắt em phải hiểu anh như vậy? “ – Đường Tâm nhú mày khó chịu trả lời.

“Vì anh yêu em! “

Tô Cẩm Hiền nói xong lập tức nắm tay Đường Tâm kéo cô lại gần ôm lấy cô, lấy hai bàn tay thon dài của mình giữ chặt lấy khuôn mặt xinh đẹp đang tức giận của cô rồi cúi đầu đặt nụ hôn của mình lên môi cô.

Đường Tâm bị nụ hôn bất ngờ của Tô Cẩm Hiền làm cho choáng váng, cô đứng yên, không đáp trả lại nụ hôn của anh, cũng không đẩy anh ra.

Tô Cẩm Hiền nhẹ nhàng hôn lên môi cô rồi buông hai bàn tay của mình ra khỏi gương mặt của cô, nhẹ nhàng lên tiếng:

“Đường Tâm, đến tận bây giờ em vẫn không yêu anh sao?”

“Không phải! ... Đến tận bây giờ em vẫn không dám yêu anh!” – Đường Tâm im lặng một lúc mới thở dài, buồn bã đáp.

“Đường Tâm phải chi em có quyết tâm yêu anh bằng một phần ý chí học tập của em thì tốt biết bao nhiêu!” – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nửa thật nửa đùa lên tiếng.

“Em xin lỗi!... Em cần thời gian suy nghĩ và sắp xếp lại rất nhiều việc!... Anh có thể cho em thêm thời gian không? ...” – Đường Tâm nắm chặt tay nhìn vào mắt Tô Cẩm Hiền lên tiếng hỏi anh.

“Được! ... Anh càng ngày càng lớn tuổi, tim cũng yếu hơn lúc trước ... tốt nhất câu trả lời của em không làm anh bị bộc phát bệnh đau tim nếu không trước khi chết anh nhất định phải kết hôn với em rồi mới yên tâm nhắm mắt!” – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nhìn Đường Tâm chậm rãi nói.

“ ... ”

Ở một góc khác trong vườn hoa:

“Anh buông tay em ra!” – Trác Đình tức giận nói.

“Tại sao ở sân bay em lại xem anh như một người xa lạ như vậy?” – Tống Duật Phong hí hóp mắt nhìn Trác Đình nghiêm giọng hỏi.

“Vì nhìn thấy anh là em bức mình rồi?” – Trác Đình bướng bỉnh nói.

“Anh làm gì cho em bức mình?”

“Anh ...!”

“Em đừng nói là vì mấy bài báo lá cải vợ vẫn đó! ... Anh nghĩ 5 năm qua tình cảm của anh dành cho em như thế nào em là người biết rõ nhất!”

“Không có lửa làm sao có khói?!” – Trác Đình lăm bắm trong miệng.

“Nói như em 5 năm qua đáng lý anh và em cũng phải trải qua giai đoạn cháy rụi nguyên căn nhà rồi ... mà đến giờ chẳng phải vẫn không có chuyện gì xảy ra hay sao?” – Tống Duật Phong tức giận hỏi.

“Anh đừng có nói quá! Làm gì đến mức anh vừa nói!” – Trác Đình cố cãi lại.

“Không đúng sao? Anh đứng gần cô ta người ta chụp lên được mấy tấm hình mà em nói không có lửa làm sao có khói vậy những khi anh qua thăm em, mua đồ ăn cho em, đón em đi học về, che dù đi dưới mưa cùng em, pha sữa cho em uống, ... thậm chí chân em bị đau anh còn cõng em từ phòng học xuống hầm lấy xe ... không lẽ không đến mức cháy rụi hay sao?” – Tống Duật Phong hí hóp mắt đáp trả.

“ ... ”

“Xem ra hôm nay anh không cho em biết anh yêu em đến mức nào có lẽ em sẽ cố tình không hiểu rằng anh đối với em khác với những người khác ra sao?” – Tống Duật Phong nói xong lập tức nắm tay Trác Đình kéo cô vào lòng rồi ôm hôn cô. Trác Đình nín thở nhắm mắt chờ anh hôn xong mới ôm ngực thở dốc.

“Anh hôn em mà em nín thở là sao?” – Tống Duật Phong tức giận chống hai tay ngang hông nhìn Trác Đình lên tiếng hỏi.

“Như vậy anh mới dừng lại!” – Trác Đình tùm tùm cười rồi tỉnh bơ đáp.

“ ... ”

“Chuyện mấy bài báo lá cải kia em có thể không tin, nhưng em chưa nhận lời yêu anh đâu!... Anh có thể cho em thêm thời gian suy nghĩ không?” – Trác Đình nhìn Tống Duật Phong nhẹ nhàng nói.

“Em cần thời gian bao lâu?” – Tống Duật Phong ôn hòa hỏi.

“Khi nào em nghĩ xong em sẽ nói cho anh biết!”

“Em suy nghĩ nhanh lên, anh đã lên kế hoạch sinh con rồi ... Em câu giờ quá không kịp thời gian thực hiện đâu! ...”

Chương 21: Gặp Lại Người Quen!

Trác Đình và Đường Tâm dành ra hai ngày để ở bên cạnh ba mẹ, sắp xếp quần áo đồ dùng. Buổi tối hôm đó, sau khi dùng cơm và ngồi tán gẫu với ba mẹ xong, hai cô lên phòng soạn bằng cấp, lý lịch và một lá đơn xin việc để vào một bia hồ sơ chuẩn bị bắt đầu công việc mới.

Đường Tâm sau khi soạn hồ sơ xong xuôi liền đi đến kéo hộp tủ đựng đồ của mình ra lấy một món quà đựng trong một cái hộp giấy bên ngoài được gói bằng giấy nhún màu tím phía trên dính những bông hoa tulip màu hồng xinh đẹp được làm cẩn thận tỉ mỉ, cô để quà phía sau lưng rón rén đi đến bên cạnh Trác Đình đang ngồi nhăn trán nhíu mày, những ngón đang tay thoăn thoắt lướt trên bàn phím. Đường Tâm khom người dựa đầu lên vai Trác Đình lên tiếng:

“Đơn xin việc của cậu dài như vậy sao?”

“Mình phải làm một lá đơn xin việc đúng tiêu chuẩn rồi nộp vào công ty của ba xin việc làm!” – Trác Đình vừa làm vừa nói.

“Con gái của chủ tịch mà vẫn nộp đơn phỏng vấn xin việc sao?” – Đường Tâm cố ý trêu đùa.

“Xi!!! ... Vậy phụ nhân chủ tịch như cậu cũng phải nộp đơn xin việc vào bệnh viện của chồng còn gì?” – Trác Đình bĩu môi nói rồi đóng laptop xoay đầu lại nhìn Đường Tâm.

“... Mình khác mà ... mình là con nợ đến làm công trả nợ mà ...!” – Đường Tâm lắc đầu cãi lại.

“Cậu giấu cái gì sau lưng vậy? ... Quà của mình hả?” – Trác Đình cười gian híp mắt hỏi.

“Uh! Quà của cậu!” – Đường Tâm cười thật tươi gật đầu nói.

“Đưa cho mình đi!” – Trác Đình chớp chớp cặp mắt bày ra vẻ mặt em nhỏ xin kẹo.

“Quà của cậu đây! ... Chúc cậu có một khởi đầu thuận lợi!” – Đường Tâm đưa hộp quà cho Trác Đình mỉm cười nói.

“... Cảm ơn cậu! ... Mình yêu cậu nhất trên đời!” – Trác Đình cười thật tươi rồi đứng dậy ôm chầm lấy Đường Tâm.

“... Quà của mình đâu?” – Đường Tâm nháy mắt chìa tay ra hỏi.

“... ”

“Đình Đình à, lúc này cậu trọng sắc khinh bạn trọng nam khinh nữ ... có trắng quên đèn. ... có phở chê cơm ... có người yêu lập tức đá bay bằng hữu ... rồi saooo ?” – Đường Tâm học theo Trác Đình cảm rằm than thở.

“... Chị mà là cái loại người đó sao???? ...” – Trác Đình nghiêng răng nói.

“... Vậy quà của mình đâu?” – Đường Tâm nheo mắt hỏi rồi chìa tay ra tỏ thái độ: em đang đòi quà

“... Rõ ràng mình đã mua cho cậu một bộ dụng cụ phẫu thuật bằng hợp kim nhôm không rỉ sét ... mà không biết để ở đâu rồi ... từ sáng tới giờ tìm hoài không thấy!” – Trác Đình chu môi nhíu mày ngập ngừng nói.

“... Cảm ơn cậu! ...” – Đường Tâm bật cười lấy tay xoa xoa đầu Trác Đình cảm động nói. Trác Đình vòng hai cánh tay của mình ôm eo Đường Tâm tựa đầu lên vai cô nhắm mắt mỉm cười.

Thói quen tặng quà khi bắt đầu một công việc mới của hai cô có từ “kiếp trước”, dù cho lúc đó hai cô khó khăn cơ cực đến mức nào hai cô vẫn dành dụm tiền của mình để mua tặng nhau những món quà ý nghĩa đánh dấu một sự thay đổi khả quan trong cuộc sống. Lần này cũng vậy, để mua tặng Trác Đình bộ kéo, kim chỉ và những cây bút chì chuyên dụng hay mua tặng Đường Tâm bộ dụng cụ phẫu thuật đắt tiền ... Đường Tâm và Trác Đình đã dành dụm tiền làm trợ lý giúp ông nội Tô Cảnh Hiền và Tổng Duật Phong đánh máy soạn thảo giáo án, cùng những công trình nghiên cứu khoa học của hai ông ... cộng thêm tiền cô và Trác Đình tận dụng những khu đất trống của hai ông canh tác nông nghiệp rồi buôn bán nông sản mà có. Suốt 5 năm hai cô đi du học, ngoài tiền đóng học phí đã được “tài trợ”, tiền ăn uống ba mẹ lo cho thì tất cả chi phí sinh hoạt cá nhân, tiền mua sách vở, dụng cụ ... của mình hai cô đều tự mình kiếm tiền trang trải.

Buổi sáng ngày thứ 3 sau khi về nước, Đường Tâm lái chiếc xe của mẹ Huệ đến bệnh viện K tiếp nhận công việc. Sau khi mang hồ sơ lên tầng 12 của

bệnh viện gặp Tô Cần Hiên trình diện, Đường Tâm đi cùng Tô Cần Hiên đến khoa tìm mạch ra mắt các đồng nghiệp.

Hôm nay Đường Tâm mặc quần tây đen ống túm, chiếc áo sơ mi tay lửng màu hồng dâu xinh xắn được bỏ vào quần, khoác áo blouse trắng, chân đi đôi giày búp bê màu nâu đậm, mái tóc dài uốn lọn gọn sóng được cột cao làm cho cô trông rất năng động, trẻ trung nhưng không kém phần chuyên nghiệp. Đường Tâm và Trác Đình luôn tự tin vào chiều cao 1m72 của mình, nên khi sóng đôi đi cùng Tô Cần Hiên, Đường Tâm không cảm thấy sự cách biệt về chiều cao giữa mình và anh quá xa... Tô Cần Hiên dẫn Đường Tâm đến gặp bác sĩ Lư là trưởng khoa tìm mạch giới thiệu cô với ông cùng những nhân viên khác đang làm việc trong khoa. Sau khi Tô Cần Hiên giới thiệu xong, Đường Tâm nghiêng người cúi đầu thật sâu cất tiếng chào:

“Xin chào các anh chị!... Rất vui khi được làm việc chung một khoa với các anh chị... Kính mong các anh chị chỉ bảo em nhiều hơn!”

Nhìn thấy Đường Tâm khiêm nhường nghiêng người cúi đầu chào một cách vô cùng lễ phép như vậy trưởng khoa Lư gật đầu tỏ ra hài lòng, ông hòa nhã lên tiếng nói:

“Bác sĩ Đường đừng khách sáo! Làm việc chung một khoa xem như chúng ta là người nhà của nhau!... Chúng tôi hoan nghênh cô!” – nói xong ông tiến đến bắt tay với Đường Tâm.

“Cám ơn trưởng khoa, mong chú hướng dẫn cháu thêm ạ!” – Đường Tâm lễ phép nhìn trưởng khoa Lư rồi nói.

“Hai tiếng sau mọi người chuẩn bị tư liệu chúng ta sẽ có một cuộc hội chẩn rất quan trọng về hai ca phẫu thuật của hai bệnh nhân Đường Tín và Hoàng Mai Tâm. Mong mọi người chuẩn bị thật kỹ trước khi bắt đầu họp và không có một ai đến trễ. Cám ơn mọi người!” – Tô Cần Hiên nhìn mọi người nghiêm túc dặn dò rồi xoay người đi lên phòng làm việc của mình.

“Bác sĩ Đường, hôm nay tôi sẽ dẫn cô đi thăm khám các bệnh nhân đang nằm điều trị trong khoa chúng ta và hướng dẫn cô biết vị trí của các phòng ban thuộc khoa của chúng ta! 2 tiếng sau cô sẽ đi cùng chúng ta lên phòng hội chẩn họp với Chủ tịch!”

“Dạ, vâng ạ!” – Đường Tâm nhìn trưởng khoa Lư lễ phép đáp lời.

“Tốt! Mọi người trở về vị trí và bắt đầu công việc thôi!” – trưởng khoa Lư vui vẻ nói.

“Dạ!” – tất cả mọi người đáp lời rồi lập tức trở về vị trí bắt đầu công việc của mình.

Đường Tâm đi theo trưởng khoa Lư bắt đầu việc thăm khám và theo dõi bệnh trạng của từng bệnh nhân. Bệnh viện K là bệnh viện tiêu chuẩn 5 sao dành cho tầng lớp quý tộc nên tất cả các bệnh nhân đều nằm ở từng phòng riêng biệt.

Đường Tâm và trưởng khoa Lư sau khi đi hết các phòng, hai người dừng lại trước một căn phòng cửa gỗ bóng loáng trên cửa ghi dòng chữ S – VIP.

“Đây là phòng bệnh của chủ tịch Đường... bác sĩ Đường, nếu ngại cô có thể đứng đây chờ tôi một lát, tôi vào khám cho ông ấy xong rồi chúng ta đi tiếp!”

“Dạ, không có chuyện gì đâu ạ. Cháu sẽ đi theo chú vào trong đó!” – Đường Tâm mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

“Rất tốt! Phải như vậy mới đúng là một bác sĩ chuyên nghiệp!” – Lư Ái ân cần vỗ vai Đường Tâm tán thưởng.

Trưởng khoa Lư một tay gõ cửa một tay cầm tập hồ sơ bệnh án, một lúc lâu bên trong mới có người ra mở cửa, vừa nhìn thấy ông và người đang đứng sau lưng ông, vị phu nhân nào đó chỉ để cho trưởng khoa Lư bước vào rồi lấy chân chặn ngang trước mặt Đường Tâm nghiêng mặt nói:

“Ở đây không cho chó bước vào!” – Nói xong bà ta đóng sầm cửa lại.

Trên tay Đường Tâm đang cầm một chồng hồ sơ bệnh án, cô nhắm mắt hít sâu một hơi rồi xoay người bước đến cửa sổ ngoài hành lang đứng chờ trưởng khoa Lư. Trong lúc rảnh rỗi cô cầm một bộ hồ sơ bệnh án lên, mở ra rồi chăm chú đứng đọc.

“Xin chào em!” – Một giọng nam trầm ấm vang lên.

Đường Tâm vội ngẩng đầu lên nhìn người cất tiếng chào mình, khi nhìn thấy gương mặt anh, Đường Tâm phải đảo bói lục lợi truy tìm trong ký ức của mình một lúc mới nhận ra người đàn ông đẹp trai lịch thiệp đứng trước mặt mình là ai.

“Xin chào Trình thiếu gia!... Xin lỗi anh vì lâu lắm rồi tôi mới gặp lại anh... nên phải mất một lúc mới nhận ra anh!” – Đường Tâm mỉm cười khẽ gật đầu rồi nhẹ nhàng nói.

“Em càng ngày càng xinh đẹp... tôi càng lúc càng già... nên em không nhận ra tôi cũng đúng thôi!” – Trình Hạo Thiên mỉm cười ôn hòa nói.

“Dạ, Không phải như vậy đâu ạ!” – Đường Tâm thành thật lắc đầu đáp.

“Em làm việc ở khoa tìm mạch sao?”

“Dạ!”

“Mẹ của tôi cũng đang nằm điều trị trong khoa này!” – giọng Trình Hạo Thiên bỗng trầm xuống.

“Phu nhân nằm ở phòng nào ạ? “ – Đường Tâm nhìn Trình Hạo Thiên dịu dàng hỏi.

“Mẹ của tôi nằm gần phòng của Đường chủ tịch! “ – Nói xong anh đưa tay chỉ một căn phòng cửa gỗ giống y hệt phòng bệnh của Đường Tín.

“Dạ, một lát nữa tôi sẽ đi theo viện trưởng Lư vào thăm phu nhân! ... Anh đừng lo lắng quá! ... “ – Đường Tâm mỉm cười động viên.

Đường Tâm vừa nói xong thì viện trưởng Lư mở cửa phòng bước ra, trên gương mặt của ông ửng đỏ vì tức giận, nhìn thấy Đường Tâm đang đứng cạnh Trình Hạo Thiên, ông bước đến trước mặt Trình Hạo Thiên lên tiếng chào .

“Chào Tổng giám đốc Trình! “

“Chào trưởng khoa Lư! “ – Trình Hạo Thiên mỉm cười đáp lời.

“Bác sĩ Đường, trong xấp hồ sơ bệnh án cô đang cầm có hồ sơ bệnh án của Trình phu nhân, cô giúp tôi vào trong khám bệnh cho phu nhân. Tôi sẽ mang những hồ sơ bệnh án kia đi trước ... Sau khi cô khám bệnh xong thì nghiên cứu hai bệnh án để lát nữa chúng ta hội chẩn. “

“Dạ, vâng ạ! “ – Đường Tâm đưa chồng hồ sơ bệnh án trên tay mình giao cho trưởng khoa Lư, ông cầm tập hồ sơ trên cùng đưa cho Đường Tâm, đó cũng chính là tập hồ sơ cô vừa mở ra xem. Sau khi dặn dò Đường Tâm xong, ông cúi đầu chào Trình Hạo Thiên rồi xoay người bước đi.

“Hoàng Mai Tâm là tên của mẹ tôi! “ – Trình Hạo Thiên mỉm cười nhìn Đường Tâm rồi lên tiếng, nói xong anh dẫn cô bước vào phòng bệnh của mẹ mình.

Vừa bước vào phòng bệnh của mẹ Trình Hạo Thiên, Đường Tâm phải mất mấy phút mới tập trung vào công việc được vì bên trong phòng bệnh được trang trí vô cùng sang trọng, trang nhã, đẹp mắt không khác gì phòng ngủ trong một resort cao cấp. Trong phòng trưng một bình hoa bách hợp rất to.

“Mẹ tôi rất thích hoa bách hợp! “ – Trình Hạo Thiên mỉm cười nói.

Đường Tâm mỉm cười nhìn anh rồi bước đến bên cạnh tiến hành những bước kiểm tra chẩn đoán theo trình tự một cách vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Cô cũng đứng yên giờ những ghi chép hằng ngày của bác sĩ và y tá đang chịu trách nhiệm điều trị trực tiếp cho bà ra chăm chú đứng đọc. Đọc những ghi chép xong cô lại đưa tay xem những viên thuốc đựng trong những chiếc hộp pha lê với hoa văn sắc xảo.

Quan sát thái độ chuyên tâm làm việc của Đường Tâm, Trình Hạo Thiên đứng bên cạnh như bị chìm vào trong từng biểu hiện nhăn trán, cắn môi, nhíu mày suy nghĩ của cô.

Một lúc sau Đường Tâm nhìn anh, thẳng thắn lên tiếng:

“Tổng giám đốc Trình, anh có thể dành ít phút trao đổi tình trạng sức khỏe của phu nhân với tôi được không? “

“Đường Tâm, tôi thích nghe em gọi tên của tôi hơn là gọi chức danh của tôi! “ – Trình Hạo Thiên mỉm cười ôn hòa nói.

“Chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện! “ – Trình Hạo Thiên vừa nói vừa bước đến bộ ghế salon sang trọng đưa tay mời Đường Tâm ngồi xuống.

Đường Tâm ngồi trên ghế salon đối diện với Trình Hạo Thiên, cô khẽ nghiêng đầu mỉm cười rồi lên tiếng:

“Dựa theo những chẩn đoán và kết quả chụp CT cùng các xét nghiệm, phu nhân bị chứng tắc nghẽn tĩnh mạch tim cấp tính do một miếng mô mềm nhỏ cao làm lượng máu bơm lên tim khó vận chuyển cùng bệnh tiểu đường giai đoạn đầu. Chúng tôi cũng chỉ có duy nhất một biện pháp là phẫu thuật cắt bỏ phần mô thừa kia để làm thông chỗ bị tắc nghẽn ... nhưng do phu nhân bị thêm bệnh tiểu đường nên trong quá trình phẫu thuật có thể xảy ra nhiều biến chứng ... nhưng anh đừng lo lắng quá ... y học bây giờ rất phát triển ... nếu anh động viên tinh thần phu nhân thật tốt và hợp tác với chúng tôi hết mình ... tôi tin ca mổ này sẽ thành công! “

“45 phút nữa chúng tôi sẽ có một cuộc hội chẩn về ca phẫu thuật của phu nhân, anh nên tham dự để tìm hiểu và nắm rõ những bước mà chúng tôi sẽ tiến hành để về bàn bạc cùng gia đình! “ – Đường Tâm nghiêng cánh tay nhìn vào chiếc đồng hồ dây da màu nâu xem giờ rồi mỉm cười nói tiếp. Nói xong cô đứng dậy cất bước đi về phía cửa, Trình Hạo Thiên bước nhanh lên trước giúp cô mở cửa.

“Tôi đi trước đây! Khi nào phu nhân thức dậy anh nhắn với phu nhân là tôi rất thích ngắm những bông hoa bách hợp của bà! “ – Đường Tâm đứng trước cửa, cô xoay người nhìn anh vui vẻ nói rồi vẫy tay tạm biệt.

“... Cô bác sĩ mới này rất đáng yêu! ... “ – một giọng nữ nhẹ nhàng lên tiếng

“Mẹ thức dậy từ lúc nào thế ạ? “ – Trình Hạo Thiên sau khi đóng cửa cho Đường Tâm liền đứng vịn vào những bông hoa bách hợp màu trắng tinh xinh đẹp. Khi nghe mẹ mình cất tiếng lên vội đi đến bên giường bệnh nắm lấy tay mẹ mình dịu dàng hỏi.

“Mẹ thức từ khi cô ấy bàn bạc với con về ca phẫu thuật của mẹ! ... Nghe rất thích! ... “ – Hoàng Mai Tâm khẽ mỉm cười, bà vẫy tay ra hiệu cho Trình Hạo Thiên đỡ mình ngồi dậy rồi nói tiếp.

“Các bác sĩ khác khi vào đây khám bệnh cho mẹ toàn nói những lời động viên an ủi ... không ai có can đảm phân tích bệnh trạng của mẹ như vậy ... nên khi nghe cô bác sĩ kia nói bệnh tình của mẹ rõ ràng như vậy ... sợ thì có sợ ... nhưng rồi lại cảm thấy yên tâm “

“... Nếu cô ấy là bác sĩ chịu trách nhiệm điều trị và phẫu thuật cho mẹ thay bác sĩ Thomas ... mẹ có đồng ý không?” – Trình Hạo Thiên đứng bên cạnh vuốt ve bàn tay của bà nhẹ giọng hỏi.

“... Hôm nay mẹ nằm nghe ba con và con bàn bạc về vấn đề này mà cảm thấy vô cùng khó chịu ... chỉ vì ca phẫu thuật của mẹ mà chúng ta phải giành tay bác sĩ kia với Đường Tín hay sao? ... Sống chết có số ... Nếu không may mẹ có mệnh hệ nào con và ba con chẳng phải vừa tổn tiền rồi danh tiếng cũng bị mất sạch sao? ...”

“Bác sĩ làm việc trong bệnh viện này không phải toàn những người có năng lực và bằng cấp đạt tiêu chuẩn hay sao? ... Mẹ thấy để cô bác sĩ kia làm phẫu thuật cho mẹ cũng rất tốt!” – bà nhìn con trai mình chậm rãi nói.

“... Con đừng nói với ba của con việc này ... ông ấy có chấp lại định kiến lắm ... mẹ sẽ tự ký giấy đồng ý phẫu thuật, con làm người giám hộ quá trình phẫu thuật là được!” – Hoàng Mai Tâm nhìn con trai kiên định nói.

“... Con cũng cảm thấy cô ấy là người thích hợp thực hiện ca phẫu thuật này cho mẹ! ...” – Trình Hạo Thiên mỉm cười nhìn mẹ của mình đáp lời.

“Một lát nữa Hạo Huy vào thăm mẹ, con sẽ lên tham dự cuộc hội chẩn rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng!” – Anh nhìn mẹ gật đầu nói tiếp.

Đường Tâm đi sau mọi người bước vào phòng phẫu thuật, khi ngồi vào vị trí của mình xong cô đưa mắt nhìn xung quanh. Phòng hội chẩn giống một giảng đường thu nhỏ, cách bày trí cũng trang thiết bị được sắp xếp y hệt phòng hội chẩn của học viện Karolinska. Trên hàng ghế chủ tọa, Tô Cẩm Hiền mặc áo sơ mi màu mỡ gà bỏ trong chiếc quần tây đen, bên ngoài khoác áo blouse trắng đang ngồi bắt chéo chân chăm chú đọc những bản báo cáo. Bác sĩ Lưu cùng hai nam bác sĩ một người họ Ngô, một người họ Hà đang ngồi sắp xếp lại tài liệu. Trên hàng ghế thân nhân bệnh nhân lúc này, một bên là Đường Bảo Nhi cùng mẹ của cô ta, một bên là Trình Hạo Thiên cùng một người đàn ông lớn tuổi.

“Đến giờ rồi! Chúng ta bắt đầu vào cuộc họp! Trợ lý của tiến sĩ Thomas Grey không đến chúng ta sẽ gửi báo cáo cho ông ta sau!” – Tô Cẩm Hiền nhíu mày tỏ vẻ khó chịu lên tiếng nói.

Cuộc hội chẩn diễn ra đúng theo hướng mà Đường Tâm vừa trao đổi với Trình Hạo Thiên, có một điều khá bất ngờ là tình trạng bệnh của Đường Tín và Hoàng Mai Tâm lại giống nhau y hệt, chỉ khác ở điểm là ông ta bị mắc thêm chứng máu nhiễm mỡ. Trong cuộc hội chẩn, Đường Tâm mới biết rằng cả hai nhà Đường – Trình đều muốn thuê vị tiến sĩ Thomas Grey là bậc lão thành trong những ca phẫu thuật về tim mạch thực hiện ca phẫu thuật trên cho người nhà của mình. Thomas Grey rất danh tiếng nên ông ta chỉ nhận thực hiện một ca phẫu thuật vì thế nên hai nhà Đường – Trình xảy ra mâu thuẫn.

“Bác sĩ Thomas đã nhận lời phẫu thuật cho lão gia nhà chúng tôi! Nên chúng tôi sẽ chờ ông ấy và ekip của ông ấy đến thực hiện ca phẫu thuật cho lão gia. Trong thời gian chờ đợi, kính mong Chủ tịch Tô lựa chọn những bác sĩ có năng lực đến khám bệnh cho lão gia, tránh để trường hợp những kẻ mới học nghề bước chân vào phòng bệnh của lão gia nhà tôi giống sáng ngày hôm nay!” – Đường phu nhân cười khẩy kẻ miệng vào micro nói.

Các bác sĩ, y tá làm việc trong những khoa có liên quan đến ca phẫu thuật theo phản xạ quay đầu nhìn về phía Đường Tâm, Đường Tâm khoanh tay trước ngực ngã người dựa lưng vào ghế bình thản lắng nghe.

“Tập Đoàn Tô Thị tuyển dụng nhân sự nổi tiếng gắt gao nếu Đường phu nhân không tin tưởng đội ngũ nhân viên của chúng tôi như vậy thì chúng tôi không dám đảm đương trách nhiệm chăm sóc cho Đường chủ tịch trong thời gian chờ được phẫu thuật!” – Tô Cẩm Hiền mỉm cười nói rõ ràng từng chữ.

“Còn nữa! Chúng tôi tuyển chọn bác sĩ khác với Đường gia buôn bán bất động sản, nghề nghiệp của người nào, người ấy có kiến thức nên mong Đường phu nhân đừng lần sân bản luận về nhân sự của Tập Đoàn chúng tôi!”

Mọi người nín thở nghe Chủ tịch Tô nhà mình phát huy khả năng làm người ta tức chết mà không phải đền mạng. Những bác sĩ từng bị vị Đường phu nhân làm tiền nhiều của kia xem thường mặt mày rạn rở, ánh mắt sùng bái nhìn Chủ tịch đại nhân nhà mình như nhìn thần quân giáng thế diệt trừ yêu nghiệt.

“Xin lỗi Chủ tịch Tô, những ngày gần đây vì sức khỏe của ba tôi chuyển biến xấu nên tâm trạng mẹ tôi không được tốt dẫn đến lơ lơi... Kính mong các vị bỏ qua!” – Đường Bảo Nhi vội đứng dậy, hướng về phía Tô Cẩm Hiền đang ngồi cúi đầu xin lỗi.

Tô Cẩm Hiền không thèm nhìn đến cô ta mà quay sang Trình Hạo Thiên nghiêm túc nói.

“Tổng giám đốc Trình, vì bên phía tiến sĩ Thomas đã gửi văn bản xác nhận ông ấy sẽ thực hiện cuộc giải phẫu cho Chủ tịch Đường, tôi nghĩ anh nên xem xét lựa chọn bác sĩ khác để làm phẫu thuật cho Trình phu nhân! ... Tình trạng bệnh của phu nhân không kéo dài lâu được!”

“Cám ơn Chủ tịch Tô, tôi và mẹ tôi hôm nay vừa ra một quyết định mới! ... Chúng tôi muốn chọn bác sĩ Đường làm bác sĩ điều trị cho mẹ của tôi và bác sĩ Đường sẽ là bác sĩ tiến hành ca phẫu thuật cho mẹ của tôi!” – Trình Hạo Thiên chậm rãi nói.

Những lời Trình Hạo Thiên vừa nói có sức chấn động khủng khiếp giống như một quả bom nguyên tử vừa rơi xuống phòng họp rồi nổ tung! ... Các bác sĩ, y tá đưa mắt kinh ngạc nhìn nhau ... Hai đại gia tộc Đường – Trình vì muốn mời bác sĩ danh tiếng phẫu thuật cho người thân mà xém chút nữa nổ ra một cuộc quyết chiến bằng kinh tế ... nhưng bây giờ ... một nhà mời được vị bác sĩ danh tiếng ... một nhà lại lựa chọn một cô bác sĩ mới ra trường đảm đương một trọng trách to lớn như vậy ... Giữa hai nhà Đường – Trình nổ ra cuộc chiến tranh ngầm; còn trong giới y – bác sĩ của họ sắp tới sẽ diễn ra một cuộc đối đầu giữa một cây đại thụ trong nghề và một cái cây nhỏ non mềm yếu ớt hay sao??? ... Mọi người nghiêng đầu, nhăn mặt, nhíu mày, xoa trán suy nghĩ.

“Bác sĩ Đường, cô có tự tin tiếp nhận ca phẫu thuật này không?” – Tô Cận Hiền đưa mắt nhìn Đường Tâm nghiêm túc hỏi.

“Vâng, tôi sẽ cố gắng hết sức!” – Đường Tâm đứng dậy, khẽ gật đầu, tự tin lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Năng Lực Đến Đâu?

Vừa nghe xong câu trả lời của Đường Tâm mọi người trong phòng hội chẩn đều tròn mắt kinh ngạc, có người đồng tình ủng hộ, cũng không ít người bĩu môi cười khẩy: một cô bác sĩ mới ra trường lại nóng vội muốn thể hiện năng lực mà không biết đối thủ so sánh với mình là ai sao???

Đường phu nhân cười khẩy nhìn Trình Hạo Thiên nói:

“Tổng giám đốc Trình, cậu không mời được bác sĩ Thomas liền năn nỉ mà giao sinh mạng mẹ của cậu vào tay một cô bác sĩ mới chân ướt chân ráo vào bệnh viện làm như vậy sao?”

“... Xin lỗi Đường phu nhân, đây là chuyện riêng của gia đình chúng tôi... Chúng tôi đã quyết định chọn bác sĩ Đường thì sẽ không thay đổi!”

“Hạo Thiên, ... những lời mẹ của em nói không phải là không có lý ... sau khi bác sĩ Thomas phẫu thuật cho ba của em xong, em sẽ năn nỉ ông ấy làm phẫu thuật giúp bác ... anh đừng vì nóng vội mà có quyết định sai lầm ... bác có chuyện gì anh sẽ ân hận suốt đời đó!” – Đường Bảo Nhi nhìn Trình Hạo Thiên quan tâm cùng lo lắng lên tiếng khuyên nhủ.

“Cảm ơn Đường tiểu thư quan tâm, tôi tự biết sắp xếp chuyện gia đình mình!”

“Haizzz! ... Không biết năng lực của bác – sĩ – Đường đến đâu ... nhưng trước mắt chỉ thấy là một con tiểu hồ ly dùng sắc đẹp để câu mắt hồn phách của đàn ông mà thôi!!!” – Đường phu nhân cười khẩy rồi thờ dãi đứng dậy bước ra ngoài, khi đi ngang qua chỗ Đường Tâm đang ngồi bà ta cố tình nói to cho mọi người nghe thấy.

“Năng lực của tôi đến đâu Đường phu nhân sẽ sớm có câu trả lời thôi! À ... nói đến tiểu hồ ly nhìn tới nhìn lui tôi đều không bằng con gái của bà nha! ... Những ngày gần đây Đường tiểu thư phủ sóng rất dày đặc ... Tôi là độc giả trung thành đang mong ngóng dõi theo giai thoại tình cảm của cô ấy với hai viên ngọc sáng của giới quý tộc! ... Rất lôi cuốn và hấp dẫn, càng không biết đoạn cuối mỹ nhân sẽ thuộc về ai? ... Hay cả hai viên ngọc kia đều thuộc về mỹ nhân?...” – Đường Tâm cũng không kiêng nể khoanh tay trước ngực ngồi nhìn Đường phu nhân lên tiếng nói.

“Khả năng quyến rũ đàn ông của tôi chắc cũng cần đến mấy bài báo giống vậy thì mới được khẳng định ... như vậy thì mới nhanh nổi tiếng ... nổi tiếng rồi thì sẽ không phải đi làm một bác sĩ quên cần phải đi chứng tỏ năng lực ... nên kính mong Đường phu nhân và Đường tiểu thư chỉ dạy thêm!” – Đường Tâm nhoen niệng cười rồi nói.

“Mày!!! ...”

Đường phu nhân tức giận chỉ tay vào mặt Đường Tâm tính chửi rửa tiếp nhưng lại bị Đường Bảo Nhi đứng kế bên khoác tay rồi nháy mắt ra hiệu nên kịp thời dừng lại, vì trong phòng hội chẩn lúc này toàn là những vị bác sĩ, y tá khá lớn tuổi, đa số họ đều đã lập gia đình nên sau khi đọc được những bài báo kia thái độ của họ đối với Đường Bảo Nhi không còn vui vẻ thân thiện như trước nữa. Đường Bảo Nhi âm thầm cắn môi nắm tay mẹ mình bước ra ngoài.

Tất cả mọi người mang trong đầu nhiều loại suy nghĩ và cảm xúc khác nhau đứng dậy rời khỏi phòng họp. Đường Tâm đứng lên khỏi chỗ ngồi nhưng không rời đi. Cô đứng chờ mọi người đi hết mới bước lên gặp Tô Cận Hiền và Trình Hạo Thiên. Đường Tâm nhìn Trình Hạo Thiên lên tiếng hỏi:

“Vì sao Tổng giám đốc Trình lại chọn tôi làm bác sĩ phẫu thuật cho phu nhân?”

“... Bác sĩ Đường, không phải chỉ một mình tôi lựa chọn cô mà mẹ của tôi cũng muốn cô làm phẫu thuật cho bà! ... Có lẽ mối quan hệ khá căng thẳng gần đây giữa nhà chúng tôi và Đường gia đã làm cho mẹ tôi đưa ra quyết định như vậy ... nhưng sự thật tôi đã cân nhắc rất kỹ mới đưa ra quyết định mang tính sống còn này ... Bác sĩ Đường, mẹ tôi xin trông cậy vào cô! ...” – Nói xong Trình Hạo Thiên nghiêng người cúi đầu bày tỏ sự thành ý mong có giúp đỡ.

“Tổng giám đốc Trình, tôi không dám nhận lễ lớn như vậy đâu! ... Như tôi đã nói ... Tôi sẽ cố gắng hết sức!” – Đường Tâm cúi đầu đáp lễ rồi ngẩng đầu nhìn Trình Hạo Thiên lên tiếng nói.

“... Bác sĩ Đường, không phải chỉ có người nhà Tổng giám đốc Trình đặt niềm tin vào em mà tôi cũng tin tưởng vào năng lực của em. Tôi ủng hộ quyết định này của em! ... Nếu người nhà bệnh nhân và bác sĩ điều trị đã thống nhất ý kiến ... chúng ta sẽ lên thời gian và kế hoạch cụ thể.” – Tô Cận Hiền ôn

hòa nhìn Đường Tâm lên tiếng nói.

“ Vâng ạ. Em cần làm thêm một số xét nghiệm sinh học, đo áp lực các buồng tim, chụp buồng tim cản quang và siêu âm Doppler cho phu nhân, khi nào có kết quả em sẽ gửi báo cáo và tiến hành hội chẩn lần cuối trước khi phẫu thuật! ”

“ Ok! “ – Tô Cẩm Hiền gật đầu đồng ý.

“ Giám đốc Trình, thời gian sắp tới phu nhân sẽ phải làm rất nhiều các xét nghiệm để chuẩn bị cho ca phẫu thuật ... mong anh luôn ở bên cạnh động viên bà ... tinh thần và ý chí của bệnh nhân chiếm 70% tỷ lệ thành công của một ca phẫu thuật. “ – Đường Tâm quay sang nhìn Trình Hạo Thiên mỉm cười nói.

“ Cảm ơn bác sĩ Đường, tôi về phòng bệnh nói chuyện với mẹ thêm một lúc rồi đi làm ... Tạm biệt cô! ... “

“ Vâng, chào anh! “ – Đường Tâm mỉm cười đáp.

Trình Hạo Thiên gật đầu chào rồi bắt tay Tô Cẩm Hiền xoay người rời đi. Khi anh đi khỏi, Tô Cẩm Hiền khẽ đưa tay vuốt tóc Đường Tâm dịu dàng nói:

“ Ngày đầu tiên em đi làm mà đã gặp cảnh sóng to gió lớn như vậy rồi... những ngày tháng sau này anh nghĩ em nên chuẩn bị tinh thần cao độ để ứng phó đi! “

“ Haizzzz! ... Làm công khổ lắm ai ơi!!! “ – Đường Tâm lắc đầu than thở.

“ ... Nếu không muốn bị như vậy ... em gật đầu đồng ý kết hôn đi ... anh sẽ ký giấy cho em hưởng chế độ làm việc của S-VIP! ... Em có thai thì hoàn toàn được nghỉ làm, lương mỗi tháng tăng gấp 20 lần sẽ được chuyển vào tài khoản của em đầy đủ. “

“ ... Không đi làm thì lương ở đâu ra mà nhiều vậy? ... “ – Đường Tâm nghiêng đầu nhún mày suy nghĩ.

“ Lương của anh! “ – Tô Cẩm Hiền nhoen miệng cười nói.

“ ... “

“ Em đi xuống phòng làm việc đây! “ – Đường Tâm lườm Tô Cẩm Hiền nói rồi xoay người đi như bay ra khỏi phòng họp.

Đường Tâm sau khi nhận lời làm bác sĩ điều trị cho mẹ của Trình Hạo Thiên lập tức tiến hành những bước chuẩn bị đầy đủ cho bà trước ca phẫu thuật. Sau 2 ngày chuẩn bị, Đường Tâm họp hội chẩn cùng Tô Cẩm Hiền và Trình Hạo Thiên thống nhất ý kiến 3 ngày sau sẽ tiến hành phẫu thuật cho bà.

Cùng lúc đó, bên phía tiến sĩ Thomas Grey cũng gửi văn bản với nội dung họ đã chuẩn bị xong, 3 ngày sau tiến sĩ Thomas Grey sẽ thuê phòng mổ VIP của bệnh viện K để làm phẫu thuật và yêu cầu bệnh viện K chuẩn bị đầy đủ trang thiết bị cho ekip của ông ta sử dụng.

Khi tất cả những nhân viên, cán bộ, bác sĩ, y tá, hộ lý của bệnh viện K nhận được thông báo lịch trình 2 ca phẫu thuật sẽ diễn ra song song với nhau như vậy ai cũng há hốc mồm vì kinh ngạc... Đa số các bác sĩ đều hào hứng mong đợi vì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời họ được theo dõi trực tiếp quá trình diễn ra hai ca phẫu thuật mang tính “ lịch sử “ như vậy. Còn phe y tá hộ lý lại ngấm ngầm diễn ra trận cá độ với quy mô toàn bệnh viện để cá xem bác sĩ Đường và vị tiến sĩ Thomas kia ai mới làm chủ được tình thế trong trận chiến giành quyền sinh tử với tử thần. Bầu không khí sục sôi lan tỏa khắp bệnh viện K đến mức tất cả những bệnh nhân cùng thân nhân ở bệnh viện K quyết định hôm đó sẽ ngồi ở sảnh lớn bệnh viện theo dõi trên hai màn hình TV 100 inch được lắp đặt sẵn để theo dõi sự một trận chiến sinh tử quyết liệt như vậy... Thậm chí cánh phóng viên, nhà báo cũng đánh hơi được tin tức nóng sốt lập tức đưa danh thiếp xin được đến bệnh viện K theo dõi diễn biến của hai ca phẫu thuật này.

Tin tức về 2 ca phẫu thuật càng ngày càng mang tính chất quần chúng, thu hút rất đông sự quan tâm của giới chuyên môn trong và ngoài nước, Trác Đình và ba Tần, mẹ Thuệ cũng bị cuốn vào. Ngày nào Trác Đình cũng đích thân pha sữa, tắm lưng, xoa bóp cho Đường Tâm giống y như một huấn luyện viên chuẩn bị cho tay boxing của mình lên sân đấu. Cô còn lên nhắn tin cho hai ông ở nước ngoài về tình hình chuẩn bị của Đường Tâm và hứa hẹn hôm đó cô sẽ “ trốn việc “ đi xem Đường Tâm “ thi đấu “ rồi quay phim gửi qua cho hai ông xem.

Mọi người sục sôi mong đợi bao nhiêu thì Đường Tâm lại lao vào nghiên cứu, phân tích, tổng hợp những tình huống xấu nhất có thể xảy ra trong quá trình phẫu thuật và lên phương án xử lý một cách vô cùng chi tiết bấy nhiêu. Cô cùng Trình Hạo Thiên thường xuyên nói chuyện trao đổi tình hình sức khỏe với Trình phu nhân và khích lệ tinh thần của bà. Khi mọi chuyện đã được sắp đặt ổn thỏa cũng đến ngày tiến hành cuộc phẫu thuật.

Buổi sáng hôm đó, trước cổng bệnh viện K chật kín phóng viên, trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận thì một đoàn bốn chiếc xe hơi màu đen nối đuôi nhau chạy đến, khí thế ngút trời.

Bác sĩ Thomas Grey mặc áo somi trắng bỏ trong quần, quần tây đen, caravat màu xanh đậm, vest đen lịch lãm bước xuống xe như một nam diễn viên nổi tiếng. Ông ta cùng dàn ekip của mình đi thẳng vào phòng phẫu thuật mà không thèm liếc nhìn đến tất cả mọi người xung quanh bao gồm Đường phu nhân và Đường Bảo Nhi.

Đường Tâm lại đi nhờ xe của bác sĩ Lưu Vi, bác sĩ chịu trách nhiệm thực hiện phần gây mê hồi sức cho Trình phu nhân đến bệnh viện K từ rất sớm. Do ca phẫu thuật mang tính chất quan trọng nên Tô Cẩm Hiền cho phép Đường Tâm được lựa chọn những bác sĩ y tá sẽ làm việc chung với mình trong quá trình phẫu thuật, Đường Tâm đã chọn những bác sĩ y tá tình nguyện hợp tác làm việc cùng mình nên tâm lý của nhóm rất thoải mái.

Trong phòng phẫu thuật vô cùng hiện đại đã được chuẩn bị sẵn, Đường Tâm cùng 4 vị bác sĩ nam và một nữ y tá sau khi thực hiện trình tự các bước rửa tay sát khuẩn, thay đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang, mang bao tay đã được thanh trùng bước vào phòng phẫu thuật. Sau các bước kiểm tra thiết bị, máy móc, dụng cụ, bác sĩ Lưu Vĩ tiến hành bước gây mê cho Trình phu nhân. Trong khi bác sĩ Lưu Vĩ gây mê, Đường Tâm bước lên đặt những tấm phim chụp hình vị trí mạch máu bị tắc nghẽn và vị trí buồng tim, van tim của Trình phu nhân lên bảng đèn chiếu sáng và phóng to xong cô bước đến dùng bút lông chuyên dụng vẽ một đường xác định vị trí sẽ đặt dao mổ rồi đắp tấm grap trắng tinh che lại những bộ phận khác một cách vô cùng cẩn thận.

Sau khi bác sĩ Lưu gật đầu ra hiệu Trình phu nhân đã hôn mê sâu, Đường Tâm ngược nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường chậm rãi nói:

Ngày ... tháng ... năm ... vào lúc 9:00 bắt đầu tiến hành ca phẫu thuật cắt bỏ lớp mô làm thông tĩnh mạch tim cho bệnh nhân Hoàng Mai Tâm, giới tính: nữ, tuổi: 47, chỉ số nhịp tim và huyết áp hiện tại là 70/100 mm Hg.

Nói xong, cô gật đầu ra hiệu cho các đồng nghiệp, khi nhận được những cái gật đầu báo hiệu đã chuẩn bị sẵn sàng, Đường Tâm gật đầu nói:

“Ok! Chúng ta bắt đầu!”

“Tôi sẽ rạch một đường phía bên trái ngực trước của bệnh nhân...Đưa giúp tôi dao mổ!”

Đường Tâm chậm rãi nói rồi đưa tay phải ra nhận dao mổ từ tay y tá Trương sau đó bắt đầu rạch một đường lên nét vẽ đã được xác định trước đó.

“Chúng ta bắt đầu mở tim!” – vừa nói Đường tâm vừa chậm rãi thực hiện động tác một cách tự tin và dứt khoát.

“Mở tim xong! Chúng ta bắt đầu bước hút máu vào bình trữ máu!” – Đường Tâm vừa nói vừa lấy dụng cụ hút máu vào bình trữ. Vừa làm cô vừa nghiêng đầu theo dõi nhịp tim và huyết áp của Trình phu nhân.

“Kính hiển vi!” – Đường Tâm nhìn bác sĩ La lên tiếng.

Bác sĩ La tiến đến vị trí nhấn vào một cái nút xanh, lập tức một dàn kính hiển vi màu trắng mới tinh hiện đại từ trên tự động kéo xuống trước mặt Đường Tâm.

“Tôi sẽ thực hiện vi phẫu để cắt bỏ lớp mô mềm khỏi vị trí tắc nghẽn!” – Đường Tâm vừa nói vừa đưa mắt sát vào kính hiển vi nói rõ ràng.

“Đưa nhịp cho tôi!” – Đường Tâm nói xong lại đưa tay ra nhận lấy nhịp từ tay y tá Trương.

“Vị trí mô nằm rất sát tĩnh mạch tim, chuẩn bị tia laser!” – Đường Tâm nhìn vào kính hiển vi vừa làm vừa nói.

Trong phòng phẫu thuật của Đường Tâm mọi việc diễn ra bước đầu khá suôn sẻ. Tô Cẩm Hiền cùng Trình Hạo Thiên đứng chăm chú theo dõi tất cả những diễn biến trong phòng mổ từ hệ thống camera đa chiều được lắp ở 4 góc của phòng mổ nên từng bước thực hiện phẫu thuật của cô, tất cả mọi người đều quan sát một cách vô cùng rõ ràng chi tiết. Nhìn thái độ bình tĩnh tập trung cao độ cùng những kỹ thuật phẫu thuật chuẩn xác mà Đường Tâm vừa thực hiện, tất cả các bác sĩ đang có mặt đứng xem đều nhìn nhau gật đầu tỏ ý khen ngợi.

Ở bên phía màn hình theo dõi ca phẫu thuật của giáo sư Thomas Grey lúc này âm nhạc nhẹ nhàng vang lên, vị giáo sư nổi tiếng cùng dàn ekip của mình sau khi gây mê xong vừa nghe nhạc vừa bắt tay thực hiện ca phẫu thuật cho chủ tịch Đường ... nhưng khi vừa cắt xong lớp mô mềm thì xung quanh Tô Cẩm Hiền vang lên những tiếng la:

“Á aaaaa! ... Máu phun ra rồi!”

“Trời ơi! Sao có nhiều máu bắn ra như vậy???”

Tô Cẩm Hiền lập tức bước đến màn hình theo dõi, khi vừa nhìn vào vị trí đang phun máu ào ạt kia gương mặt của anh lập tức biến sắc:

“Chết tiệt!”

Đường phu nhân nhìn thấy cảnh như vậy lập tức ngất xỉu, Đường Bảo Nhi vừa đỡ mẹ vừa đưa ánh mắt long lanh hết nhìn Tô Cẩm Hiền rồi nhìn sang Trình Hạo Thiên cầu cứu nhưng cả hai người họ, một người đang bận theo dõi ca phẫu thuật của mẹ mình, còn người kia mặt đen như Diêm Vương đang đứng chống nạnh xem vị tiến sĩ kia xử lý tình huống như thế nào.

Trác Đình ngồi kế bên ba Tần và mẹ Tuệ cùng Tống Duật Phong nhìn thấy cảnh chủ tịch Đường máu tươi bắn ra như nước trong vôi hoa sen như vậy cũng tái xanh mặt mày nhưng khi nhìn Đường Bảo Nhi rom róm nước mắt đau khổ hết đưa mắt nhìn người này lại đảo mắt nhìn người khác như vậy thì nhủ mày khó chịu.

Trong phòng phẫu thuật của Đường Tâm hình như cũng gặp phải chuyện gì đó khá nghiêm trọng. Mọi người không dám theo dõi thước phim kinh dị bên phía Đường chủ tịch nên lại dồn sự chú ý về phía phòng phẫu thuật của Trình phu nhân.

“Đường Tâm nhìn vào camera và khẽ miệng vào chiếc micro nói: Chủ tịch Tô, xin anh cho chỉ thị!”

Tô Cẩm Hiền và Trình Hạo Thiên nghe xong lập tức chạy vào một phòng điều khiển đóng cửa lại.

“Tôi đây! ... Bác sĩ Đường xin chỉ thị như thế nào?”

“Tôi và ekip vừa hoàn tất khâu cắt bỏ lớp mô gây tắc nghẽn nhưng lại phát hiện van tim bên trái của Trình phu nhân có khe hở gần bằng 1mm, tôi có thể tiến hành can thiệp để sửa chữa khe hở được không?”

“Chỉ số nhịp tim và huyết áp của bệnh nhân hiện tại là bao nhiêu?”

“70/90 mm Hg!”

“Ok!” – Tô Cẩm Hiền suy nghĩ một lát rồi lên tiếng.

Sau khi ra chỉ thị đồng ý cho Đường Tâm làm thêm 1 phần phẫu thuật hở van tim xong, Tô Cẩm Hiền và Trình Hạo Thiên đi ra ngoài tiếp tục giám sát.

Ở trong phòng phẫu thuật của Đường Tâm áp lực đã được giảm bớt nên mọi người lại phát huy khả năng giúp giảm áp lực cho nhau trong lúc chờ hình chụp siêu âm buồng tim 3D của Trình phu nhân.

“Tôi có thể đặt một câu hỏi không?” – Luru Vĩ lên tiếng.

“Ok!” – mọi người đồng thanh.

“Có một người gọi điện báo cảnh sát nói trong nhà có 3 người đã chết. Cảnh sát đến hiện trường phát hiện có 1 người thì nằm, 1 người thì ngồi, 1 người thì gục còn có 1 người quỳ. Tại sao lại như vậy?”

“Sao lại có thêm 1 người vậy?” – Y tá Trương Hàm nhún mày thắc mắc.

“Chính vì tôi muốn có câu trả lời sao hỏi ngược lại tôi?” – Luru Vĩ nhún vai đáp.

“Có hình chụp phim và kết quả kiểm tra áp lực tim mạch trung tâm, và áp lực tâm nhĩ trái đây rồi!” – bác sĩ Lý Dương đẩy cửa phòng bước vào đi đến đưa cho Đường Tâm hai bản báo cáo và hình chụp rồi nói.

“OK! Chúng ta tiếp tục!” – giọng nói nhẹ nhàng của Đường Tâm lại vang lên.

“Tôi bắt đầu nói lại khe hở ở van tim bên trái, đưa giúp tôi kim chỉ và nhịp!” – Đường Tâm nhận kim và chỉ khâu vô cùng mỏng manh đến mức gần như trong suốt nếu không được phóng to trên màn hình 100 inch thì không thể quan sát rõ ràng được, cô vừa nhìn vào kính hiển vi vừa cực kỳ tỉ mỉ cẩn trọng khâu từng mũi nhỏ.

“Có phải mọi người đều chết không?” – bác sĩ La Khiêm bỗng lên tiếng, mọi người đều đưa mắt nhìn anh nhưng Đường Tâm vẫn chú tâm làm việc.

“Phải!” – Luru Vĩ đáp.

“Nói khe hở xong! Tôi bắt đầu nói lại tình mạch tim! Đưa tôi kim và chỉ khâu mới!” – Đường Tâm vẫn tiếp tục làm việc.

“Đã nối tình mạch xong! Y tá Trương, cô giúp tôi kiểm tra số lượng băng gạc và dụng cụ phẫu thuật!” – Đường Tâm lúc này mới rời mắt khỏi kính hiển vi, cô nhìn bác sĩ Luru Vĩ nháy mắt nói:

“1 người nằm, một người ngồi, 1 người gục đã đủ 3 người rồi thêm 1 người quỳ nữa là cái tù chứ không phải là người đang quỳ.”

“Lần này là bác sĩ Đường nhanh nhất!” – Luru Vĩ giờ ngón tay cái khen ngợi.

“Đã kiểm tra xong, số lượng dụng cụ và số băng gạc đã sử dụng đầy đủ.” – y tá Trương lên tiếng.

“Ok! Chúng ta tiến hành bước đóng tim! Y tá Trương, đưa giúp tôi kim, chỉ khâu và nhịp!”

Đường Tâm lại tỉ mỉ khâu lại vết mổ trên ngực Trình phu nhân vô cùng cẩn thận và đẹp mắt.

“Chỉ số nhịp tim và huyết áp hiện tại?”

“70/90 mm Hg! – Nhịp tim và huyết áp ổn định đạt chỉ số lý tưởng của một ca phẫu thuật.” – Bác sĩ La nghiêng đầu nhìn máy đo nhịp tim và huyết áp rồi lên tiếng nói.

“Ca phẫu thuật kết thúc!” – Đường Tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Bác sĩ Luru phần hồi sức cho bệnh nhân giao lại cho anh!” – Đường Tâm nhìn Luru Vĩ gật đầu ra hiệu rồi nói.

“Woa! Vậy là chúng ta được về nhà rồi!” – Y tá Trương vui vẻ nói.

“Cảm ơn tất cả mọi người!” – Đường Tâm nghiêng người cúi đầu thật sâu lên tiếng.

“Bác sĩ Đường nhớ hát bài My Heart Will Go On trong bữa tiệc chiêu đãi chúng tôi là được! Không cần phải cảm ơn!” – Lý Dương vui vẻ nói.

“Sao lại là bài My Heart Will Go On? “ – y tá Trương nhúu mày suy nghĩ rồi lên tiếng hỏi.

“Vì nghe bài đó tôi yêu quý nhịp đập của trái tim trong ngực hơn! “ – Lý Dương đưa tay vỗ bên ngực trái đáp lời.

Mọi người cùng bật cười rồi đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

Tô Cẩm Hiền sau khi quan sát xong liền gật đầu thông báo cho Trình Hạo Thiên biết ca phẫu thuật thành công! Anh vỗ lưng động viên Trình Hạo Thiên rồi lại đứng trước màn hình neho mắt khó chịu theo dõi ca phẫu thuật của tiến sĩ Thomas Grey.

Trình Hạo Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm ngã lưng ngồi trên ghế... Rất may mắn khi mẹ và anh đều chọn cô làm bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật này. Khi nhìn thấy tình huống bên phòng chủ tịch Đường anh đã nín thở gần 1 phút ... Dù cô đã tận tình giải thích các bước sẽ tiến hành khi phẫu thuật nhưng anh không ngờ khi vào bên trong căn phòng đó lại có nhiều nguy cơ có thể xảy đến như vậy! ... Hôm nay cô đã xuất sắc thể hiện năng lực của mình để giúp mẹ anh có thêm thời gian sống... Nhìn những giọt mồ hôi lấp lánh trên vầng trán thông minh của cô ... nhìn thái độ tập trung cao độ của cô ... nhìn những mũi khâu vô cùng tỉ mỉ kia... anh biết cô đã vì mẹ anh mà cố gắng đến mức nào ...

Trình Hạo Thiên đang suy nghĩ miên man thì Đường Tâm đã thay đồ xong rồi bước ra sảnh đến gặp Trình Hạo Thiên thông báo tình trạng của Trình phu nhân, nhìn anh đang mệt mỏi ngã người trên ghế cô bước đến gần nghiêng người khẽ gọi:

“Tổng giám đốc Trình! ... “

Vừa nhìn thấy người vừa gọi mình là Đường Tâm, Trình Hạo Thiên vội đứng dậy rồi ôm chặt lấy cô cảm động nói:

“Đường Tâm! Cảm ơn em! “

Trác Đình ngồi gần đó nhìn thấy Đường Tâm của mình bị Trình Hạo Thiên ôm như vậy vội chạy nhanh đến rồi vui mừng “ cướp “ Đường Tâm trong vòng tay của Trình Hạo Thiên, ôm chặt cô nói như sắp khóc:

“Chúc mừng cậu! ... Không ngờ cậu pro như vậy! ... Mình ở ngoài đây xem cậu làm phẫu thuật mà hồi hộp như xem phim hành động vậy đó! “

“Hihi ... mình pro như vậy vì mình là Đường Tâm của cậu mà! “ – Đường Tâm vuốt lưng an ủi Trác Đình.

“Yếu tim như vậy còn mò đến xem mình phẫu thuật làm gì? “ – Đường Tâm nhúu mày hỏi.

“Mình là ngôi sao may mắn của cậu mà! Không thể không có sự xuất hiện của mình nha! “ – Trác Đình vẫn ôm Đường Tâm nói to.

“Được rồi!... Ngôi sao may mắn màu vàng chói mắt tránh ra!... Cậu phải nhường chỗ cho mẹ bầu rồi! ... “ – Đường Tâm nhìn mẹ Tuệ đang đứng sau lưng Trác Đình vỗ nhẹ vào đầu cô nói tiếp.

“... Con nhường Đường Tâm cho mẹ ôm một lúc đó ... mẹ ôm xong nhớ trả Đường Tâm cho con! ..” – Trác Đình nghe vậy liền buông Đường Tâm ra, quay sang nhìn mẹ Tuệ mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nghi Vấn

Đường Tâm nắm tay Trác Đình và mẹ Tuệ đi đến bên cạnh nhóm ba Tần, Tô Cẩm Hiền, Trình Hạo Thiên và Tổng Duật Phong đang đứng chăm chú theo dõi diễn biến ca phẫu thuật của Đường Tín, lúc này Đường Bảo Nhi đã đi cùng một nữ bác sĩ dìu mẹ cô ta vào phòng nghỉ ngơi, những người đứng theo dõi cũng tản đi bớt, chỉ còn lại một ít bác sĩ nán lại đứng xem đến phút cuối cùng.

Khi nhìn những thao tác phẫu thuật của tiến sĩ Thomas và nhìn chỉ số nhịp tim và huyết áp của Đường Tín, Đường Tâm và Tô Cẩm Hiền đều nhúu mày suy nghĩ. Đường Tâm buột miệng lầm nhảm:

“Tiến sĩ Thomas Grey rất nổi tiếng trong giới phẫu thuật tim mạch, những ca phẫu thuật làm thông tĩnh mạch tim như vậy ông ta đã làm không dưới 100 ca, không lý nào ca của Đường Tín lại xảy ra sự việc đáng tiếc là cắt phạm vào tĩnh mạch chính như vậy được?... Xét theo tình trạng hiện giờ, chủ tịch Đường lại có thêm một biến chứng nữa ... Tại sao lại có thể xảy ra sự cố như vậy được nhỉ? ... Ông ta mang theo cả ekip riêng mà ...?”

Đường Tâm và Trác Đình cùng mẹ Tuệ đứng chính giữa nhóm nên những lời Đường Tâm vừa lầm nhảm nói tuy không lớn lắm nhưng những người đứng sát bên cạnh đều nghe thấy rõ ràng. Tô Cẩm Hiền đang chăm chú theo dõi cũng gật gù phân tích thêm.

“Anh cũng cảm thấy nghi ngờ, nhìn vết cắt vào tĩnh mạch chính kia không quá sâu cũng không quá nông, khi vừa cắt phạm vào tĩnh mạch chủ như vậy đúng ra ông ta nên bình tĩnh lập tức phun thuốc đông máu tạm thời rồi khâu lại ... nhưng lúc đó ... thao tác của ông ta chậm mất 1 nhịp ... nên dẫn đến

nhịp tim và huyết áp của Đường Tín suy giảm nghiêm trọng ... khả năng chủ tịch Đường phải nằm hồi sức trong tình trạng hôn mê khá lâu! “

Nghe hai chuyên gia trong ngành đang đứng phân tích mà những người còn lại cảm thấy lạnh lạnh sống lưng. Tô Cẩm Hiền nói tiếp:

“ Anh sẽ cho người tìm hiểu rõ chuyện này ... Nó liên quan đến mạng người và danh tiếng của Tập Đoàn Y Tế chúng ta ... nên nhất định anh sẽ tìm bằng được câu trả lời chính xác! “

“ Gần đây, mẹ nghe những phu nhân trong giới quý tộc rỉ tai nhau một thông tin là Đường Tín có một đứa con trai với cô thư ký riêng của ông ta, ông ta còn mua một căn biệt thự ở Úc cho mẹ con họ và đang có ý định sẽ chính thức thừa nhận đứa con trai đó và cho nó vào gia phả của Đường gia ... Lần này ông ta bị bộc phát bệnh tim cũng chính là vì chuyện này ... Nhưng đây cũng chỉ là những thông tin chưa được xác thực ... “ – mẹ Tuệ thấp giọng nói.

Nghe mẹ Tuệ nói, những cái đầu cực kỳ linh hoạt và có thâm niên đầu đá trên thương trường của các đảng mỳ râu đang đứng bên cạnh đều lóe lên một tia sáng rồi âm thầm đưa mắt nhìn nhau. Tô Cẩm Hiền khẽ nháy mắt ra hiệu cho Tổng Duật Phong thay đổi chủ đề, nhận được tín hiệu của Tô Cẩm Hiền, Tổng Duật Phong đang tính lên tiếng thì lập tức bị Trác Đình cắt ngang:

“ ... Đúng là thà tin heo nái biết leo cây chứ không thể tin lời đàn ông nói! ... ” – Trác Đình vừa ôm Đường Tâm vừa tức giận lên tiếng, Đường Tâm cũng gật đầu tỏ ý tán thành.

“ ... Đình Đình ... ba cũng là đàn ông! ... “ – ba Tần nhăn mặt nói.

“ Í... ba của con là trường hợp ngoại lệ hihi ...! “ – nói xong Trác Đình lại lao đến nắm lấy cánh tay của ba Tần cười hi hi rồi dựa đầu vào cánh tay của ba Tần.

“ ... Không phải đàn ông nào cũng giống Đường chủ tịch đâu biết chưa? ... Em đồng ý làm Tổng phu nhân đi, anh chứng minh cho em xem! “ – Tổng Duật Phong hí mắt nhìn Trác Đình rồi lên tiếng.

“ ... “

Mọi người đang đứng trò chuyện thì nhìn thấy bác sĩ Thomas cùng ekip của ông ta bước ra sảnh chuẩn bị đi về. Khi nhìn thấy Tô Cẩm Hiền, ông ta mỉm cười tiến đến bắt tay rồi thông báo tình hình của Đường Chủ tịch bằng tiếng Anh, nội dung là trong phẫu thuật xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn do lớp mô khá dày nên khi cắt bỏ đã bị phạm một chút vào tĩnh mạch chính nhưng nhìn chung ca mổ rất thành công, chủ tịch Đường phải mất một thời gian nằm điều trị và thời gian ông ấy hôn mê sẽ mất khá lâu do nhịp tim và tình trạng sinh học chưa ổn định.

Tô Cẩm Hiền cũng lịch sự cảm ơn ông ta sau đó bắt tay ông ta rồi để ông ta cùng ekip của mình về khách sạn của họ nghỉ ngơi.

Buổi tối hôm đó tại căn phòng VIP của một khách sạn 5 sao, Đường Bảo Nhi mặc áo khoác, mang khẩu trang đeo kính đen bước vào trong một căn phòng tiện nghi xa hoa.

“ Tôi chờ em rất lâu rồi đó! “ – Thomas Grey mặc chiếc áo ngủ màu xám ngồi trên ghế salon nhìn người vừa đến mỉm cười nói.

“ Xin lỗi anh, em phải cắt đứt mấy tay chó săn mới đến với anh được! “ – vừa nói cô ta vừa lấy tay cởi bỏ chiếc áo khoác dài màu đen bên ngoài để lộ ra một cơ thể quyến rũ, khuôn ngực căng tràn cùng làn da trắng ngọc ngà nổi bật trên bộ nội y màu đỏ xuyên thấu.

“ Come on, baby! “

Vừa nói xong Thomas Grey lập tức lao đến, đưa tay gạt bung chiếc áo ngực của Đường Bảo Nhi rồi kéo cô ta lên chiếc giường King size vừa hun hít vừa xoa nắn ... những tiếng thở dốc và rên rỉ cùng nhau vang lên.

...

Sau khi ân ái xong, Đường Bảo Nhi nằm dựa vào người Thomas nũng nịu nói:

“ Anh không giảm chi phí phẫu thuật cho em một chút được sao? ... Người ta đã phục vụ anh hết mình như vậy còn gì? “ – Vừa nói cô ta vừa lấy ngón tay vẽ những vòng tròn trước khuôn ngực nở nang rậm rạp của Thomas Grey.

“ Baby à, anh phẫu thuật cho ba em theo giá cả ghi trên hợp đồng, còn chuyện quan hệ giữa chúng ta là do em muốn anh phẫu thuật theo ý của em, hai chuyện này không liên quan đến nhau! “ – Vừa nói hắn ta vừa lấy tay dặng hai chân của Đường Bảo Nhi ra rồi cúi đầu đưa lưỡi liếm vào hai cánh bướm đỏ tươi xinh đẹp một cách thích thú, hắn ta vừa tận hưởng vừa đưa bàn tay to lớn của mình xoa nắn hai bầu ngực của Đường Bảo Nhi một cách vô cùng mạnh bạo vì hưng phấn.

“ ... Cơ thể của em thật tuyệt! ... Mau làm cho anh sung sướng tiếp đi! “ – Nói xong hắn ta đứng lên, kéo Đường Bảo Nhi ngồi dậy rồi nắm tóc cô ta dí sát khuôn mặt xinh đẹp kia vào sát vật đang căng cứng của mình ra hiệu cho Đường Bảo Nhi bắt đầu phục vụ cho hắn.

Cuộc mây mưa giữa hai người diễn ra đến khi trời sáng Đường Bảo Nhi mới mệt mỏi mặc đồ vào, trước khi rời khỏi phòng, cô ta còn kịp nghe giọng đang ngái ngủ của Thomas Grey vang lên:

“Em đừng quên, chúng ta còn hai ngày vui vẻ nữa! ... Tối nay tôi sẽ cho em thêm nhiều sự bất ngờ và kích thích! ... Nhớ đến sớm! “

Đường Bảo Nhi vừa lái xe về đến trước cửa nhà đã nhìn thấy cách đó không xa một chiếc Audi màu đen bóng loáng quen thuộc cùng dáng người đàn ông cao lớn mặc quần tây đen, áo sơ mi đen đang đứng dựa người vào xe chờ đợi. Đường Bảo Nhi lập tức còi 1 nút áo khoác, rom róm nước mắt rồi mở cửa bước xuống xe lẩn tránh người đang đứng chờ.

Người đàn ông khuôn mặt vuông, mày kiếm, mắt xéch tuy không được xem như siêu cấp mỹ nam như Tô Cẩm Hiền cùng Tống Duệ Phong nhưng trên người anh ta tỏa ra sự mạnh mẽ, cùng hơi thở nam tính khó cưỡng. Khi nhìn thấy Đường Bảo Nhi đang lẩn tránh mình, anh ta vội bước tiến nhanh về phía cô đang đứng lên tiếng hỏi:

“Em đi đâu mới về vậy? “ – giọng nam trầm thấp nhưng nghiêm nghị hỏi.

“Em đi công việc mới về! ...” – Đường Bảo Nhi ngập ngừng trả lời.

“Đi công việc từ tối đến sáng sao? “

“Em ... huhu huhu ... Anh tưởng em muốn sao? ... Tên bác sĩ khốn nạn kia em sau khi phẫu thuật xong đã lập tức điện thoại đòi tiền công... Em chưa xoay sở kịp nên đành đến năn nỉ hắn ta để trả trước một số, số còn lại từ từ trả vậy mà hắn ta không những không cho em nợ mà còn cường bức em ... huhu ... vì bệnh của ba mà em phải chịu nhục đem thân thể của mình ra để năn nỉ hắn nhận lời làm phẫu thuật cho ba ... huhu huhu ... anh tưởng em sung sướng lắm sao huhu huhu ...”

“... Anh xin lỗi! ... Anh không biết em lại chịu khổ và uất ức như vậy! ... Em cần bao nhiêu tiền, anh sẽ chuyển khoản cho em thanh toán cho hắn ta! “

“Hic hic... Mấy ngày nữa luật sư Kỷ sẽ đọc di chúc tạm thời, trong thời gian ba hôn mê sẽ giao quyền quản lý Đường Thị cho em ... em sẽ có tiền ... không cần anh lo! ... Anh về đi! “ – Đường Bảo Nhi gạt tay người đàn ông đang nắm tay mình ra rồi xoay bước vào nhà ... Nhưng vì chiếc áo ngực của cô ta hôm qua đã bị tên Thomas kia xé rách nên hôm nay cô ta chỉ khoác áo khoác bên ngoài rồi đi về nên hành động gạt tay kia đã vô tình làm lộ ra nửa bên bầu ngực gợi cảm hút hồn. Tên đàn ông đang đứng đối diện khi nhìn thấy Đường Bảo Nhi đôi mắt ngấn nước, cặp môi ướt át đỏ tươi cùng bầu ngực gợi cảm như vậy lập tức đưa tay nắm lấy cánh tay của cô ta kéo lên xe của mình mà “yêu thương an ủi “.

“Lăng Tuấn! A ...a ...a! Em yêu anh! ...A ...a ...a! “ – giọng nữ vì hưng phấn đứt quãng vang lên.

“Uhm! Anh sẽ làm cho những thứ dơ bẩn của tên đó ra khỏi cơ thể của em! ... Em là của anh! ... Ừm ... Ừm ...! “

“... Ừm.a.. Em bắt hắn ta dùng bao cao su khi quan hệ ... a ...a ... em chỉ thuộc về anh thôi ... um.um. “

“Uhm! ... rất ngoan ... anh sẽ thưởng cho em thật nhiều ... haha ... haha! “

Màn ái ân lần thứ n sau khi diễn ra sẽ là một màn mỹ nhân ngồi tựa đầu vào vai người đàn ông mình yêu tâm sự vô cùng quen thuộc:

“... Tên Tô Cẩm Hiền đó vì không nhận lời làm phẫu thuật cho ba nên em mới khổ sở chạy ngược chạy xuôi tìm bác sĩ giỏi cho ba để phải cắn răng mà bị tên bác sĩ ngoại quốc đó chà đạp ... Còn con nhỏ con hoang kia sau khi nhà em nuôi nó 17 năm nó lại phui mông bỏ đi coi như không có quan hệ... 17 năm đó nó ở Đường gia ăn sung mặc sướng, còn em, em phải ở với người di khó tính, sống cảnh nghèo khổ ... bây giờ nó là bác sĩ, còn sắp sửa làm phu nhân chủ tịch ... còn em, em vì chữ hiếu mà bị dày vò cả thể xác lẫn tinh thần như vậy ... thực sự em không cam tâm... hic! “ – Đường Bảo Nhi nhẹ nhàng tâm sự rồi không kiềm nén được nỗi tủi thân mà bắt đầu khóc thút thít.

“Em muốn xử lý bọn chúng như thế nào? “ – Lăng Tuấn hôn lên trán Đường Bảo Nhi trầm giọng hỏi.

“Bây giờ vẫn còn sớm ... em muốn cùng cố địa vị ở trong Tập đoàn Đường Thị rồi mới đấu với bọn chúng ... Những gì con nhỏ đó đã lấy của em, em sẽ bắt nó trả lại từng thứ một! “ – Đường Bảo Nhi quyết tâm nói.

“Anh luôn ở bên em ... thế lực của anh cũng không thua kém bất cứ một tên trùm nào ... em là người của anh ... nên bất cứ khi nào em cần anh sẽ giúp em! “

“... Cảm ơn anh! ... Lăng Tuấn ... Anh mới là người mà em yêu thật lòng! “ – Đường Bảo Nhi cảm động thổ lộ rồi trao cho anh ta một nụ hôn ngọt ngào.

Sau ca phẫu thuật cho mẹ của Trình Hạo Thiên, năng lực của Đường Tâm đã được tất cả những bác sĩ và y tá trong bệnh viện K công nhận, thái độ của họ đối với cô cũng thân thiện và kính trọng hơn những ngày đầu. Vì đã hợp tác cùng nhau trong ca phẫu thuật đầu tiên khi vào làm trong bệnh viện nên Đường Tâm khá thân thiết với nhóm 5 người Lưu Vĩ, La Khiêm, Lý Dương, Trương Hàm và Ngô Thụy.

Trình phu nhân sau 3 ngày nằm trong phòng hồi sức đặc biệt để theo dõi quá trình hồi phục sau ca mổ đã có những biểu hiện tích cực nên Đường Tâm quyết định cho bà ra khỏi phòng hồi sức đặc biệt nằm điều trị trong phòng bệnh riêng của mình. Đường Tín vẫn hôn mê, những chỉ số hồi phục của ông ta hoàn toàn không có bất kỳ tiến triển nào. Đường Bảo Nhi và mẹ của cô ta những ngày gần đây cũng ít xuất hiện trong bệnh viện.

Đường Tâm làm bác sĩ điều trị cho Trình phu nhân nên cô dành nhiều thời gian lên phòng bệnh nói chuyện trao đổi cùng bà. Ban đầu nội dung những

cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh vấn đề bệnh tình của bà nhưng dần dần bà và cô thân thiết hơn, cô cũng dành thời gian đi bộ cùng bà, vừa theo dõi tình trạng hồi phục vừa trò chuyện cùng bà.

“Đường Tâm, cháu đã hứa với ta sau khi phẫu thuật xong, khi ta xuất viện cháu sẽ đến nhà ta hướng dẫn ta cách trồng hoa bách hợp và tặng cho ta giống hoa bách hợp mới có nhiều màu sắc xen kẽ thì không được quên đâu đó! “ – Trình phu nhân một bên nắm tay Đường Tâm một bên nắm tay Trình Hạo Thiên vừa đi bộ phoi nắng vừa nói.

“Dạ! ... Lúc cháu học đại học, cháu và Đình Đình tận dụng 3 thửa đất của ông trồng nhiều loại hoa rồi cuối tuần đem đến hội chợ bán nên bác yên tâm đi ạ! Cháu sẽ nhờ ông mua giúp hạt giống rồi mang đến khu vườn nhà bác trồng giúp bác ... Bác khỏe hẳn thì đã có một vườn hoa bách hợp đủ màu rồi ... nhưng bác phải ra vườn chăm sóc thu hoạch những cành hoa đó mỗi ngày nha, vì hoa nở rất nhanh. “ – Đường Tâm cười thật tươi rồi dịu dàng lên tiếng.

“... A ... Cháu đang kiểm việc cho ta lao động đúng không? “ – Trình phu nhân nghe xong liền bật cười, bà nheo mắt nhìn Đường Tâm hỏi.

“... Lao động là vinh quang mà! Hìhì! ... “ – Đường Tâm vừa gãi đầu vừa trả lời rồi cười thật tươi.

“... Ta nghe nói mấy ngày gần đây cháu rất bận rộn nha ... Hôm qua ta rảnh rồi buồn chán tính nhờ y tá Lê gọi cháu lên phòng nói chuyện phím nhưng ta nghe y tá Lê nói cháu đang ăn trưa ... bác sĩ Đường nhà ta 3h chiều mới ăn trưa sao? ... “

“Hôm qua cháu phải làm xong báo cáo hội chẩn gửi chủ tịch xét duyệt ạ! “ – Đường Tâm mỉm cười gãi đầu rồi nói.

“... Vậy hôm trước nữa thì sao... sao đến 2h chiều mới chạy xuống căn-tin mua sandwich ăn? ... “ – Trình phu nhân tùm tùm nhìn Đường Tâm hỏi.

“... Dạ, hôm đó đi vội nên cháu quên mang com theo ạ ... “ – Đường Tâm típ tục gãi đầu lí nhí khai báo.

“... Con bé này ! ... Lát nữa lên phòng ăn com chung với ta! ...”

“Dạ, không được đâu ạ! Hôm nay cháu phải vào phòng hội chẩn nghe giáo sư Kevin thuyết giảng rồi ạ! “ – Đường Tâm ủ rũ nói.

“Cháu làm bác sĩ mà bận hơn thằng con của ta làm kinh doanh nữa đó! “

“Dạ! “

“Bác ơi, bây giờ cháu phải bay vào phòng học không thôi sẽ không kịp giờ, bác phải đi bộ thêm 2 vòng xung quanh vườn hoa này mới được về phòng nghỉ nha!... Sau khi học xong cháu sẽ lên tìm bác! ...” – Đường Tâm nhìn đồng hồ xong vội vàng nói.

Đường Tâm nói xong liền nháy mắt ra hiệu cho Trình Hạo Thiên rồi gãi đầu chào anh xong vội vàng xoay người rồi đi.

Trình phu nhân nhìn Đường Tâm đang co giò chạy vào bệnh viện thì bật cười nghiêng đầu nhìn Trình Hạo Thiên cũng đang cười tùm tùm lên tiếng nói:

“... Con kiếm cho mẹ một cô con dâu vừa xinh đẹp vừa đáng yêu giống bác sĩ Đường là được! ... “

Hôm nay là ngày mà Giáo sư Kevin Gusso nổi tiếng trong lĩnh vực áp dụng những công nghệ hiện đại vào phẫu thuật sau hai tuần dành thời gian đi tham quan du lịch mới đến bệnh viện K thuyết giảng.

Sau khi biết Tô Cẩm Hiền là cháu ruột của thầy Tô và bệnh viện K là tài sản của gia đình thầy anh tỏ ra vui vẻ và cởi mở hơn. Anh cùng Tô Cẩm Hiền chuẩn bị đẩy cửa bước vào phòng thuyết giảng thì nhìn thấy Đường Tâm đang chạy vội về phía họ nên dừng lại.

Đường Tâm không thể đặt chân vào phòng sau hai người họ được nên cô quyết định làm lơ hai người đàn ông vô cùng đẹp trai đang chăm chú nhìn mình mà đẩy cửa bước vào phòng tìm chỗ ngồi xuống rồi ôm ngực thở dốc.

Suốt buổi thuyết giảng Đường Tâm cảm thấy cô như bị hai tia laser tần sóng cao đang chiếu vào người mình. Một người đứng trên bục giảng thỉnh thoảng nhìn cô mỉm cười, ánh mắt như tia laser nóng bỏng. Còn một người thỉnh thoảng nheo mắt nhìn cô mang theo ánh nhìn lạnh thấu xương.... Là một học sinh siêng năng chăm chỉ chưa bao giờ Đường Tâm có suy nghĩ cầu mong thời gian học trôi qua thật nhanh để đi về nhà ... Nhưng ngày hôm nay cô phải ngồi lăm lăm cầu trời khẩn phật cho tiết học hắc ám này nhanh chóng kết thúc để co giò chạy trốn ... Vì đã lên tinh thần từ trước nên khi buổi thuyết giảng vừa kết thúc, Đường Tâm lập tức phóng như bay ra khỏi phòng, chạy thẳng xuống căn-tin ôm ngực thở hổn hển.

“Em đi học hay đi ăn trộm mà có vẻ mặt hoảng sợ như vậy? “

“... Hic! Chạy không kịp bị tóm lại là chết chắc! “ – Đường Tâm một tay ôm ngực thều thào nói.

“... Em uống chút nước đi! “ – Trình Hạo Thiên mỉm cười đưa chai nước mới mua cho Đường Tâm.

“Dạ! Cảm ơn ... Ồlà anh sao? “ – Đường Tâm lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn người vừa đưa chai nước cho mình, khi nhìn thấy Trình Hạo Thiên, cô ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

“Em bị ai dọa sao? “ – Trình Hạo thiên kéo một cái ghế ngồi đối diện nhìn Đường Tâm quan tâm hỏi.

“Tôi bị Giáo sư Kevin và Tô Chủ tịch truy nã! “ – Đường Tâm uống một ngụm nước xong mới thở mạnh một hơi lên tiếng trả lời.

“ ... “

“ Chắc 2 ngày nữa tôi phải xin nghỉ ở nhà lánh nạn quá! Bị hai người họ truy sát như vậy cái mạng nhỏ của tôi chắc không qua khỏi con trắng này aaaa! “ – Đường Tâm thiêu não vò đầu than thở.

“Hình như Tô chủ tịch và một người nước ngoài đang đi về phía này! “ – Trình Hạo Thiên vừa nghiêng đầu nhìn về phía sau vừa nói.

“A ...a...a...! Chạy thôi! ... “ - Vừa nói Đường Tâm nói xong lập tức đứng dậy nắm lấy bàn tay của Trình Hạo Thiên kéo anh bỏ chạy khỏi khu vực nguy hiểm.

Đường Tâm nắm tay Trình Hạo Thiên chạy ra đến vườn hoa hay đi dạo cùng Trình phu nhân mới dừng lại ngồi chồm hổm vuốt ngực hít thở.

“ ... Hình như em rất sợ vị hôn phu của em thì phải! “ – Trình Hạo Thiên đứng khom người vừa thở vừa nheo mắt nhìn Đường Tâm nói.

“ ... Không! Chỉ có một trong hai người họ xuất hiện tôi sẽ không sợ như vậy ... nhưng cả hai người họ đi bên cạnh nhau mới đáng sợ “ – Đường Tâm vừa thở vừa nói.

“Tại sao em lại nắm tay tôi bỏ chạy như vậy? ... Giống như chúng ta là hai người yêu nhau đang trốn sự truy sát của lão chồng nhà em vậy đó! “

“ ... Do anh nói hai người họ đang đi đến chỗ chúng ta ... tôi sợ quá ... quên hết mọi thứ ... chỉ lo chạy thôi ... Xin lỗi anh! “ – Đường Tâm đứng lên ngượng ngùng giải thích.

“Uhm... Không sao đâu! ... Bây giờ tôi mới phát hiện ra một điều rằng, một người bỏ chạy thì không có gì vui nhưng có người nắm tay kéo mình bỏ chạy thì lại khác...! “ – Trình Hạo Thiên nở nụ cười thật tươi ánh mắt khẽ lóe lên một tia sáng vui vẻ nói.

“ ... “

“ ... Có gì vui đâu a! ... 1 người hay 2 người gì thì cũng giống nhau thôi!... Anh bị hai tên hắc bạch vô thường đuổi theo đòi mạng anh sẽ biết có vui hay không à!!! “ – Đường Tâm nhìn Trình Hạo Thiên đau khổ nói thầm trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tai Nạn

Từ sau khi Trác Đình và Đường Tâm du học trở về thì buổi tối là thời gian vui vẻ nhất ở Trác gia. Sau khi ăn cơm xong, mẹ Tuệ sẽ ngồi trên cái ghế dựa to bằng gỗ vừa đan áo len cho em bé vừa lắng nghe những câu chuyện xảy ra trong ngày của ba Tần, Đường Tâm và Trác Đình. Những lúc như vậy Trác Đình và Đường Tâm sẽ ngồi dưới đất thay phiên nhau đặt tai mình vào bụng bà để nghe tiếng em bé đạp rồi thích thú nhìn nhau cười tươi rói. Mẹ Tuệ cũng vì thế mà trở thành người quan trọng nhất trong nhà, bên cạnh bà lúc nào cũng phải có thêm 1 người tranh giành nhiệm vụ điếu bà đi, một người một ngày hai cử sáng trước khi đi làm và tối trước khi đi ngủ sẽ pha sữa cho bà, rồi giúp bà xoa bóp tay chân để chân bà ít bị sưng phù cùng theo dõi thuốc men trong ngày của bà, người còn lại thì chăm sóc bà từ chuyện ăn mặc cho đến chuyện “thời trang” cho em bé tương lai bằng cách ngày nào cô cũng ngồi hí hoáy vẽ về rồi bắt tay vào may những bộ quần áo cho cục cưng của cả nhà ... Hầu hết mọi người phụ nữ đều cảm thấy áp lực và mệt mỏi khi gần đến ngày sinh nở nhưng với mẹ Tuệ đây mới là thời gian bà cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ nhất trong 9 tháng mang thai.

“Đường Tâm, hai mẫu vẽ này cậu thích mẫu nào hơn? “ – Trác Đình đang ngồi trên bàn làm việc ngắm nghía hai bản vẽ thiết kế, cô nhú mày đắn đo suy nghĩ rồi xoay người sang hỏi Đường Tâm đang ngồi trên giường vừa đọc cuốn sách hướng dẫn đan áo len vừa cầm hai cây kim làm theo hướng dẫn, nghe Trác Đình gọi cô liền đặt đồng hồ trên người lên giường rồi đi đến bàn làm việc của Trác Đình.

Nhận hai mẫu vẽ từ tay Trác Đình, Đường Tâm đứng một lúc thật lâu ngắm nghía thật kỹ nhưng cũng không đưa ra được đáp án.

“ ... Mình thích cả hai mẫu! ... “ – Đường Tâm gãi đầu nhìn Trác Đình lên tiếng trả lời.

“ ... Nhưng vedette cho chương trình ra mắt bộ sưu tập nữ trang mới chỉ có một người thôi ... nên mình phải đau khổ mà chọn ra một mẫu để may! ... “ – Trác Đình nhăn mặt nói.

“ Bao lâu nữa chương trình mới diễn ra? “ – Đường Tâm nhìn Trác Đình nghiêng đầu hỏi.

“ 1 tháng rưỡi nữa! ... “ – Trác Đình nói xong khẽ thở dài.

“ Hơn 1 tháng làm sao cậu may kịp, nhìn mẫu váy này rất phức tạp! ... Đình Đình ... cậu gặp phải vấn đề gì rồi đúng không? ... ” – Đường Tâm nhú

mày nhìn Trác Đình hỏi.

“Uhm... tay thiết kế Eric Ross ở Milan chịu trách nhiệm thiết kế bộ sưu tập trang sức mới của công ty đến hôm nay mới chịu gửi bản vẽ thiết kế cho bên mình... chủ đề lần này là “My Princess”, bộ nữ trang chủ đạo của hẳn trong bộ sưu tập lần này là bộ nữ trang được làm từ loại đá quý Musgravite màu tím vô cùng quý hiếm... chính vì nó quý hiếm như vậy nên chỉ có duy nhất 1 bộ thôi, đó cũng là điểm sáng giá nhất trong bộ sưu tập nữ trang mà tập đoàn chúng ta sẽ tung ra thị trường vào năm nay.” – Trác Đình thở dài rồi nói.

“1 tháng rưỡi nữa chương trình trình diễn thời trang ra mắt bộ sưu tập mới sẽ diễn ra. Ba đã đổ rất nhiều tiền vào dự án này... lúc đầu tên bộ sưu tập của hẳn là: “Noble Class” (Giới Quý Tộc) làm bên bộ phận thiết kế của mình thực hiện những mẫu trang phục theo chủ đề đó... nhưng hôm nay khi nhận được mẫu thiết kế chính thức của hẳn... mình phải thay đổi lại gần như tất cả những mẫu trang phục cùng thiết kế concept cho buổi ra mắt.” – Trác Đình xoa trán mệt mỏi nói tiếp.

“... Cậu biết tính của mình rồi!... Mình rất cầu toàn nhất là trong lĩnh vực chuyên môn... với một buổi ra mắt sản phẩm mang tính chiến lược như vậy mình lại không thể để nó xảy ra bất kỳ sơ suất gì được... chính vì thế nên mình muốn may dự phòng thêm 1 bộ... nhưng mình sợ không kịp thời gian vì còn phải chỉnh sửa những mẫu đầm dạ hội khác cho phù hợp với chủ đề mới!” – Trác Đình tỏ vẻ bức bối nói.

“... Nếu vậy cậu may 1 bộ trước còn thời gian thì may thêm 1 bộ dự phòng, mình sẽ giúp cậu... những khâu đơn giản như đính đá kết hoa theo mẫu... giống hồi trước mình vẫn làm được mà!” – Đường Tâm xoa đầu Trác Đình khẽ nói.

“... Sau lần xem cậu làm phẫu thuật mình mới biết công việc của cậu căng thẳng đến vậy... lúc này cậu lại có thêm bệnh nhân nữa... mình thật sự không muốn làm cậu phân tâm khi phải lo thêm chuyện của mình!” – Trác Đình lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý nói.

“... Giữa mình và cậu còn có sự phân biệt chuyện của mình và chuyện của cậu hay sao?... Coi như lần trước cậu pha sữa, đâm lưng, xoa bóp cho mình... lần này mình lấy thân báo đáp cậu... đúng như nguyện vọng của cậu!” – Đường Tâm nháy mắt nói.

“... Cậu đi ngủ trước đi, mình xuống phòng thiết kế làm việc đây!” – Trác Đình mỉm cười nhìn Đường Tâm nói.

“Mình xuống đó pha trà, rót nước, chuốt bút chì, đâm lưng cho cậu nha!” – Đường Tâm lập tức nắm lấy cánh tay của Trác Đình nháy mắt nói.

“... Hôm nay không có sắc nữ là mình nằm bên cạnh tâm sự loài chim biển cùng cậu... cậu ngủ không được sao?” – Trác Đình nheo mắt mỉm cười nói.

“Uhm! Không có gối ôm mình ngủ không được!” – Đường Tâm gật đầu thành thật đáp.

“... “

Đường Tâm và Trác Đình vui vẻ đi xuống lầu mở cửa nhà đi dọc theo con đường nhỏ băng qua vườn hoa đi đến phòng thiết kế của Trác Đình. Từ lúc Trác Đình thi đậu vào trường thiết kế thời trang, ba Tần và mẹ Tuệ đã cho xây một ngôi nhà nhỏ trang bị những đồ dùng cần thiết như một xưởng may nhỏ cho Trác Đình sử dụng. Khi xin vào làm việc với tư cách Giám đốc thiết kế trang phục và xây dựng - thiết kế Concept cho tập đoàn của ba Tần, Trác Đình sử dụng nơi này để may những bộ trang phục quan trọng do chính cô thiết kế. Trong căn nhà nhỏ có chuẩn bị tất cả những vật dụng sinh hoạt hằng ngày để Trác Đình có thể vừa làm việc vừa nghỉ ngơi. Sau khi ngồi thảo luận với nhau về màu sắc trang phục Trác Đình lập tức ngồi vào laptop dùng phần mềm chuyên dụng để phối màu rồi lên bản vẽ vi tính sau đó bắt tay vào công đoạn thực hiện.

Đường Tâm và Trác Đình từ nhỏ đã có nhiều điểm giống nhau trùng hợp đến mức kỳ lạ. Nếu Trác Đình có 10 cái hoa tay thì Đường Tâm sẽ không có 9 cái... nếu Đường Tâm không thể ăn da heo thì Trác Đình cũng không ăn được da gà da vịt... những màu sắc Trác Đình yêu thích, Đường Tâm cũng không ngoại lệ... Trác Đình không thích ai, Đường Tâm cũng không ưa nổi người đó và ngược lại... Chính vì những điểm đó nên mặc dù trong cô nhi viện Nhân Ái lúc đó có đến 16 đứa trẻ mồ côi nhưng Trác Đình và Đường Tâm lại dính với nhau như hình với bóng từ khi còn bú sữa... Khi lớn lên, mặc dù theo đuổi hai ngành nghề không có một tý liên quan gì đến nhau nhưng chỉ cần một trong hai người hướng dẫn người kia cách làm cụ thể thì tuyệt đối người nọ sẽ ghi nhớ và làm theo một cách vô cùng chính xác. Đó cũng chính là lý do Trác Đình không làm bác sĩ vẫn có thể làm được những bước sơ cấp cứu cần thiết từ xử lý tai nạn thông thường cho đến sơ cứu khi bị ngạt nước còn Đường Tâm vẫn có thể giúp Trác Đình những phần may hoặc thêu đơn giản.

Tuy thời gian gấp rút, nhưng vì không muốn làm cho ba Tần và mẹ Tuệ lo lắng Đường Tâm và Trác Đình vẫn dành thời gian đi cùng ba Tần và mẹ Tuệ đến tham dự sinh nhật của Chủ tịch Lữ, một người bạn thân thiết của ba Tần từ thời còn đi học. Lữ Hiền là Chủ tịch của Tập Đoàn Lữ Thị chuyên về thiết kế nội thất, hầu hết những ngôi biệt thự sang trọng hay những khách sạn 5 sao nổi tiếng ở trong nước đều do tập đoàn của ông đầu thầu và thực hiện. Ông cũng là một nhà thiện nguyện thầm lặng khi không muốn dùng việc thiện nguyện để đánh bóng tên tuổi. Ông có hai người con trai, một người theo họ Lữ của ông còn một người theo họ Sở là họ của vợ ông. Gia đình bên vợ của ông ngày xưa chỉ đồng ý cho ông cưới con gái của mình nếu ông đồng ý để 1 đứa con trai của mình theo họ bên vợ vì gia đình bên vợ của ông đã 3 đời không có con trai nối dõi nên con gái nhà họ Sở đều đảm nhiệm chức trách quản lý việc kinh doanh của dòng họ nhà mình. Khi sinh đứa con trai đầu lòng Sở Hy Nguyệt vì thương chồng nên đã đăng ký tên khai sinh đứa con đầu lòng của mình theo họ chồng. Đứa con trai thứ hai của mình, bà mới làm theo di nguyện của ba ruột mà đặt tên con là Sở Trường Hy. Người con trai đầu của họ tiếp nhận công việc kinh doanh của Lữ Gia còn đứa con trai sau lại thần bí lúc ẩn lúc hiện, thích thì đến làm cho công ty của ba, chán làm thì đi du lịch không hẹn ngày về...

Trác Đình và Đường Tâm vừa ngồi ăn bánh vừa lắng tai nghe những vị phụ nhân lớn tuổi bên cạnh tám chuyện về “cánh tay phải của nữ hoàng” làm niềm vui. Những người khác có thể không biết anh ta làm nghề gì nhưng Trác Đình và Đường Tâm lại biết rất rõ: Anh ta chính là tác giả của bộ truyện trinh thám “Mẫu Đơn Máu” rất nổi tiếng với số lượng tiêu thụ cực lớn. Tác phẩm của anh ta được dịch sang 20 thứ tiếng khác nhau và bày bán trên

toàn thế giới với bút danh HTS. Trác Đình và Đường Tâm đều là độc giả trung thành âm thầm theo dõi diễn biến của bộ truyện ngay từ những tập đầu tiên rồi mong đợi tên tác giả lạ mà quen kia nhanh ra cuốn mới. Thậm chí Trác Đình nhiều lúc rảnh rỗi suy nghĩ vẫn vợ còn hỏi Đường Tâm: không biết anh ta có liên quan gì đến tên tác giả chết bầm báo hại hai cô bị kéo vào quyền truyện cầu huyết này hay không???

Nếu có ai hỏi Trác Đình nếu tên tác giả của cuốn tiểu thuyết cầu huyết kia đẹp trai giống như tác giả của siêu tiểu thuyết “Mẫu Đơn Máu” cô có đành lòng ra tay bóp chết hắn ta như đã nói hay không? – Một tâm hồn yêu cái đẹp như Trác Đình sẽ lắc đầu nói: “Không!” – một cách không chần chừ do dự ... vì khi nhìn thấy Chủ tịch Lữ đứng bên cạnh một người đàn ông ngũ quan xinh đẹp lại hài hòa cân đối, mái tóc hơi xoăn, cùng cặp kính trí thức kia Trác Đình đã lập tức thay đổi suy nghĩ.

“... Cậu thu bớt vào đi ... trên mặt hai chữ SN lại xuất hiện kia ... ở nơi công cộng và ở chỗ đông người phải biết giữ thể diện!!!! ...” – Đường Tâm nghiêng người cong hai ngón tay búng lên trán Trác Đình nghiêm giọng nói.

“... Haiz!!! ... Đúng là không thể không đến mà!” – Tống Duật Phong hai tay bỏ vào túi quần đứng bên cạnh Trác Đình ai oán lên tiếng.

“A! ... Anh xuất hiện ở đây từ lúc nào vậy?” – Trác Đình quay sang nhìn Tống Duật Phong ngạc nhiên hỏi.

“Anh vừa đến!” – Tống Duật Phong hí mắt nhìn Trác Đình rồi trả lời.

“Anh đến một mình hả?” – Trác Đình chớp chớp cặp mắt hạnh nhìn Tống Duật Phong hỏi.

“Ý em muốn hỏi tôi có đến hay không đúng không?” – Tô Cẩm Hiền bước đến đứng bên Tống Duật Phong mỉm cười nheo mắt hỏi.

“Uhm!... Anh cũng đến ... như vậy lát nữa ba mẹ sẽ ném hai đứa tôi lên xe của hai anh đi về nhà cho coi!” – Trác Đình tiu nguội gật đầu rồi nói.

Đúng y như lời Trác Đình nói, Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong vừa đến một lúc thì ba Tần xin phép Chủ tịch Lữ ra về trước vì trời sắp mưa to. Ba Tần và mẹ Tuệ vừa lái xe về thì 1 vị phu nhân đi đến bên cạnh Trác Đình đưa cho cô cái áo khoác mẹ Tuệ bỏ quên bên trong còn có điện thoại di động của mẹ Tuệ, nhờ cô mang về giúp.

Đường Tâm và Trác Đình nhìn bầu trời đen kịt cùng những tia chớp lóe sáng rạch ngang bờ dọc ngay sau đó là những tiếng sấm nổ ầm ầm rồi mưa to như trút nước ... cộng thêm cơn đường đi đến nhà Chủ tịch Lữ lại khá quanh co và vắng vẻ thì đứng ngồi không yên.

“Chúng ta xin phép chủ tịch Lữ rồi về thôi!” – Tống Duật Phong nhìn Trác Đình dụ dằng nói.

Tô Cẩm Hiền nhìn Đường Tâm nở nụ cười rồi gật đầu ra hiệu.

Khi bốn người họ đến xin phép đi về thì Lữ phu nhân tỏ vẻ lo lắng vì trời đang mưa rất to ... nhưng khi nhớ đến Trác Tần cùng vợ vừa ra về trước đó không lâu lập tức hiểu ý liền gọi quản gia sai người che dù cho họ lấy xe đi về.

Vừa ra đến nơi để xe, bốn người nhìn thấy Sở Trường Hy bước vội ra ngoài, anh nhìn họ lên tiếng nói:

“Mưa to như vậy, tôi nghĩ bác Tần chắc sẽ dừng xe lại đâu đó trú mưa, để tôi đi sau mọi người xem như thế nào rồi quay về!” – Nói xong anh vội đi theo, lấy xe của mình rồi đi cùng.

Tống Duật Phong lấy xe rồi chờ Trác Đình chạy đi trước, Trác Đình trong người nóng như lửa đốt nhưng không dám hỏi anh chạy nhanh hơn nữa vì trời đang mưa rất to, cô chỉ biết ngồi cắn răng nhìn về phía trước mong nhìn thấy ánh đèn từ chiếc xe của ba Tần.

Tống Duật Phong đang lái xe khi vừa nhìn thấy hình ảnh một chiếc xe đang ở trong màn mưa trắng xóa liền vội thắng xe lại, vì thắng quá gấp nên anh có ý để đầu xe nghiêng sang bên phải để tránh va vào chiếc xe phía trước và để ra hiệu cho Tô Cẩm Hiền phía sau.

Tống Duật Phong vừa cời dây an toàn chuẩn bị bước xuống xe thì một tiếng “Rít” chói tai vang lên, chiếc xe của Tô Cẩm Hiền từ phía sau lao lên tấp sát qua lề đường phía bên trái rồi dừng lại.

Phía sau chiếc xe màu đen của Sở Trường Hy cũng đã kịp dừng lại.

Năm người lập tức lao người ra khỏi xe chạy về phía chiếc xe đang nằm im lìm gần đó, Tô Cẩm Hiền, Tống Duật Phong và Sở Trường Hy đều bật đèn pha phía trước và sau xe của mình để thấp sáng xung quanh nên khi cả 5 người họ nhìn thấy phần đầu của chiếc xe ba Tần đang lái bị bẻ nát, ba Tần đầu đầy máu đang bất tỉnh nhưng vẫn cố nghiêng người ôm chặt mẹ Tuệ, mẹ Tuệ trên trán chảy một vết máu cũng hôn mê bất tỉnh, trên chiếc ghế bà ngồi máu tươi lênh láng.

Nhìn cảnh tượng khủng khiếp trước mắt Trác Đình và Đường Tâm choáng váng, những vệt nước mắt cùng nước mưa thay nhau tuôn xuống hai khuôn mặt trắng xác không còn một hột máu.

Đường Tâm và Trác Đình cắn chặt môi đến mức bật máu để lấy lại bình tĩnh rồi quệt nước mắt lao vào giúp Tô Cẩm Hiền, Tống Duật Phong cùng Sở Trường Hy đỡ ba Tần và mẹ Tuệ ra khỏi xe.

“Đường Tâm, em sơ cứu cho ba, mẹ để anh phụ trách!” – Tô Cẩm Hiền nhìn Đường Tâm nói to trong mưa.

Đường Tâm nắm chặt tay rồi lập tức đưa phải nhấn vào mạch trên cổ tay trái của ba Tần kiểm tra nhịp tim.

“Tim vẫn còn đập! – Sau đầu ba có một vết thương đang tuôn rất nhiều máu! Cho em mượn một chiếc áo somi ... nhanh lên! “ – Đường Tâm hét lớn

“Tổng Duật Phong cởi chiếc áo somi trắng đang mặc đưa đến cho Đường Tâm. Đường Tâm đỡ đầu ba Tần nằm trên cái áo để vết thương không bị sâu thêm, khi nhìn bàn tay của mình vừa đỡ dưới đầu ba Tần dính đầy máu, bàn tay của Đường Tâm khẽ run rẩy.

“Chết tiệt! ... Đình Đình, mẹ thương em nhất, em mau đến đây nắm tay mẹ rồi nói gì đó nhanh lên ... mạch bị mất rồi! “ – Tô Cẩm Hiền la lớn.

Trác Đình nghe như vậy vội vàng lao đến vừa nắm tay mẹ nước mắt trào:

“Mẹ hứa sinh cho con một đứa em trai đáng yêu mà! ... Con chưa thấy mặt em! ... Mẹ cố lên một chút nữa! ... Con và Đường Tâm không muốn lại làm trẻ mồ côi đầu ... em bé cũng chưa chào đời mà ... huhu ... huhu “ – Trác Đình vừa nói lớn vừa khóc, bàn tay đang nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của mẹ Tuệ cũng khẽ run theo tiếng khóc.

Trong lúc Trác Đình nắm tay mẹ Tuệ thì Tô Cẩm Hiền lấy hai bàn tay ấn vào phần ngực ngay tim của mẹ Tuệ thực hiện kích tim.

Đường Tâm cũng đưa tay quạt nước mắt, cô vừa giữ tay kiểm tra mạch của ba Tần vừa nói.

“Không ổn rồi! Duật Phong anh xé áo của ba ra giúp em, nhanh lên! “ – Giọng của Đường Tâm vì lo sợ mà lạc hẳn đi.

Tổng Duật Phong bước đến cởi nhanh áo của ba Tần ra thì thấy trước ngực ba Tần là một mảng máu thâm đen bầm tím. Đường Tâm vội đưa tay ấn nhẹ nhàng vào đó thì thấy ba Tần vì đau mà khẽ nhủm mày.

“Nắc nge... ngực tụ máu bầm... không thở được ... đúng rồi là tràn dịch màng phổi ... Anh có mang theo cây viết không? “ – Đường Tâm ngẩng đầu nhìn hai người đứng trước mặt mình hỏi

Sở Trường Hy vội đưa cây bút bi trên túi áo của mình cho Đường Tâm.

Đường Tâm lập tức dùng răng cắn phần đuôi bút tháo rời phần thân bút, bỏ ống mực chỉ giữ lại thân bút hình thoi hai đầu thông nhau rồi hít sâu một hơi, một tay cầm thân bút, một tay nắm chặt bàn tay đang cầm thân bút rồi ngồi thẳng lưng dùng sức cắn thân bút mạnh xuống đâm thật sâu vào lồng ngực của ba Tần, ba Tần rướn người khẽ kêu a một tiếng rồi ngất lịm, nhưng không còn những tiếng nắc nge nữa.

“... Phải lập tức đưa ba vào bệnh viện ... không kịp mất...! “ – Đường Tâm nhìn Tổng Duật Phong nói xong lập tức đứng dậy giúp anh và Sở Trường Hy đặt ba Tần nằm sau xe, Đường Tâm ngồi phía sau một tay đỡ đầu của ba Tần, một tay giữ cổ tay xem mạch. Tổng Duật Phong vội mở cửa ngòi vào ghé lái khởi động xe chạy đến bệnh viện trước.

“Trác Đình, em mau giúp anh đặt mẹ lên xe, mạch tim của mẹ rất yếu, em ngồi bên cạnh nắm tay và liên tục nói chuyện với mẹ cho anh. Trường Hy cậu giúp tôi chạy xe đưa mẹ vào bệnh viện, phải chạy thật nhanh! ... “ – Tô Cẩm Hiền cởi áo somi của mình ra chèn vào vị trí “của mình “ của mẹ Tuệ rồi bế mẹ Tuệ đặt lên xe, Trác Đình lập tức vào trong xe ngồi trước cho Tô Cẩm Hiền đặt mẹ Tuệ dựa người lên vai mình vừa khóc vừa lẩm nhẩm nói chuyện cùng mẹ:

“Con thích em trai... vì con đã có Đường Tâm rồi ... nhưng mẹ sinh em gái con cũng sẽ rất yêu thương em ... Con may đồ cho em nhiều lắm. ... có cả trai lẫn gái ... có phải mẹ giận con không công bằng khi chỉ may đồ cho em mà không may đồ cho mẹ không?... Con quên mất mấy cái nốt nhạc trên phím đàn piano rồi ... mẹ không thức dậy chỉ con con sẽ lại trở thành một Trác Đình mù nhạc cụ cho coi...Mẹ à, mẹ mạnh mẽ lên ... mẹ đừng bỏ tụi con ... mẹ bỏ con con sẽ lại biến thành một Trác Đình chanh chua, đánh đá, hư hỏng đó ...! “

Trác Đình không biết mẹ Tuệ có nghe được những lời cô nói hay không, cũng không nhớ mình đã nói những gì ... cô chỉ biết nếu mẹ Tuệ bỏ cô đi thật chắc cô cũng sẽ nổi điên lên rồi sau đó gục ngã mất ...

Có lẽ những lời khản khản tha thiết van xin của Trác Đình cùng những giọt nước mắt thay nhau tuôn rơi rồi chảy xuống rơi trên khuôn mặt trắng bệch của mẹ Tuệ đã giữ chân mẹ Tuệ ở lại cho đến khi Tô Cẩm Hiền bế bà ra khỏi xe, đặt bà lên chiếc giường cấp cứu đã được anh điện thoại báo nhân viên chuẩn bị sẵn rồi nhanh chóng đẩy mẹ vào phòng cấp cứu. Ca phẫu thuật cho mẹ Tuệ, Tô Cẩm Hiền đích thân tiến hành.

Đường Tâm và Tổng Duật Phong sau khi đưa ba Tần vào bệnh viện nhìn theo ba Tần được những y tá đẩy thẳng vào phòng phẫu thuật vừa xong cũng thấy Tô Cẩm Hiền cùng y tá đẩy mẹ Tuệ vào thẳng phòng cấp cứu.

Đường Tâm lao đến ôm chặt lấy Trác Đình bật khóc, Trác Đình cũng ôm chặt Đường Tâm rồi òa khóc thật to ... nỗi đau này chỉ có hai cô mới có cùng một cảm nhận, mới có thể hiểu rõ vì sao nó đau đớn đến như vậy... Trên hai chiếc đầm màu xanh coban của hai cô lúc này toàn là máu của hai người mà hai cô yêu thương quý trọng nhất khi sống ở thế giới này ... vậy mà ... vậy mà giờ đây hai người đó vẫn không biết sống chết như thế nào? ... Hai cô đã làm gì sai rồi sao? ... Tại sao ba Tần và mẹ Tuệ vẫn bị tai nạn xe một cách thảm khốc như vậy? ... Tại sao???

4 tiếng đồng hồ ngồi chờ trong phòng cấp cứu của bệnh viện đối với Trác Đình và Đường Tâm như thể mấy kiếp trôi qua. Đường Tâm ngồi bất động dựa đầu lên vai Trác Đình, Trác Đình vô lực mệt mỏi dựa vào vai Tổng Duật Phong. Sở Trường Hy cũng lặng lẽ ngồi bên cạnh Tổng Duật Phong. Bốn cặp mắt không ngừng chăm chú theo dõi chờ đợi hai cánh cửa phòng phẫu thuật kia mở ra.

Cuối cùng ánh đèn màu xanh lá cây báo hiệu cuộc phẫu thuật đã kết thúc đã hiện lên, Tô Cẩm Hiền từ trong phòng bước ra đưa mắt nhìn Đường Tâm và Trác Đình rồi chậm rãi lên tiếng:

"Ba Tần và mẹ Tuệ đã qua khỏi tình trạng nguy kịch! Anh cũng đã phẫu thuật để lấy em bé ra kịp thời ... nhưng tai nạn xe lần này đã làm tổn thương đến não bộ của cả ba và mẹ ... nên có lẽ ba mẹ sẽ hôn mê một thời gian khá lâu ... Em bé vì phải phẫu thuật ra đời sớm trước gần 2 tháng nên rất yếu ... còn có khả năng bị bệnh tim bẩm sinh ... Hai em nhất định phải mạnh mẽ lên, ba mẹ và em trai rất cần sự chăm sóc của hai em! "

Tô Cẩm Hiền vừa nói xong lập tức bước đến ôm chặt lấy Đường Tâm vô lực ngồi xuống đất ôm mặt khóc nức nở, Tống Duệ Phong ôm chặt lấy Trác Đình vì một mối cùng kiệt sức mà ngã quỵ vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thói Đời Đen Bạc

Ầm...ầm...ầm! ... Ngoài trời vẫn mưa rất to.

Trác Đình và Đường Tâm ngồi chụm hai đầu gối vào nhau khoanh tay ôm đầu gối rồi dựa lưng vào nhau im lặng nhìn những giọt nước mưa tạt vào tấm cửa kính.

"Đường Tâm ... mình sợ ... rất sợ! " – Trác Đình mấp máy môi khẽ nói.

"... Đừng sợ! ... Chỉ là một trận mưa bão thôi! ... " – Đường Tâm nghiêng đầu, đưa tay vuốt tóc Trác Đình nhẹ nhàng nói.

"... Bao giờ mới hết bão? ... " – Trác Đình thần thờ hỏi

"... Chắc sẽ nhanh thôi! ..." – Đường Tâm khẽ vỗ đầu Trác Đình rồi nói.

"... Mình hát cho cậu nghe nha! ... " – Đường Tâm dịu dàng nói tiếp.

"Uhm! " – Trác Đình nhẹ giọng đáp rồi cô đổi tư thế ngồi, dựa hẳn người lên lưng Đường Tâm, tựa đầu vào vai cô nghe Đường Tâm khẽ hát ...

Vẫn là bài hát mà Trác Đình hay dỗ dành cô nhưng lần này Đường Tâm lại phải dùng đến nó để vỗ về an ủi Trác Đình ... Đường Tâm hát không được vui tươi nghịch ngợm giống như mỗi lần Trác Đình hát dỗ cô nín khóc ... nhưng giọng hát của Đường Tâm lại nhẹ nhàng, sâu lắng hơn ... giống như một khúc hát ru ngủ ... có tác dụng an thần ... Đường Tâm hát để trấn an Trác Đình và để trấn an chính mình...

Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong cùng hai cô ở thêm một ngày trong bệnh viện theo dõi tình hình của ba Tần và mẹ Tuệ. Buổi tối ngày thứ 2 sau khi ông bà bị tai nạn hai anh mới chở hai cô từ bệnh viện trở về nhà và cũng không nở rời đi. Hai anh phải dùng mọi biện pháp từ đe dọa đến cưỡng ép mới bắt được Đường Tâm và Trác Đình đi tắm rửa thay đồ rồi leo lên giường nằm ngủ ... nhưng có vẻ như tối nay hai cô sẽ không thể nào chợp mắt được.

Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong mỗi người trên tay cầm hai ly sữa nóng đứng ở hai bên cánh cửa phòng im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện vừa rồi của hai cô rồi im lặng nghe Đường Tâm khẽ hát... Đường Tâm hát được một đoạn ... nhưng khúc sau hát lạc cả nhịp, giọng hát đứt quãng vì cố kiềm nén tiếng khóc còn Trác Đình không biết từ lúc nào nước mắt lại lặng lẽ chảy dài trên khuôn mặt. Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong đưa mắt nhìn nhau rồi quyết định bước vào phòng. Hai anh đặt hai ly sữa trên một chiếc bàn nhỏ bên cạnh đầu giường ngủ rồi leo lên giường kéo hai cô ngồi vào lòng của mình. Hai anh tựa lưng vào cửa sổ rồi để đầu của hai cô dựa vào lòng mình im lặng khẽ vuốt tóc của hai cô ... sau đó hai anh khẽ lâm thâm hát lại bài hát mà Đường Tâm vừa nãy đã ngừng lại giữa chừng...

Giọng hát của Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong rất ấm áp mang đến một sự bình yên cần thiết cho hai tâm hồn đang hoảng sợ cùng bất an ... Không biết hai anh hát đi hát lại bài hát đó bao nhiêu lần nhưng ... những tiếng khóc nức từ từ thay bằng những tiếng thút thít ... và sau cùng là tiếng thờ ình nhẹ của hai người con gái mà hai anh rất mực yêu thương.

Tống Duệ Phong và Tô Cẩm Hiền cúi đầu xuống nhìn gương mặt trắng xanh vì kiệt sức, hai quầng mắt sưng húp ửng đỏ cùng gương mặt lấm lem nước mắt mà yêu thương đặt lên trán hai cô một nụ hôn thật sâu.

Tô Cẩm Hiền chỉ mới khẽ cử động mà Đường Tâm như đang lo sợ điều gì đó, cô nhú mồm, hai cánh tay đang vòng qua người Tô Cẩm Hiền bắt giắc siết chặt hơn rồi rúc đầu sâu vào lòng anh. Tô Cẩm Hiền lắc đầu cười khổ rồi ngồi yên giữ tư thế mà Đường Tâm cảm thấy an tâm và thoải mái nhất, một tay khẽ vuốt tóc vỗ về, một tay nắm lấy bàn tay cô để cô yên tâm ngủ thật sâu.

Tống Duệ Phong vừa khẽ hôn lên trán Trác Đình xong, Trác Đình đang ngủ bỗng nhú mồm rồi theo thói quen cọ cọ cái mũi xinh xắn của mình lên ngực anh sau đó choàng hai tay ôm chặt lấy eo anh an ổn đi vào một giấc ngủ sâu. Tống Duệ Phong choàng cánh tay vỗ về lưng của Trác Đình, một tay nắm chặt tay cô để cho cô cảm thấy yên bình mà chìm vào giấc ngủ.

Tối hôm đó, bên ngoài trời vẫn mưa bão vẫn vũ nhưng bên trong một căn phòng cùng ánh đèn ngủ dịu dàng tỏa sáng có bốn người ngồi ngủ vô cùng yên bình.

Buổi sáng ngày thứ 3 từ sau khi ba Tần và mẹ Tuệ bị tai nạn, trời vẫn mưa không dứt.

Cộc ... cộc ... cộc! – Tiếng gõ cửa phòng vang lên đánh thức 4 người đang ngủ say thức dậy.

Cộc...cộc...cộc! – Tiếng gõ cửa một lần nữa vang lên.

Đường Tâm vội vàng bước xuống giường đi đến mở cửa.

“Tiểu thư, có hai vị Trình và Sở thiếu gia đến thăm ạ! ... Hai cô cũng xuống ăn một chút gì đó đi ạ! “ – Lý quản gia đau lòng nhìn khuôn mặt xanh xao của Đường Tâm lo lắng nói.

“Dạ! Cảm ơn đi ạ! Bọn con xuống ngay ạ! “ – Đường Tâm mỉm cười trấn an Lý quản gia.

Tổng Duật Phong và Tô Cẩm Hiền đi sang căn phòng bên cạnh, vốn là phòng ngủ của Đường Tâm nhưng cô không dùng đến vì thói quen ở chung phòng với Trác Đình, để vệ sinh cá nhân rồi đi xuống phòng khách.

Đường Tâm và Trác Đình cũng vội đánh răng rửa mặt, tắm rửa thay đồ sạch sẽ rồi đi xuống nhà tiếp khách.

Khi Đường Tâm và Trác Đình xuống dưới phòng khách thì đã nhìn thấy bữa ăn sáng đã được chuẩn bị sẵn cho mình. Trước bốn cặp mắt của mỹ nam chăm chú giám sát Trác Đình và Đường Tâm phải miễn cưỡng ăn cho bằng hết bữa sáng của mình. Hai cô vừa ăn xong thì Lý quản gia vào báo tin có Luật sư Thái và người nhà bên Liễu gia cũng là nhà ngoại của Trác Đình đến thăm.

Trác Đình và Đường Tâm ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau nhưng bốn người đàn ông đứng bên cạnh thì nghiêm mặt suy nghĩ.

“Chúng tôi vào trong thư phòng lánh mặt. Các em ở ngoài đây tiếp khách bình thường xem như không có bốn người chúng tôi ở đây! “ – Tô Cẩm Hiền nhìn Đường Tâm và Trác Đình lên tiếng nói, nói xong anh đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Đường Tâm tỏ ý trấn an.

Đường Tâm và Trác Đình thở mạnh một hơi rồi ngồi xuống ghế salon chờ họ vào nhà.

Vừa thấy nhóm người kia xuất hiện hai cô vội vàng đứng dậy cúi đầu chào:

“Chúng cháu chào các bác, các bác mới đến ạ! “

“Ôi chào! Không cần khách sáo như vậy đâu, chúng ta là người một nhà mà! “ – Lưu Như Thúy là phu nhân của Liễu Tuấn Phi là em ruột của người mẹ quá cố của Trác Đình cũng là một cô đồng trong công ty của ba Tần tươi cười đón đã lên tiếng.

“Chúng ta được biết ba cháu bị tai nạn khả năng sẽ hôn mê một thời gian dài nên hôm nay chúng ta vội đến gặp cháu bàn về chuyện cổ phiếu của Tập Đoàn Trác Thị. “ – Liễu Tuấn Thanh đan hai bàn tay vào nhau đưa mắt nhìn Trác Đình chậm rãi lên tiếng nói.

“Rầm! “ – Trong đầu của Trác Đình và Đường Tâm lại vang lên một tiếng sét đánh! ... Ông trời ơi! ... Cái ngày mà bọn cô không muốn đến nhất cuối cùng cũng đến rồi sao??? ... Ba Tần chỉ vừa bị tai nạn 3 ngày thôi mà ... Ba cũng đã chết đâu mà bọn họ tính chuyện xấu xé Trác Thị rồi!?

Trác Đình cắn chặt môi, đưa cặp mắt to đen láy nghiêm nghị nhìn Liễu Tuấn Thanh lên tiếng hỏi:

“Ý của bác là như thế nào? ... Mong bác nói rõ! “

“Haizz! Chúng ta biết trong giai đoạn khó khăn này mà hỏi vấn đề nhạy cảm này thì thật thiếu tế nhị ... nhưng chúng ta đại diện cho cổ đông của Tập Đoàn đến đây với mục đích muốn luật sư Thái công bố số phần trăm cổ phần mà cháu được thừa kế để về bàn bạc lại với hội đồng cổ đông xem chúng ta có nên tiếp tục đổ tiền đầu tư vào Trác Thị hay không? “ – vị phu nhân họ Lưu mỉm cười nói.

“Luật sư Thái, ông hãy đọc di chúc của Chủ tịch Trác và của bà Triệu Gia Tuệ đi! “ – Liễu Tuấn Thanh đưa mắt ra hiệu với Lưu Như Thúy rồi lên tiếng ra lệnh cho luật sư Thái.

“... Xin lỗi Trác tiểu thư! ... Tôi xin được công bố nội dung di chúc của ông Trác Tần và bà Triệu Gia Tuệ ... Theo như những điều đã được viết trong di chúc, tổng giá trị cổ phiếu của Tập Đoàn Trác Thị mà ông Trác Tần và Triệu Gia Tuệ hiện đang nắm giữ là 70% tổng số cổ phiếu, theo như nguyện vọng của cả hai ông bà, con gái ruột Trác Đình sẽ được thừa kế 40% và cô Đường Tâm sở hữu 30% còn lại, căn biệt thự này ông bà để cho cả hai cô đồng thừa hưởng ...”

Trác Đình và Đường Tâm nghe luật sư Thái công bố di chúc mà những giọt nước mắt lại tiếp tục trào ra... Hai cô không hề vui mừng khi được hưởng gia sản của ba mẹ... nhưng tình thương của ba mẹ dành cho hai cô mới chính là điều làm hai cô cảm động ...

“Cô Đường Tâm, xin chúc mừng cô! ... Một đứa con nuôi như cô mà được thừa kế gia sản gần bằng con ruột ... Chủ tịch Trác quả nhiên rất công bằng ạ! “ – Lưu Như Thúy cười khẩy lên tiếng nói.

“Trác Đình, ta là cậu ruột của con, là anh của người mẹ quá cố của con, còn Như Thúy là mẹ của con ... theo như chúng ta thấy tình hình này con nắm giữ chỉ có 40% cổ phiếu cũng không ngồi lên được chiếc ghế chủ tịch... để Trác Thị không bị rơi vào tay người ngoài cậu sẽ gom 10% số cổ phiếu của cậu gộp vào số cổ phiếu của con, Như Thúy cũng là người nhà của chúng ta nên ta nghĩ bà ấy sẽ bỏ phiếu ủng hộ chúng ta tiếp tục duy trì quyền quản lý

Trác Thị ... chỉ sợ con còn trẻ tuổi, lại không có kinh nghiệm trên thương trường nên tạm thời ta sẽ đứng ra thay con chịu trách nhiệm điều hành Trác Thị vượt qua con khó khăn trước mắt ... Con thấy như thế nào? “

“ ... Nếu con không đồng ý với đề nghị của cậu thì sao? ... Chuyện gì sẽ xảy ra? ... Cậu sẽ nói với con rằng cậu và cả vị Lưu phu nhân sẽ rút vốn không đầu tư vào Trác Thị nữa đúng không? ... “ – Trác Đình cười khẩy khoanh tay trước ngực lạnh giọng nói.

“ ... Con cũng xin nói cho cậu, Lưu phu nhân và luật sư Thái biết rằng: ... ba mẹ của con còn chưa chết ... chiếc ghế chủ tịch của Trác Thị tuyệt đối sẽ không có bất cứ người nào được ngồi vào ... Cậu muốn rút vốn con sẵn sàng vay tiền ngân hàng để trả lại cậu ... nhưng mong cậu nhớ rằng 10% cổ phiếu của cậu cùng 10% cổ phiếu của Lưu phu nhân ở đâu mà có ... nếu con nhớ không lầm thì đó là số cổ phiếu của người mẹ quá cố của con ... “ – Trác Đình giọng nói sắc như dao nói rõ ràng từng chữ.

“ ... Nếu cậu muốn tổ chức cuộc họp hội đồng quản trị để bỏ phiếu chọn ra người điều hành mới thì thông báo cho con và Đường Tâm biết sớm ... bọn con rất bận, không có nhiều thời gian để ngồi bàn chuyện phiếm! ... Chào cậu! “ – Trác Đình nói xong lập tức khẽ lay cánh tay của Đường Tâm rồi cả hai cô cùng đứng dậy, cúi đầu chào ra hiệu tiễn khách.

“ Trác Đình ... Ta thật không ngờ con là đứa quên cội quên nguồn ... mẹ của con mất rồi con liền xem chúng ta là người dung ... Hèn chi con mới có thể nhận một con đàn bà đề tiện như Triệu Gia Tuệ làm mẹ! ... “ – Lưu Như Thúy cười khẩy lên tiếng mỉa mai.

“ Bốp! “ – Trác Đình bước đến vung tay tát một cái tát vào mặt Lưu Như Thúy rồi nghiêm mặt cứng rắn nói rõ từng chữ.

“ ... Lưu phu nhân ... Tôi họ Trác, không phải họ Liễu ... mẹ của tôi mất rồi, mong bà để cho mẹ của tôi yên nghỉ, đừng kêu gào đến bà ấy làm gì ... Còn cái tát này là để nhắc nhở bà, bà đang đứng trong ngôi biệt thự của Trác gia chúng tôi, Triệu Gia Tuệ là vợ của ba tôi, là mẹ của chúng tôi ... bà sĩ nhục mẹ tôi trong nhà chúng tôi thì cái tát này bà đáng được nhận! “

“ Lý quản gia, tiễn khách! “ – Trác Đình lên tiếng gọi.

“ Dạ, tiểu thư! “ – Lý quản gia bước vào nhà nhìn Trác Đình rồi cúi đầu đáp. Nói xong bà nhìn sang nhóm 3 người đang đứng nhẹ giọng nói:

“ Xin mời các vị đi theo lối này! “

Liễu Tuấn Thanh, Lưu Như Thúy cùng Thái Chương đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức xoay người cất bước ra về.

Nhìn đám người kia đi khá xa, Trác Đình lúc này mới run rẩy lên tiếng:

“ Khốn kiếp! ... Người nhà sao? ... Có người nhà giống như họ mình thả làm trẻ mồ côi! ... Ba mẹ chưa chết mà dám gọi luật sư công bố di chúc rồi tính đến việc xâu xé Trác Thị sao??? ... Có chết mình cũng không để việc đó xảy ra đâu! “

“ ... Cậu bình tĩnh lại đi ... Mình và cậu cũng chỉ nắm trong tay 70% thôi, còn 30% số cổ phiếu còn lại chưa chắc đã nằm trong tay đám người đó ... 30% cũng không phải là con số nhỏ vì tổng giá trị cổ phiếu của Trác Thị rất lớn, mất 30% này để giữ giá trị cổ phiếu của Trác Thị trên sàn giao dịch quả thật là chuyện rất nan giải đó ... Mình và cậu lại không thể xoay được số tiền rất lớn để trả cho họ ... Để giữ Trác Thị mình và cậu tuyệt đối không thể đem số cổ phiếu của ba mẹ ra bán ... nhưng nếu họ cố tình gây sức ép bằng cách tung số cổ phiếu của họ ra bán thì sao? ... Mình và cậu chưa có đối sách cho tình huống này nha ... “ – Đường Tâm thở dài, nhíu mày suy nghĩ rồi nói.

“ ... Nãy giờ cậu ngồi bất động vì lo lắng chuyện “thâu tóm Trác Thị “ kia sao? “ – Trác Đình nghiêng đầu nhìn Đường Tâm nheo mắt hỏi.

“ Uhm! “ – Đường Tâm gật đầu đáp.

Lúc này bốn người Tô Cần Hiên, Tống Duệ Phong, Trình Hạo Thiên cùng Sở Trường Hy đẩy cửa phòng sách bước ra, bốn người ngồi lên ghế salon im lặng suy nghĩ một lúc, Tống Duệ Phong nhìn Trác Đình lên tiếng hỏi:

“ Đình Đình, hai tuần nữa sẽ diễn ra buổi ra mắt sản phẩm mới của Trác Thị đúng không? “

“ Dạ! “

“ Em chuẩn bị đến đâu rồi? “ – Tống Duệ Phong hỏi tiếp.

“ Cũng đã gần hoàn thiện rồi ... nhưng nãy hôm nay em bận chăm sóc cho ba mẹ nên không có thời gian đến địa điểm tổ chức kiểm tra và theo dõi công tác chuẩn bị.”

“ Trác Đình, em cứ cố gắng làm thật tốt nhiệm vụ của em lần này, vấn đề cổ phiếu của Trác Thị để chúng tôi giúp em lo liệu! “ – Tống Duệ Phong ôn hòa lên tiếng.

“ Em sẽ giao 40% số cổ phiếu của mình cho anh, anh giúp em giữ Trác Thị được không? “ – Trác Đình dùng hai bàn tay nắm chặt bàn tay của Tống Duệ Phong nhẹ giọng năn nỉ.

“ Em sẽ giao 30% của mình cho anh! “ – Đường Tâm nhìn Tô Cần Hiên nghiêm túc nói.

“ Không được! “ – Tô Cần Hiên và Tống Duệ Phong nhìn hai cô mỉm cười lắc đầu rồi đồng thanh lên tiếng.

“... Sao vậy? ...” – Trác Đình và Đường Tâm ngạc nhiên hỏi lại.

“... Vì hai người bọn anh là vị hôn phu của hai em ... Nếu có người đã dòm ngó Trác Thị từ trước chắc chắn họ sẽ để ý đến bọn anh ... nên bọn anh chỉ có thể làm công tác chuẩn bị tiền và thu thập thông tin thôi! ... Nếu muốn giao số cổ phiếu kia thì hai em tốt nhất nên giao cho hai người mà không ai ngờ tới thì mới tạo được “bất ngờ” cho đám người đó! “ – Tống Duật Phong mỉm cười xoa đầu Trác Đình rồi híp mắt nói.

“... Ở đây đã có sẵn hai người sẵn lòng nhảy vào cuộc giúp hai em rồi! ...” – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nhìn Đường Tâm nói.

Nghe Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong nói, Trác Đình và Đường Tâm ngạc nhiên quay sang nhìn hai người đàn ông đẹp trai lịch thiệp ngồi im lặng từ nãy đến giờ chỉ lắng nghe mà không nói tiếng nào là Trình Hạo Thiên và Sở Trường Hy.

Trình Hạo Thiên mỉm cười nhìn Đường Tâm chậm rãi lên tiếng:

“Em đã cứu mẹ tôi một mạng, tôi sẽ giúp em trong cuộc chiến bảo vệ Trác Thị lần này ... Tôi không nghĩ là mình có thể giúp em làm một việc gì đó sớm như vậy! “

“Cảm ơn anh! “ – Đường Tâm đứng dậy bước đến ôm chặt Trình Hạo Thiên cảm động nói trong nước mắt.

“... Ba mẹ em bị tai nạn trong lãnh địa của gia tộc nhà tôi, đương nhiên tôi sẽ không ngồi yên để Trác Thị bị người khác nhảy vào xâu xé được ... Vậy nên cứ làm như những lời em vừa nói với đám người kia: chiếc ghế chủ tịch Trác Thị sẽ không để kẻ khác ngồi vào! “ – Sở Trường Hy mỉm cười nhìn Trác Đình chậm rãi nói.

“Cảm ơn anh ... Cảm ơn anh rất nhiều! “ – Trác Đình cũng bước đến ôm chặt Sở Trường Hy bày tỏ sự cảm kích, giọng nói khẽ run run vì cảm động.

Có bốn người các anh giúp sức ... hai cô có thể giữ được Trác Thị đúng không???

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Đối Đầu

Biệt thự Đường Gia,

Đường Bảo Nhi vui vẻ bước nhanh vào phòng khách, khi nhìn thấy người đàn ông khuôn mặt tuấn mỹ, mái tóc xoăn màu hạt dẻ cùng cặp môi mỏng quyến rũ mặc Âu phục màu xám tro đang ngồi bất chéo chân đang chăm chú nhìn vào màn hình Macbook màu đen trên tay liền nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, cúi thấp người rồi choàng hai cánh tay trắng trẻo nện màng qua cổ anh ta sau đó nũng nịu lên tiếng:

“Sao mấy ngày nay anh không đến thăm em? “

“Anh đang có một dự án rất quan trọng nên mấy ngày nay phải lên kế hoạch thực hiện nên khá bận. ... Hôm nay anh có một bất ngờ thú vị dành tặng cho vị hôn thê của anh đây! “ – Kỷ Đăng nắm lấy bàn tay thon dài xinh đẹp của Đường Bảo Nhi âu yếm vuốt ve rồi mỉm cười cung chiêu lên tiếng. Nói xong anh ta với tay lấy chiếc cặp da rắn để dưới chân mình mở ra rồi đưa cho Đường Bảo Nhi một hộp quà được làm thủ công vô cùng tinh xảo.

Đường Bảo Nhi khẽ chớp cặp mắt bồ câu to tròn của mình rồi mỉm cười mở hộp quà Kỷ Đăng vừa đưa. Khi vừa nhìn thấy bộ trang sức hình vương miện nạm kim cương cùng những viên đá màu tím với nhiều mức độ đậm nhạt khác nhau vô cùng tuyệt mỹ, cô ta mở to mắt vì kinh ngạc lẫn sung sướng, hai cánh tay thon dài một lần nữa siết chặt quanh cổ của Kỷ Đăng.

“Honey! ... Cảm ơn anh! ... Em rất thích món quà này! “

“Đây là bộ trang sức chủ đạo mà Tập Đoàn Trác Thị sẽ trình diễn trong chương trình giới thiệu bộ sưu tập của năm nay! ... Anh nghĩ em sẽ thích món quà cầu hôn của anh! “ – Kỷ Đăng vòng tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của Đường Bảo Nhi mỉm cười nói.

“... Em rất thích! ... Em sẽ càng thích hơn nếu Trác Thị đổi chủ! ...” – Đường Bảo Nhi nở nụ cười ngọt ngào rồi đặt một nụ hôn vào má của Kỷ Đăng nũng nịu nói.

“... Haha! ... Em cứ chuẩn bị làm chủ nhân mới của Trác Thị ... à không phải sửa lại thành Kỷ Thị đi ... anh đã lên kế hoạch cụ thể rồi! ... Ngày tàn của Trác Thị sẽ nhanh đến thôi! “

“... Thật sao? ... Honey, anh tài giỏi quá! ... Em rất tự hào khi có một vị hôn phu như anh! “ – Đường Bảo Nhi đổi tư thế ngồi hẳn lên đùi của Kỷ Đăng rồi vòng tay choàng qua cổ của anh ta, đưa sát bộ ngực căng tròn của mình vào cặp môi mỏng quyến rũ kia ra sức mị hoặc mời gọi.

Kỷ Đăng mỉm cười, đưa tay nói lỏng caravat rồi đứng dậy bế Đường Bảo Nhi lên, rồi bước lên cầu thang đi về hướng căn phòng màu trắng quen thuộc

...

Sân bay Quốc Tế thành phố Mavour, nước Pháp!

“Tracy! ... Cậu kéo mình về nước sớm như vậy làm gì? “ – Diệp Hân nhún mày khó chịu nhìn con bạn thân của mình bực mình lên tiếng hỏi.

“Diệp đại tiểu thư ... học xong lâu như vậy, cậu ăn chơi cũng đủ rồi ... chúng ta phải về nhà trình diện phụ huynh đó! “ – Lâm Doanh mỉm cười nháy mắt đáp lời.

“... Cậu không nói rõ lý do thì tự về một mình luôn đi! ... “ – Diệp Hân khoanh tay lườm con bạn của mình rồi lên tiếng nói, giọng điệu cương quyết.

“Jessi, mấy ngày nay cậu không đọc báo sao? ... Kỳ phỏng vấn thử của mình và cậu 3 ngày nữa sẽ tổ chức chương trình ra mắt bộ sưu tập mới đó! ... Mình nghĩ tại mình nên tham gia góp vui đúng không? “ ... Lâm Doanh chớp chớp mắt mi dầy cong vút của mình, mỉm cười tinh quái nói tiếp.

“... Trác Đình sau khi về nước đã xin vào làm việc cho công ty nào vậy? “ – Diệp Hân ngạc nhiên nhìn Lâm Doanh rồi lên tiếng hỏi.

“... Cậu ấy làm việc cho công ty của ba mình, Tập Đoàn Trác Thị! ... Gần đây báo chí đưa tin ba và mẹ của cậu ấy bị tai nạn đang trong tình trạng hôn mê ... Chương trình ra mắt bộ sưu tập lần này mang tính sống còn của Trác Thị nên mình và cậu nhất định phải trở về tham dự! “

“... Uhm, mình cũng muốn xem thử Trác Đình thể hiện tài năng và bản lĩnh của mình như thế nào? ... Chương trình ra mắt sản phẩm mới này rất đáng mong đợi nha! “ – Diệp Hân nghe Lâm Doanh nói xong cũng gật gù tán thành.

Hai cô gái xinh đẹp cùng đáng người đạt tiêu chuẩn siêu mẫu, phong cách thời trang cực kỳ sành điệu vừa đi vào cửa check in vừa to nhỏ chuyện trò.

3 ngày sau:

Từ sáng sớm, Trác Đình đã có mặt tại sảnh VIP của Trung Tâm Hội Nghị Green Feel để kiểm tra công tác chuẩn bị sân khấu, trang phục cùng phân công nhân viên trong công tác tiếp đón khách và tập dợt chương trình lần cuối.

Sau khi buổi tổng dợt kết thúc, Trác Đình lái xe đến bệnh viện thăm ba mẹ và em trai. Những ngày gần đây, mặc dù công việc vô cùng bận rộn nhưng khi xong việc thay vì về nhà, Trác Đình và Đường Tâm lại vào bệnh viện chăm sóc, nói chuyện với ba mẹ sau đó hai cô sẽ kéo nhau đi đến phòng chăm sóc trẻ sơ sinh thăm em trai Trác Việt của mình. Có những đêm vì sợ không khí tĩnh mịch buồn tẻ trong nhà, Trác Đình và Đường Tâm chọn cách ngủ lại trong phòng bệnh cùng ba mẹ. Hai cô vẫn giữ thói quen kể lại mọi chuyện trong ngày cho ba Tần và mẹ Tuệ nghe giống như những ngày trước. Cảm giác ba Tần và mẹ Tuệ nằm im, nhịp thở nhẹ nhẹ, lắng nghe hai cô kể lể chuyện trò với hai cô mà nói vẫn còn tốt hơn gấp cả nghìn lần cảm giác hoảng sợ khi nhìn thấy ba mẹ trong buổi tối kinh hoàng ngày đó... Ít ra khi nhìn ba mẹ ngủ say như bây giờ hai cô vẫn còn có một tia hy vọng một ngày nào đó ba mẹ sẽ thức dậy.

Trác Đình nhẹ nhàng mở cửa, bước vào phòng. Cô kéo chiếc ghế nhỏ ngồi chính giữa bên cạnh hai chiếc giường ba Tần và mẹ Tuệ đang nằm, hai bàn tay của cô nắm lấy bàn tay của ba Tần và mẹ Tuệ âu yếm vuốt ve một lúc thật lâu mới lên tiếng nhỏ nhẹ tâm sự cùng ông bà:

“Ba, mẹ ... tối nay sẽ diễn ra chương trình ra mắt bộ sưu tập mới của công ty nhà chúng ta ... con mới đi tổng duyệt chương trình lần cuối về ... mọi việc đến lúc này đều thuận lợi ... Ba, mẹ ... ba mẹ đừng ngủ nữa, ba mẹ thức dậy rồi cả nhà mình sẽ đến tham dự chương trình được không? ... Ba ngủ như vậy không ai đứng ra nhận phần phát biểu trước quan khách đâu ... con run lắm ... sẽ không làm tốt giống như ba đâu ... Con nhớ ba lắm! ... Mẹ à ... mẹ cũng đừng ngủ nữa ... mẹ thức dậy đi ... mẹ và hai đứa con sẽ mặc đồ thật đẹp rồi chúng ta sẽ đến tham dự buổi trình diễn được không? “

Trác Đình nói đến đây những giọt nước mắt đã tuôn rơi ướt cả khuôn mặt, giọng nói cũng nghẹn ngào:

“... Chương trình lần này cũng là buổi trình diễn bộ sưu tập trang phục đầu tiên kể từ khi ra trường của con đó ... con rất muốn nhìn thấy ba mẹ ngồi trên hàng ghế danh dự mà tự hào nhìn con thể hiện năng lực của mình ... ba mẹ đừng tham ngủ như vậy nữa! ... Ba mẹ thức dậy đi ... thức dậy đi! ... Huhu ... Huhu ... “

Trác Đình vẫn nắm tay ba Tần và mẹ Tuệ áp vào hai má của mình, nói xong cô lại òa khóc nức nở đến mức Tổng Duật Phong đứng sau lưng cô từ rất lâu mà cô cũng không hay biết. Tổng Duật Phong nhẹ nhàng bước lên, đỡ đầu Trác Đình dựa vào người mình, đứng yên lặng vuốt tóc cô dịu dàng an ủi.

Đường Tâm và Tổng Duật Phong đứng bên ngoài cửa phòng bệnh từ lúc Trác Đình vừa bước vào phòng, những lời tâm sự của cô với ba Tần và mẹ Tuệ hai người họ đều nghe được, Đường Tâm gạt đầu ra hiệu cho Tổng Duật Phong bước vào trong đồ dành Đình Đình còn mình đứng dựa lưng vào tường lặng lẽ khóc.

Chương trình ra mắt bộ sưu tập trang sức mới của Tập Đoàn Trác Thị là một trong những chương trình thu hút rất nhiều sự quan tâm của giới quý tộc hàng năm, vì Trác Thị dưới sự lãnh đạo của Trác Tần đã tạo dựng được uy tín cũng như chất lượng của sản phẩm và thương hiệu nên chương trình ra mắt bộ sưu tập lần này cũng không ngoại lệ.

Từ lúc 5h chiều, cánh phóng viên nhà báo đã có mặt tại Trung Tâm Green Feel để chuẩn bị tác nghiệp. Trác Đình và Đường Tâm cùng toàn bộ ekip dàn dựng chương trình cũng đã có mặt từ rất sớm để làm công tác tổ chức và đón khách.

“Giám đốc Trác, chúng ta không liên hệ được với nhóm người mẫu nữ đảm nhận phần trình diễn chính ... hôm qua các cô ấy vẫn đến tập chương trình nghiêm túc nhưng bây giờ lại không liên lạc được... chúng ta chỉ còn hơn 3 tiếng nữa là bắt đầu chương trình rồi! “ – trợ lý Lưu lo lắng tiến đến thông báo với Trác Đình.

Trác Đình hôm nay mặc chiếc đầm dạ hội màu xanh mint đơn giản, cô đang đứng trò chuyện cùng một số ký giả, khi nghe trợ lý Lưu nói nhỏ vào tai, cô mỉm cười lịch sự xin phép ký giả rồi xoay người bước vào trong hậu trường. Vào đến nơi Trác Đình nhìn thấy Đường Tâm cũng đang đứng nói chuyện với nhân viên tổ trang phục, khuôn mặt của cô hiện lên sự tức giận và khó chịu, Trác Đình vội vàng chạy đến bên cạnh Đường Tâm xem đã xảy ra chuyện gì:

“Anh nói như vậy mà nghe được sao? ... Chiếc đầm này không thể bị rách trước khi được chuyển đến đây được??? ... Đây là vết cắt chứ không phải là vết rách xảy ra do va quệt!!! “ – Đường Tâm lớn tiếng tranh cãi với tổ trưởng Trương Minh là tổ trưởng tổ trang phục.

“... Đường tiểu thư, cô không phải là người trong nghề làm sao cô khẳng định được chiếc đầm này bị cắt??? ... Nói tóm lại chiếc đầm này hôm nay không sử dụng được, phải đổi cái khác! “ – Trương Minh nói xong liền nghênh mặt đi thẳng.

“... Anh đứng lại cho tôi! ... “ – Trác Đình tức giận lớn tiếng nói. Nói xong cô đi đến cầm lấy chiếc đầm màu xám khói dính những bông hoa nhỏ màu trắng và hồng dâu trên tay Đường Tâm rồi bước nhanh tiến đến trước mặt nhìn thẳng vào mặt Trương Minh gần từng chữ.

“Chiếc đầm này do chính tay tôi may cũng chính tay tôi mang đến đây, nó không thể vô duyên vô cớ bị cắt thành như vậy được. 30 phút trước nó vẫn còn nguyên vẹn! “

“... Tôi không chịu trách nhiệm với cái đầm này, ở đây đông người như vậy, giám đốc Trác không thể quy trách nhiệm cho tôi được! ... Thay vì đứng đây điều tra tội phạm tôi nghĩ cô nên tìm một chiếc đầm mới thì tốt hơn! ... Còn nữa ... tôi không thích làm việc ở Trác Thị nữa nên tôi lập tức xin nghỉ việc! ... Chào cô! ... “ – Trương Minh khinh khỉnh nhìn Trác Đình nói xong liền cười khẩy rồi cho tay vào túi quần bước đi thẳng.

“Khốn nạn! “ – Trác Đình và Đường Tâm đồng thanh mắng.

“... Giám đốc Trác! ... Chúng ta phải tìm người thay thế nhóm người mẫu nữ kia gấp ... không còn nhiều thời gian đâu ạ! “ – Trợ lý Lưu bước đến nhìn Trác Đình lo lắng nói.

“... Chúng ta thiếu mấy người! “ – Trác Đình đưa tay xoa trán mặt mọi hỏi.

“Dạ, 4 người ạ! “ – Trợ lý Lưu e ngại nói tiếp.

“... 4 cô người mẫu này đảm nhận phần trình bày trang phục và ca khúc nên chúng ta rất khó tìm người thay thế ạ ... 4 người họ vừa là ca sĩ vừa là người mẫu nên khi ký hợp đồng chúng ta phải trả giá rất cao ạ ... mấy năm trước khi làm việc với chúng ta họ rất uy tín và chuyên nghiệp nhưng không hiểu sao hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy ạ ...”

“... Anh gọi cho công ty của bốn người họ làm việc, bắt họ điều 4 người khác đến cho chúng ta gấp, phần trình bày ca khúc có thể lược bỏ ... sử dụng ca khúc chính luôn cũng được! ... Anh liên hệ gấp rồi báo cho tôi biết kết quả.”

“Vâng ạ, tôi làm ngay! “ – Lưu Hà nói xong lập tức xoay người rồi đi làm nhiệm vụ.

Trác Đình lấy tay xoa thái dương của mình, mặt mày cùng bất lực ngồi bệt xuống đất thở mạnh một hơi. Đường Tâm cũng ngồi xuống bên cạnh Trác Đình khẽ vỗ lưng động viên con bạn chí cốt của mình.

“... Minh và cậu nhất định phải tiến về phía trước! ... Không được bỏ cuộc! ... Chúng ta không thể để Trác Thị xảy ra chuyện được! “ – Đường Tâm nhìn Trác Đình kiên định nói.

“... Minh sẽ không chịu thua đâu! ... Minh phải bảo vệ Trác Thị! “

Nói xong Trác Đình lập tức đứng dậy, cô đi đến những chiếc sào treo trang phục tìm kiếm những chiếc khăn choàng bằng lụa còn Đường Tâm vội chạy ra xe mang hộp đồ đựng dụng cụ thiết kế của Trác Đình mang vào. Trác Đình và Đường Tâm ngồi trong hậu trường vừa giám sát công việc vừa sửa lại chiếc đầm bị hủy hoại.

Đứng ở một góc hậu trường lặng lẽ theo dõi diễn biến từ đầu đến cuối là hai cô gái đeo kính đen, mặc hai chiếc đầm ôm sát cơ thể một đỏ một đen, chân mang giày boot cao đến cổ chân, khuôn mặt xinh đẹp cùng hai đôi môi đỏ tươi quyến rũ. Hai cô đưa mắt nhìn nhau sau đó cô gái mặc chiếc đầm màu đỏ mở chiếc túi xách tay của mình lấy điện thoại ra gọi:

“Quản gia Mạc, chú cho người mang đến Green Feel cho cháu ba chiếc đầm dạ hội cháu để trong phòng. Cảm ơn chú! “

“Jessi, cậu quyết định đứng về phe kỳ phùng địch thủ của cậu à? “ – Lâm Doanh mỉm cười rồi nháy mắt nhìn Diệp Hân nửa đùa nửa thật lên tiếng.

“...Không phải chỉ có một mình mình muốn giúp họ đâu nha! Mình muốn làm bạn với họ hơn là làm kỳ phùng địch thủ! Tracy, cậu rảnh rồi không có gì làm thì đến đăng ký làm người mẫu thể thao đi! “ – Diệp Hân nháy mắt tinh nghịch nhìn Lâm Doanh mỉm cười đùa nghịch.

“... Số mình khổ thật a ... vác xác đến đây để làm thế thân haizzz!!” – Lâm Doanh lắc đầu than thở xong cũng vội vàng chạy đi tìm trợ lý Lưu nói chuyện.

Diệp Hân đứng khoanh tay dựa lưng vào tường mỉm cười chăm chú quan sát hai người Trác Đình và Đường Tâm đang tỉ mỉ sửa chữa chiếc đầm xinh đẹp.

Sau khi nói chuyện với trợ lý Lưu, Lâm Doanh kéo tay Diệp Hân bước đến đứng trước mặt Trác Đình và Đường Tâm tinh nghịch lên tiếng:

“Giám đốc Trác, chúng tôi nghe nói cô đang thiếu người mẫu cho chương trình nên đến gặp cô tự tiến cử!”

Trác Đình và Đường Tâm đang chú tâm làm việc, nên khi nghe giọng nói dễ thương vang lên hai cô mới ngẩng đầu nhìn xem cô gái vừa lên tiếng là ai, khi nhìn thấy Diệp Hân và Lâm Doanh đứng trước mặt mình, Trác Đình vội vàng đứng dậy vui mừng ôm chặt lấy hai người bạn của mình.

“Jessi, Tracy ... là hai cậu sao? ... Hai cậu về nước khi nào vậy?”

“Tụi mình về hôm qua!” – Diệp Hân mỉm cười đáp lời.

“... Đối thủ của mình tổ chức show trình diễn bọn mình nhất định phải đến xem chứ!” – Lâm Doanh nháy mắt tinh nghịch lên tiếng.

“... Xem ra lần này cậu phải nhờ đến bọn mình rồi! ...” – Diệp Hân nửa đùa nửa thật tùm tùm cười nói.

“... Các cậu ... các cậu đồng ý giúp mình đúng không?” – Trác Đình nhìn Diệp Hân và Lâm Doanh cảm động hỏi.

“... Uhm, xem ra cậu gây thù chuốc oán với không ít người đâu! ...” – Lâm Doanh bừa bãi nói.

“... Bọn mình muốn danh chính ngôn thuận tuyên bố cho mọi người biết chúng ta là bạn chứ không phải là kỳ phùng địch thủ chuyên đi ganh đua thành tích với nhau như lời đồn!” – Diệp Hân mỉm cười thêm vào.

“... Cảm ơn các cậu!” – Trác Đình mỉm cười cảm động ôm thật chặt Diệp Hân và Lâm Doanh.

“... Đây là Đường Tâm, là chị em tốt của mình.” – Trác Đình giới thiệu Đường Tâm với Diệp Hân và Lâm Doanh.

“... Tụi mình biết ... tụi mình thường thấy cậu đi chung với Hilary ... Minh là Lâm Doanh, học chung trường nhưng không chung ngành với Hilary vì mình chuyên về thiết kế trang sức! Rất vui được gặp cậu!” – Lâm Doanh thân thiện nhìn Đường Tâm, cô cười thật tươi rồi nói.

“Minh là Diệp Hân, học chung trường chung ngành chung lớp với Hilary, là đối thủ không đội trời chung trong tin đồn của cậu ấy! Rất vui được gặp cậu!” – Diệp Hân mỉm cười nháy mắt nhìn Đường Tâm tự giới thiệu.

“Ồ, hóa ra hai cậu là hai đóa hoa anh đào và mộc lan nổi tiếng khắp trường của Đình Đình sao??? ... Minh nghe Đình Đình nhắc đến hai cậu rất nhiều ... nhưng mãi đến giờ mới được gặp! Minh cũng rất vui khi có thêm hai người bạn như hai cậu!” – Đường Tâm vui vẻ nói.

“... Theo mình thấy với tình hình này cậu chắc chắn sẽ không tìm được người mẫu thay thế đâu, chúng ta nên ngồi bàn bạc lại kế hoạch một chút!” – Diệp Hân nhìn Trác Đình thẳng thắn lên tiếng.

Bốn cô gái vừa chuẩn bị công việc vừa trao đổi thảo luận với nhau, nhờ có thêm Diệp Hân và Lâm Doanh mà áp lực đè nặng trên vai Trác Đình được giảm tải một cách đáng kể.

Khi bốn cô gái sắp xếp chương trình và trang phục cho người mẫu ổn thỏa thì cũng vừa đến giờ đón tiếp quan khách. Những gia tộc danh tiếng trong giới thượng lưu lần lượt tiến vào hàng ghế khán giả... Khi gặp Trác Đình những người bạn làm ăn thân thiết với ba Tần đều an ủi động viên Trác Đình còn những kẻ thù trên thương trường chỉ cười khẩy lướt qua tiến vào chỗ ngồi.

Trong ánh đèn Flash thi nhau chớp liên tục, Đường Bảo Nhi khoác tay mẹ mình tiến vào khán phòng. Đường Bảo Nhi hôm nay mặc chiếc đầm trắng ánh kim cúp ngực tinh khôi như một đóa hồng, trên người là bộ trang sức hình vương miện đính những viên kim cương Musgravite màu tím quý giá sang trọng tinh tế tỏa sáng rực rỡ không khác gì một vị nữ hoàng đang tiến lên ngai vàng.

Khi vừa nhìn thấy Đường Bảo Nhi xuất hiện cùng bộ trang sức tuyệt đẹp trên người, Trác Đình đã phải nắm chặt lấy tay áo vest của Tổng Duật Phong để không phải ngã quỵ vì sốc:

“... Tại sao lại như vậy? ... Làm sao cô ta có bộ trang sức đó? ... Minh phải làm gì bây giờ??? ”

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đại Chiến (Phần 1)

Tổng Duật Phong đang đứng bên cạnh Trác Đình, anh cảm nhận được cô đang túm chặt tay áo vest của mình lập tức đưa bàn tay của mình nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của cô rồi dịu dàng nhìn cô yêu thương lẫn lo lắng lên tiếng hỏi:

“Đình Đình, xảy ra chuyện gì rồi đúng không?”

“Uhm, chúng ta phải đi gặp mọi người gấp! ... Lớn chuyện rồi! “ – vừa nói Trác Đình vừa nắm tay Tổng Duật Phong kéo anh đi vào trong hậu trường cùng mình.

Vừa nhìn thấy nhóm Đường Tâm, Diệp Hân và Lâm Doanh đang đứng chỉ đạo tập người mẫu chuẩn bị bắt đầu chương trình, Trác Đình bước nhanh đến nhìn ba người họ gấp gấp nói:

“Không xong rồi! ... bộ trang sức chủ đạo trong bộ sưu tập mới của công ty chúng ta đã bị bán rồi! ... Đường Bảo Nhi hôm nay đã đeo bộ trang sức đó đến tham dự chương trình ... tên Eric Ross kia sẽ không mang đến cho chúng ta bộ trang sức bằng kim cương Musgravite đúng như trong mẫu thiết kế mà hân ta đã gửi đầu ... ở trong Trác Thị không biết còn có bao nhiêu tên tay sai phản chủ nữa? ... Bây giờ bọn mình phải làm sao đây? ... nếu không có bộ trang sức chủ đạo thì cả chương trình ngày hôm nay sẽ không có giá trị gì hết! ... Chương trình ra mắt sản phẩm mới tối nay không thành công thì ngày mai cổ phiếu của Trác Thị sẽ bị mất giá ... chúng ta sẽ đứng trước nguy cơ bị phá sản đó! “ – Trác Đình nắm lấy cánh tay của Đường Tâm run rẩy lo lắng nói.

“... Khốn nạn thật! ... Ngay từ đầu mình đã nói tên Eric Ross đó xài không được rồi mà! ... Thật không ngờ trò đâm sau lưng người khác như vậy mà hân cũng nhiệt tình tham gia! “ – Lâm Doanh khoanh tay lắc đầu bực mình nói.

“... Thời gian gấp như vậy chúng ta biết tìm đâu ra một bộ nữ trang đủ tầm cỡ để thay thế bây giờ? “ – Đường Tâm cắn chặt môi lo lắng lên tiếng.

“Tracy, thời gian ở Pháp cậu nói cậu tự tay thiết kế một bộ trang sức để dành làm của hồi môn mà ... đúng không? “ – Diệp Hân nghiêm túc nhìn Lâm Doanh hỏi.

“... Mình có thiết kế một bộ trang sức lấy cảm hứng từ hoa bi ngạn được làm từ đá Ruby và kim cương ... bộ trang sức này của mình được đàn anh Martin Aston đánh giá rất cao đó! ... Đình Đình nếu cậu muốn sử dụng mình sẽ lập tức chạy đến tủ bảo hiểm trong ngân hàng lấy nó cho cậu! “ – Lâm Doanh không một chút do dự lên tiếng đề nghị.

“... Tracy ... cảm ơn cậu! “ – Trác Đình ôm chặt Lâm Doanh cảm động nói trong nước mắt.

“... Đừng khóc! ... Chủ đề của chương trình đêm nay là My Princess đó ... cậu khóc mặt mũi lem luốc hết thì phải đổi tên chương trình thành My Cat thì mới phù hợp với tạo hình nha! “ – Lâm Doanh vỗ lưng Trác Đình tinh nghịch nói.

“... Jessi, bộ trang sức màu đỏ của mình sẽ không hợp với cái đầm dạ hội màu xám khói của Hilary ... hai cậu nghiên cứu tìm một chiếc đầm màu khác nha ... nhớ là phải thật nổi đó! ... Phải thật nổi bật để đập vào mắt tên khốn Eric Ross cho mình! “ – Lâm Doanh nhìn Trác Đình và Diệp Hân nghiêm túc dặn dò rồi xoay người đi như bay trên đôi giày cao gót 15cm lao về phía bãi đậu xe.

“... Tracy nói đúng đó! ... Mình cũng muốn mượn chương trình tối nay của cậu để cho đám trường bối kia biết năng lực thực sự của bọn mình ... những thủ đoạn bẩn thỉu như vậy mà cũng dám làm ... thật đáng khinh bỉ mà! “ – Diệp Hân nhìn Trác Đình nghiêng đầu nói.

“Hilary, Jessi! ... Cả hai em đều có mặt ở đây sao? “ – Một giọng nam người nước ngoài vang lên.

“Martin Aston, lâu rồi em mới gặp lại anh. Anh chưa về nước sao ạ? “ – Trác Đình vui vẻ chào hỏi người đàn ông ngoại quốc vô cùng đẹp trai lịch thiệp vừa lên tiếng.

“Anh đến xem buổi ra mắt sản phẩm của em xong, 3 ngày sau anh sẽ trở về! “ – Martin thân thiết nhìn Trác Đình nói.

“Anh đến thật đúng lúc! ... Đàn em của anh vừa rời khỏi đây! ... Trước khi đi Tracy có dặn dò bọn em phải tìm chiếc đầm khác phù hợp với bộ trang sức mà cậu ấy thiết kế! “ – Diệp Hân nửa đùa nửa thật khoanh tay nhìn Martin Aston nói.

“A, là bộ trang sức bằng đá ruby đúng không? ...” – Martin Aston mỉm cười nhìn Diệp Hân hỏi lại.

“Uhm! “ – Diệp Hân hí hửng gật đầu.

“... Để anh gọi trợ lý Robin mang đến cho bọn em chiếc đầm dạ hội màu xanh coban anh vừa thiết kế ... anh nghĩ nó sẽ hợp với bộ trang sức màu đỏ tuyệt đẹp đó! “ – Martin Aston nhìn Diệp Hân thành thật nói.

“... Sẵn có anh ở đây, bọn em có một cuộc chiến cần anh giúp sức ... anh có sẵn sàng giúp bọn em không? ... “ – Diệp Hân nháy mắt với Trác Đình rồi nhìn Martin nghiêm túc hỏi.

“Anh rất sẵn lòng! “ – Martin Aston mỉm cười vui vẻ gật đầu đồng ý.

“Đình Đình, mặt trận trên sân khấu bọn mình đã giúp cậu chuẩn bị xong! ... Minh và anh Martin đi chuẩn bị một chút, cậu sắp xếp công việc rồi đến gặp bọn mình. Chương trình sắp bắt đầu rồi! ... Khả năng chúng ta sẽ có một vài sự thay đổi nên mình cần quyết định của cậu.” – Diệp Hân nghiêm túc nhìn Trác Đình lên tiếng nói. Nói xong cô cùng Martin Aston xoay người vừa đi vừa trao đổi ý kiến.

Tổng Duật Phong cũng mỉm cười bắt tay Martin Aston tỏ ý cảm ơn anh đã giúp đỡ Trác Đình, khi hai người họ rời đi, Tổng Duật Phong ôm Trác Đình dịu dàng nói.

“Đình Đình, đêm nay là đêm của em, em chỉ cần là chính em vì bản thân em đã xứng đáng là một vị công chúa rồi biết không? ... Em hãy tỏa sáng trên lĩnh vực của em ... mặt trận trên thương trường hãy để cho bọn anh phụ trách! ... Anh tin Trác Thị sẽ bình yên vượt qua con giông tố lần này!”

“... Cảm ơn anh!” – Trác Đình mím môi kìm nén những giọt nước mắt sắp tuôn trào vì cảm động, cô vòng tay ôm thật chặt Tổng Duật Phong rồi nhón chân dịu dàng nói khẽ vào tai anh.

“... Chỉ có cảm ơn thôi sao? ...” – Tổng Duật Phong hí mắt nói khẽ vào chiếc tai nhỏ nhắn của Trác Đình.

“... Đồ tham lam! ... Muốn được voi đòi tiên sao?” – Trác Đình vừa khóc vừa cười lên giọng mắng yêu.

“Khụ! Khụ! ... Ở đây cũng được xem là nơi công cộng ... hai người đừng có diễn phim tình cảm ở đây chứ?” – Tô Cẩm Hiền đứng bên cạnh Đường Tâm nheo mắt lấy tay đẩy gọng kính lên giọng điệu châm chọc lên tiếng.

“... Đình Đình, em đừng quan tâm! Cứ mặc kệ đi! Có người đang ghen ăn tức ở đó mà!” – Tổng Duật Phong nở nụ cười thật tươi nhìn Trác Đình cung chiêu nói.

“Ai thèm quan tâm! ... Đường Tâm, mình và cậu đi thôi!” – Trác Đình buông Tổng Duật Phong ra lập tức nắm lấy cánh tay của Đường Tâm kéo cô đi về phía Martin Aston và Diệp Hân đang đứng.

Tổng Duật Phong và Tô Cẩm Hiền nhìn theo bóng hai cô đi thật xa lúc này Tổng Duật Phong mới lên tiếng kể lại những rắc rối mới vừa xảy ra cho Tô Cẩm Hiền nghe, Tô Cẩm Hiền nheo mắt nghe xong cũng đưa điện thoại của mình cho Tổng Duật Phong xem những báo cáo gần đây về Trác Thị.

“Chúng ta sẽ phải bàn bạc với Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên rồi, buổi tối ngày hôm nay và sáng ngày mai sẽ là cao điểm của trận chiến. Trận chiến này chúng ta nhất định phải quét sạch rác rưởi ra khỏi Trác Thị!” – Tổng Duật Phong nhìn Tô Cẩm Hiền nghiêm túc nói.

“Mình gọi rồi, tối nay hai cậu ấy cũng đến tham dự mà ... Vừa nãy mình còn thấy xe của Sở Trường Hy xảy ra va quệt với xe của một cô gái từ trong bãi xe chạy ra đó!” – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nói rồi lại tùm tùm mỉm cười như vừa được chứng kiến một chuyện gì rất thú vị.

“... Mình nghĩ mình biết cô gái đó là ai rồi? ... Hy vọng tên nhóc ấy biết tận dụng cơ hội hiếm có này a! ...” – Tổng Duật Phong hí mắt mỉm cười cho tay vào túi quần thần bí nhìn Tô Cẩm Hiền lên tiếng nói.

Trong khán phòng lộng lẫy sang trọng lung linh rực rỡ bởi những chùm đèn bằng pha lê trong suốt, những hàng ghế đã chật kín những vị quan khách y phục trang trọng quý phái, Đường Bảo Nhi mỉm cười rạng rỡ tự hào và hạnh phúc chờ đợi giây phút chương trình biểu diễn bắt đầu, ngồi ở bên cạnh cô là Đường phu nhân xiêm y bằng vải satin màu lam lấp lánh ánh bạc và Kỷ Đăng trong bộ Âu phục màu lông chuột nhã nhặn.

Hai ông lão uyên bác Tô Bảo Thành và Tống Quốc Vũ vừa từ sân bay đến nơi cũng vội vã đi vào khán phòng, hai ông bước đến ngồi bên cạnh hai đứa cháu trai của mình. Hôm nay Tổng Duật Phong mặc áo sơ mi màu vàng kem, thắt cà vạt xanh dương đậm bên ngoài khoác một chiếc vest đen tinh tế. Tô Cẩm Hiền lại mặc một chiếc áo sơ mi màu đen bó trong chiếc quần tây màu đen đơn giản nhưng không kém phần lịch thiệp. Trình Hạo Thiên mặc áo sơ mi màu xám khói, anh không thắt cà vạt mà chỉ khoác một chiếc vest đen bên ngoài ngồi cùng với mẹ của mình, Sở Trường Hy thì mặc áo sơ mi trắng cùng bộ vest màu xanh dương đậm vô cùng lịch lãm. Bốn nam thần cùng bốn phong cách thời trang làm nổi bật phong thái riêng của bản thân đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn ngưỡng mộ của những phóng viên, ký giả lẫn quan khách. Nếu như Đường Bảo Nhi xuất hiện trước mắt mọi người như một vị nữ hoàng yêu kiều diễm lệ thì bốn nam thần họ Tô, Tống, Trình, Sở lại giống như những vị quốc vương thực thụ xưng bá bốn phương.

Đúng 8:00 tối, tất cả ánh đèn trong khán phòng vụt tắt, những tiếng rì rầm nói chuyện dần tắt hẳn, hai tấm màn che phủ sân khấu được kéo lên làm hiện ra một không gian khá mờ ảo trong bóng tối. Những ngọn đèn đường kiểu cổ xưa lần lượt tỏa ra những bóng sáng dịu mắt. Trong ánh đèn đường, khán giả ngồi dưới sân khấu như chìm vào trong một khu phố xinh đẹp, trong tiếng nhạc đệm da diết của ca khúc Reflection nổi tiếng là những người đi đường mặc trang phục công sở thanh lịch, trên người mang những bộ trang sức bằng bạch kim đơn giản, tinh tế chậm rãi lướt qua nhau. Khán giả như tập trung chú ý đến cô gái đáng người mảnh mai cao ráo mặt bộ đồ công sở màu cà phê sữa sang trọng vì trong những người qua kẻ lại chỉ có cô ta mang một chiếc mặt nạ che kín hết cả khuôn mặt, chỉ để lộ ra một cặp mắt trong sáng. Cô ta cũng giống như tất cả mọi người rào bước chân đi một cách vội vã nhưng khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình qua tấm kính của một cửa tiệm thời trang cô bỗng nhiên dừng bước, bàn tay thon dài xinh đẹp đeo chiếc vòng bạch kim hình những cánh bướm nhỏ tinh xảo khẽ gõ cao chạm vào hình ảnh phản chiếu của mình sau tấm kính trong suốt. Âm nhạc dần dần to hơn và cô gái đang đứng soi mình trong gương khẽ cất tiếng hát:

“Khi nhìn vào tôi

Bạn nghĩ rằng có thể bạn biết

Tôi là ai

Nhưng bạn sẽ không thể hiểu được tôi.

Từng ngày trôi qua

Dường như tôi đang đóng một vai diễn

Giờ thì tôi đã nhận ra

Chỉ cần một chiếc mặt nạ thôi

Là tôi có thể đánh lừa cả thế gian này

Nhưng tôi không thể lừa dối chính mình được!

Người con gái tôi đang nhìn thấy là ai?

Nhìn thẳng về phía tôi

Và nhìn chính mình

Hãy cho tôi biết mình là ai đi? “

Giọng hát của cô trong trẻo, ngọt ngào cùng những động tác của ngón tay khi khẽ chạm vào hình ảnh của mình trong gương vô cùng biểu cảm của cô đã làm cho cả khán phòng chăm chú theo dõi, lời bài hát lại chính là lời tự sự của cô về chính bản thân mình. Khi tiếng hát của cô ngừng lại thì ánh đèn thấp sáng vị trí cô đang đứng cũng vụt tắt, bao phủ cô gái đang đứng hai tay ôm trước ngực dựa lưng vào một tấm gương to lớn, một hình bóng thật cô độc.

Ánh đèn lại chậm rãi tỏa sáng ở một chiếc bàn làm việc bên trong cửa tiệm thời trang mà cô gái mặc bộ váy công sở màu café sữa kia vừa đứng bên ngoài, ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh bàn làm việc là một cô gái mặc chiếc đầm màu cam đất bó sát gợi cảm nhìn y như một người nhà thiết kế đẳng cấp, trên cổ đeo một sợi dây chuyền bản to bằng bạch kim đính một viên kim cương màu xanh lục hình giọt nước tinh xảo, cô gái này cũng đeo một chiếc mặt nạ nhìn y hệt như cô gái lúc đầu, cô xoay người nhìn ra hướng cửa kiếng tầm mắt bỗng dừng lại trên hình ảnh phản chiếu của mình qua một góc kính:

“ Ngay lúc này đây

Tôi đang sống giữa thế giới

Nơi mà tôi phải che giấu con tim mình

Và cả những điều mà tôi tin tưởng

Nhưng theo một cách nào đó

Tôi sẽ cho cả thế giới này biết được

Con người thật sự của tôi.

Và tình yêu của bản thân tôi

Người con gái tôi đang nhìn thấy là ai?

Nhìn thẳng về phía tôi và nhìn vào chính mình

Tại sao hình ảnh phản chiếu của tôi?

Lại là một người mà tôi chẳng hề quen biết?

Tại sao tôi phải sống giả vờ

Để trở thành một con người khác?

Đến khi nào hình ảnh phản chiếu của tôi

Mới thật sự cho tôi biết mình là ai?

Giọng hát da diết ngọt ngào nhưng không kém phần mạnh mẽ của cô gái thứ hai làm cho một số khán giả ngồi bên dưới cảm thấy rất quen thuộc nhưng họ không thể nào nhớ ra được mình đã từng nghe giọng hát này ở đâu và khi nào? Tất cả khán giả chỉ im lặng chăm chú theo dõi những hình ảnh trên sân khấu và thả hồn vào ca khúc được diễn đạt và lồng ghép hình ảnh sản phẩm nữ trang một cách vô cùng tinh tế và khéo léo.

Ánh đèn trên sân khấu một lần nữa lại vụt tắt, bóng tối giống như sự cô đơn bao phủ cô gái trẻ đang ngồi thỉnh thoảng dựa lưng vào ghế cùng tiếng thở dài đến nao lòng.

Sân khấu chuyển sang một cảnh khác, vẫn là nhạc đệm của bài Reflection nhưng lần này lại là một cô gái trẻ mang mặt nạ mặc một chiếc đầm chữ A màu đỏ cúp ngực sành điệu chân mang đôi giày cao gót liêu xiêu bước vào căn phòng ngủ của mình. Cô vội vàng cởi bỏ đôi giày cao gót, tiến về phía chiếc bàn trang điểm của mình rồi ngồi xuống chậm rãi cởi chiếc đồng hồ dây da nạm kim cương li ti xinh đẹp của mình quăng lên chiếc bàn trang điểm, sau đó đến chiếc nhẫn bạch kim hình hoa mai rồi đến sợi dây chuyền cũng đính những bông mai bằng bạch kim cùng kim cương lấp lánh, khi đưa tay cởi đến đôi khuyên tai hình hoa mai trên chiếc tai nhỏ nhắn của mình, cô bỗng dừng động tác khi nhìn khuôn mặt của mình phản chiếu qua chiếc gương pha lê sáng bóng của chiếc bàn trang điểm, âm nhạc bỗng nhiên vút cao theo đó là bước chân ừ rừ của cô gái, cô mặt mũi ngời bệch xuống chân giẫm lên gối cát cao giọng hát cao vút ngọt ngào của mình:

“ Có một trái tim ấm áp nơi đây

Khát khao tự do

Những đam mê nồng cháy trong tim

Đó là lý do vì sao

Mọi người phải che giấu cảm xúc của bản thân

Những điều chúng ta nghĩ, những điều chúng ta cảm nhận?

Hắn là phải có một bí mật cho riêng mình

Mà tôi buộc phải giữ thật chặt.

Tôi sẽ sống thật với bản thân mình

Để trở thành một con người khác

Đến khi nào hình ảnh phản chiếu của tôi

Mới cho tôi biết mình là ai?

Đến khi nào con người trong gương của tôi

Mới cho tôi biết mình là ai? “

Giọng hát cao vút lay động lòng người kia vừa dứt thì sân khấu cũng chìm vào sự im lặng cùng bóng tối bao phủ, tất cả khán giả vì bị hình ảnh và giai điệu của bài hát chi phối mà đắm chìm trong cảm xúc riêng của bản thân đến mức không một ai có thể mở miệng nói chuyện trong thời gian chờ sân khấu chuyển cảnh.

Ánh đèn màu trắng và xanh lam nhẹ nhàng tỏa sáng dần dần làm hiện lên một khung cảnh lãng mạn trên sân khấu, khán giả có thể nhận ra nơi này giống như một vườn hoa của một gia đình quý tộc. Trên một chiếc bàn màu trắng được đặt trong một góc sân kế bên cây đèn màu đen dịu dàng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt có hai người đang ngồi học, cô gái vẫn mang mặt nạ che kín khuôn mặt, mặc chiếc đầm ngắn màu vàng chanh tươi mát, xinh xắn trên tay là chiếc vòng bằng bạch kim lấp lánh những viên đá quý màu vàng đẹp mắt, trên ngón tay của cô gái cũng đeo chiếc nhẫn đồng bộ. Khi những khán giả quét mắt nhìn đến nam người mẫu thì tất cả những cặp mắt kia đồng loạt mở to hết cỡ vì trên sân khấu lúc này là vị đại giáo sư nổi danh trong giới quý tộc Tổng Duật Phong trong bộ trang phục lịch lãm của mình đang ngồi đọc sách, còn cô học trò ngồi đối diện đang cặm cụi làm bài, thi thoảng khẽ mím môi lên lên ngắm nhìn anh.

Tiếng nhạc lại nhẹ nhàng vang lên, cô gái nói gì đó với anh rồi bỏ chạy ra ngoài, nhưng cô đi được một đoạn lại lén lút quay về núp trong một chậu cây to nhìn lên vị giáo sư siêu cấp đẹp trai, cô gái yêu đời nào đó khe khẽ cất tiếng hát theo giai điệu nhẹ nhàng của ca khúc I See The Light.

“ Bao ngày qua, ngắm nhìn từ khung cửa sổ

Bao năm qua nhìn mọi vật từ bên ngoài

Bao lâu nay chưa bao giờ nhận ra

Mình đã mù quáng ra sao?

Giờ nơi đây, chớp mắt dưới ánh sao đêm

Giờ nơi đây, bỗng nhận ra rằng

Đứng tại đây, ôi thật rõ làm sao

Em thuộc về chính nơi đây

Và cuối cùng em đã thấy được ánh sáng ấy

Và dường như màn sương dần tan biến

Và cuối cùng em đã thấy được ánh sáng ấy

Và dường như bầu trời đang đổi thay

Nó thật ấm áp, sống động và lung linh làm sao

Và dường như cả thế giới đều thay đổi

Mọi thứ đều khác xưa

Bởi vì giờ đây em đã nhìn thấy anh! “

Cô gái vừa hát vừa nghiêng đầu, hai tay chấp lại trước ngực đáng vẻ vô cùng hạnh phúc, mọi người ngồi bên dưới đều cảm nhận được cô ấy vô cùng yêu mến vị giáo sư này của mình. Còn vị giáo sư lịch thiệp đẹp trai kia thì sao?

Tiếng nhạc đệm của ca khúc vẫn vang lên, vị giáo sư nào đó khẽ ngẩng đầu mỉm cười nhìn cười khi biết cô học trò của mình vẫn đang đứng sau chậu cây kiêng vừa lên lút ngấm mình vừa thả hồn mơ mộng... Lần đầu tiên giới quý tộc của thành phố S có được vinh hạnh nghe vị giáo sư danh giá bậc nhất cất lên giọng hát vô cùng trầm ấm của mình:

“ Bao ngày qua, mãi theo đuổi những ảo tưởng

Bao năm qua chỉ sống trong hư vô

Bao lâu nay chưa bao giờ thật sự nhận thấy

Mọi việc theo đúng bản chất của nó

Giờ em ở đây, bỗng nhiên anh chợt nhận ra

Nếu em ở mãi nơi đây, mọi thứ thật rõ làm sao

Anh đã bước trên con đường của mình rồi

Và cuối cùng anh đã thấy được ánh sáng của đời mình

Và dường như màn sương dần tan biến

Và cuối cùng anh đã thấy được ánh sáng của đời mình

Và dường như bầu trời đang đổi thay

Mọi thứ đều khác xưa

Bởi giờ đây ta đã nhìn thấy nhau... “

Bài hát cùng hoạt cảnh ngọt ngào hạnh phúc như một bước chuyển sân khấu nhẹ nhàng dành cho khán giả... Khi bài hát kết thúc, ánh đèn trên sân khấu lần này lại không tắt hẳn mà lấp lánh thay nhau tỏa sáng giống như những ánh sao chiếu sáng cho một đôi tình nhân hạnh phúc nào đó.

Sân khấu bây giờ lại là khung cảnh trong một ngôi biệt thự sang trọng nhưng những ánh đèn đã không còn rực rỡ nhưng lại tò mò, trong tiếng nhạc ngân nga sôi nổi của bài I Still Believe nổi tiếng trong bộ phim hoạt hình Cô Bé Lọ Lem là hình ảnh một chiếc đầm dạ hội màu xám viền những bông hoa bằng ren màu trắng và màu hồng đầu tuyệt đẹp bị một tên mặc áo choàng đen đeo mặt nạ màu đen cầm một cây kéo sắt bén bộ dáng hắc hê cắt xé, một tên áo đen khác lại lục lọi rồi lấy đi một chiếc hộp bằng gỗ được chạm khắc công phu, khi cả hai thỏa mãn kéo nhau rời đi cũng là lúc cô gái mặc chiếc đầm màu vàng chanh xinh xắn khi nãy bước vào. Cả khán phòng như ngừng thở nhìn cô gái nhỏ bé chạy vội đến, nửa ngồi nửa quỳ ôm chặt chiếc đầm xinh đẹp của mình vào lòng, bờ vai mảnh mai run run vì khóc, ánh đèn sân khấu chiếu sáng vị trí của cô gái nhỏ bé kia một lần nữa vụt tắt.

Những chùm đèn pha lê rực rỡ đồng loạt phát sáng trên sân khấu, chiếu tỏ khung cảnh của một buổi dạ tiệc sang trọng, những cô gái trong những chiếc đầm dạ hội cao quý thướt tha đang mê mẩn khiêu vũ với những chàng trai lịch thiệp trong những bộ vest đẳng cấp. Sân khấu lúc này như bị chia ra làm đôi, một bên rực rỡ một bên lại tăm tối... Tiếng nhạc đệm vẫn vang lên mỗi lúc một lớn, ánh đèn bên phía cô gái đang ngồi khóc chầm chậm tỏa sáng, ánh sáng rực rỡ phía bên kia lại từ từ yếu dần... ánh sáng dịu dàng bao phủ xung quanh cô gái áo vàng vẫn nửa ngồi nửa quỳ bất động nhưng trên sân khấu lúc này lại xuất hiện thêm hai cô gái mang mặt nạ che kín cả khuôn mặt, một người mái tóc màu rượu vang mặc một chiếc đầm dạ hội màu đỏ tươi hờ hững vô cùng gọi cảm trên tay cầm một chiếc váy dạ hội màu xanh coban nổi bật, cô gái còn lại mái tóc xoăn màu nâu hạt dẻ cột cao mặc chiếc đầm cúp ngực màu kem tinh tế trên tay cầm bộ đồ make up đầy đủ của bước vào... Ánh sáng trên sân khấu đột ngột vụt tắt làm tất cả khán giả đưa mắt

nhìn nhau ngạc nhiên lẫn tò mò.

Chiếc TV màn hình phẳng 100 inch được lắp đặt trên sân khấu lúc này lại hiện lên hình ảnh một cô gái mang mặt nạ, mái tóc xoăn màu tím mặc chiếc đầm màu dạ hội màu đen khoét lưng thật sâu đầy cá tính trên tay cầm một chiếc hộp bằng sứ vẽ những đóa hoa màu đỏ vô cùng lạ mắt đi trên đôi giày cao gót màu đen ánh kim đang vội vàng chạy vào... Tất cả khán giả dõi theo bước chân của cô nín thở chờ đợi.

Màn hình TV lại vụt tắt, bóng tối bao trùm cả một khán phòng rộng lớn, mọi người hồi hộp chờ đợi một tia sáng xuất hiện.

“Cạch! “ – Tiếng mở cửa phòng vang lên.

Cô gái tóc tím mặc chiếc đầm dạ hội màu đen mở cánh cửa mang theo toàn bộ ánh sáng bước vào sân khấu... trên sân khấu lúc này cô gái áo vàng chanh đã thay chiếc đầm dạ hội màu xanh coban tuyệt đẹp lộng lẩy ngời trên một chiếc ghế dựa giống như một cô công chúa... nhưng cô công chúa này trên người lại không có trang sức để thể hiện địa vị cao quý của mình.

Ca khúc I Still Believe được trỗi lên.

Trong tiếng nhạc, cô gái mặc chiếc đầm dạ hội màu đen bước đến, mở chiếc hộp sứ tinh xảo trên tay mình, lấy ra một sợi dây chuyền hình một bông hoa màu đỏ tươi bằng Ruby tuyệt đẹp vô cùng lạ mắt cẩn thận đeo lên cổ cô gái áo xanh, cô gái mặc chiếc đầm màu kem thì đeo vào tai cô đôi hoa tai rực rỡ, cô gái áo đỏ thì mở hộp đeo vào hai tay cô mỗi bên hai chiếc vòng hình đóa hoa màu đỏ được thiết kế cầu kỳ độc đáo... cuối cùng cô gái áo đen đưa tay tháo chiếc nhẫn cũng có hình dáng những cánh hoa lạ mắt của mình sau đó đeo vào tay cô... Khi các cô gái đã chuẩn bị cho công chúa của mình xong, cô gái mặc chiếc đầm màu xanh coban được cất may vô cùng khéo léo chậm rãi đứng thẳng người dậy, trên người là bộ nữ trang Ruby tuyệt đẹp tỏa sáng lấp lánh càng làm tôn lên sự quý phái sang trọng của cô.

Ca khúc vào đến đoạn cao trào cũng chính là lúc cô công chúa y phục lộng lẩy cùng trang sức tuyệt mỹ kia đưa bàn tay của mình lên cời bỏ chiếc mặt nạ xấu xí. Khán phòng vỡ òa khi nhìn thấy Trác Đình tuyệt đẹp cùng phong thái cao quý đẳng cấp không chê vào đâu được xứng đáng với vị trí chủ đạo.

Trước những cặp mắt mở to vì kinh ngạc của tất cả khán giả... cô gái mặc chiếc đầm màu vàng kem cũng cời bỏ chiếc mặt nạ của mình ra để trở thành một Đường Tâm thông minh, xinh đẹp... Cô gái mặc chiếc đầm dạ hội màu đỏ gọi cảm là Diệp Hân xinh đẹp cao quý như một đóa hoa đào... Còn cô gái mặc chiếc đầm dạ hội màu đen kiêu kỳ lạnh lùng chính là Lâm Doanh tinh nghịch nhưng âm ỉ.

Khi nhận ra bốn đại mỹ nhân đứng trên sân khấu lúc này toàn là những nhân vật con nhà danh giá nổi tiếng trong giới thượng lưu, tất cả khán giả đều mỉm cười hài lòng rồi đồng loạt đứng dậy dành cho các cô những tràng vỗ tay tán thưởng vang dội!

Hóa ra ý nghĩa của chương trình ra mắt sản phẩm lần này không phải là “My Princess” theo nghĩa đen vì trên sân khấu lúc này không chỉ có một cô công chúa lộng lẩy là Trác Đình nhưng có đến bốn cô công chúa, ai cũng xứng đáng với danh hiệu và địa vị của mình mặc dù có đến ba cô công chúa trên người không có bộ trang sức đắt giá tột đỉnh...

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đại Chiến (Phần 2)

Sau buổi ra mắt bộ sưu tập mới đầy ấn tượng Trác Đình dành một ít thời gian để trả lời phỏng vấn của các ký giả sau đó cô đứng bên ngoài sân khấu để cảm ơn các vị khách mời đã đến tham dự chương trình hôm nay. Bộ trang sức chủ đạo Hoa Lửa của Trác Thị cho ra mắt lần này đã chiếm được rất nhiều tình cảm và sự quan tâm của các vị phu nhân và tiểu thư trong giới quý tộc nên họ đã đề nghị Trác Thị mở một buổi bán đấu giá bộ trang sức độc nhất vô nhị này vì thế Trác Đình muốn nhanh chóng vào gặp Lâm Doanh để thảo luận vấn đề tác quyền. So với nhà thiết kế độc quyền Eric Ross đã làm việc cho Trác Thị những năm gần đây, Trác Đình đặt lòng tin vào tài năng và nhân cách của Lâm Doanh hơn, nhất là sau những rắc rối được cố tình sắp đặt vừa rồi, Trác Đình càng quyết tâm muốn “thay máu” cho Trác Thị.

Những người bạn thân thiết với ba Tần đều cảm nhận được Trác Đình đang gặp phải rất nhiều vấn đề cần giải quyết trong thời gian nhạy cảm này nên họ chỉ nán lại động viên, khen ngợi và khuyến khích cô kiên cường hơn nữa. Chủ tịch Lữ cùng phu nhân thậm chí còn nói nếu cô gặp phải chuyện gì cần đến họ, họ sẽ sẵn sàng làm hậu thuẫn cho cô và khuyên cô trong thời gian này phải suy nghĩ thấu đáo trước khi đưa ra bất cứ quyết định quan trọng nào liên quan đến Trác Thị. Tình cảm chân thành của họ đã an ủi trái tim đang thấp thỏm lo lắng của Trác Đình và tiếp thêm động lực để cô thực hiện ý định đổi mới Trác Thị.

Khi tất cả những phóng viên, ký giả và quan khách lần lượt ra về, Trác Đình mới thờ phào nhẹ nhõm, mệt mỏi ngồi xuống một cái ghế dựa nhắm mắt định thần.

“Kiếp nạn này của cô và Đường Tâm đến khi nào mới kết thúc? ... Đám người âm hiểm trong bóng tối kia sẽ còn giờ thêm những thủ đoạn nào để đối phó với cô và Trác Thị nữa? ... Lần này cô may mắn vì có sự giúp đỡ của Lâm Doanh và Diệp Hân nên mới có thể chuyển bại thành thắng trong gang tấc như vậy... nhưng còn những lần tiếp theo thì sao? ... Lần này bằng mọi giá cô nhất quyết phải thay đổi Trác Thị một cách toàn diện... nhưng cô

phải làm gì để thực hiện được điều đó? “

Trác Đình đang nhắm mắt chìm trong những suy nghĩ và dự tính của mình bỗng nhiên cô nghe tiếng hai người đang tranh luận, giọng nữ kia lại chính là giọng của Lâm Doanh:

“... Sở thiếu gia, tôi đã nói sáng ngày mai tiền bồi thường sẽ được chuyển vào tài khoản của anh ... còn đó là tiền của ai anh cần quái gì phải quan tâm?
“ – Lâm Doanh bực mình cao giọng nói.

“... Lâm tiểu thư ... điều mà tôi cần là sự chân thành nhận lỗi và chịu trách nhiệm về những việc bản thân cô gây ra! ... Không lẽ bài học đạo đức đơn giản này Lâm tiểu thư cô chưa được học? “ – Giọng nam bình thản nhưng sắc bén của Sở Trường Hy từ tốn vang lên.

Trác Đình mở mắt, khẽ chớp chớp cặp mi dày và cong vút của mình không biết nên im lặng thu mình nghe tiếp câu chuyện hay nhào vô can ngăn giải vây cho công thân của mình???

“... Sở thiếu gia ... anh không đi làm giáo sư dạy môn đạo đức thật sự rất ưong phí nha! ... Những bài học đạo đức đơn giản anh vừa nói tôi từng được nghe qua ... nhưng nói thật là cũng không hiểu cho lắm ... nên tôi chỉ áp dụng nó với những người mà tôi có cảm tình thôi! “ – Lâm Doanh vẫn mặc chiếc đầm dạ hội màu đen xẻ lưng táo bạo đứng khoanh tay trước ngực quyết tâm ăn miếng trả miếng với tên ôn thần khó ưa mà lúc chiều vì gấp gáp mà cô đã sợ ý trong lúc lái xe gây ra va quệt với hắn.

“... Lâm tiểu thư ... tôi nói lại lần cuối cùng! ... Tôi muốn cô dùng tiền do cô lao động mà có để bồi thường thiệt hại cho tôi! ... Chiếc xe Lamborghini Veneno đó tôi vừa mới mua, nó nằm trong phiên bản hạn chế nên cô cũng biết nó có giá trị như thế nào rồi đúng không? ... Tôi không muốn nói nhiều! ... Chỉ cần cô dùng tiền của ba mẹ và anh trai của cô để bồi thường cho tôi, tôi nhất định sẽ gửi trả lại! ... Cô cũng biết họ Sở của tôi nổi tiếng trong lĩnh vực nào rồi đúng không? ... Vậy nên tôi nghĩ tốt nhất cô nên nghiêm túc kiểm việc làm sau đó mỗi tháng mang tiền đến gặp tôi để trả nợ ... Tôi nghĩ chuyện đơn giản như vậy Lâm tiểu thư không có năng lực thực hiện hay sao? “ – Sở Trường Hy hai tay đút vào túi quần nhìn Lâm Doanh nghiêm túc nói.

“... Anh! ... “ – Lâm Doanh khuôn mặt ửng hồng vì tức giận nhìn Sở Trường Hy uất nghẹn không nói nên lời.

“... Tracy! ... Cậu đứng đây này giờ có nhìn thấy Hilary đâu không? “ – Diệp Hân bước đến nhìn Lâm Doanh hỏi.

“... Minh không nhìn thấy cậu ấy! ... “ – Lâm Doanh nhìn Diệp Hân đáp.

“... Mặt cậu bị sao vậy? ... Cậu vừa làm gì mờ ám hay sao mà mặt lại ửng hồng như vậy? “ – Diệp Hân đưa mắt nhìn người đàn ông siêu cấp đẹp trai và phong độ đang đứng khá gần con bạn của mình rồi quét mắt nhìn con bạn nhà mình nghi ngờ hỏi.

“... Minh có thể làm chuyện mờ ám với tên đàn ông nào cũng được ... trừ anh ta! “ – Lâm Doanh tròn mắt nhìn Diệp Hân tức giận nói rồi kéo tay cô đi thẳng.

Sở Trường Hy nhìn theo bóng lưng “ con nợ “ của mình đi khá xa mới nhẹ nhàng mím môi rồi không nhìn được mà nở nụ cười, cái đầu cũng khẽ lắc lắc tỏ vẻ thích thú.

“... Lần đầu tiên mình thấy cậu nói chuyện nhiều hơn 3 câu với một cô gái như vậy đó! ... Sở thiếu gia nổi tiếng hào phóng lịch thiệp mà lại đi bắt một đại tiểu thư phải đi làm công trả nợ như vậy sao? “ – Trình Hạo Thiên bước đến vỗ vai Sở Trường Hy tìm tìm cười rồi lên tiếng hỏi.

“... Chỉ có thể trách cô ấy vì đã làm cho mình cảm thấy thú vị thôi ...!!! “ – Sở Trường Hy ranh mãnh nói.

“... Lúc này cậu bị cô gái mặc chiếc đầm màu đỏ thu hút đúng không? ... Cậu cũng một bó tuổi rồi ... nên tranh thủ đi! ... Minh thấy vị Diệp tiểu thư đó hợp với cậu hơn Đường Tâm ... người ta dù sao cũng đã có vị hôn phu rồi ... mình thấy cô ấy cũng có tình cảm với Cần Hiên nên tốt nhất cậu nhanh lên kế hoạch tìm hiểu Diệp tiểu thư đi ... Hai nhà Trình – Diệp có mối giao tình rất tốt mà. “ – Sở Trường Hy nhìn Trình Hạo Thiên mỉm cười rồi nói.

“... Mấy chuyện này tính sau đi! ... Minh và cậu tối nay có chuyện cần giải quyết cho xong đó! ... “ – Trình Hạo Thiên khoát vai Sở Trường Hy rồi cùng nhau rời đi.

Trác Đình không dám thờ ơ chờ đến khi không còn nghe tiếng bước chân của Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên mới thở mạnh một hơi rồi âm thầm cầu phúc cho hai cô bạn mới của mình.

Trác Đình đang nhắm mắt cầu nguyện thì lại nghe giọng của Đường Tâm vang lên:

“Đình Đình, cậu ở đây à? ... Cậu mệt nhiều không? “ – Đường Tâm cúi người nhìn Trác Đình lo lắng hỏi.

“... Minh không sao đâu! ... Diệp Hân và Lâm Doanh về chưa? ... Minh muốn mời hai cậu ấy đi ăn tối rồi bàn công việc! “ – Trác Đình nhìn Đường Tâm mỉm cười nói.

“Tracy và Jessi về trước rồi! ... Trước khi về hai cậu ấy có nói mấy ngày nữa sẽ đến thăm ba mẹ! “

“... Uhm! ... Minh và cậu về nhà thôi! “ – Trác Đình mỉm cười đứng dậy nắm lấy cánh tay của Đường Tâm cùng cô bước ra bãi đậu xe.

Ra đến nơi, Trác Đình và Đường Tâm đã nhìn thấy Tống Duệ Phong và Tô Cần Hiên đứng cùng ông nội của hai anh, hai cô vui mừng chạy đến ôm chặt hai ông.

“Hai ông về từ khi nào vậy? ... Sao không nói cho bọn con biết để bọn con đi đón ạ?” – Đường Tâm nhìn hai ông quan tâm hỏi.

“Bọn ta vừa xuống sân bay lập tức đến đây ngay! ... Buổi trình diễn rất ấn tượng và sâu sắc! ... Đình Đình à, con giỏi lắm!” – Tô Bảo Thành mỉm cười nhìn Trác Đình hài lòng khen ngợi.

“... Tôi đã nói rồi mà! ... Cháu dâu của nhà họ Tống chỉ có thể là Đình Đình của chúng ta thôi!” – Tống Quốc Vũ không giấu được sự yêu thương lẫn tự hào nói.

“... Hai ông đừng trêu con nữa mà! ... Một mình con thì không thể chuyển bại thành thắng một cách hoành tráng như vậy được đâu!” – Trác Đình cúi đầu ngượng ngùng lẫn khiêm tốn lí nhí nói.

“... Đình Đình à! ... Nếu cháu không thực sự có tài năng và bản lĩnh thì cho dù chúng ta có đặt sẵn ngai vàng cho cháu ngồi vào thì cháu cũng không thể trở thành nữ hoàng được!” – Tống Quốc Vũ gương mặt thông thái như một nhà hiền triết mỉm cười triu mến nhìn Trác Đình nói. Nói xong ông yêu thương xoa đầu đứa cháu dâu mà mình yêu mến.

“Lão Vũ nói đúng đó! ... Những người bạn của cháu vì quý mến cháu nên mới sẵn sàng giúp đỡ cháu ... nhưng nếu cháu không có năng lực thật sự, ta nghĩ buổi ra mắt bộ sưu tập mới tới nay sẽ không thành công rực rỡ như vậy! ... Cháu rất xứng đáng nhận được lời khen ngợi nên đừng có những suy nghĩ hạ thấp bản thân như vậy biết không?” – Tô Bảo Thành yêu thương lên tiếng vừa nói ông vừa nhẹ nhàng vuốt lưng Trác Đình như tiếp thêm sức mạnh cho cô.

“Con cảm ơn hai ông!” – Trác Đình ôm hai ông thật chặt, vành mắt cũng đỏ hoe vì xúc động.

“Chúng ta đến nhà hàng ăn mừng một chút rồi hãy về, hai lão già bọn ta rất đói bụng a!” – Tô Bảo Thành hóm hỉnh đề nghị.

Sáu người họ tách ra hai nhóm lên xe đi đến một nhà hàng sang trọng gần đó ăn mừng. Sau khi dùng bữa xong, hai ông lão Tô Bảo Thành và Tống Quốc Vũ nhất quyết đòi đón taxi trở về ngôi biệt thự của mình. Tô Cẩm Hiền sau khi đón taxi cho hai ông xong cũng chờ Đường Tâm về nhà.

Khi bốn người họ về đến ngôi biệt thự của Trác gia thì chuông điện thoại của Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong cùng lúc vang lên. Hai anh vội vàng bước vào phòng khách rồi gọi Trác Đình và Đường Tâm vào phòng sách.

“Đường Tâm, Đình Đình! Anh sẽ điều thêm vệ sĩ đến Trác gia nhận nhiệm vụ làm bảo vệ, từ bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu trận chiến trên thương trường với thế lực của Kỷ Đảng, đây là toàn bộ báo cáo về tình hình cổ đông Trác Thị trong vòng 5 năm qua!” – Tô Cẩm Hiền xăn tay áo lên rồi ngồi vào chiếc laptop của mình. Trước khi Tô Cẩm Hiền lái xe đến Green Feel tham dự buổi trình diễn, anh đã mang 4 chiếc laptop đến Trác gia và thiết kế hệ thống máy tính để bắt đầu công việc phối hợp với phía Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên.

Tống Duệ Phong cũng đã ngồi vào vị trí làm việc của mình, anh bắt đầu mở tài khoản cá nhân của mình có trong ngân hàng Rich tại Thụy Sĩ chuẩn bị bắt đầu giao dịch chuyển tiền khi nhận được tín hiệu của Sở Trường Hy.

Trác Đình ngồi vào chiếc laptop ở bên cạnh Tống Duệ Phong còn Đường Tâm ngồi bên cạnh Tô Cẩm Hiền. Hai cô trợn mắt kinh ngạc khi đọc những báo cáo về tình hình cổ phiếu của Trác Thị. 70% tổng số cổ phiếu của ba Tần và mẹ Tuệ sở hữu chỉ là con số của 5 năm về trước, số cổ phiếu thực sự của cả hai ông bà ở thời điểm hiện tại chỉ chiếm 50% tổng số cổ phiếu của Trác Thị, nói một cách khác, hiện tại Trác Thị chỉ có một nửa là sở hữu của Trác gia.

“Hai em hẳn rất ngạc nhiên đúng không? Bắt đầu từ 5 năm trước Kỷ Hoa lúc này vẫn còn giữ chức Tổng Giám Đốc cổ vấn về mặt pháp lý trong kinh doanh của Trác Thị đã động tay động chân làm lung lay đoạn Trác Thị rồi! ... Tại sao họ qua mặt được ba mẹ? Câu trả lời là vì ba Tần quá trọng tình nghĩa với Liễu gia, lợi dụng điều đó Kỷ Hoa và Liễu gia cấu kết với nhau chia nhỏ số cổ phiếu mà họ sở hữu rồi mượn thêm một số cổ phiếu của ba Tần để đầu tư xoay vòng, như vậy trên lý thuyết ba mẹ vẫn sở hữu 70% cổ phần nhưng số cổ phiếu thật sự chỉ có 50%.” – Tống Duệ Phong đan hai bàn tay của mình vào nhau nhìn Trác Đình và Đường Tâm chậm rãi giải thích.

“Với tình hình này, chỉ cần buổi ra mắt sản phẩm tới nay không thành công thì sáng ngày mai hai em sẽ bị Hội đồng quản trị gây sức ép, để giữ lại Trác Thị hai em chỉ có duy nhất 1 cách là tung số cổ phiếu của ba mẹ ra bán để giữ Trác Thị... Nếu hai em không biết rõ số cổ phiếu thực sự mình đang nắm trong tay là bao nhiêu mà cho rằng mình đang giữ 70% cổ phần trong lúc nguy cấp có tung ra 10% để cứu Trác Thị cũng sẽ không gây ảnh hưởng gì lớn ... thì hai em đã hoàn toàn mất quyền làm chủ Trác Thị.” – Tống Duệ Phong vẫn từ tốn nói giọng anh rất ảm áp nhưng mồ hôi trên trán và sau lưng của Trác Đình và Đường Tâm đã tuôn ra làm lạnh sống lưng của hai cô.

“Bọn anh đã lên phương án và chuẩn bị sẵn tiền mặt để giúp hai em trong tình huống xấu nhất nếu như buổi trình diễn tới nay thất bại ... nhưng thật sự rất may mắn ... hôm nay Đình Đình đã chuyển bại thành thắng một cách rất ngoạn mục! ... Chính vì thế kế hoạch của chúng ta sẽ thay đổi! ... Thay vì ở thế bị động chúng ta sẽ chủ động tạo ra tin đồn để bắt đám rác rưởi kia tung số cổ phiếu của mình ra bán rồi sẽ thu mua lại! ... Hai em chuẩn bị tinh thần ngồi xem bọn anh làm loạn chưa?” – Tống Duệ Phong mỉm cười nhìn Trác Đình và Đường Tâm hỏi.

Trác Đình và Đường Tâm không trả lời mà chỉ gật đầu chấp nhận giao phó Trác Thị vào tay của bốn nam thần hồ ly cùng niềm tin và hy vọng với tài năng và bản lĩnh của họ sẽ cứu được Trác Thị.

“Ok! Đầu tiên chúng ta bắt đầu tung ra tin đồn trong hội đồng quản trị với nội dung bộ trang sức Hoa Lửa là đồ mượn, bộ trang sức thật sự đã bị người khác mua trước khi chương trình diễn ra!” – Tô Cẩm Hiền nhẹ nhàng lên tiếng, nói xong anh nhấn vào nút enter trên laptop của mình một dòng tin nhắn cá nhân với tên chủ tài khoản là Trầm Hưng hiện lên trong group kín của hội đồng quản trị Trác Thị.

“Trầm Hưng là người của Sở Trường Hy cài vào Hội đồng quản trị mới đây, Lưu Như Thúy là vợ của Liễu Tuấn Cương đã ngoại tình với một tên giám đốc bất tài, vì để cứu công ty của nhân tình khỏi cảnh phá sản bà ta đã bán 7% cổ phần của mình cho Trầm Hưng nên chúng ta đường đường chính chính trở thành cổ đông!” – Tô Cẩm Hiền mỉm cười nói.

“... ”

10 phút sau trên bốn cái màn hình laptop lại hiện lên một tin nhắn trả lời, lần này chủ tài khoản tên Tư Á:

“... Ngày mai chúng ta sẽ triệu tập hội đồng quản trị để bắt vị Trác tiểu thư kia tung tiền để giữ giá cổ phiếu.

Cô ta không làm tôi sẽ rút vốn đầu tư! ... ”

“Tư Á là trợ lý đặc biệt của Trình Hạo Thiên, cũng là người của chúng ta. Con trai của Liễu Tuấn Thanh là một tên công tử ham mê cờ bạc, để có tiền mặt trả nợ cho con trai của mình ông ta đã rao bán 5% tổng số cổ phiếu của mình ... Trình Hạo Thiên đã tương kế tựu kế nhẹ nhàng mua được. “ – Tổng Duật Phong nhìn Trác Đình và Đường Tâm nhẹ nhàng nói.

Lúc này những dòng tin nhắn thi nhau hiện lên, có nhiều cổ đông nhỏ tỏ ý lo ngại hoặc không còn tin tưởng vào Trác Thị và muốn rao bán số cổ phiếu mình đang có, lập tức trên màn hình 4 cái laptop hiện ra bảng mua bán cổ phiếu điện tử.

Trác Đình và Đường Tâm dễ dàng nhận thấy có bốn tài khoản đang thi nhau mua lại những cổ phiếu vừa được rao bán. Ngay cả hai tài khoản của Trầm Hưng và Tư Á cũng bắt đầu tung cổ phiếu của mình ra bán.

“... Tài khoản THS07 là của Sở Trường Hy dưới tên Phùng Dương, còn tài khoản K.Bond là của Trình Hạo Thiên mang tên Lôi Phong, hai tài khoản còn lại một cái của Kỷ Đăng còn một cái của trợ lý Trương Minh, hẳn ta là tay trong của Kỷ Đăng cài vào Trác Thị. “ – Tô Cẩm Hiền đầy gọng kính khẽ nói.

Cuộc chiến thu mua cổ phiếu vẫn diễn ra vô cùng căng thẳng, Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong lúc này cũng không có thời gian ngồi giải thích với Đường Tâm và Trác Đình, hai anh tập trung gõ như bay trên bàn phím, những khung chuyển và nhận tiền từ phía ngân hàng của hai anh hiện lên trên laptop của hai cô nhiều không đếm xuể ...

Tiếng chuông điện thoại của Tô Cẩm Hiền bỗng nhiên vang lên, anh vừa gõ bàn phím vừa nghe điện thoại:

“Cậu nói sao? Có dấu hiệu Kỷ Đăng và Trương Minh chuyển toàn bộ cổ phiếu của họ vào một tài khoản dưới tên My Rose à? ... Cậu muốn hack tài khoản đó sao? ... Uhm! ... Quyết định như vậy đi! “ – Sau khi Tô Cẩm Hiền nghe điện thoại xong lập tức hai tài khoản của Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên ngừng giao dịch, chẳng những như vậy tài khoản THS07 của Sở Trường Hy còn chuyển sang bán lại số cổ phiếu mình vừa mua cho một trong hai tài khoản của Kỷ Đăng.

Trên màn hình laptop những khung giao dịch lại thi nhau hiện lên, hai cô có thể nhận thấy Kỷ Đăng đang vung tiền ra sức thu gom càng nhiều cổ phiếu càng tốt. Sàn giao dịch mua bán diễn ra với tốc độ cực nhanh.

Tiếng chuông điện thoại của Tổng Duật Phong vang lên:

“... Tôi lấy được pass và thông tin của tài khoản My Rose rồi! ... Tôi sẽ gửi cho cậu, gần sáng chúng ta sẽ tiến hành giao dịch đợt 2 để chính thức mua lại số cổ phiếu đó với mức giá thấp nhất ... Tất cả số cổ phiếu đó hai cậu cứ cho vào tài khoản của mình đi! ... Tôi sẽ mua lại 30% ... 20% còn lại hai cậu giúp Đình Đình và Đường Tâm quản lý ... xem như hai cậu là cổ đông của Trác Thị! “ – Tổng Duật Phong đưa ra quyết định một cách nhanh chóng.

Lúc này cuộc chiến cổ phiếu trên màn hình laptop đã ngừng hẳn, toàn bộ tình trạng giao dịch đều được thông báo đã thành công. Lúc này những tiếng rung của tin nhắn chuyển tiền từ ngân hàng trên hai chiếc điện thoại của Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong mới im bật.

“... Hai em đi ngủ trước đi, bọn anh sẽ thức chờ thực hiện giao dịch mua bán lần cuối cùng ... 80% cổ phần sẽ do chúng ta quản lý, 20% còn lại anh nghĩ hai em nên nhờ đến sự giúp đỡ của Hạo Thiên và Trường Hy trong vấn đề quản lý kinh doanh cùng nhân lực ... để cho 2 cậu ấy làm cổ đông anh nghĩ Trác Thị nhất định ngày càng lớn mạnh! “ – Tổng Duật Phong nghiêm túc nhìn Trác Đình bàn bạc.

Trác Đình mỉm cười nhìn Tổng Duật Phong rồi khẽ gật đầu đồng ý. Trác Đình và Đường Tâm cũng không đi ngủ, hai cô chạy xuống phòng bếp pha cà phê rồi làm bánh ngọt cho hai dùng trong thời gian chờ đợi.

Đến gần sáng Sở Trường Hy dùng tài khoản My Rose tung toàn bộ số cổ phiếu mà Kỷ Đăng đã thu mua ra bán, Tổng Duật Phong và Tô Cẩm Hiền mua lại 30% tổng số cổ phiếu như đã nói rồi kết thúc giao dịch. Lúc này Trác Đình và Đường Tâm mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Trận chiến đầu tư Trác Thị này, chiến thắng đã thuộc về phía hai cô ... Cuối cùng hai cô cũng bảo vệ được Trác Thị !!!

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: “ Thay Máu “ Trác Thị

8:00 sáng hôm sau Trác Đình và Đường Tâm nhận được email từ hội đồng cổ đông của Trác Thị yêu cầu vào lúc 2:00 chiều nay Trác Đình phải mở cuộc họp cổ đông của Trác Thị khẩn cấp và đề nghị Trác Đình phải viết báo cáo giải trình về sự việc bộ trang sức bằng kim cương Musgravite chủ đạo của Trác Thị năm nay tại sao lại bị chuyển thành bộ trang sức Hoa Lửa làm bằng Ruby? Thậm chí họ còn đưa ra kế hoạch sẽ tiến hành bỏ phiếu để bầu chọn chủ tịch mới vì Trác Đình không xứng đáng giữ chức chủ tịch thay thế ba Tần trong giai đoạn Trác Thị gặp nhiều bất ổn như hiện tại.

Trác Đình và Đường Tâm đang ngồi dùng bữa sáng cùng Tống Duật Phong và Tô Cẩm Hiên, khi hai cô đưa email vừa được gửi đến mình cho hai anh đọc xong, lập tức Tống Duật Phong gọi điện thoại cho Trình Hạo Thiên bàn bạc đối sách. Sau khi thảo luận cùng Trình Hạo Thiên xong, Tống Duật Phong quay sang nhìn Trác Đình thận trọng lên tiếng nói:

“Đình Đình, anh vừa bàn bạc với Hạo Thiên xong, chiều nay em sẽ có một cuộc chiến khác và mặt trận lần này chính là ở tổng công ty. Anh muốn nghe ý kiến của em về vấn đề nhân sự chủ chốt trong Trác Thị?”

Trác Đình nghiêm túc nhìn Tống Duật Phong rồi kiên định lên tiếng nói rõ ràng những ý định trong đầu của mình:

“Em nhận thấy tình hình nhân sự chủ lực trong Trác Thị có rất nhiều bất ổn, từ luật sư cố vấn, tổng giám đốc bộ phận kinh doanh, nhà thiết kế chủ đạo, giám đốc sáng tạo cho đến một số những nhân viên bình thường, qua sự kiện lần này có thể nhận ra họ đều đã bị mua chuộc. Thật lòng em rất muốn làm một cuộc thanh lọc Trác Thị nhưng vấn đề nằm ở chỗ em không có đủ thẩm quyền để thực hiện điều đó. Em cũng lo ngại trong thời gian gấp rút như vậy chúng ta sẽ không tìm được những người thực sự có năng lực để có thể tin tưởng mà hợp tác!”

“Hiện giờ chúng ta đang nắm giữ 80% cổ phiếu của Trác Thị, hai em muốn phân chia số cổ phiếu này như thế nào?” – Tống Duật Phong hí mắt nhìn Trác Đình và Đường Tâm nghiêm túc đưa ra câu hỏi.

“Em muốn chia đôi, em giữ một nửa, Đường Tâm giữ một nửa!” – Trác Đình không do dự lên tiếng trả lời.

“Em không đồng ý với ý kiến của Đình Đình, em muốn nhân cơ hội lần này chuyển số cổ phiếu của mình cho Đình Đình nắm giữ để Đình Đình có đủ tư cách đảm nhận chức vụ chủ tịch tạm thời của Trác Thị!” – Đường Tâm cũng lập tức nói lên suy nghĩ của mình.

“Anh nghĩ Đường Tâm nói đúng! Chiều nay chúng ta sẽ lật bài ngửa với Ký Đăng, anh có một ý kiến. Đình Đình và Đường Tâm, hai em vẫn sẽ nắm trong tay 70% số cổ phiếu đúng như trong di chúc của ba Tần. Đường Tâm, em sẽ chuyển cho Đình Đình thêm 10% số cổ phiếu của em. Lúc này Đình Đình sẽ nắm trong tay 50% số cổ phiếu của Trác Thị. Anh và Duật Phong sẽ lựa chọn và ủy quyền cho hai thân tín của mình lấy danh nghĩa của họ đứng ra làm hai cổ đông khác giúp hai em. 20% cổ phiếu còn lại ở trong tay Hạo Thiên và Trường Hy, hai em không cần phải lo lắng, dù có ra mặt hay không anh nghĩ hai người họ cũng sẽ giúp hai em giải quyết vấn đề cổ đông một cách ổn thỏa.” – Tô Cẩm Hiên từ tốn lên tiếng.

“Anh nghĩ ý kiến của Cẩm Hiên rất hợp lý!” – Tống Duật Phong gật đầu tán thành.

“Nếu như vậy bọn em sẽ làm theo ý kiến của anh!” – Đường Tâm mỉm cười vui vẻ nói.

“... Nhưng...” – Trác Đình vẫn nhún mày tỏ vẻ không đồng thuận với ý kiến của Tô Cẩm Hiên vừa đề nghị.

“... Không có nhưng nhị gì hết! Mình và cậu không phải như chị em ruột thịt hay sao? Ai giữ ít ai giữ nhiều thật sự không quan trọng, quan trọng là chúng ta phải làm chủ được Trác Thị!” – Đường Tâm nhìn Trác Đình dứt khoát nói.

“Uhm!” – Trác Đình mỉm môi nhìn Đường Tâm gật đầu đồng ý.

“Trường Hy vừa gửi cho anh danh sách những nhân viên làm việc cho Trác Thị đã bị Ký Đăng mua chuộc và một số nhân viên có những biểu hiện bất ổn, anh sẽ gửi cho em. Một lát nữa Hạo Thiên và Trường Hy sẽ đến đây, chúng ta sẽ dùng buổi sáng hôm nay để bàn bạc và lên phương án tìm nhân lực thay thế!” – Tống Duật Phong mỉm cười nhìn Trác Đình trầm ngâm.

“... Việc ở đây giao lại cho cậu và Đình Đình, mình sẽ chờ Đường Tâm đến bệnh viện làm việc! Có việc gì bất ổn thì lập tức gọi cho mình. Một lát mình sẽ cử trợ lý ủy quyền gọi điện thoại cho cậu! 2:00 Đường Tâm sẽ đến Trác Thị tham gia cuộc họp cổ đông.” – Tô Cẩm Hiên nhìn Tống Duật Phong và Trác Đình mỉm cười nói, nói xong anh nháy mắt ra hiệu cho Đường Tâm chuẩn bị ra xe đi làm cùng mình.

Đường Tâm đang ngồi ăn sáng bên cạnh Trác Đình, nhận được tín hiệu của Tô Cẩm Hiên, cô nghiêng đầu nói khẽ vào tai Trác Đình:

“Đình Đình, mình tin cậu sẽ làm được! Cố lên, baby!” – Nói xong cô nháy mắt nhìn Trác Đình rồi nhoén miệng cười lên đầy cốt tinh thần cho con bạn chí cốt của mình chuẩn bị lao đầu vào cuộc chiến mới.

“Uhm! Mình nhất định sẽ làm được!” – Trác Đình mỉm môi gật đầu rồi nở nụ cười thật tươi tự tin đáp lời.

Đường Tâm đứng dậy rồi cúi thấp người choàng tay ôm Trác Đình một lúc thật lâu mới buông tay, cô đi lấy túi xách rồi theo Tô Cẩm Hiên lấy xe đi làm.

Tô Cẩm Hiên và Đường Tâm đi khỏi, Tống Duật Phong và Trác Đình đi vào phòng sách của ba Tần ngồi đọc email mà Sở Trường Hy vừa gửi đến. Khi đọc xong email Trác Đình lấy tay xoa vào huyệt thái dương của mình lo lắng lẫn một mối cảm thán:

“Thật không ngờ nguyên cả bộ sậu làm việc lâu năm cho ba lại đồng loạt phản phé như vậy! Chúng ta tìm đâu ra nhiều người thế vào những vị trí quan

trọng như vậy bây giờ? “

“Những vị trí như luật sư cố vấn, giám đốc kinh doanh, giám đốc nhân sự, trưởng phòng marketing và trợ lý chủ tịch ... bọn anh sẽ cử thân tín của mình giúp em đảm nhận. Còn hai vị trí thuộc về chuyên môn như giám đốc sáng tạo và nhà thiết kế chính, anh nghĩ em nên nghiêm túc suy nghĩ, lựa chọn rồi đưa ra quyết định vì hai vị trí này sẽ ảnh hưởng đến sự ổn định và phát triển của Trác Thị! “ – Tổng Duật Phong bước đến ngồi bên cạnh Trác Đình khẽ vuốt tóc cô rồi dịu dàng lên tiếng.

“... Thực ra em có ý định mời Lâm Doanh làm nhà thiết kế trang sức độc quyền thay cho tên Eric Ross và Diệp Hân đảm nhận vị trí giám đốc sáng tạo ... nhưng em vẫn chưa có thời gian gặp họ để trao đổi! “ – Trác Đình đưa mắt nhìn Tổng Duật Phong nhẹ nhàng nói.

“... Lâm Doanh là cục cưng của Lâm Ngôn cùng hai người anh trai, một người là Cục trưởng cục an ninh quốc gia, người kia là tổng giám đốc của tập đoàn thiết kế nội thất kiêm ông trùm nắm giữ một phần tư thế lực ngầm ... còn Diệp Hân là công chúa của thị trường Diệp Hân! ... Đình Đình à, em thật sự rất biết chọn người để hợp tác đó! ... Em không biết ngày hôm qua, lúc nhìn thấy bốn người bọn em cùng đứng trên một sân khấu, khán giả ngồi phía dưới ngoài sự trầm trồ tán thưởng còn có cảm giác kinh ngạc lẫn khiếp sợ đúng không? ... “

“... “

“... Đình Đình, em gầy hơn rất nhiều đó! ... Anh biết trong thời gian này em có rất nhiều việc phải lo và cũng không có tâm trạng để nghỉ ngơi ... em biết nhìn em bây giờ anh đau lòng đến mức nào không? ... “ – Tổng Duật Phong bỗng nhiên choàng tay ôm sau lưng Trác Đình dịu dàng lần chưa xót nói.

“... Anh đừng lo! ... Chỉ cần chúng ta sắp xếp nhân sự mới của Trác Thị ổn định, Trác Thị thật sự bình an vượt qua cơn sóng gió lần này là em có thể trút bỏ được một gánh nặng rồi! ... Thật sự em rất nhớ những ngày tháng vui vẻ vô lo khi còn ở Thụy Điển ... nếu được em còn muốn anh lại cống em đi dưới hàng cây sồi già vào ngày tuyết rơi, sau đó hai chúng ta sẽ ghé vào một nhà hàng trên đường nhắm nhai một tách socola nóng rồi ngắm nhìn những bông tuyết lất phất bay qua khung cửa kính... “ – Trác Đình dựa đầu vào ngực Tổng Duật Phong vuốt ve hai bàn tay đang ôm chặt mình mơ màng nhẹ nhàng lên tiếng.

Cốc! Cốc! Cốc! – Tiếng gõ cửa phòng vang lên. Tổng Duật Phong lưu luyến buông vòng tay của mình ra khỏi người Trác Đình, Trác Đình nhìn anh mỉm cười rồi đứng dậy đi mở cửa.

“Tiểu thư, Trình thiếu gia và Sở thiếu gia đến thăm ạ! “ – Quản gia Lý khẽ đẩy cửa vào rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Dạ, con ra ngay ạ! “ – Trác Đình nhìn quản gia Lý mỉm cười đáp lời rồi bước ra phòng khách, Tổng Duật Phong khẽ mỉm cười rồi bước đi theo cô.

Tổng Duật Phong và Trác Đình trao đổi với Trình Hạo Thiên và Sở Trường Hy những vấn đề anh và cô vừa đề cập. Ban đầu Sở Trường Hy có ý định ủy quyền cho Trầm Hưng là một trong những luật sư danh tiếng làm việc trong tập đoàn Luật sư – Thám tử tư của anh đứng ra chịu trách nhiệm làm việc và báo cáo tình hình kinh doanh của Trác Thị. Trình Hạo Thiên cũng sắp xếp Tư Á tạm thời giữ chức giám đốc kinh doanh giúp Trác Đình nhưng khi nghe Trác Đình có ý định mời Lâm Doanh và Diệp Hân làm nhà thiết kế độc quyền và giám đốc sáng tạo làm việc cho Trác Thị, Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên đột nhiên thay đổi quyết định của mình, hai anh quyết định chiều nay sẽ lấy tư cách là cổ đông mới của Trác Thị tham dự cuộc họp cổ đông và đích thân hai anh sẽ chịu trách nhiệm giám sát cổ phiếu và theo dõi hoạt động kinh doanh của Trác Thị. Khi nghe quyết định của Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên, Tổng Duật Phong chỉ híp mắt nhìn hai thằng bạn của mình rồi tủm tỉm cười tỏ ý hài lòng còn Trác Đình lo lắng cảm thấy không biết có nên vì đại nghĩa diệt thân mà lên lút nhấn tin thông báo mối nguy hiểm đang rình rập cho hai cô bạn mới của mình biết hay không?

“Đình Đình, anh nghĩ em nên tạo điều kiện cho hai người bạn tốt của anh có cơ hội tiếp cận đối tượng đi ... hai người bọn họ từng tuổi này mà chưa có người yêu rất là đáng thương đó! “ – Tổng Duật Phong cương cường vuốt tóc Trác Đình yêu thương lên tiếng.

“... “

Trác Đình làm theo kế hoạch, cô gọi điện thoại cho Diệp Hân, Lâm Doanh hẹn hai cô 2:30 đến tập đoàn Trác Thị bàn việc. Sở Trường Hy và Tổng Duật Phong ngồi bàn bạc việc khởi kiện tên Eric Ross về việc vi phạm hợp đồng và mức bồi thường thiệt hại. Trình Hạo Thiên thì tranh thủ mở laptop của mình giải quyết công việc.

Nhìn ba người Tổng Duật Phong, Trình Hạo Thiên và Sở Trường Hy bàn bạc kế hoạch và sắp xếp công việc một cách vô cùng chu đáo và kín kẽ, Trác Đình cảm thấy cô thật sự rất may mắn vì được ba người họ giúp sức và hỗ trợ. Càng nhìn cô càng không muốn để cho “đóa hồng trắng” kia có cơ hội nhúng chàm bắt cứ một ai trong số họ nên âm thầm đưa ra một quyết định quan trọng thứ 2 trong cuộc đời của mình: Vàng trắng âm áp cô nhất định sẽ giữ riêng cho mình, cánh tay phải của nữ hoàng cô sẽ tác hợp cho Diệp Hân, cánh tay trái kia thì chắc chắn không cần đến cô giúp sức sẽ đeo bám Lâm Doanh nên cô chỉ việc nhắm mắt làm ngơ mặc cho anh ta làm mưa làm gió thôi!

Đúng 2:00 chiều, tại phòng họp VIP của Trác Thị diễn ra cuộc họp cổ đông khẩn cấp.

Ngồi vào những chiếc ghế dựa bằng gỗ sưa bóng loáng quý giá xung quanh chiếc bàn pha lê hình oval sang trọng hôm nay là những cổ đông thật sự của Trác Thị. Đúng theo kế hoạch, Tô Cận Hiên cử trợ lý thân tín của mình là Chu Hỷ đến tham dự, Tổng Duật Phong cử Cổ Thành là trợ lý cao cấp bên cạnh anh đi cùng Trác Đình, Trình Hạo Thiên và Sở Trường Hy cũng đã ngồi vào ghế, tất cả mọi người im lặng chờ đợi nhân vật chính yêu cầu diễn ra cuộc họp ngày hôm nay xuất hiện.

2:15, Kỷ Đăng mỉm cười tự tin đẩy cửa bước vào đi sau hắn là trợ lý Trương Minh.

Khi nhìn thấy Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên, nụ cười trên môi Kỷ Đăng vụt tắt gương mặt anh ta bỗng sa sầm. Kỷ Đăng lướt mắt nhìn những gương mặt khác lạ đang ngồi trên ghế rồi nghiêm giọng ra lệnh:

“ Xin lỗi các vị, đây là buổi họp cổ đông của Trác Thị, tôi xin mời những người không liên quan lập tức rời khỏi đây để chúng tôi bắt đầu cuộc họp! “

Sở Trường Hy không buồn liếc mắt nhìn Kỷ Đăng, anh chỉ gõ nhẹ vào nút enter trên chiếc laptop để trước mặt mình, lập tức một biểu đồ tròn thể hiện thành phần cổ đông của Trác Thị hiện ra trên chiếc màn hình 150 inch được lắp trên bức tường màu kem trang nhã.

Khi nhìn thấy biểu đồ Kỷ Đăng thậm chí không còn đứng vững, anh ta phải chống hai tay xuống mặt bàn pha lê để không ngã quỵ rồi đành giọng lên tiếng:

“ Các người tính chơi trò tâm lý rồi nhân cơ hội để gian lận sao? ... Đừng đùa, trò này không vui đâu! ... Tôi mới là người nắm trong tay 40% cổ phiếu của Trác Thị ... Các người muốn đấu với tôi sao? ... Không có cửa đâu! “ – Nói xong anh ta cười khẩy rồi ra lệnh cho người đàn ông đang tái mặt đứng sau lưng mình:

“ Trợ lý Trương, anh cho những người đang ngồi ở đây xem sổ cổ phiếu của Trác Thị mà chúng ta sở hữu đi! “

“ Dạ! “ – Trương Minh nghiêng người cúi đầu khẽ đáp rồi mở cặp lấy ra chiếc laptop để trên bàn sau đó cúi người gõ gõ bàn phím.

Khi thông tin giao dịch trong tài khoản hiện ra cùng tin nhắn thông báo số tiền thu vào do bán cổ phiếu được ngân hàng xác nhận, khuôn mặt của Trương Minh tái xanh, anh ta run rẩy báo cáo với Kỷ Đăng.

“ Bốp! “ – Kỷ Đăng vung tay tát Trương Minh một cái tát thật mạnh làm anh ta khóc môi anh ta rớm máu rồi đập bàn gầm lên:

“ Khốn nạn! ... Là tại bây giờ trò đúng không? ... Tao mới thực sự là cổ đông của Trác Thị, chiếc ghế chủ tịch Trác Thị chỉ có tao mới có đủ bản lĩnh ngồi vào! ... “

Nghे những tự sướng của Kỷ Đăng, Sở Trường Hy tỏ vẻ khó chịu, anh khẽ ra hiệu cho Trầm Hưng, Trầm Hưng hiểu ý lập tức nhấn vào một nút đỏ được đặt trên bàn ngay tầm tay của mình gọi bảo vệ.

Chưa đầy 2 phút đội bảo vệ gồm 10 người đàn ông cao to lực lưỡng mặc đồng phục xuất hiện đứng nghiêm thành hai hàng đội lệnh:

“ Các anh mời Kỷ thiếu gia và trợ lý của anh ta lập tức rời khỏi Trác Thị cho tôi, nhớ là phải hộ tống hai người họ ra khỏi khu vực của tập đoàn Trác Thị. Sau đó đứng canh trước cổng cho tôi! “ – Sở Trường Hy nghiêm túc nhìn đội bảo vệ lên tiếng.

“ Vâng! “ – Đội bảo vệ đồng thanh đáp.

“ Xin mời Kỷ thiếu gia và trợ lý Trương đi lối này! “ – Đội bảo vệ lập tức dàn thành hai hàng rồi một người đàn ông tên Ly Hằng, là tổ trưởng tổ bảo vệ đưa tay lên tiếng lịch sự mời Kỷ Đăng và Trương Minh rời khỏi phòng họp.

“ ... Khá lắm! ... Tại bây hãy đợi đấy! ... “ – Kỷ Đăng phóng tia nhìn đầy ngoan độc nhìn Trác Đình lên tiếng hăm dọa.

“ ... Tất cả mọi người ở đây có thể làm chứng! ... Nếu Trác tiểu thư gặp bất cứ chuyện gì chúng tôi sẽ mời cảnh sát và luật sư đến gặp Kỷ thiếu gia làm việc trước tiên! “ – Sở Trường Hy cười khẩy giọng nói sắc bén lẩn gai góc vang lên.

Tất cả mọi người nhìn vào camera giám sát theo dõi, khi nhìn thấy Kỷ Đăng và Trương Minh xuống hầm lấy xe rồi đi, Sở Trường Hy lấy điện thoại của mình ra lệnh cho một đội thám tử tư theo dõi hấn ta và Trương Minh 24/24.

Cộc! Cộc! Cộc! – Tiếng gõ cửa phòng vang lên.

“ Mời vào! “ – Trác Đình lên tiếng.

Trác Đình vừa nói xong thì Diệp Hân và Lâm Doanh đẩy cửa bước vào. Diệp Hân mặc chiếc đầm ngắn màu đỏ cam, Lâm Doanh thì mặc quần jean đen bó sát làm nổi bật đôi chân thon dài phối cùng chiếc áo somi màu xanh dương tự do phóng khoáng. Vừa đẩy cửa bước vào, đập vào mắt Lâm Doanh là Sở Trường Hy mặc chiếc áo somi màu xanh dương đậm đang ngồi nhìn vào màn hình laptop, Lâm Doanh chán ghét dòi tằm mắt, cô nhìn sang Trác Đình cùng Đường Tâm mỉm cười tươi rói. Diệp Hân thì lại chú ý đến người đàn ông mặc áo somi màu cà phê sữa đang nhìn mình rồi nở nụ cười thật âm áp, cô cũng mỉm cười gật đầu chào anh một cách lịch sự rồi nhìn về phía Trác Đình và Đường Tâm đang ngồi.

“ Jessi, Tracy mời hai cậu ngồi! “ – Trác Đình đứng dậy bước về phía Diệp Hân và Lâm Doanh mời hai cô ngồi vào vị trí.

Khi Diệp Hân và Lâm Doanh ngồi xuống, Trác Đình mỉm cười giới thiệu:

“ Jessi, Tracy, xin giới thiệu với hai cậu đây là Tổng giám đốc Trình và Sở thiếu gia, hai anh ấy là cổ đông lớn nhất của Trác Thị, còn những vị này là cổ đông mới của tập đoàn. “

“ Xin chào các vị! “ – Lâm Doanh và Diệp Hân đứng dậy nghiêng người cúi đầu lịch sự lên tiếng chào hỏi.

“Hôm nay mình mời hai cậu đến đây với mục đích chính là để mời hai cậu làm việc cho tập đoàn của mình... Lâm Doanh, cậu cũng biết bên mình không thể tiếp tục hợp tác với Eric Ross được nữa, mình muốn mời cậu nhận lời làm nhà thiết kế trang sức độc quyền cho mình... còn Diệp Hân, mình muốn mời cậu đảm nhận vị trí giám đốc sáng tạo!” – Trác Đình chân thành nói.

Diệp Hân im lặng suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng nói:

“Ok! ... Mình nhận lời! ... Bên cậu soạn hợp đồng rồi gửi cho mình, mình sẽ xem xét điều khoản, nếu có điểm nào cần trao đổi mình sẽ gọi cho cậu!” – Diệp Hân mỉm cười nhìn Trác Đình lên tiếng.

“Cảm ơn cậu!” – Trác Đình mừng rỡ nhìn Diệp Hân nói, nói xong cô lại đưa mắt nhìn sang Lâm Doanh đang cắn môi rồi rầm suy nghĩ.

“Hilary, mình có thể được đặc cách giống tên Eric Ross không? ... Tức là mình làm việc ở đâu cũng được ... đến ngày quy định mình sẽ đích thân mang mẫu thiết kế đến và làm việc cùng cậu cho đến khi buổi ra mắt sản phẩm kết thúc! ... Còn những thời gian khác mình có thể làm việc tự do không?” – Lâm Doanh nhìn Trác Đình e ngại hỏi.

“... Mình nghĩ yêu cầu này của cậu cũng không có gì khó thực hiện ... mình đồng ý!” – Trác Đình tự tin đưa ra quyết định.

“Cảm ơn cậu! ... Cậu cho nhân viên soạn hợp đồng rồi gửi cho mình nha.” – Lâm Doanh mỉm cười nhìn Trác Đình lên tiếng.

“... Cậu muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch vạn dặm tìm chồng của mình nên mới đưa ra yêu cầu như vậy phải không?” – Diệp Hân đột ngột nhìn sang Lâm Doanh thấp giọng hỏi.

“Uhm!” – Lâm Doanh cúi đầu lí nhí trả lời.

“... Thật là hết thuốc chữa mà! ... Cậu bị cái tên HTS bỏ bùa hả?” – Diệp Hân khó chịu nhíu mày nói tiếp.

“... Kệ mình! ...” – Lâm Doanh xù lông đáp trả.

Những thông tin mà Diệp Hân vừa tiết lộ cùng với câu trả lời và biểu hiện của Lâm Doanh không chỉ làm cho Trác Đình ngồi bên cạnh cảm thấy phấn khởi và vui mừng còn hơn khi cả hai cô nhận lời hợp tác làm việc với Trác Thị. Không chỉ riêng Trác Đình mà Sở Trường Hy tuy mắt nhìn vào màn hình laptop chú tâm làm việc nhưng đôi tai với thính lực đạt chuẩn 10/10 của mình nghe không sót một chữ cũng cảm thấy vui vẻ phấn khởi.

Sau khi cuộc họp cổ đông diễn ra, Trác Thị lần đầu tiên trong lịch sử thành lập đã diễn ra một cuộc thay đổi nhân lực mang tính chiến lược với quy mô lớn. Những vị trí chủ chốt trong tập đoàn đều có sự thay đổi, tất cả các nhân viên đều được gửi email mời tham dự cuộc họp để giới thiệu thành phần cổ đông và những vị sếp mới cùng những quy định về nhân sự chặt chẽ gắt gao hơn trước. Những kẻ làm nội gián đều nhận được giấy báo đình chỉ công tác, lập tức bàn giao công việc và nhận lương, sau đó chính thức bị sa thải. Không những thế, Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên còn quyết định đổ thêm tiền đầu tư vào Trác Thị, nâng giá cổ phiếu của Trác Thị trên sàn giao dịch lên top 5 vị trí dẫn đầu, thiết lập một triều đại mới cho Trác Thị. Những sự thay đổi chóng mặt về nhân sự cùng giá cổ phiếu ở mức cao ngất ngưỡng của Trác Thị đã làm tổn không biết bao nhiêu giấy mực của những nhà phân tích, đầu tư trên những bài báo và làm đau đầu những nhà kinh doanh chứng khoán khắp cả nước.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hủy Hoại

Sau khi rời khỏi Trác Thị, Kỷ Đăng tức giận ra lệnh cho Trương Minh và cấp dưới phải tìm cho bằng được kẻ nào đã lấy trộm pass rồi tung cổ phiếu của anh ta ra bán. Buổi chiều, Kỷ Đăng mệt mỏi lái xe chạy thẳng đến Đường Gia. Lúc này, người mà anh ta cảm thấy có lỗi nhất chính là vị hôn thê trong sáng xinh đẹp của mình. Cô đã hứa khi anh lên làm chủ tịch hội đồng quản trị của Trác Thị, cô sẽ cùng anh tổ chức hôn lễ ... Nhưng bây giờ, mọi chuyện lại bất ngờ chuyển sang một hướng khác! ... Số cổ phiếu trong tài khoản anh lập dành tặng cô chắc chắn đã bị hack ... nhưng đến lúc này anh vẫn chưa điều tra ra được ai là người đã hack tài khoản đó! ... : “Chắc chắn là do bọn khốn Tổng Duật Phong và Sở Trường Hy đã động tay động chân vào! ... Tao nhất định sẽ không để cho chúng mày yên ổn đâu!” – Kỷ Đăng vừa chạy xe vừa âm thầm lên kế hoạch mới, khi chạy gần đến trước cổng biệt thự Đường Gia, Kỷ Đăng đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe mui trần màu đen bóng loáng chạy qua mặt xe của mình, vượt lên phía trước. Vì khá bất ngờ nên Kỷ Đăng vội tập xe vào một hàng cây cảnh khá rậm rạp được trồng để lấy bóng mát gần đó, hậm hực bước xuống xe đi đến để gặp tên khốn ngồi trên chiếc mui trần vừa nãy nói chuyện. Kỷ Đăng bước được vài bước thì bị một khung cảnh diễn ra trước mắt làm cho bước chân vội vàng của anh ta đột ngột ngừng lại, anh ta vội vàng nép mình khuất sau một gốc cây cổ thụ im lặng quan sát. Trước mắt Kỷ Đăng lúc này là hình ảnh Đường Bảo Nhi mặc chiếc đầm màu đỏ ngấn ngùn ôm sát cơ thể, rực rỡ như một ngọn lửa với những đường cong mê người, chiếc đầm xẻ sâu trước ngực làm lộ ra hơn nửa bầu ngực gợi cảm, kết hợp cùng mái tóc màu nâu đồng được uốn tỉ mỉ càng làm tôn thêm vẻ lài lơi gợi tình. Đường Bảo Nhi từ trong biệt thự vội vàng bước ra, cô cúi người trao cho tên đàn ông mặc chiếc áo jean ngồi trên chiếc mui trần màu đen một nụ hôn thật gợi tình rồi thoải mái mở cửa ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Tên đàn ông đáng vẻ dân chơi với chòm râu quai nón lúng phúng kia liền đặt tay lên cặp đùi trắng mịn của cô ta vuốt ve, bàn tay to lớn càng lúc tiến càng sâu vào bên trong lớp váy, bàn tay còn lại giữ chặt phía sau chiếc cổ mảnh mai của Đường Bảo Nhi làm cô rướn người lên để lấy thế cúi thấp đầu hôn vào bầu ngực căng tròn đầy đặn. Đường Bảo Nhi không hề kháng cự nhưng lại tỏ vẻ vô cùng hưởng thụ, cô ta cúi đầu nói gì đó vào tai tên đàn ông đó làm hẳn ta dừng động tác hôn ngẫu nhiên của mình lại rồi mỉm cười hài lòng sau đó khởi động xe vội vã phóng đi. Chứng kiến một màn ướt át vừa rồi của vị hôn thê trong sáng của mình, tim Kỷ Đăng như ngừng đập, anh ta cảm thấy mình hít thở không thông, hai bàn

tay nắm chặt lại thành hai nắm đấm để giữ bình tĩnh ... : “ Vị hôn thê trong sáng tinh khiết như đóa hồng trắng của mình rốt cuộc là loại người gì? ... Cô ta còn có quan hệ với bao nhiêu tên đàn ông khác ngoài mình? ... Tại sao mình lại phải dốc hết tâm sức để làm cho một người như cô ta cảm thấy hạnh phúc? ... – Kỳ Đăng vô lực đứng dựa lưng vào gốc cây suy nghĩ một lúc thật lâu. Suy nghĩ xong anh ta lấy điện thoại trong túi quần gọi cho một người mà cách mấy tiếng trước anh ta muốn quyết chiến một trận sống chết cùng hắn:

“ Sở Trường Hy, tôi muốn nhờ cậu cho thám tử điều tra tất cả những mối quan hệ của Đường Bảo Nhi từ trước đến nay giúp tôi! Tiền bạc không thành vấn đề! Tôi muốn có thông tin đầy đủ và chính xác nhất! “

“ ... Kỳ Đăng, thông tin về đời tư của cô ta, tôi có cả một tập dày, toàn là những thông tin tuyệt đối chính xác! Nếu cậu muốn biết thì chúng ta hẹn gặp ở một nơi nào đó, tôi sẽ đem hồ sơ cho cậu xem! Chắc hẳn sau khi đọc xong cậu sẽ có không ít bất ngờ đâu! ... “ – Giọng Sở Trường Hy lạnh nhạt vang lên qua điện thoại.

“ ... Bao giờ cậu xong việc? ... OK! 9:00 tối nay tôi và cậu sẽ gặp nhau tại quán Bar TNT? “

Sau khi nói chuyện với Sở Trường Hy xong, Kỳ Đăng lái xe quay ngược lại, chạy về công ty của mình làm việc.

Lăng Tuấn lái xe chở Đường Bảo Nhi đến nơi ở của hắn ta. Lăng Tuấn không mua nhà mà thuê một căn phòng S-VIP tại Magic Hotel, khách sạn 5 sao xa hoa bậc nhất trong thành phố, khách sạn này thuộc sự quản lý của hắn ta.

Trong căn phòng màu xám quanh năm không thấy ánh nắng mặt trời của hắn, trên chiếc giường King size êm ái, sau những lần hoan ái kịch liệt đầy hưng phấn Đường Bảo Nhi một mình nằm ôm Lăng Tuấn, Lăng Tuấn nửa ngồi nửa nằm đang thỏa mãn xem lại những tấm hình Đường Bảo Nhi trong những tư thế gọi tình đầy khiêu gợi... Như vừa nhớ ra chuyện gì quan trọng, Lăng Tuấn đưa cặp mắt sắc lém của mình nhìn Đường Bảo Nhi nửa đùa nửa thật nói:

“ ... Em đọc tin tức nóng nhất ngày hôm nay chưa? “

“ ... Em chưa đọc! ... Từ sáng đến giờ em phải vào bệnh viện chăm sóc ba rồi đến công ty giám sát cấp dưới làm việc sau đó gặp anh ... làm gì có thời gian đọc báo? “ – Đường Bảo Nhi tỏ vẻ mệt mỏi lần buồn bã đáp.

“ ... Trác Thị bây giờ thuộc top 5 tập đoàn có số vốn đầu tư mạnh nhất, tỉ giá cổ phiếu trên sàn giao dịch đang nằm ở mức cực cao... Những nhà kinh doanh cổ phiếu đang tìm mọi cách để mua được cổ phiếu của Trác Thị nhưng xem ra rất khó! ... Vị Trác tiểu thư kia cũng thật sự có chút bản lĩnh! “ – Lăng Tuấn cười khẩy đưa tay cầm ly rượu vang để trên bàn nhấp một ngụm rồi lên tiếng.

“ ... Anh nói sao? ... “ – Đường Bảo Nhi ngồi dậy nhìn Lăng Tuấn, nghi ngờ lên tiếng hỏi lại.

“ ... Em không tin có thể tự vào mạng đọc mà! “ – Lăng Tuấn nháy mắt nhìn Đường Bảo Nhi giọng nói đùa cợt.

“ ... Cô ta thì có bản lĩnh gì chứ? ... Chẳng qua là nhờ vào vị hôn phu có tài và có tiền thôi! ... “ – Đường Bảo Nhi ầm ức lên tiếng.

“ ... Em hận Đường Tâm và Trác Đình lắm sao? ... “ – Lăng Tuấn nhìn Đường Bảo Nhi lên tiếng hỏi, bàn tay phải cầm ly rượu vang khẽ lắc lắc.

“ ... Tất nhiên, em đã tự hứa với lòng, ai giúp em hủy hoại hai đứa nó em sẽ dùng cả tâm hồn lẫn thể xác của mình để báo đáp người đó! “ – Đường Bảo Nhi đưa cặp mắt ngấn nước của mình chân thành nhìn Lăng Tuấn nhẹ nhàng nhưng cương quyết lên tiếng.

“ ... Nếu anh giúp em xử lý hai đứa đó, em tính báo đáp anh như thế nào? “ – Lăng Tuấn nhìn cô ta rồi mỉm cười đưa ra câu hỏi.

“ ... Nếu anh làm được điều đó chúng ta sẽ lập tức kết hôn! ... Anh cũng biết hiện giờ em đang giữ chức Chủ tịch tạm thời của Đường Thị mà ... nói thật quản lý một tập đoàn lớn như vậy làm em cảm thấy rất mệt mỏi nên em muốn tìm một người đàn ông thật sự có tài năng và bản lĩnh để san sẻ cùng em! “ – Đường Bảo Nhi mỉm cười nhìn Lăng Tuấn đáp lời, nói xong cô ta dựa đầu vào lồng ngực to và rậm lông của hắn đưa ngón tay trở vuốt ve.

“ Được! Anh sẽ thay em xử lý hai con nhỏ đó! ... Em muốn tui nó bị như thế nào? “

“ ... Tốt nhất là thân bại danh liệt, mất hết tất cả ... trở thành trò cười cho thiên hạ! “ – Đường Bảo Nhi cười thật tươi không cần suy nghĩ lên tiếng.

“ Ok, baby! “ – Lăng Tuấn bật cười thật to rồi xoay người đè Đường Bảo Nhi nằm xuống giường hứng thú lên tiếng.

“ ... Baby, em thật sự rất hấp dẫn và quyến rũ! Haha ... haha! ... Anh sẽ làm thỏa mãn cả thân xác lẫn nguyện vọng của em! ... Haha ... haha! “

8:30 tối, Kỳ Đăng đã có mặt tại quán Bar TNT, một quán bar dành riêng cho các quý ông thuộc giới quý tộc, quán bar này là tài sản riêng của Sở Trường Hy.

Kỳ Đăng buồn bã gọi nhân viên pha chế lấy cho mình một ly rượu mạnh. Từ lúc nhìn thấy Đường Bảo Nhi có những cử chỉ thân mật với một người đàn ông lạ mặt, Kỳ Đăng cảm thấy mình thật sự rất thất bại. ... Có nằm mơ anh cũng không ngờ người con gái ngây thơ thuần khiết kia lại là một người đàn bà hai mặt giả dối ... Còn anh, anh lại vì một người đàn bà như vậy mà làm rất nhiều chuyện ... để bây giờ anh cũng không biết tương lai của mình sẽ như thế nào???

“... Vì một người đàn bà không xứng đáng mà biến bản thân mình trở thành một gã đàn ông với mái tóc và thủ đoạn để hèn quả thật là một việc làm ngu xuẩn! ...” – Sở Trường Hy vừa bước vào quán bar thì đã nhìn thấy Kỳ Đăng, anh đứng quan sát Kỳ Đăng đang ngồi nốc rượu cùng vẻ mặt suy tư phiến não một lúc lâu mới tiến đến ngồi bên cạnh Kỳ Đăng trào phúng lên tiếng.

“... Cậu đến rồi sao? ... Đưa cho tôi những tư liệu mà tôi cần nhanh lên! ... Tôi không thể tiếp tục chờ đợi thêm nữa!” – Kỳ Đăng nhìn Sở Trường Hy vội vàng lên tiếng.

“... Tôi thấy cậu đã say rồi! ... Theo kinh nghiệm phân tích tâm lý tội phạm của tôi những lúc như thế này cậu đừng nên xem những tin tức mạng tính kích động! ...” – Sở Trường Hy tỏ vẻ quan tâm nhưng vẫn trào phúng nói.

“... Tôi rất muốn xem tôi đã ngu xuẩn đến mức nào! ... Tôi cũng chưa say nên chắc chắn sẽ không kích động đến mức sau khi xem xong sẽ lái xe đi giết cô ta!” – Kỳ Đăng bình tĩnh đáp trả nhưng giọng nói lại chứa sự chua chát.

“... Uhm, Kỳ Đăng mà tôi quen biết ít ra cũng phải đáng mặt đàn ông như vậy chứ! ... Kỳ Đăng, tôi rất vui khi cậu gọi cho tôi sớm như vậy! ... Sự thật này sẽ làm cậu đau lòng nhưng ít ra nó sẽ làm cho cậu tỉnh ngộ! ... May mắn vì cậu không tán tận lương tâm đến mức sắp xếp vụ tai nạn của bác Tàn, nếu không tôi nhất định sẽ lôi cậu ra trước pháp luật! ... Tôi không tán thành những trò bẩn thỉu cậu làm với Trác Thị nên hy vọng qua ván bài lần này cậu sẽ rút ra được một bài học xương máu cho mình! ... Cậu biết dùng trò bẩn thỉu thì cũng có khối kẻ biết dùng và mức độ còn thâm độc hơn cậu! ... Điều quan trọng là đến cuối cùng cái xấu sẽ không bao giờ giành được chiến thắng! ... Gieo nhân nào thì sẽ gặt được quả đó!” – Sở Trường Hy nghiêm túc nhìn Kỳ Đăng nói rõ ràng từng chữ, nói xong anh búng tay ra hiệu cho nhân viên mang đến một túi giấy đựng hồ sơ, anh giao túi hồ sơ cho Kỳ Đăng rồi mỉm cười nói tiếp:

“... Đây chưa phải là toàn bộ những thông tin về Đường Bảo Nhi vì có một số thông tin mật khác đã được khách hàng mua lại, nhưng bao nhiêu đây cũng đủ cho cậu biết rõ về con người thật của cô ta rồi!...” – Sở Trường Hy vỗ vai Kỳ Đăng nói, nói xong anh đứng dậy rồi đi cho Kỳ Đăng có một không gian cá nhân để chú tâm xem tập hồ sơ.

Kỳ Đăng hít sâu một hơi lấy can đảm rồi nhanh chóng mở tập hồ sơ ra đọc, khi đọc những dòng báo cáo và những hình chụp Đường Bảo Nhi cùng những người đàn ông khác khoát tay nhau vào khách sạn hay có những cử chỉ dâm dăng ở những nơi riêng tư kèm theo những ghi chép và thông tin cụ thể, trái tim của Kỳ Đăng vỡ tan thành từng mảnh vụn ... : “... Hóa ra mình đã yêu một con rắn độc ... cô ta còn muốn lừa dối và lợi dụng mình đến bao giờ? ... Mình đã tự biến mình thành một thằng hèn chỉ vì một ả đàn bà chỉ biết dùng thân xác và khả năng diễn xuất như một công cụ để đạt được mục đích thôi sao???” – Kỳ Đăng ôm đầu chua chát suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Điểm Yếu

3 ngày sau khi diễn ra cuộc thay đổi nhân sự ở Trác Thị, cuộc sống của Trác Đình và Đường Tâm lại trở về với quỹ đạo cũ. Trác Đình tạm thời giữ chức Chủ tịch của Trác Thị nên lịch làm việc dày đặc hơn trước. Sau khi bàn bạc sắp xếp công việc với nhau, Trác Đình và Đường Tâm quyết định phân chia lịch trình theo chuyên môn. Đường Tâm làm việc tại bệnh viện nên cô chủ yếu sẽ phụ trách việc chăm sóc cho ba mẹ và Việt Việt để Trác Đình có nhiều thời gian tập trung vào công việc quản lý Trác Thị. Trác Đình chưa bao giờ có suy nghĩ mình sẽ ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của Trác Thị nên việc quản lý nhân sự và kinh doanh mà cô biết chỉ dựa trên những gì đã được học, khi áp dụng vào thực tế lại có rất nhiều khác biệt, chính những điều đó đã làm Trác Đình quyết tâm theo Trầm Hưng và Tư Á học hỏi kinh nghiệm thực tiễn với mong muốn trong thời gian ba mẹ hôn mê cô vẫn có thể hợp lực với mọi người leo lái Trác Thị.

Đường Tâm đứng thật lâu ở trước bức tường bằng kính sáng loáng chăm chú ngắm nhìn cậu bé ốm yếu đang nằm trong một chiếc nôi nhỏ màu trắng, trên người đắp một cái chăn nhỏ xù màu xanh dương nhạt đang nhắm chặt mắt ngủ say, hai bàn tay bé xíu của bé vô thức nắm lại, khuôn mặt mỉm cười tỏ vẻ dễ chịu:

“Việt Việt à, em đang mơ thấy chuyện gì mà lại vui vẻ như vậy? ... Việt Việt nhanh lớn nha! ... Tâm Tâm và Đình Đình rất rất muốn ôm Việt Việt đó!” – Đường Tâm thì thầm lên tiếng, ngón tay trở thon dài nhẹ nhàng chạm vào lớp kính, khóe môi xinh xắn khẽ nở nụ cười chứa đầy sự thương yêu dành cho cậu bé nhỏ xíu sau lớp kính.

“... Em thích trẻ con lắm sao? ...” – một giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng vang lên.

Đường Tâm xoay đầu nhìn sang người đang đứng bên cạnh mình không chút giấu diếm gật đầu tỏ lộ:

“... Vâng, em rất thích! ... Lúc trước em hay đến đây ngắm những em bé mới sinh ... nhưng từ khi có Việt Việt em chỉ thích ngắm một mình bé thôi!”

“... Em thích bé trai hơn bé gái à? ... Lúc đưa mẹ vào bệnh viện sinh em bé, Đình Đình nói Đình Đình thích em trai hơn đó! “ – Tô Cẩm Hiền mỉm cười nhìn Đường Tâm hỏi.

“... Đình Đình và em đều mong mẹ sinh em trai để nối nghiệp của ba ... ba và mẹ đều rất đẹp nên nếu mẹ sinh em trai, em cũng sẽ rất đẹp trai ... Nhà đã có 3 người phụ nữ rồi nên tất nhiên bọn em sẽ thích có thêm một hot boy làm hậu thuẫn cho ba ... như vậy ba sẽ đỡ tủi thân vì không có đồng minh! “ – Đường Tâm mỉm cười tươi rói nhìn Tô Cẩm Hiền thỏ thẻ tiết lộ.

“... Vậy sau này em có con thì sao? ... Lỡ như sinh con gái em không yêu bé nhiều sao? “ – Tô Cẩm Hiền tò mò nheo mắt hỏi tiếp.

“Không đâu, con của em sinh ra cho dù là trai hay gái em cũng sẽ rất yêu thương bé! ... Em cũng thích có một gia đình đông người ... như vậy mới vui về ảm cúng! “ – Đường Tâm lập tức trả lời.

“... Em thích có bao nhiêu đứa? ... “ – Tô Cẩm Hiền vui vẻ hỏi.

“... Tốt nhất là có một trai một gái ... con gái giống mẹ con trai giống ba ... mỗi khi hai vợ chồng cãi nhau mẹ sẽ ôm con trai đi ngủ, con gái sẽ ngủ với ba! “ – Đường Tâm tinh nghịch nói, nói xong cô còn mỉm cười thích thú.

“... Anh không nghĩ như vậy đâu! ... Con gái giống em, con trai giống anh ... khi hai vợ chồng mình cãi nhau em ôm con trai, anh ôm con gái đi ngủ làm gì? ... Mình ôm nhau ngủ không tốt hơn sao??? “ – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nửa đùa nửa thật nói.

“... Em đi lên phòng làm việc đây! ... “ – khuôn mặt của Đường Tâm ửng hồng, cô mím môi để che giấu vẻ mặt ngượng ngùng rồi lên tiếng đánh trống lảng.

“... Uhm! ... “ – Tô Cẩm Hiền cũng mím môi nhin cười khi nhìn dáng vẻ ngượng ngùng đáng yêu của cô.

“... À, anh quên mất! ... Chiều nay anh có cuộc họp đột xuất nên không chở em về nhà lấy đồ được! ... Em làm việc xong thì gọi cho anh, anh cho tài xế riêng lái xe đến đón em về nhà! “ – Tô Cẩm Hiền nhìn Đường Tâm dịu dàng nói.

“... Không cần phải phiền phức như vậy đâu! ... Anh đang họp em gọi điện thoại thì kỳ lắm! ... Em làm việc xong sẽ đón taxi về nhà lấy đồ rồi quay lại bệnh viện, như vậy vừa đơn giản vừa tiện lợi, gần đây em cũng hay đón taxi đi về nhà lắm! “ – Đường Tâm nhìn Tô Cẩm Hiền rồi nhanh chóng đưa ra ý kiến.

“... Uhm! ... như vậy cũng được! ... Sau khi họp xong, anh sẽ xuống phòng của ba mẹ gặp em rồi chúng ta đi ăn tối ... Bác sĩ Hứa vừa chỉ cho anh một quán ăn lẻ đường khá gần bệnh viện bán món sườn bò nướng mà em thích rất ngon đó! “ – Tô Cẩm Hiền khẽ gật đầu đồng ý rồi yêu thương nhìn Đường Tâm nói tiếp.

“Vâng ạ! ... Cảm ơn anh! ... Em đi đây!“ – Đường Tâm mỉm cười nhìn Tô Cẩm Hiền nhẹ nhàng đáp lời, nói xong cô dứt hai tay vào hai chiếc túi trên áo Bloose của mình gật đầu chào anh rồi xoay người đi lên phòng làm việc.

Tô Cẩm Hiền đứng nhìn theo bóng lưng của Đường Tâm đến khi cô đi khuất, anh nghiêng đầu nhìn cậu bé Việt Việt đang nằm trong lòng kính khẽ mỉm cười rồi cất bước rời đi.

Đường Tâm bàn giao công việc của mình cho bác sĩ trực ban xong xuôi rồi nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay của mình thì thấy đã 6:30 chiều, thời gian khá muộn so với dự tính của cô. Vào tầm giờ này trước cổng bệnh viện đã không còn taxi đậu xe đón khách, cô phải đi bộ một khoảng khá xa mới ra đến đường lớn để đón taxi. Đường Tâm lấy điện thoại soạn một tin nhắn gửi cho Tô Cẩm Hiền với nội dung thông báo cho anh biết cô sẽ trở về bệnh viện khá muộn rồi vội vàng lấy túi xách ra về.

Đường Tâm ra khỏi cổng bệnh viện đi được khoảng hơn 200m, dưới ánh sáng của những cây đèn đường, cô nhìn thấy một người thanh niên máu me đầy người đang ngồi bệt xuống đường giơ tay ra hiệu cần được giúp đỡ. Đường Tâm vội vàng tiến đến gần anh ta, lo lắng hỏi:

“... Tôi giúp gì được cho anh? ... Gần đây có bệnh viện, tôi sẽ đưa anh đến đó được không? ... “

Đường Tâm cúi người quỳ một chân xuống đất, khẽ đỡ người thanh niên lạ mặt đứng dậy, khi vừa nhận ra vết máu trên người anh ta là phẩm màu, cô hốt hoảng đứng dậy tính bỏ chạy nhưng đã muộn. Tên thanh niên lạ mặt kia nhoen miệng nở nụ cười đầy xảo trá rồi bất ngờ vung tay nắm lấy cánh tay của Đường Tâm kéo lại, Đường Tâm mất thế ngã xuống đất, một tay hấn ta giữ thật chặt cổ tay của cô, tay còn lại nhanh như chớp rút trong túi quần ra một chiếc khăn màu trắng rồi đưa lên mũi của cô bịt thật chặt làm cô lập tức hôn mê bất tỉnh. Đường Tâm vừa bất tỉnh thì một chiếc xe màu đen cũ kỹ lập tức trở đến đậu bên cạnh hấn ta, hấn ta nhanh chóng bế Đường Tâm đứng dậy bước lên xe rồi đóng cửa xe lại, chiếc xe lao vút đi trên con đường vắng vẻ.

Trác Đình đang ngồi trong phòng họp thảo luận hướng đẩy mạnh tình hình kinh doanh của Trác Thị với Trình Hạo Thiên, Sở Trường Hy, Trầm Hưng, Tư Á và hai mỹ nhân tài năng vừa mới chính thức ký hợp đồng làm việc cho Trác Thị là Lâm Doanh cùng Diệp Hân.

Sở Trường Hy muốn Trác Thị cho ra mắt những sản phẩm nữ trang mang tính phổ biến nhiều hơn nữa để cung cấp cho những khách hàng tầm trung và có nhiều bộ trang sức đắt tiền, tinh xảo và độc đáo có thể đáp ứng nhu cầu mua sắm của khách hàng cao cấp. Anh còn đưa ra ý kiến một năm Trác Thị nên có hai chương trình ra mắt sản phẩm mới với những tiêu chí anh vừa đề cập để mở rộng phạm vi kinh doanh, khai thác thêm được những nguồn

khách hàng tiềm năng khác. Trình Hạo Thiên lại đưa ra đề nghị Trác Thị phát triển thêm về lĩnh vực thời trang với những set đồ được thiết kế giới hạn dành riêng cho giới quý tộc ... Những ý tưởng của Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên đều rất thực tế và rất đáng để xem xét thực hiện nên cuộc họp diễn ra khá sôi nổi hào hứng. Trác Đình, Lâm Doanh và Diệp Hân đều mới ra trường nên có rất nhiều ý tưởng táo bạo mang tính phá cách. Trác Thị lúc trước quá lệ thuộc vào ba Tần, những cổ đông khác chỉ muốn yên ổn sung sướng thu lợi nhuận nên họ không muốn mạo hiểm đầu tư hay khai thác những cái mới, chính vì những điều này vô tình đã làm cho tình hình kinh doanh của Trác Thị chỉ dậm chân tại chỗ mà không thể phát triển hơn nữa.

“Tracy, cô có thể cho chúng tôi biết một vài thông tin về bộ trang sức chủ đạo của Trác Thị trong lần ra mắt sản phẩm sau được không?” – Sở Trường Hy nhìn Lâm Doanh nghiêm túc lên tiếng đề nghị.

“Vâng!” – Lâm Doanh đáp lời rồi gõ vào bàn phím chiếc laptop của mình đang đặt trước mặt, trên chiếc TV màn hình phẳng 150 inch hiện lên hình mẫu thiết kế 3D của một bộ nữ trang bằng vàng, nổi bật là hình thiết kế mặt trăng theo những chu kỳ của nó bằng kim cương màu xanh lam tuyệt đẹp điểm xuyến những hạt kim cương li ti lấp lánh ... Nhìn hình ảnh của bộ trang sức này tất cả nhân vật cao cấp có mặt tại phòng họp đều gật gù tán thưởng.

“... Bộ trang sức chủ đạo mà chúng ta sẽ cho ra mắt lần sau có tên là Trăng Xanh ... đây là thiết kế mà tôi vừa chỉnh sửa và ưng ý nhất! ... Vì bộ trang sức lần này sẽ được chế tác từ những viên kim cương màu xanh lam nên giá thành thực hiện sẽ rất cao, chi phí đầu tư chắc chắn sẽ không ít! ...” – Lâm Doanh từ tốn lên tiếng.

“... Bộ nữ trang vừa rồi là Hoa Lửa ... lần này là Trăng Xanh ... cậu đừng nói với mình lần tới sẽ là Hắc Nhật nha! ...” – Diệp Hân lườm Lâm Doanh rồi lên tiếng trêu ghẹo.

“... Có gì không được sao? ... Đúng là mình đang có ý tưởng này đó! ... Nhưng kim cương màu đen rất quý hiếm ... mình đang nghiên cứu xem xét khả năng sẽ thực hiện bộ trang sức này bằng kim cương nhân tạo cao cấp nữa đó!” – Lâm Doanh thành thật trả lời.

“... Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi! ... Tác giả bộ truyện Máu Đơn Máu nếu biết mình có một fan girl như cậu hẳn sẽ rất tự hào! ...” – Diệp Hân nháy mắt tiếp tục trêu con bạn nhà mình.

“... Tracy, tên những bộ trang sức của cô thật sự lấy từ tựa đề của những cuốn truyện trong bộ Máu Đơn Máu thật sao?” – Trầm Hưng ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

“... Vâng ạ!” – Lâm Doanh nhìn Trầm Hưng gật đầu xác nhận.

“... Như vậy về mặt pháp luật sẽ không ổn đâu! ... Lỡ như tác giả của bộ truyện khởi kiện chúng ta lấy tên tác phẩm của mình thì chúng ta sẽ bị phạt vì vi phạm tác quyền đó!” – Trầm Hưng lo ngại nói.

“Luật sư Trầm, anh đừng lo. Tác giả của bộ truyện Máu Đơn Máu kia có khởi kiện tôi sẽ đi hầu tòa và thay Trác Thị bồi thường!” – hai mắt Lâm Doanh sáng rực mừng rỡ lên tiếng.

Nhìn vẻ mặt fan cuồng đang tìm mọi cách để được gặp thần tượng của Lâm Doanh trừ Sở Trường Hy đang mỉm cười nhìn cười ra thì tất cả mọi người đang có mặt trong phòng họp đều bất lực lắc đầu chào thua.

Ting! ... Ting! ... Ting! – Tiếng chuông điện thoại của Trác Đình bỗng vang lên, khi nhìn thấy tên người gọi đến cho mình là Tô Cần Hiên, Trác Đình nhíu mày rồi vội vàng bước ra khỏi phòng họp nghe điện thoại:

“Alo! Đường Tâm không có đến công ty gặp em! ... Anh gọi về nhà hỏi Lý quản gia chưa??? ... Anh nói sao??? ... Lý quản gia nói cậu ấy không về nhà sao??? ... Không thể nào đâu??? ... Không thể! Đường Tâm không thể gặp chuyện như vậy được đâu!!! ... Anh cho người đi tìm Đường Tâm nhanh lên! ... Cậu ấy không thể bị như vậy được! ...” – Trác Đình nói trong hỗn loạn cùng cảm giác nghẹt thở ngày một nhiều, cô run rẩy nhấn nút tắt điện thoại rồi ngã quỵ sau đó ngất xỉu.

Mọi người nghe tiếng động bên ngoài liền lập tức đi ra xem thử, khi nhìn thấy Trác Đình nằm bất tỉnh trên nền gạch, Sở Trường Hy vội vàng bế Trác Đình chạy ra bãi đậu xe, Lâm Doanh nhìn Diệp Hân ra hiệu xong cũng vội chạy theo giúp Sở Trường Hy. Trình Hạo Thiên lập tức điện thoại cho Tống Duật Phong. Sau khi giao lại công việc ở Trác Thị cho Tư Á và Trầm Hưng giải quyết, Trình Hạo Thiên cũng vội lấy xe chở Diệp Hân chạy đến bệnh viện.

Sở Trường Hy bế Trác Đình vào phòng cấp cứu, anh dẫn dò Lâm Doanh ngồi chờ bác sĩ khám bệnh cho Trác Đình xong thì gọi điện thoại cho anh, nói xong anh liền vội chạy ngược ra cổng bệnh viện xem tình hình, lúc này Tô Cần Hiên cùng về mặt như hung thần đang đứng chỉ huy đội bảo vệ ra sức tìm kiếm.

“Cần Hiên, xảy ra chuyện gì vậy?” – Sở Trường Hy nhìn Tô Cần Hiên lên tiếng hỏi.

“... Đường Tâm mất tích rồi! ... Có dấu hiệu cô ấy bị bắt cóc ... mình tìm thấy túi xách của cô ấy cách đây không xa! ... Khôn kiếp, mình biết tên nào làm chuyện bỉ ổi này mình nhất định sẽ băm nát hắn ta!” – Tô Cần Hiên tức giận lần đầu đón lên tiếng.

“... Vừa nãy cậu gọi điện thoại cho Đình Đình phải không? ... Cô ấy nghe điện thoại xong thì ngất xỉu, mình vừa đưa cô ấy vào phòng cấp cứu! ... Cậu bình tĩnh lại đi! ... Mình sẽ gọi điện cho tất cả các thám tử ở công ty của mình và thế lực ngầm của Sở gia điều tra tung tích của Đường Tâm phụ cậu!” – Sở Trường Hy vỗ vai Tô Cần Hiên động viên anh.

“... Mình cũng vừa huy động thế lực ngầm theo dõi động tĩnh, bất kể bọn khốn ấy là ai ... mình nhất định sẽ moi bọn nó ra!” – Tô Cần Hiên nghiêm mặt nói.

Tô Cẩm Hiền và Sở Trường Hy vừa xoay người đi vào cổng bệnh viện thì hai chiếc xe của Tống Duệ Phong và Trình Hạo Thiên cũng vừa lao đến.

Tống Duệ Phong xuống xe chạy vội vào phòng cấp cứu, khi gặp Lâm Doanh ngồi chờ trước phòng cấp cứu, nghe cô thông báo Trác Đình chỉ hoảng loạn dẫn đến bị sốc tâm lý nên ngất xỉu, bác sĩ đang truyền dịch cho cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm vô lực ngồi xuống chiếc ghế gần bên cạnh.

Mọi người tụ họp trước phòng cấp cứu nghe Tô Cẩm Hiền báo tin Đường Tâm bị bắt cóc. Lâm Doanh và Diệp Hân cắn môi nhìn nhau rồi hai cô bước nhanh ra ngoài. Lâm Doanh gọi cho anh hai và anh ba của mình nhờ họ lấy thể lực của mình cho người đi tìm Đường Tâm còn Diệp Hân gọi điện thoại năn nỉ ba của mình cho cấp dưới kiểm tra tất cả các camera được lắp trên những tuyến đường tìm Đường Tâm giúp cô.

Một đêm đó, Đường Tâm bị bắt cóc, Trác Đình thì hôn mê bất tỉnh nằm trong phòng cấp cứu truyền dịch, còn tất cả những người còn lại thì thức trắng đêm, tung ra hết tất cả lực lượng có trong tay để truy tìm tung tích của Đường Tâm và theo dõi tình hình sức khỏe của Trác Đình.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nguy Hiểm

Đường Tâm nhăn trán khẽ mở mắt tỉnh dậy. Cô thấy mình đang ở trong một nhà kho tối tăm ẩm thấp, cô ngồi trên một cái ghế dựa bằng gỗ, hai tay bị trói ra phía sau bằng một sợi dây thừng, miệng bị dán một miếng băng keo, đầu đau như búa bổ. Đường Tâm khẽ cựa quậy nhưng sợi dây thừng đang trói chặt hai cánh tay của cô càng thắt chặt lại làm cô cảm thấy đau đớn...

“... Cuối cùng mình vẫn không tránh được cái vận mệnh máu chó này! ...” – Đường Tâm chua chát nghĩ thầm.

Kể từ khi biết mình và Đình Đình phải sống cuộc sống của hai nhân vật nữ phụ thể thảm trong thế giới của cuốn tiểu thuyết cầu huyết này, cô và Đình Đình đã quyết chí lựa chọn một con đường hạn chế tối đa những hiểm khích xung đột hay những mối quan hệ với những nhân vật xoay quanh “đóa hồng trắng” kia ... thậm chí ngay đến cả tình yêu của cô và Đình Đình dành cho Tô Cẩm Hiền cùng Tống Duệ Phong cũng không ngoại lệ, chỉ vì hai anh đã được định sẵn là nam thân trong hậu cung của cô ta làm cho cô và Đình Đình cho đến tận bây giờ cũng không dám thừa nhận tình cảm của mình đối với hai anh... Cô và Đình Đình cứ tưởng mình không đi ganh đua tranh đoạt những gì thuộc về cô ta thì hai cô sẽ có một kết thúc khác, sẽ bình yên mà sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc trong mơ với sự yêu thương của ba mẹ và có thể theo đuổi công việc mà mình thích, vận mệnh sẽ vì thế mà thay đổi ... nhưng bây giờ cô biết mình và Đình Đình đã sai lầm! ...Từ chuyện Trác Thị bị Kỷ Đăng lên kế hoạch thu tóm cho đến chuyện cô bị bắt cóc lần này, tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến vị nữ hoàng đó! ... Vận mệnh thật sự không dựa vào sự cố gắng phấn đấu để thay đổi số phận của hai cô sao??? ... Cô và Đình Đình là hai đứa ngốc nên mới tin vào những điều đó để rồi hai cô trở nên những kẻ yếu đuối đến mức vì muốn sống yên bình mà không dám yêu và được yêu ... chỉ lo gồng mình xây dựng cho bản thân những pháo đài kiên cố để trốn tránh ... để bây giờ khi phải khuất phục trước vận mệnh, cô lại cảm thấy hối tiếc vì lựa chọn của mình ...

“Nếu biết sẽ không tránh khỏi ngày này, mình nhất định sẽ nói cho anh ấy biết mình đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi!”

Cạch! – Cánh cửa đột nhiên bị mở ra làm cho căn phòng ẩm thấp bụi bặm tràn ngập những hạt bụi trắng bay lên trong ánh sáng mặt trời.

“... Chào người đẹp! Cô tỉnh dậy rồi sao? ... Cô tỉnh nhanh hơn thời gian tôi dự đoán đó!”

Đường Tâm nheo mắt cố gắng nhìn rõ hình dáng của người đàn ông đang đứng ngược sáng vừa lên tiếng nói chuyện với mình. Khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta, Đường Tâm nhũn mảy khó chịu cùng cảm ghét vì hắn ta chính là kẻ đã bắt cóc cô.

Mã Lợi tiến về phía Đường Tâm, hắn ta khẽ sát môi vào tai Đường Tâm, ngón tay trở vừa nghịch những lọn tóc của cô rồi khẽ nói.

“Em xinh đẹp hơn tôi nghĩ đó, hèn gì cô ta lại căm thù em như vậy! ...”

Hắn ta nói xong ngón tay trở đang nghịch tóc của Đường Tâm chuyển sang vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của cô, Đường Tâm nhắm mắt, ghét bỏ nghiêng đầu né tránh động tác vuốt ve của hắn.

“Em vẫn còn trinh đúng không? ... Sẽ như thế nào nếu chúng ta cùng nhau vui vẻ nhỉ? ... Em yên tâm đi, tôi có rất nhiều kinh nghiệm, bảo đảm sẽ làm cho em thỏa mãn!” – Mã Lợi vừa nói khẽ vào tai Đường Tâm ngón tay trở khẽ lướt từ khuôn mặt xuống chiếc cổ mảnh mai rồi di chuyển xuống xương quai xanh gợi cảm của cô; đột nhiên hắn ta giật mạnh chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt cô đang mặc làm cho những chiếc nút áo bật tung ra. Khi nhìn thấy khuôn ngực sữa không quá to nhưng vẫn đầy đặn của Đường Tâm ẩn sau chiếc áo ngực màu da thêu những bông hoa xinh xắn màu cam nhạt, Mã Lợi mỉm cười thích thú rồi xuyt xoa:

“Tiểu thư con nhà giàu vừa xinh đẹp lại còn trong trắng mòn mơn như vậy thật sự làm cho người khác không kiềm chế được mà! ... Ngoan nào! Theo anh đi, anh sẽ yêu thương em!”

Nói xong hắn lập tức cởi áo Đường Tâm ra phía sau rồi cúi thấp người xuống hôn vào chiếc cổ xinh đẹp sau đó xuống xương quai xanh gợi cảm một cách hưng phấn như được thưởng thức hương vị tuyệt hảo của một món ăn ngon mặc cho Đường Tâm đang kịch liệt vùng vẫy ra sức phản kháng.

“Mã Lợi! Mày chán sống rồi hả? ... Phụ nữ của Đại ca ai cho phép mày hưởng trước như vậy? ... Mày tưởng chuyện mày đàn đúm với cô diễn viên kia Đại ca không biết sao? ... Cô gái này Đại ca đã ra lệnh để cho Đại ca đích thân xử lý, mày dám động vào cô ta thì đừng trách bọn tao ra tay không nề tình anh em! “ – một giọng nói bậm trợn lạnh tanh đột ngột vang lên làm cho Mã Lợi phải dừng lại hành động điên cuồng của mình. Hắn ta xoay người liếc nhìn hai người đàn ông vừa đến rồi chỉnh sửa lại quần áo của mình, không nói tiếng nào hậm hực bước ra ngoài.

“Người anh em, không cần phải bức bối như vậy đâu! Đại ca đùa giỡn cô ta thỏa thích rồi sẽ cho chúng ta chơi đùa thôi! Đến lúc đó cậu tha hồ mà chà đạp cô ta! “ – một tên đàn ông cao to lực lưỡng mỉm cười thân thiện vỗ vai Mã Lợi rồi lên tiếng nói.

Đội Mã Lợi đi khuất, tên đàn ông dáng vẻ thư sinh đứng kế bên gã cao to lực lưỡng cười khẩy bước đến gần Đường Tâm nhìn cô lên tiếng nói:

“Rất kiên cường đó! Tôi trời tay cô chặt như vậy nhưng cô vùng vẫy đến mức tay mình bị chảy máu mà vẫn không ngừng lại quả thật rất đáng khen! “ – Nói xong anh ta cời dây thừng trời tay cô rồi cời chiếc áo thun mình đang mặc vứt vào mặt cô ra lệnh:

“Cô mặc áo này vào, đại ca nhìn thấy cô trong tình trạng như vậy sẽ không vui! Từ giờ cho đến lúc đại ca đến tôi sẽ không trời tay cô cũng không cho tên nào động vào cô! ... Cô cũng đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi chỗ này. Ngoan ngoãn ở đây chờ Đại ca của chúng ta đến! “

Nói xong anh ta xoay người cùng gã còn lại bước ra ngoài rồi đóng cửa lại, Đường Tâm thậm chí còn nghe được tiếng khóa cửa. Căn phòng lại chìm trong bóng tối và tĩnh lặng. Đường Tâm lấy tay gạt mạnh miếng băng keo đang dán trên miệng của mình ra rồi cời bỏ chiếc áo somi đã bị xé rách, nhanh chóng mặc chiếc áo thun mà gã đàn ông vừa nãy quăng cho mình, cô đi đến những nơi bụi bám thật dày đưa tay quệt bụi rồi thoa khắp mặt và cơ thể với mục đích càng bẩn càng tốt. Việc duy nhất cô có thể làm lúc này là kéo dài thời gian an toàn của bản thân chờ đợi Đình Đình hành động.

Trác Đình nằm trong phòng hồi sức, trên tay là chiếc kim tiêm để truyền dịch, hai mắt cô nhắm nghiền, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi, cái đầu lắc qua lắc lại tỏ vẻ khó chịu giống như cô đang mơ thấy một giấc mơ vô cùng khủng khiếp và cố sức vùng vẫy để thoát ra.

“Khôngggg!!!! “ – Trác Đình đột nhiên hét to rồi mở mắt ngòai bật dậy.

“Đình Đình, đừng sợ! ... Có anh ở đây! ... Em đừng sợ! “ – Tống Duật Phong ngồi bên cạnh vội ôm Trác Đình vào lòng vỗ về trấn an.

“... Em phải đi cứu Đường Tâm! ... Cậu ấy đang gặp nguy hiểm! ... “ – Trác Đình nắm chặt lấy bàn tay của Tống Duật Phong nói trong hoảng loạn.

“... Đình Đình, em bình tĩnh lại đi! ... Tô Cần Hiên và tất cả mọi người đều đang dốc sức tìm kiếm Đường Tâm. Em yên tâm đi, chúng ta sẽ sớm tìm được Đường Tâm thôi! “

“... Anh nói anh Cần Hiên tìm ở những nơi tập trung nhiều kho chứa hàng hóa, Đường Tâm chắc chắn đang bị nhốt ở một trong những kho hàng đó! Chúng ta phải tìm được Đường Tâm càng sớm càng tốt, để càng lâu Đường Tâm càng gặp nguy hiểm đó! ... “ – Trác Đình đưa mắt nhìn Tống Duật Phong khẩn khoản nói.

“Đình Đình, làm sao em biết Đường Tâm bị nhốt ở trong kho chứa hàng hóa? ... Em còn biết thêm những gì nữa, hãy nói cho anh biết đi! “ – Tô Cần Hiên từ ngoài cửa bước vào vội vàng đến bên giường bệnh nhìn Trác Đình khẩn khoản lên tiếng.

“Em và Đường Tâm từ nhỏ đã rất thân thiết, những chuyện có liên quan đến cậu ấy em ít nhiều đều cảm nhận được... Lúc này em nằm mơ thấy cậu ấy bị nhốt trong một nhà kho tối tăm bụi bặm còn xém bị một tên đàn ông cường bức nữa... Cần Hiên, nếu anh thật lòng yêu Đường Tâm thì anh nên tin tưởng những gì em nói mà nhanh chóng cho người đi đến những nơi đó tìm kiếm. Em cam đoan nếu chúng ta không sớm cứu được Đường Tâm thì khi chúng ta tìm được, cậu ấy cũng không còn mạng để sống đâu! “ – Trác Đình nhìn Tô Cần Hiên khẩn thiết van nài, những giọt nước mắt cũng tuôn rơi.

“... Đình Đình, em bình tĩnh nói cho bọn anh biết ... ngoài điều đó ra em có nghi ngờ ai là hung thủ hay có liên quan đến chuyện Đường Tâm bị bắt cóc không? ... Có thêm càng nhiều thông tin bọn anh mới có thể mở rộng phạm vi tìm kiếm!“ – Tô Cần Hiên nghiêm túc lắng chân thành nhìn Trác Đình lên tiếng hỏi.

“... Chỉ có một người cảm hận Đường Tâm đến mức không muốn cho cậu ấy có một cuộc sống hạnh phúc thôi! Người đó là Đường Bảo Nhi! “ – Trác Đình ngẩng đầu, cặp mắt sáng trong veo không vương một tia âm mưu xảo trá nhìn thẳng vào cặp mắt phượng thấu suốt lẫn uy nghiêm của Tô Cần Hiên kiên quyết nói rõ ràng từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Chuyện Cũ

Àmm! – Tô Cần Hiên tức giận giáng nắm đấm xuống mặt bàn, khuôn mặt vốn dĩ đã uy nghiêm vì tức giận lại càng thêm đáng sợ.

“Khốn nạn! Hắn ta dám công khai đòi tiền chuộc nữa sao??? ... Tên khốn này muốn chết rồi!! “

“... Cũng may đây là ngón tay giả chứ không phải ngón tay thật của Đường Tâm! ... Chúng ta vẫn chưa tìm được kho hàng chúng đang giam giữ cậu ấy sao??? “ – Trác Đình lo sợ lên tiếng hỏi.

“... Vẫn chưa! ... Sự việc lần này rất phức tạp, nó có liên quan đến thế lực ngầm của Lăng Ngao nữa! ... Theo tin tức chúng ta thu thập được, mục tiêu lần này của bọn chúng không chỉ có Đường Tâm và em mà là tất cả chúng ta! “ – Tổng Duật Phong trầm giọng lên tiếng.

“... Tôi nay tất cả chúng ta sẽ đến biệt thự riêng của hai ông để bàn tính đối sách, ba mẹ của anh và Cẩn Hiên đang đi du lịch cũng về rồi! ... Không chỉ như vậy, tôi nay ba mẹ của Trường Hy, ba của Lâm Doanh, ba của Hạo Thiên và thị trưởng Diệp cũng sẽ đến! ... Xem ra sự việc lần này rất nghiêm trọng đó! “ – Tổng Duật Phong nhũn mảy suy nghĩ rồi chậm rãi nói tiếp.

“... Tình hình bây giờ em phải thật bình tĩnh, chúng ta sẽ lên kế hoạch và phối hợp với mọi người thực hiện! ... Không thể nóng vội được, biết không? “ – Tổng Duật Phong nắm lấy bàn tay của Trác Đình vuốt ve động viên.

8:00 tối tại biệt thự của hai ông lão Tô Bảo Thành và Tổng Quốc Vũ lần đầu tiên tập trung tất cả những nhân vật có thế lực ngoài sáng lẫn trong bóng tối của thành phố S. Đây cũng là lần đầu tiên Trác Đình có cơ hội diện kiến ba mẹ của Tô Cẩn Hiên và Tổng Duật Phong. Khi nhận ra hai cặp vợ chồng đẹp đôi hạnh phúc sống trong hai căn nhà nhỏ bằng gỗ cây sồi gần ngôi biệt thự của hai ông bên Thụy Điển mà cô và Đường Tâm vô tình làm quen là ba mẹ của hai anh, Trác Đình không khỏi mở to mắt vì ngạc nhiên.

“Đình Đình, con đừng nhìn chúng ta như vậy! ... Chúng ta vẫn thích nhìn bộ dáng vui vẻ đáng yêu của con hơn! “ – Tổng Thu Nguyệt mỉm cười bước đến ôm Trác Đình rồi khẽ vỗ về cô.

“... Con xin lỗi, mọi người làm con bất ngờ quá! ... “ – Trác Đình nhìn mọi người lí nhí đáp lời.

“... Chuyện này dài dòng lắm, có thời gian chúng ta sẽ nói rõ hơn cho con và Đường Tâm biết! “ – Tổng phu nhân mỉm cười nhân hậu nháy mắt nhìn Trác Đình rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“... Chúng ta ngồi vào bàn rồi bàn chuyện quan trọng đi! ... Lần này chúng ta sẽ có một trận quyết chiến đó! “ – Tổng Kiến Long nghiêm túc lên tiếng nói.

Trác Đình theo chân mọi người bước vào phòng sách của hai ông, lúc này tất cả mọi người đều đã ngồi vào vị trí của mình. Trác Đình nín thở quan sát những nhân vật tuy đã bước vào độ tuổi trung niên nhưng vẫn rất anh tuấn cùng khí chất uy nghiêm cao quý toát ra trên khuôn mặt của họ mà âm thầm ngưỡng mộ. Cô chậm rãi ngồi vào một chiếc ghế bên cạnh Tổng Duật Phong.

Sau khi lướt mắt nhìn tất cả mọi người đang có mặt trong phòng, ông lão Tô Bảo Thành thở dài một hơi rồi chậm rãi lên tiếng:

“Khải An, con có chắc chắn Lăng Tuấn chính là Đường Tư Thần là đứa con trai đã bị bắt cóc của Đường Nghiêm hay không? “

“Thưa ba, con và Kiến Long đã thuê thám tử tư tìm kiếm và thu thập tin tức của thằng bé suốt mười mấy năm qua! ... Lúc thằng bé bị bắt cóc nó chỉ mới 5 tuổi nên chúng ta gần như hoàn toàn tìm kiếm trong vô vọng! ... Những thông tin mà con thu thập được chỉ một phần nào khẳng định được thân thế của thằng bé mà thôi! ... Muốn xác minh chính xác chúng ta phải xét nghiệm ADN! ... Còn nữa, Đường Tâm chính là Đường Khiết Tâm là con gái ruột của Đường Nghiêm và là em gái của thằng bé Tư Thần! “

“Àmmmm! “ – Trác Đình nghe một tiếng sấm nổ trong đầu rồi sửng sốt bất động khi nghe xong những điều Tô Khải An vừa nói.

“... Con biết con bé Đường Tâm là con gái của thằng nhỏ Đường Nghiêm từ lúc nào??? “ – Tô Bảo Thành vành mắt ửng đỏ nghiêm túc nhìn con trai của mình lên tiếng hỏi.

“... Thưa ba, ba đã từng tức giận hỏi chúng con vì sao ngày đó khi ở biệt thự của Đường Gia lại vội vàng đưa ra quyết định hứa hôn cho Cẩn Hiên cùng với Đường Tâm, lúc đó con bé vẫn còn là con gái của Đường Tín đúng không ạ? ... Lúc đó chính con là người đưa ra quyết định này vì ngay từ lúc nhìn thấy Đường Tâm con đã có linh cảm con bé chính là con gái của anh Nghiêm cùng Khả Tình ... Chính con là bác sĩ đỡ đẻ cho cô ấy! ... Khả Tình, con và Thu Nguyệt là bạn rất thân ... nên con tin vào trực giác của mình khi vừa gặp Đường Tâm! “ – Tô Hiểu Băng xúc động nói.

“... Hiểu Băng à, không phải ba không tin vào trực giác của con ... nhưng cái chúng ta cần là chứng cứ xác thực để chứng minh thân thế của con bé! “ – Tô Bảo Thành dịu dàng nhìn đứa con dâu của mình rồi từ tốn lên tiếng.

“... Thưa ba, cũng chính vì trực giác này mà lúc còn ở Thụy Điển, con bé Tâm Tâm và Đình Đình hay đến nhà của chúng con chơi, trước ngày về nước con bé bị con mèo nhà hàng xóm cào chảy máu, lúc đó con đã sơ cứu vết thương cho con bé rồi nhân cơ hội lấy mẫu máu đi xét nghiệm ADN và đây là kết quả! “ – Tô Khải An chân thành nhìn Tô Bảo Thành rồi kính cẩn đưa ông một túi hồ sơ bằng giấy.

Tô Bảo Thành vội vàng mở tập hồ sơ ra xem, đôi mày của ông đang cau lại từ từ giãn ra, ông thở phào nhẹ nhõm cùng biểu hiện thỏa lòng giống như một người vừa thực hiện được tâm nguyện lớn nhất của mình hiện rõ trên khuôn mặt, phải mất một lúc lâu ông mới lấy lại bình tĩnh để lên tiếng nói:

“Lữ Hiên, Hy Nguyệt, Diệp Hào, Lâm Kính, Trình Dương ... chúng ta đã tìm được con gái ruột của thằng nhỏ Đường Nghiêm rồi! ... Di nguyện của nó chúng ta đã thực hiện được một nửa rồi! “ – Nói xong ông cũng không kiềm nén được, những giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt.

“... Các con ... hôm nay chúng ta sẽ kể rõ ngọn nguồn chân tướng của một câu chuyện cũ! ... Sau khi kể xong, chúng ta sẽ trao lại quyền xử lý toàn bộ chuyện lần này cho các con, hy vọng các con sẽ làm tốt hơn chúng ta ngày đó! “ – Tô Khải An đẩy cặp kiếng, mím môi kiềm nén cảm xúc rồi nhẹ giọng kể:

“... Như các con biết, ở bất cứ quốc gia hay thành phố nào cũng đều có thể lực ngầm. Ngày đó, thể lực ngầm ở thành phố này do 5 đại gia tộc chia nhau nắm quyền đó là 5 nhà: Tô, Đường, Lâm, Sở và Lăng. Bốn nhà Tô – Đường – Lâm – Sở dưới thời của các ông đã dần dần nghiêng về phía chính phủ, thế hệ con cháu của bọn ta kế thừa cũng nhận thấy thế giới ngầm phải thay đổi theo chiều hướng tốt hơn nên bọn ta đã bắt tay hợp tác với chính phủ ngăn chặn tình trạng nhập hàng và buôn bán ma túy cùng vũ khí vào thành phố. Vào lúc đó, thể lực của Lăng gia mạnh nhất, dưới sự cầm đầu của Lăng Ngạo Thiên, băng nhóm của hắn ngày càng chiêu mộ thêm nhiều thanh niên, hắn ta kiểm tiền bằng con đường buôn bán ma túy nên rất nhanh giàu có, thể lực cũng theo đó mà mạnh lên. Một lần, chúng ta nhận được tin ngầm hắn ta sẽ có chuyến hàng cocain số lượng rất lớn vận chuyển bằng đường hàng hải vào thành phố sau đó sẽ được chia nhỏ rồi tung ra thị trường. Bốn nhà chúng ta lập tức triệu tập một cuộc họp kín cùng với thị trưởng Mạc lên đối sách. Vì không muốn gây kinh động đến đời sống của cư dân trong thành phố chúng ta quyết định sẽ tiến hành tiêu diệt chuyến hàng của bọn chúng ngay trước khi nó cập cảng.”

Kể đến đây, Tô Khải An như đắm mình vào một câu chuyện bi tráng mà bản thân ông sẽ không bao giờ có thể quên được. Có lẽ diễn biến tiếp theo của câu chuyện sẽ là một ký ức đau buồn nên ông ngừng lại để lấy lại sự bình tĩnh ... Lâm Kính chậm rãi thay ông kể tiếp:

“Vào thời điểm đó, bọn ta đều mới tiếp quản công việc của gia tộc nên gặp rất nhiều khó khăn nhất là về mặt kinh tế ... Để có đủ số tiền cần thiết đứng ra hợp tác làm ăn với Lăng Ngạo Thiên chúng ta đã nhờ đến sự chi viện kinh tế từ những gia tộc có thể lực lớn trên thương trường lúc bấy giờ đó là các gia tộc Tống, Trình, Diệp và Trác ... Có lẽ lúc đó bọn ta đều là những thanh niên đồng trang lứa nên chúng ta đều nhiệt thành theo đuổi lý tưởng của mình và kiên quyết đứng về phía lẽ phải... cứ như vậy 8 nhà chúng ta đã hợp lực để quyết chiến với Lăng Ngạo Thiên! “

“... Người trực tiếp đứng ra nhận nhiệm vụ làm tay trong là Đường Nghiêm, cậu ấy đã ra mặt hợp tác làm ăn với Lăng Ngạo Thiên và dùng số tiền mà bọn ta huy động được hùn vốn trong chuyến hàng cocain đó ... Đường Nghiêm là một người vô cùng khôn khéo và cân trọng nên cậu ấy đã thành công tạo được lòng tin với Lăng Ngạo Thiên. Trong thời gian hợp tác làm ăn với Lăng Ngạo Thiên, Đường Nghiêm thông báo phát hiện thêm một đường dây buôn bán vũ khí hạng nặng xuyên quốc gia do hắn ta tổ chức nên yêu cầu chúng ta thay đổi kế hoạch. Vì có Đường Nghiêm cùng đàn em của cậu ấy cung cấp những thông tin cụ thể, chúng ta thành công phục kích chuyến tàu chứa cocain của Lăng Ngạo Thiên từ giữa đường vận chuyển sau đó đánh tráo toàn bộ số hàng đó rồi thay vào bằng bột mì cao cấp, chỉ để lại một số ít để qua mặt đàn em của hắn ta ... Chúng ta lần theo đường dây phân phối ma túy để tìm ra đường dây và đối tác buôn bán vũ khí của hắn rồi hợp tác với lực lượng cảnh sát đặc nhiệm triệt tiêu đường dây buôn bán vũ khí đó ... Trong trận chiến cuối cùng với băng đảng của hắn chúng ta đã sơ hở để Lăng Ngạo Thiên dùng đàn em mở đường máu chạy thoát ...” – Lữ Hiền nhắm mắt chậm rãi tiếp lời Lâm Kính tiếp tục câu chuyện.

“... Để cho con quý dữ Lăng Ngạo Thiên trốn thoát thật sự là một sai phạm khủng khiếp của bọn ta! ... Những năm tháng tiếp theo cho dù đã cố gắng để phòng chúng ta vẫn không tránh khỏi sự trả thù của hắn! ... Người bị hắn ta trả thù thâm hiểm nhất là Đường Nghiêm ... Chiếc xe hơi của cậu ấy bị gài bom rồi kích nổ ngay trước cổng trường mẫu giáo mà con trai của cậu ấy đi học! ... Theo nhân chứng kể lại cậu bé Đường Tư Thần lúc đó đã nhìn thấy ba mình cùng chiếc xe hơi quen thuộc nổ tung rồi ngất xỉu, mọi người lúc đó đều hoảng loạn nên không ai hay biết cậu bé đã bị bắt cóc như thế nào? ... Vợ của Đường Nghiêm vừa sinh thêm một bé gái đang ở tạm nhà anh ruột của cậu ấy là Đường Tín thì bị bọn giang hồ bịt mặt đột nhập vào nhà rồi dùng súng bắn chết ... hai đứa bé gái mới sinh ở trong nhà cũng bị bắt đem đi! ... “ – Trình Dương tức giận cùng đau lòng nói tiếp.

“... Chúng ta đã phạm phải sai lầm khủng khiếp nhất dẫn đến sự bất hạnh cho gia đình của người anh em mà chúng ta rất mực yêu quý nên tâm nguyện lớn nhất của chúng ta chính là phải tìm cho bằng được hai đứa con bị bắt cóc của cậu ấy để trả lại cho chúng nó một thân thể thật sự cùng câu chuyện về người cha đáng khâm phục của chúng! ... Vậy nên sự việc có liên quan đến Đường Tâm và Lăng Tuấn lần này, bọn ta mong muốn các con hãy thật cẩn trọng khi đưa ra quyết định để không phạm vào sai lầm đáng tiếc như chúng ta ngày xưa! “ – Tô Khải An đưa mắt nhìn tất cả những gương mặt trẻ tuổi đang có mặt trong phòng chậm rãi nói, giọng nói của ông chứa đầy sự day dứt.

Trác Đình im lặng chăm chú lắng nghe và ghi nhớ từng câu từng chữ mà họ vừa nói: “... Đường Tâm, cậu và Lăng Tuấn nhất định không thể xảy ra quan hệ được! ... Ở thế giới này, rốt cuộc cậu đã tìm được thân thể thật sự của mình rồi! ... Hãy cố gắng đợi bọn mình! ... Bọn mình nhất định sẽ sớm tìm được cậu! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ứng Chiến

“... Câu chuyện ngày xưa chúng ta đã kể hết! ... Những việc còn lại chúng ta sẽ giao lại cho các con! ... “ – Tống Kiến Long chậm rãi lên tiếng.

“... Trường Hy, con đã thu thập được những tin tức gì rồi? ... “ – Lữ Hiền đưa mắt nhìn Sở Trường Hy nghiêm túc hỏi.

“... Thưa ông, các bác và ba ... con e rằng trận chiến lần này giữa thể lực của chúng ta và thể lực của Lăng Ngạo sẽ giống hệt như cuộc chiến của mọi người ngày trước! ... Đây là tất cả tài liệu về Lăng Ngạo cùng hoạt động kinh doanh ma túy và vũ khí của hắn ta trong vòng 10 năm qua! “ – Vừa nói Sở Trường Hy vừa gõ vào laptop của mình lập tức những hình ảnh và thông tin về Lăng Ngạo hiện ra trên màn hình chiếc TV đã được kết nối với laptop của anh.

Tất cả mọi người trong phòng dường như nín thở chăm chú theo dõi tất cả những thông tin mà Sở Trường Hy đưa ra, sau khi xem xong, tất cả những nhân vật lão làng đang có mặt trong căn phòng sách rộng lớn đều tái mặt đưa mắt lo ngại nhìn nhau.

“... Không ngờ con quỷ đó trốn ra nước ngoài rồi làm phẫu thuật thay đổi hình dạng đã như vậy còn tự chặt đầu lỏng tay trở để đánh lạc hướng điều tra của chúng ta! ... Chẳng trách mười mấy năm qua chúng ta không moi ra được dấu vết của hắn! ...” – Trình Dương tức giận lên tiếng.

“... Có thể nhận ra lần này hắn ta thật sự muốn gom hết lực lượng để quyết một trận sinh tử với chúng ta! ... Chúng ta không thể lơ đãng nhìn hắn ta tác oai tác quái thêm nữa! ...” – Diệp Hào nghiêm giọng nói.

“... Lâm Tuyên, bên phía con đã điều tra được những thông tin gì về kế hoạch vận chuyển vũ khí hạt nhân của hắn ta rồi? ...” – Lâm Kính đưa mắt nhìn người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu cà phê sữa lên tiếng hỏi.

“... Tình hình nghiêm trọng hơn như vậy nữa ạ! ... Kết hợp những thông tin mà chúng con có được và những thông tin của Trường Hy vừa đưa ra, chúng ta sẽ có một trận chiến trên cả 3 mặt trận ạ!” – Lâm Tuyên đưa mắt nhìn ba của mình thành thật đáp lời, những ngón tay của anh lướt như bay trên laptop của mình, những hình ảnh chụp bằng vệ tinh hiện ra trên màn hình chiếc TV lớn ở giữa phòng.

“Đây là hình ảnh những địa điểm mà Lăng Ngao cùng tay chân của hắn vận chuyển và trao đổi hàng hóa thời gian gần đây! ... Những vùng màu đỏ kí hiệu cho hoạt động mua bán vũ khí hạt nhân còn những vùng màu cam là ma túy! ... Dựa theo những vị trí phân bố trên bản đồ chúng ta có thể thấy phạm vi hoạt động của hắn xuyên quốc gia nên chúng ta phải mất rất nhiều thời gian theo dõi mới thu thập được tư liệu! ...”

“... Tên Lăng Ngao này quả thật không đơn giản! Hắn ta lên kế hoạch bắt cóc Đường Tâm rồi gửi thư tổng tiền Đinh Đình đồng thời cho tiến hành cùng lúc 2 chuyển vận chuyển và giao dịch hàng cấm như vậy với mục đích muốn chia nhỏ lực lượng của chúng ta để dễ dàng tiêu diệt! ... Cũng không loại trừ khả năng đây là mồi nhử để chúng ta sập bẫy! ... Dù có hàng cấm hay không chúng ta đều phải tung hết lực lượng để hành động! ... Có thể nói lần này chúng ta biết là chỗ chết nhưng vẫn phải đi vào! ...” – Trình Hạo Thiên đưa ra nhận định của mình.

“... Trường bối đã tốn công bày binh bố trận thì hậu bối chúng ta không thể không nỗ lực mà từ chối góp vui đúng không? ...” – Lâm Thành nửa đùa nửa thật lên tiếng.

“... Nếu mọi người đã quyết định liều mạng xông vào chỗ chết như vậy thì chúng ta lập tức lên phương án hành động!” – Tô Cần Hiên chống khuỷu tay lên bàn im lặng một lúc rồi đưa ra quyết định.

“Nếu hắn ta muốn vây đánh chúng ta trên 3 mặt trận thì chúng ta sẽ chia thành 3 nhóm để ứng chiến! ... Tôi và Cần Hiên sẽ phụ trách nhiệm vụ hộ tống Đinh Đình đi giao tiền chuộc và giải cứu Đường Tâm! ... Những việc còn lại đành phải trông cậy vào mọi người!” – Tổng Duật Phong lập tức đưa ra ý kiến của mình.

“... Trường Hy, anh cần cậu phối hợp hành động với lực lượng đặc nhiệm của chính phủ để triệt tiêu đường dây mua bán vũ khí nguy hiểm của hắn, cậu có đồng ý không?” – Lâm Tuyên nhìn Sở Trường Hy tin tưởng đưa ra lời đề nghị.

“Được ạ!” – Sở Trường Hy không ngần ngại gật đầu đồng ý.

“... Tôi sẽ phụ trách tiêu diệt chuyển hàng vận chuyển ma túy của ông ta! ...” – Lâm Thành khẳng khái nhận nhiệm vụ.

“... Tôi sẽ tham gia nhiệm vụ này cùng anh!” – Trình Hạo Thiên mỉm cười nhìn Lâm Thành lên tiếng đề nghị.

“... Trận chiến lần này chắc chắn sẽ rất nguy hiểm! ... Tất cả các con không đưa nào được phép chủ quan khinh suất! ... Tất cả chúng ta sẽ làm hậu thuẫn cho các con! Các con cần bất kỳ sự trợ giúp nào từ phía chúng ta cứ việc lên tiếng!” – Diệp Hào vỗ vai Trình Hạo Thiên đang ngồi bên cạnh mình rồi đưa mắt nhìn về nhóm người Tô Cần Hiên đang ngồi chân thành nói.

“... Làm con nhà quý tộc không sung sướng như người ta vẫn nghĩ đâu đúng không? ... Trách nhiệm gánh vác đại cuộc và kế thừa công việc của gia tộc quả thật rất nặng nề! ... Cũng may chúng ta đều vì sai lầm ngày trước mà từ nhỏ đã nghiêm khắc huấn luyện bọn nhỏ này nếu không bây giờ tất cả chúng ta chỉ có thể khoan tay chờ chết! ...” – Lữ Hiền ôn hòa tiếp lời.

“... Tất cả chúng ta đều đặt niềm tin vào các con! ... Các con nhất định phải bình an trở về, biết không?” – Sở Hy Nguyệt yêu thương lên tiếng dặn dò.

Ting! Ting! Ting! – Tiếng chuông điện thoại của Trác Đình đột ngột vang lên, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía cô, nín thở chờ đợi:

“... Vâng là tôi! ... Nếu anh muốn nhận được tiền thì tốt nhất anh nên để cho tôi được gặp Đường Tâm nhà tôi! ... Tôi chỉ giao tiền khi chính mắt tôi nhìn thấy cô ấy còn sống và khỏe mạnh, tiền trao cháo múc, đó là quy tắc làm ăn của tôi! ... Được! ... Tôi sẽ đến chỗ hẹn và sẽ không báo cảnh sát! ...” – Trác Đình nói xong rồi cúp máy mới dám thở mạnh một hơi.

“Bíp! Bíp!” – Tiếng chuông báo tin nhắn từ chiếc điện thoại của Trác Đình vang lên.

“Bọn chúng gửi địa điểm nhận tiền và hình của Đường Tâm cho em nè!” – Trác Đình mở tin nhắn ra đọc rồi hốt hoảng lên tiếng.

Mọi người chuyển tay nhau xem tin nhắn và hình ảnh trong điện thoại của Trác Đình, Tô Cần Hiên mím chặt môi, bàn tay trái cầm chiếc điện thoại của Trác Đình thật chặt, ngón tay trở của bàn tay phải lướt nhẹ trên màn hình điện thoại để xem đi xem lại hình ảnh của Đường Tâm. Đường Tâm trong hình vẫn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt của hai ngày trước đang ngồi trên chiếc ghế dựa, hai tay bị trói ra phía sau, mắt bị bịt lại bằng một miếng vải đen.

“Trác Đình, em đưa điện thoại của em cho anh mượn, sáng mai anh sẽ trả lại. Tối nay anh sẽ tra cho bằng được nơi chúng giam giữ cô ấy! “ – Tô Cẩm Hiền vành mắt ửng đỏ nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Trác Đình lên tiếng nói.

“... Cũng không còn sớm nữa, hai ông đi nghỉ sớm đi ạ! Ba và các bác cũng về nhà nghỉ ngơi đi ạ! ... Bọn con sẽ mượn nơi này để tập trung lên kế hoạch hành động cụ thể, có chuyện gì bọn con sẽ báo cho mọi người biết ạ! “ – Lâm Tuyên thay mặt các cậu em của mình lên tiếng nói.

“Uhm! ... Chúng ta cũng nên về nhà rồi! Việc ở đây giao lại cho các con! “ – Trình Dương vỗ vai Lâm Tuyên gật đầu đồng ý.

“Lâm Doanh, Diệp Hân ... hai đứa còn đứng sợ rở ở đó làm gì? ... Mau theo chúng ta về nhà! “ – Lâm Kính đưa mắt nhìn hai cô gái đang đứng im nép mình vào một góc tủ vệ không muốn rời đi.

“Con và Jessi muốn ở lại giúp các anh và Đình Đình! Ba cho con ở lại đi, con năn nỉ ba đó! “ – Lâm Doanh vội chạy đến nắm lấy cánh tay của Lâm Kính giờ giọng năn nỉ.

“Ba ơi, ba cho con ở lại đây giúp các anh một tay nha ba! “ – Diệp Hân cũng nhanh chóng nắm bắt cơ hội, cô cũng nắm chặt cánh tay của ba mình lên tiếng xin xỏ.

Lâm Kính và Diệp Hào đưa mắt nhìn nhau rồi lắc đầu thờ dãi, Diệp Hào ôn hòa nói.

“... Con ở đây giúp mọi người một tay xong thì điện thoại cho ba, ba sẽ điều một tốp vệ sĩ đến đón con về nhà! ... Không được tự ý đi ra ngoài mà không có vệ sĩ biết không? ... Ba vẫn chưa quên được việc con bị bắt cóc đâu! “ – Diệp Hào yêu thương vuốt tóc Diệp Hân lo lắng nói.

“... Khi nào con phụ giúp xong thì gọi cho ba, ba sẽ đến đón con về! “ – Lâm Kính khẽ cốc đầu cô con gái cưng của mình rồi lên tiếng.

“Con cảm ơn ba! “ – Lâm Doanh và Diệp Hân mừng rỡ đồng thanh nói.

Mẹ của Tô Cẩm Hiền, Tống Duật Phong và Sở Trường Hy cũng đến ôm các con của mình, dặn dò đủ điều mới lưu luyến quay người ra về. Nhóm người Trác Đình đi theo ra tận cổng tiễn họ đi về, sau khi nhìn những chiếc xe hơi lần lượt rời khỏi ngôi biệt thự, mọi người lại quay trở về phòng sách tiếp tục công việc của mình.

Trác Đình, Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong họp lại thành một nhóm. Trác Đình lọc lại những thông tin cần thiết và tiếp tục theo dõi các camera ghi hình trên tất cả tuyến đường trong thành phố vào ngày Đường Tâm bị bắt cóc để tìm thêm manh mối. Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong ngồi vào laptop phân tích hình ảnh và số điện thoại đã liên lạc với Trác Đình để tìm kiếm vị trí Đường Tâm bị giam giữ.

Lâm Doanh làm trợ lý cho anh hai của mình và Sở Trường Hy ghi chép, thống kê tất cả những dữ liệu và thông tin để hai anh chọn ra phương án hành động thích hợp.

Diệp Hân kết nạp vào nhóm của Trình Hạo Thiên và Lâm Thành giúp hai anh ghi chép những công việc quan trọng để hai anh sắp xếp và điều động nhân lực.

Trong lúc mọi người đang nghiêm túc miệt mài lên kế hoạch hành động thì ở trong một kho hàng bị bỏ hoang, Đường Tâm đang ngồi co ro trong bóng tối ôm chặt lấy hai đầu gối của mình kiên nhẫn chờ đợi.

Cùng lúc đó ở khu rừng cách kho hàng bị bỏ hoang không xa, Lăng Tuấn cùng gã giang hồ có bộ dạng thư sinh đang thì thầm trao đổi:

“Cậu tính sẽ làm đúng như những gì ông ta sắp đặt sao? “ – gã đàn ông thư sinh khoanh tay lên tiếng hỏi.

“Không! ... Tôi chỉ muốn nhân cơ hội để điều tra thân thế thật sự của mình thôi! ... Mười mấy năm trời bỏ công sức để hoàn thành vai diễn của một con cò cùng nhẫn nhục chịu đựng ... tôi cảm thấy mình sắp tìm được câu trả lời rồi! “ – Lăng Tuấn đưa cặp mắt sáng, lòng đen và lòng trắng phân định rõ ràng, cùng thần thái thông minh cương trực, chậm rãi đáp lời, nhìn dáng vẻ của anh lúc này hoàn toàn khác xa với bộ dáng của một tay đại ca giang hồ đều cang sành sỏi việc ăn chơi đàn đúm ngày thường.

“... Lăng Tuấn, cậu và cô gái đang bị nhốt trong kho hàng kia có cặp mắt và thần thái rất giống nhau đó! “

“Mạnh Tường! ... Nếu đúng như những điều ba của anh nói thì tôi còn có một đứa em gái bị thất lạc đúng không? ... Tôi đang cố gắng điều tra lý do tại sao lão ta muốn tôi phải tiêm thuốc kích dục và heroin liều lượng cao vào người cô gái tên Đường Tâm đó? ... Có thiếu gì cách để trả thù ba nhà Tô – Tống – Trác nhưng tại sao lão lại muốn tôi cùng đàn em của mình chà đạp cô ta? “ – Lăng Tuấn nhún mày đưa ra suy đoán.

“... Tôi sẽ cố gắng đánh tráo ống thuốc heroin ở dạng lỏng kia nhưng còn ống thuốc kích dục đang nằm trong tay Mã Lợi thì rất khó! ... Cậu cũng đang bị bọn hắn giám sát đó nên tốt nhất hãy cẩn trọng khi hành động! " - Mạnh Tường vỗ vai Lăng Tuấn quan tâm nói.

“... Uhm, tôi biết rồi! ... Tôi sẽ không để xảy ra sơ sót đâu! ... Tôi đi trước đây, tối mai chúng ta bước đầu sẽ hành động đúng theo kế hoạch của lão rồi tùy cơ ứng biến! “ – Lăng Tuấn mỉm cười vỗ vai Mạnh Tường lên tiếng, nói xong anh khom người nhanh chóng len lỏi trong những hàng cây rậm rạp rồi mất hút trong bóng tối.

Chương 35: Đường Cùng

3:00 sáng

“Bíp! Bíp! “ – Âm báo tin nhắn từ chiếc điện thoại của Trác Đình bỗng nhiên vang lên làm mọi người có mặt trong phòng sách ngừng ngay công việc mình đang làm, cả nhóm đồng loạt ngẩng đầu theo dõi hành động và nét mặt của Trác Đình. Tô Cẩm Hiền vội vàng đi đến đứng bên cạnh Trác Đình chờ đợi cô xem xong tin nhắn.

“Bọn chúng gửi địa điểm chúng đang giam giữ Đường Tâm cho em rồi, em sẽ lấy xe chạy đến đó ngay! “ – Trác Đình nhìn Tô Cẩm Hiền rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Em đừng vội, chờ anh một chút, để anh kiểm tra xem địa điểm mà bọn chúng gửi có giống địa điểm trên tấm hình chúng đã gửi cho em không? “ – Tô Cẩm Hiền nói xong vội xoay người quay trở về vị trí của mình, mười ngón tay thon dài nhanh chóng lướt trên bàn phím.

“Đình Đình, chúng đòi bao nhiêu tiền chuộc? “ – Tống Duật Phong đưa mắt nhìn Trác Đình nghiêm túc hỏi.

“Bọn chúng không đòi tiền mặt, bọn chúng muốn chúng ta dùng bộ trang sức Hoa Lửa để đổi lấy Đường Tâm! “ – Trác Đình nhìn Tống Duật Phong thành thật trả lời.

“Bộ trang sức đó Trác Thị đã bán cho Giang phu nhân trong đợt đấu giá vừa diễn ra rồi mà? “ – Trình Hạo Thiên nhíu mày lên tiếng.

“Chúng ta sẽ đến gặp Giang phu nhân để mua lại bộ trang sức đó rồi mang nó đến chuộc Đường Tâm! “ – Lâm Doanh nhíu mày rồi đưa ra ý kiến, Trác Đình lẫn Diệp Hân nghe xong cũng gật đầu tỏ thái độ đồng ý.

“Ngốc! “ – Sở Trường Hy ngồi bên cạnh xoa đầu Lâm Doanh khẽ mỉm cười rồi lên tiếng nói tiếp:

“Đây rõ ràng là một cái bẫy, chúng bắt cóc Đường Tâm rồi đòi tiền chuộc chỉ là kế che mắt những người khác thôi. Mục đích của chúng chắc chắn không phải là bộ trang sức đó. Chúng đã cướp người của chúng ta thì chúng ta sẽ cướp lại người từ trong tay bọn chúng theo đúng luật ngầm, đúng không Cẩm Hiền? “

“Uhm! “ – Tô Cẩm Hiền đưa mắt nhìn Sở Trường Hy rồi quay sang nhìn Trác Đình gật đầu lên tiếng xác nhận.

“Trác Đình, em mang theo một cái túi xách nhỏ rồi lái xe chạy theo bản đồ này đi trước, anh và Duật Phong sẽ lái xe theo hai hướng khác nhau để đến địa điểm. Em nghe cho rõ đây! Nhất định không được manh động vì em không mang theo vũ khí, trong mọi tình huống phải nhớ bảo đảm an toàn cho bản thân. Bọn anh sẽ sắp xếp người của chúng ta bao vây toàn bộ khu vực đó nên em hãy bình tĩnh trước khi hành động! “

“Dạ! “ – Trác Đình ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Dặn dò xong Tô Cẩm Hiền đưa cho Trác Đình một chiếc điện thoại đã được anh cài bản đồ định vị bằng vệ tinh rồi anh quay người nhìn sang nhóm người Sở Trường Hy nói tiếp:

“Phần còn lại bọn mình giao phó hết cho các cậu! Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau! “

“Uhm! Bảo trọng! “ – Sở Trường Hy cùng Trình Hạo Thiên bước đến, lần lượt vỗ vai Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong như một lời chúc bình an.

“Sáng mai bọn mình sẽ vào bệnh viện thay cậu chăm sóc cho hai bác. Cậu nhớ phải cẩn thận đó! “ – Diệp Hân ôm chặt Trác Đình, chân thành dặn dò.

“Muốn đóng kịch cũng phải có đạo cụ chứ!? “ – Lâm Doanh vừa nói vừa cời hết những món nữ trang đang đeo trên người của mình rồi bỏ vào chiếc túi xách nhỏ xinh của Trác Đình.

“Tracy, cảm ơn cậu! “ – Trác Đình cặp mắt ngấn nước mỉm cười dang tay ôm lấy Lâm Doanh cảm động nói:

“Các cậu ở nhà cũng phải cẩn thận biết không? “

“Ok! “ – Diệp Hân và Lâm Doanh đồng thanh đáp.

Trác Đình mỉm cười vẫy tay chào mọi người rồi nhanh chóng vào bãi đậu xe lấy xe phóng như bay đến chỗ Đường Tâm. Hơn lúc nào hết, Trác Đình biết rằng, cô chỉ cần đến nơi đó nhanh hơn dù chỉ một chút thôi, cô sẽ ngăn cản được những điều khủng khiếp nhất xảy đến với Đường Tâm của cô:

“Đường Tâm, mình đang đến! Cậu chờ mình thêm một chút nữa thôi ... một chút nữa thôi ... “

“Rầm! “ – Cánh cửa gỗ của kho hàng bị đập mạnh mở tung ra, bóng đèn vàng cũ kĩ bụi bám dày đặc được mở lên chiếu ra thứ ánh sáng lờ mờ.

Đường Tâm nheo mắt một lúc mới nhìn rõ mọi thứ xung quanh mình. Căn nhà kho ẩm mốc lúc này xuất hiện thêm bốn gã đàn ông, cô chỉ nhận ra ba người trong số bọn chúng, hai người kia cô chưa từng gặp bao giờ nhưng trong thâm tâm của cô biết rất rõ, một trong bốn tên đó có một tên cần bà để hèn sẽ hủy diệt cuộc đời cô.

“Cô là Đường tiểu thư sao? “ – gã đàn ông dáng người cân đối cùng vẻ mặt đều căng nhìn cô nhoeo miệng cười rồi lên tiếng hỏi, bàn tay của hắn nâng khuôn mặt cô lên cao rồi giữ chặt chiếc cằm nhỏ của cô làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“À, quên mất. Tôi giữ chặt như vậy làm sao cô trả lời? “ – Hắn ta cười khẩy rồi buông tay ra khỏi chiếc cằm của cô.

“Tôi không quen biết các anh ... tại sao lại bắt cóc tôi? “ – Đường Tâm đưa cặp mắt sáng của mình nhìn thẳng gã đàn ông vừa đùa cợt mình đưa ra câu hỏi.

“... Haha ... haha ... Tại vì Đường tiểu thư cô rất đẹp ... đã như vậy còn có sở trường quyền rũ đại gia, làm cho tôi cảm thấy rất có hứng thú! “ – gã đàn ông khuôn mặt đều căng trả lời một cách vô cùng vui vẻ.

“... Tôi chỉ là một bác sĩ bình thường thôi! ... Tôi cũng chưa từng quyền rũ đàn ông! ... Anh có hiểu làm gì không? “ – Đôi mắt Đường Tâm phủ một tầng sương mỏng, giọng nói cũng nhẹ nhàng kèm theo sự bất lực lẫn hồ nghi.

Khi ánh mắt của Đường Tâm chạm vào cặp mắt sáng của gã đàn ông đang đứng đối diện với mình, cô có cảm giác mình đang đi đúng hướng ... nếu tiếp tục dùng sự mềm mỏng của mình để làm hắn ta thương hại rồi cùng cô thỏa thuận về tiền chuộc thì cô sẽ có cơ hội thoát thân.

“... Tôi không biết những lời cô nói có thật hay không ... nhưng tôi có hứng thú với cô là sự thật! ... Dù sao cô cũng đã ở đây rồi nên trước mắt chúng ta cứ cùng nhau vui vẻ ... Nếu cô làm cho tôi vui vẻ tôi sẽ xem xét việc trả tự do cho cô! “ – Hắn ta vừa nói vừa đưa ngón tay trở vắn về khuôn mặt của Đường Tâm.

“Chắc ... chắc! ...Nhưng mà ... Nhìn xem! ... Cô lại biến mình thành một con cún nhỏ bần thiêu như vậy cơ à?! “ – Hắn ta cười khẩy rồi lên tiếng bốn cợt.

“... Tôi thật sự không phải là vị Đường tiểu thư mà anh muốn tìm.. Tôi là bác sĩ ... tôi có dành dụm được một số tiền ... tôi sẽ đưa hết cho anh ... xin anh hãy thả tôi ra! “ – Đường Tâm vẫn cố gắng đấu tranh tâm lý với hắn.

“... Từ nhỏ tôi đã mồ côi cha mẹ ... vất vả lắm tôi mới ăn học thành tài ... tôi còn có nhiều người quan trọng mà tôi cần phải chăm sóc ... vậy nên ... tôi van xin anh ... xin anh hãy để cho tôi một con đường sống! “ – Đường Tâm vẫn ra sức khẩn khoản cầu xin.

Đường Tâm vừa dứt lời, đột nhiên trong tích tắc cô nhận thấy trong đôi mắt kia nhanh như chớp có một tia dẫn đo lóe lên rồi lập tức vụt tắt. Đường Tâm âm thầm cầu xin cho trận chiến tâm lý này chiến thắng nghiêng về phía mình.

“... Lãng đại thiếu gia ta đây không thèm khất đến mức phải hoan ái với một ả phụ nữ bần thiêu như cô! “ – Gã đàn ông nhíu mày tỏ thái độ khinh bỉ lẫn ghét bỏ lên tiếng.

“... Thiếu gia, cậu không hưởng thì cho chúng tôi hưởng! ... Đồ tốt như vậy mà bỏ thì phí lắm! ... Cậu cũng đừng quên lão gia đã vì cậu mà chuẩn bị một món đồ chơi để tặng sự phấn khích ... cậu mà không nhận, lão gia chắc sẽ tức giận lắm! “ – một giọng nói đột nhiên vang lên.

Đường Tâm cũng lập tức nhận ra người vừa lên tiếng chính là kẻ đã muốn cưỡng bức cô. Đường Tâm khẽ cắn môi, vẻ mặt hiện lên sự lo sợ ... Không lẽ ... không lẽ cô không thể thoát khỏi số mệnh máu chó này sao?

“Mã Lợi nói đúng đó! Kế hoạch bắt cóc cô ấy là do một tay cậu sắp xếp. Lão gia vì muốn cậu khen thưởng cho cậu nên đã sai chúng tôi mang quà đến! Cậu mà không hưởng thụ sẽ phụ lòng lão gia đó! “ – Gã đàn ông thân hình to lớn vạm vỡ trên cánh tay chần chịt hình xăm nói thêm vào.

“... Loại phụ nữ không hiểu phong tình này không hợp khẩu vị của tôi! ... Các anh ai có hứng thú thì cứ việc thoải mái! Dù sao cũng là Đường tiểu thư danh giá, không hưởng thì cũng phí thật! ... “ – Lãng Tuấn xoay người nhìn ba gã đàn ông đang đứng sau lưng mình vui vẻ lên tiếng.

“Món đồ chơi này thì sao? “ – Mã Lợi vừa nói vừa đưa tay vào túi quần lấy ra một chiếc hộp sắt. Hắn ta mỉm cười khoái trá mở chiếc hộp lấy ra một ống thuốc có sẵn kim tiêm rồi đưa đến cho Lãng Tuấn.

“Haha ... haha ... Đúng là đồ tốt đó! ... “

“... Mã Lợi, tôi thấy cậu nên tìm một ít nước vào đây để làm cho cô ta sạch sẽ hơn một chút! Trong thời gian đó tôi sẽ tiêm thuốc cho cô ta! Cậu vào đến nơi sẽ thỏa thích hưởng thụ! “ – Lãng Tuấn tốt bụng đưa ra lời đề nghị.

“Ok! Tôi sẽ đi lấy nước và thêm vài món đồ chơi nữa! “

“Uhm! “

Lợi dụng lúc bốn tên khốn đó không chú ý đến mình, Đường Tâm cẩn trọng lẻ người nhích từng chút một, khi nhích đến gần cánh cửa ra vào cô vội bật người đứng dậy rồi lao vút ra ngoài...

“ Á ! “

“ Bốp! “

“ Bốp! “

Vừa chạy được mấy bước Đường Tâm đã bị gã đàn ông to lớn vạm vỡ túm tóc giữ lại. Hắn ta một tay nắm chặt lấy mái tóc của cô, tay còn lại không hề nương mà vờ mạnh vào mặt cô hai cái tát đau điếng đến mức khóe môi của cô trào ra một dòng máu.

“ Con quỷ cái này, mày còn sức chạy à? ... Được lắm! Lát nữa ông sẽ làm cho mày không đứng dậy nổi! ... haha ... haha! “

Hắn ta cười to rồi nắm tóc Đường Tâm kéo cô vào bên trong căn nhà kho. Vào đến nơi hắn ném cô như ném một con chó nhỏ vào góc tường rồi vung tay xé rách chiếc áo cô đang mặc trên người.

“ Tăng Nguru, mày nhẹ tay thôi! Da thịt nó non mềm như vậy, mày làm nó bầm tím hết thì chả còn tình thú gì nữa! “ – Mã Lợi đột nhiên lên tiếng, làm động tác như một con mãnh thú đang vồ lấy con mồi của gã xăm trổ ngừng lại, hai bàn tay to của hắn chuyển sang nắm chặt lấy hai cánh tay của Đường Tâm không cho cô vùng vẫy phản kháng.

“ Con mèo hoang này một chút nữa sẽ khua phức thôi! “ – Lãng Tuấn mỉm cười gian tà nháy mắt với Mã Lợi rồi cầm ống thuốc tiêm vào tĩnh mạch trên cánh tay đang bị giữ chặt của Đường Tâm.

“ Khốn nạn! Tôi có làm quỷ cũng sẽ không tha cho các người đâu! “

“ Đường tiểu thư, cô đừng vùng vẫy a! Cô càng vùng vẫy thì thuốc càng nhanh ngấm vào máu đó! “ – Lãng Tuấn nửa thật nửa đùa buông lời cảnh cáo.

“ Gần đây có một dòng suối, tao muốn cùng nó chơi trò tắm uyên ương ... khỏi phải mất thời gian đi lấy nước! “ – gã xăm trổ đưa mắt nhìn Mã Lợi khoái trá nói.

“ Haha ... được đó ... haha! “

“ Tôi sẽ ở đây đón tiếp Trác tiểu thư! Các anh cứ thoải mái vui vẻ! “ – Lãng Tuấn mỉm cười nhìn Mã Lợi và Tăng Nguru thân thiết lên tiếng cổ vũ.

“ Uhm! “

Tăng Nguru hưng phấn nhắc bóng Đường Tâm lên, vác cô lên vai như vác một cái gối ôm nhanh chóng bước ra ngoài đi theo Mã Lợi.

“ Các anh mang Đường Tâm nhà tôi đi đâu vậy? “ – Giọng của Trác Đình đột nhiên vang lên làm cho Đường Tâm trong cơn đau đớn lẫn mơ màng bừng tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Hai gã đàn ông đang hứng khởi cất bước đột nhiên nghe một giọng nữ tuy nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị vang lên làm bước chân của chúng phải ngừng lại. Cả hai đồng loạt quay người ra sau để nhìn xem kẻ vừa cất giọng là ai? Khi nhìn thấy trước mặt mình là một cô gái tuy gương mặt không trang điểm cùng dáng vẻ tiêu tụy nhưng vẫn rất xinh đẹp đang khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt không hề e sợ hấp háy lướt nhìn hai tên giang hồ đứng đối diện. Trong đôi mắt Mã Lợi lóe lên một ánh nhìn thích thú, hắn mỉm cười nhìn Trác Đình rồi buông lời điều cợt.

“ Trác tiểu thư đến nhanh như vậy sao? Cô sợ không được tham gia vào cuộc vui cùng cô bạn thân của mình với chúng tôi đúng không? “

“ Các anh thích mở tiệc vui chơi sao không nói thẳng với tôi sớm, tôi sẽ bao nguyên một quán bar cùng những cô vũ nữ nóng bỏng phục vụ tất cả các anh, tội gì phải bày nhiều trò như vậy, báo hại tôi phải mệt xác ! “ – Trác Đình bày ra vẻ mặt của một đại tiểu thư ăn chơi sành sỏi hào phóng lên tiếng đáp lời.

Khi nghe câu trả lời của Trác Đình, Mã Lợi khẽ nhủ thầm rồi lập tức đưa mắt nhìn Tăng Nguru. Tất cả những biểu hiện trên gương mặt của cả hai người bọn chúng đều lọt hết vào đáy mắt linh hoạt của Trác Đình, cô đưa tay mở chiếc túi nhỏ, lấy ra một nắm nữ trang, vui vẻ lên tiếng:

“ Các anh không tin thì cầm lấy một ít trước đi, số còn lại sau khi gặp thủ lĩnh của các anh để chuộc “ công thần “ của tôi, tôi sẽ đưa hết cho hai anh! “

“Công thần? Cô ta không phải là chị em tốt của cô sao?” – Tăng Nguru không giấu được sự ngạc nhiên, lập tức lên tiếng hỏi lại.

“Chị em tốt cái quái gì chứ?! Đường Đường là một đại tiểu thư như tôi lại có thể làm chị em với cô ta sao? Cô ta chẳng qua chỉ là một támm bình phong để giúp tôi nhận được sự tín nhiệm và ủng hộ của ba mẹ tôi thôi! Tốt nhất chúng ta nên làm một cuộc giao dịch: Các anh để tôi chuộc cô ta một cách nguyên vẹn, tôi sẽ chuyển thêm một số tiền riêng cho hai anh. Như vậy, tôi vừa giữ được danh tiếng và địa vị của mình, các anh lại có thêm một khoản tiền tha hồ mà ăn chơi, hưởng thụ. Còn nếu như bây giờ, các anh hủy hoại cô ta; như vậy cũng đồng nghĩa cô ta hết giá trị lợi dụng đối với tôi, giữ lại cũng chẳng ích lợi gì. Tôi sẽ không bỏ tiền ra mà không thu vào được lợi ích cho mình đâu!” – Trác Đình nhoen miệng cười khẩy rồi nhìn thẳng bọn chúng, cô dùng giọng điệu của một vị tiểu thư sành đời cao giọng nói.

Vừa nghe Trác Đình nói xong, Mã Lợi lập tức nhìn Tăng Nguru nháy mắt ra hiệu. Tăng Nguru lập tức đổi tư thế từ vác Đường Tâm trên vai thành kiêu bệ cô như bế một nàng công chúa. Hắn ta nhìn Trác Đình mỉm cười lên tiếng:

“Thật không may, tôi lại có hứng thú với cô ta hơn tiền của cô. Vậy nên, tôi sẽ để cô chứng kiến cảnh chúng tôi cùng nhau vui vẻ ngay tại đây!”

Vừa dứt lời, hắn ta cúi người rồi buông tay thả Đường Tâm rơi xuống đất.

“Bịch!”

“A!”

Hai âm thanh liên tiếp vang lên.

Tiếng cơ thể của Đường Tâm rơi mạnh xuống đất cùng tiếng rên vì đau đớn của cô đánh thẳng vào đầu và vào tim Trác Đình. Trước cặp mắt đang chăm chú quan sát cử nhất động của cô từ tên còn lại, Trác Đình không cho phép mình có bất cứ biểu hiện đáng ngờ nào. Cô vẫn đứng khoanh tay, neho mắt nhìn hành động của tên giang hồ to lớn đầy hình xăm cùng vẻ mặt lạnh như tiền.

Tên Tăng Nguru sau khi thả Đường Tâm xuống đất, hắn ta lập tức bước ngang qua người rồi ngồi xuống trên bụng cô, vẻ mặt hiện rõ sự thèm khát. Chiếc áo somi Đường Tâm mặc trên người đã bị hắn xé rách từ trước kèm theo hành động lôi kéo thô bạo của hắn tuột ra khỏi cơ thể của Đường Tâm làm phô bày chiếc áo ngực màu xám trắng xinh xắn, nước da trắng sứ cùng đôi bông đảo gợi cảm nhấp nhô theo nhịp thở. Tăng Nguru nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì thắm thuốc cùng dáng vẻ gợi tình của cô gái trước mặt, hắn ta lập tức đánh mất tự chủ, cất giọng cười hưng phấn rồi vùi đầu vào chiếc cổ mảnh mai của Đường Tâm bắt đầu hôn hít.

Đường Tâm cắn chặt môi, cô nhanh chóng nghiêng đầu, đưa mắt nhìn Trác Đình rồi chớp mắt ra hiệu. Nhận được tín hiệu của Đường Tâm, Trác Đình lập tức hành động. Cô đưa mắt nhìn tên giang hồ đang đứng quan sát mình, lắc đầu ngoa ngán nói:

“Tôi đã nói hết nước hết cái như vậy mà anh và bạn anh không chịu hợp tác thì thôi vậy! Tôi không cần cô ta nữa và một xu tôi cũng sẽ không bỏ ra đâu!” – Nói xong Trác Đình xoay người bỏ đi.

“Khoan đã! Trác tiểu thư xin dừng bước!” – Mã Lợi nhìn thấy Trác Đình xoay người bỏ đi không chút chần chừ do dự, hắn nhú mày suy nghĩ gì đó rồi vội vàng lên tiếng gọi.

Trác Đình không nhanh không chậm dừng bước rồi xoay người nhìn hắn ta cùng vẻ mặt khó chịu vì bị làm phiền, cô tuyệt nhiên không đưa mắt nhìn sang Đường Tâm nên không biết tên giang hồ to lớn kia từ lúc cô xoay người bỏ đi đã dừng hành động cường bức Đường Tâm, vẻ mặt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ đưa mắt nhìn Mã Lợi rồi chuyển sang dò xét cô.

“Nếu chúng tôi giao cô ta cho cô, cô sẽ trả cho chúng tôi thêm bao nhiêu?” – Mã Lợi nhìn Trác Đình bắt đầu ngả giá.

“Tôi đã nói, món đồ không còn nguyên vẹn thì cũng hết giá trị. Các anh làm món đồ quý giá của tôi thành ra như vậy còn muốn mặc cả nữa sao?” – Trác Đình lúc này mới đưa mắt liếc nhìn về phía Đường Tâm rồi nhú mày tỏ vẻ khó chịu lên tiếng nói.

“Trác tiểu thư muốn như thế nào?” – Mã Lợi thấp giọng tỏ vẻ nhún nhường.

“Tôi đã nói rồi, hiện tại tôi chỉ có thể đưa cho các anh bao nhiêu đây thôi! Số còn lại tôi còn phải gấp thủ lĩnh của các anh trả tiền chuộc cô ta rồi mới đưa thêm được! ... Mẹ kiếp, vừa tốn một mớ tiền, vừa cực thân của tôi nên các anh đừng làm mất thêm thời gian của tôi nữa! Tôi có nhiều việc cần làm lắm! Đồng ý thì giao dịch, còn không thì tôi đi về tìm người khác thay thế cô ta!” – Trác Đình bực bội đáp lời.

“Ok! Bọn tôi đồng ý giao dịch với cô!”

“Như vậy có phải tốt hơn không?” – Trác Đình khinh khỉnh cất giọng rồi đưa tay mở túi lấy ra một nắm trang sức đưa cho Mã Lợi rồi nói.

“Anh cầm lấy trước, còn nợ bao nhiêu sau khi tôi gấp thủ lĩnh của anh sẽ thanh toán!”

Nhìn những chiếc vòng tay, những chiếc nhẫn bằng vàng và đá quý lấp lánh dưới ánh nắng dịu nhẹ của buổi sáng trên tay Trác Đình, Mã Lợi lẫn Tăng Nguru đều trầm trồ thích thú.

“Những món nữ trang này đều là hàng hiếm đó! Giá trị mỗi món không dưới 10000 USD đâu!” – Trác Đình làm bộ thờ dãi lên tiếng rồi tranh thủ lúc hai tên giang hồ đang ngắm nghía những món trang sức mình vừa đưa, Trác Đình đảo mắt quan sát xung quanh thật nhanh.

“Xảy ra chuyện gì rồi sao? Tại sao các anh ấy không ra tín hiệu nào cho mình như vậy?”

“Các anh có thể dẫn tôi đến gặp thủ lĩnh của các anh được chưa? – 10 giờ sáng nay, tôi còn có một cuộc họp quan trọng!” – Trác Đình lên tiếng thúc giục.

“Trác tiểu thư, xin mời!” – Mã Lợi bày ra bộ dáng lịch thiệp, khẽ nghiêng người đưa tay về phía trước ra hiệu cho Trác Đình đi theo mình. Tăng Ngưu thì bước đến chỗ Đường Tâm đang nằm dùng hai tay nhắc bổng cô lên rồi vác cô lên vai.

“Anh cẩn thận một chút! Ông bà già nhà tôi rất xem trọng nó! Nhờ nó mà tôi mới thay đổi được cách nhìn của đám quý tộc và có được chút danh tiếng đó!” – Trác Đình giờ giọng tiểu thư lên tiếng dằn dò.

Từ lời ăn tiếng nói cho đến thái độ và hành động của Trác Đình dành cho Đường Tâm, cùng thái độ không hề mừng rỡ hay van xin cầu cứu của Đường Tâm khi Trác Đình xuất hiện đến tận bây giờ, dần dần làm cho hai tên Mã Lợi và Tăng Ngưu tin rằng sự thật mối quan hệ của họ hoàn toàn không giống như những thông tin mà bọn chúng thu thập được, thế giới quý tộc toàn là một lũ giả dối nhưng lại rất giàu có.

Mã Lợi dẫn Trác Đình đi đến một ngôi nhà gạch cũ kỹ. Đến nơi, hắn ta nhìn Trác Đình nháy mắt ra hiệu rồi mở cửa bước vào bên trong. Tăng Ngưu cũng nhếch mép mỉm cười rồi vác Đường Tâm bước vào. Trác Đình nắm chặt bàn tay của mình, hít một hơi thật sâu rồi bày ra vẻ mặt của một đại tiểu thư lăm lăm tiền nhiều của cát bước đi vào.

Trong ngôi nhà ẩm mốc chứa đầy những thùng giấy, ngoài hai tên vừa gặp Trác Đình nhìn thấy thêm ba tên nữa; một tên đang ngồi bắt chéo chân trên một chiếc ghế gỗ, tay nghịch chiếc bật lửa; bốn tên còn lại chia nhau đứng sang hai bên, hai tay để ra sau lưng. Đường Tâm ngồi dưới đất, lưng dựa vào chông thùng giấy cao ngất, khuôn mặt ngày càng ửng đỏ, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu rịn ra đầy trán, thỉnh thoảng cô cắn răng để chống lại những cơn co giật và để làm cho mình tỉnh táo.

“Đình Đình! Sao lại chỉ có một mình cậu đến đây?” – Đường Tâm liên tục lặp đi lặp lại câu nói này trong đầu rồi cố gắng làm mọi cách để giữ cho bản thân mình được tỉnh táo. Bọn chúng cho rằng cô đã ngấm thuốc nên không còn trí hai tay của cô lại nữa. Đường Tâm mỉm cười rồi tự dùng móng tay của mình cào thật mạnh vào những vết trầy xước trên tay.

“Đường Tâm! Mày không được mê sảng cũng không được ngất đi! Đình Đình đang ở đây! Đình Đình đang ở đây! Mày không thể để Đình Đình gặp chuyện được!”

Trác Đình liếc mắt nhìn gã đàn anh đang ngồi trên ghế, cô dùng giọng điệu gấp rút lên tiếng nói:

“Anh là người chịu trách nhiệm nhận tiền chuộc và bàn giao con tin cho tôi đúng không?”

Gã đàn ông ngồi trên ghế sau khi nghe xong câu nói của Trác Đình, hắn ta ngừng hẳn động tác xoay chiếc bật lửa một cách điêu luyện trên tay, đưa cặp mắt băng lãnh nhìn thẳng vào mặt Trác Đình rồi chậm chạp lên tiếng:

“Phải thì sao? ... Không phải thì sao? ...”

“Đại ca à! Tôi không có nhiều thời gian để đến đây tán gẫu với anh đâu! ... Tôi đến đây là để giao tiền và lấy lại món đồ của mình! ... Vậy nên anh vui lòng thực hiện cuộc giao dịch này một cách nhanh chóng, gọn gàng giúp tôi!” – Trác Đình nhanh chóng đi thẳng vào chủ đề.

“Trác tiểu thư quả nhiên là người rất thẳng thắn! ... Nhưng hình như đàn em của tôi vẫn chưa được vui vẻ với món đồ này của cô! ... Tôi đã hứa với bọn nó rồi! ... Nếu không thực hiện thì tôi sẽ không còn chỗ đứng đâu!” – Tên đàn anh nói xong liền nhếch mép cười, nụ cười nửa miệng vô cùng đều đặn.

Khi nghe những lời hắn ta vừa nói Trác Đình lập tức khẳng định hắn ta chính là Lăng Tuấn, cô quyết định tiến thêm một bước nữa nên nhoen miệng cười “đáp lễ”:

“Thật ra một đứa trẻ mồ côi như cô ta đối với tôi không quan trọng! Không có cô ta, tôi cũng có thể nuôi thêm những đứa trẻ mồ côi khác! ... Nhưng lão già ba tôi đã từng nói cô ta có một thân thể rất bí ẩn nên mới nhận nuôi cô ta, chẳng những thế còn bỏ ra số tiền lớn cho cô ta ăn học! ... Anh nghĩ xem, Trác Gia tôi đã tốn công tốn của lo cho cô ta như vậy, tôi còn chưa thu lại tiền vốn từ cô ta cùng số tiền đền ơn từ người anh trai bị thất lạc nhiều năm của cô ta. ... Vậy thì làm sao tôi để cho cô ta trở về bên cạnh mình một cách không nguyên vẹn được?!”

Trác Đình vừa nói vừa kín đáo quan sát biểu hiện trên gương mặt sắc lạnh của Lăng Tuấn nên khi trên gương mặt hắn kia nhanh như chớp xuất hiện một cái nhũn nhũn, Trác Đình lập tức nói tiếp:

“Anh có thể ra giá cao hơn, tôi nhất định sẽ chi trả sòng phẳng. Chúng ta hợp tác, đôi bên cùng có lợi! Tôi cũng vừa mới điều tra ra được thân phận thật sự của cô ta cùng tung tích của người anh trai duy nhất còn sống sót của cô ta sau khi ba mẹ của bọn họ bị người ta truy sát để trả thù mà thôi! ... Tin tức này nếu đưa lên mặt báo chắc chắn sẽ tạo ra một chấn động đó!”

“Con quỷ cái! Mày nói quá nhiều rồi đó!” – Một tên cơ bắp lực lưỡng cùng chiếc đầu hói đứng ở bên phía tay trái của Lăng Tuấn đột nhiên gầm lên rồi hung hăng lao về phía Trác Đình, trên tay gã cầm sẵn một ống kim tiêm bên trong chứa đầy một dung dịch trong suốt.

“Coi chừng!”

Đường Tâm hét lên rồi nhanh như chớp lao đến ôm lấy Trác Đình, đẩy cô ngã xuống đất. Đường Tâm ôm chặt lấy Trác Đình không cho cô vùng vẫy đẩy mình ra, nhất định dùng tấm lưng của mình mà che chắn cho Trác Đình.

“ Phập! “

Tiếng kim tiêm cắm mạnh vào da thịt làm cho cả Đường Tâm cùng Trác Đình mặt cắt không còn một giọt máu vì hoảng sợ. Trác Đình nhìn thấy trước mắt mình hình ảnh ống kim tiêm cắm sâu vào mu bàn tay của Lăng Tuấn, hai mắt cô mở to, khuôn mặt hiện rõ sự thảng thốt lẫn lo lắng... Đường Tâm chờ đợi chờ giây phút mũi kim kia xuyên thẳng vào da thịt nhưng toàn thân không cảm thấy mảy may đau đớn cũng vội vàng mở mắt, cô vội xoay đầu nhìn về phía sau lưng mình. Khi thấy Lăng Tuấn nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh cô cùng bàn tay mà trên đó là ống kim tiêm cùng mũi kim cắm sâu hoắm vào da thịt làm máu bắn ra rồi chảy dài theo cổ tay của anh ta rồi nhỏ từng giọt xuống nền đất, cô ngỡ ngàng lẫn hoảng sợ nhìn thẳng vào mắt Lăng Tuấn.

“ Bách Thắng! Mày làm gì vậy? “ – Lăng Tuấn tức giận nhìn gã vừa đâm ống kim tiêm vào tay mình gằn giọng nói.

“ Tao làm gì à? Tao vâng lời Lão gia đưa tất cả chúng mày xuống địa ngục! “ – Gã cơ bắp lực lưỡng cùng cái đầu hói tên Bách Thắng nhướn mắt nhìn Lăng Tuấn, thích thú trả lời.

“ Mã Lợi, Tăng Ngưu, Mạnh Tường! Xử lý nó đi! “ – Lăng Tuấn nhìn hắn ta mỉm cười rồi hét lên ra lệnh.

Ba tên đàn em đứng phía sau Lăng Tuấn khi nghe mệnh lệnh đồng loạt rút súng ra, những tiếng “ Cạch! Cạch “ lên đạn nhịp nhàng vang lên... Nhưng thay vì chia nòng súng thẳng vào người tên đầu hói, ba nòng súng đồng loạt chia vào đầu của Lăng Tuấn.

“ Xin lỗi thiếu gia nha! Chúng tôi không phải là thuộc hạ của cậu! Chúng tôi chỉ nghe theo sự sai bảo của lão gia thôi! “ – Mã Lợi nhe răng cười nham hiểm sau đó hắn xoay người nhìn sang Trác Đình và Đường Tâm tỏ vẻ tốt bụng lên tiếng nói:

“ Trác tiểu thư, nể tình cô đã hào phóng tặng tôi một số tiền lớn, tôi sẽ để cho cô cùng món đồ quý giá của cô chết một cách nhẹ nhàng! “

Nói xong hắn ta mỉm cười thích thú, dòi nòng súng về hướng Trác Đình, neho mắt chuẩn bị bóp cò.

Trác Đình ngồi trên hai đầu gối, cô vòng cánh tay ôm chặt Đường Tâm rồi xoa đầu Đường Tâm, ánh mắt hấp háy, nghịch ngợm nói:

“ Mình đã hứa là không bao giờ bỏ cậu lại một mình đúng không?! Rất may là hôm nay mình có mặt ở đây chứ không cậu sẽ bơ vơ một mình đi trình diện Diêm Vương rồi ... còn mình sẽ trở thành con ma nhà họ Hứa trong truyền thuyết! “

“ Từng tuổi này rồi mà cậu vẫn thích chơi trò chết chum sao? “ – Đường Tâm xoay người ôm chặt lấy Trác Đình giờ giọng bông đùa.

“ Anh bắn nhanh lên một chút! Đừng để tôi phải đứng chờ Đường Tâm nhà tôi lâu! Chậm một giây tôi sẽ theo ám anh 10 năm đó! “ – Trác Đình nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt Mã Lợi nghiêm túc nói.

Mã Lợi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc cùng giọng điệu như lập một lời nguyện trước lúc chết của Trác Đình, ngón tay trở chuẩn bị bóp cò khẽ run, hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần chuẩn bị bóp cò kết liễu mạng sống của hai cô gái trước mặt thì một loạt những tiếng súng bất ngờ vang lên, hắn chưa kịp quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng súng thì một viên đạn từ phía sau bay đến cắm vào sau gáy hắn.

“ Đoàng! Đoàng! “

“ Đoàng! “

“ Đoàng! “

Nghe một loạt tiếng súng nổ, Trác Đình và Đường Tâm theo phản xạ nhắm mắt cúi người sâu sát đất để tránh đạn. Khi âm thanh của tiếng súng đạn ngừng hẳn, hai cô mới dám mở mắt, từ từ ngóc đầu quan sát xung quanh.

Căn phòng lúc này ngoài hai cô ra còn có bốn người nữa. Bốn người này cả hai cô đều quen mặt, đó là hai tên giang hồ cùng hai người đàn ông mà hai cô yêu thương tha thiết.

Tô Cẩm Hiền và Tống Duật Phong vội vàng chạy đến đỡ Đường Tâm và Trác Đình ngồi dậy rồi ôm chặt hai cô vào lòng.

Chưa bao giờ Trác Đình cảm thấy hạnh phúc khi được vui đầu trong lòng ngực của Tống Duật Phong đến như vậy! Cô ngẩng đầu đưa cặp mắt to tròn đen láy của mình nhìn anh, hai bàn tay cô giữ chặt khuôn mặt của anh rồi nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Tống Duật Phong khẽ xoa đầu Trác Đình, anh nở một nụ cười hạnh phúc rồi đưa tay giữ chặt chiếc đầu nhỏ xinh của Trác Đình cùng cô hòa quyện vào trong nụ hôn ngọt ngào, nồng cháy.

Tô Cẩm Hiền nhanh chóng cởi chiếc áo vest của mình mặc vào giúp Đường Tâm rồi cẩn trọng ôm cô vào lòng, anh vừa vuốt ve mái tóc rối tung của cô vừa thấp giọng trấn an:

“ Đường Tâm!... Đừng sợ! ... Có anh ở đây! Đừng sợ! “

“ Cuối cùng anh cũng đến rồi! “ – Đường Tâm đưa ngón tay trở vân ve khuôn mặt của Tô Cẩm Hiền như muốn xác định không phải do mình bị ảo giác rồi thì thảo cất giọng nói. Nói xong cô nhắm mắt gục đầu vào lòng anh rồi từ từ nhắm mắt hôn mê.

P/s: Mình si nghĩ mãi mà vẫn chưa biết đặt tên gì cho chương này. Các nàng đọc rồi góp ý cái tên chương cho mình tham khảo nha! Cảm ơn các nàng đã ủng hộ và chờ đợi.

Chương 37: Tổ Tình

“Đường Tâm! ... Đường Tâm!” – Tô Cẩm Hiên dùng một bàn tay nâng khuôn mặt của Đường Tâm, bàn tay còn lại vỗ vào một bên má của cô cất tiếng gọi. Anh gọi đến lần thứ ba mà cô vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào trên gương mặt. Tô Cẩm Hiên khẽ di chuyển bàn tay của anh về phía vầng trán của cô kiểm tra nhiệt độ rồi nhủ chặt cặp chân mày, một tay của anh giữ cho chiếc đầu của cô dựa vào ngực mình, bàn tay còn lại nhanh chóng di chuyển về phía cổ tay của cô kiểm tra nhịp tim.

“Lăng Tuấn! Anh đã tiêm thuốc gì vào cơ thể của Đường Tâm vậy?” – Tô Cẩm Hiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tuấn, khuôn mặt tối sầm vì tức giận cất tiếng hỏi.

“Là dung dịch thuốc TZN, nó là sản phẩm mới được Lăng Ngạo đặt hàng điều chế từ nước ngoài và sắp được tung ra thị trường để tiêu thụ. Khi thuốc ở dạng lỏng được tiêm vào cơ thể sẽ làm cho người dùng cảm thấy kích thích và hưng phấn khi bắt đầu quan hệ tình dục, điểm đặc biệt của nó nằm ở chỗ nếu người được tiêm thuốc không quan hệ tình dục thì sau khi thuốc hết tác dụng người đó sẽ rơi vào tình trạng lãnh cảm và bị ức chế về mặt tâm lý trong vấn đề tình cảm lẫn tình dục.” – Người đàn ông đứng gần Lăng Tuấn lên tiếng đáp lời.

“Các anh tiêm thuốc vào người cô ấy được bao lâu rồi?” – Tô Cẩm Hiên cúi đầu kiểm tra những nốt đỏ lấm tấm hiện lên trên làn da trắng trẻo của Đường Tâm rồi hỏi tiếp.

“Gần được hai tiếng đồng hồ rồi!” – Lăng Tuấn nhíu mày rồi lên tiếng đáp lời.

“Thuốc có tác dụng trong thời gian bao lâu?” – Tô Cẩm Hiên nhìn người đàn ông đứng bên cạnh Lăng Tuấn hỏi rõ.

“Từ hai đến ba tiếng đồng hồ!”

“Chết tiệt!” – Tô Cẩm Hiên lập tức đổi tư thế ôm Đường Tâm vào lòng rồi xoay người đứng dậy. Anh bế cô trên tay, đưa mắt nhìn Tổng Duật Phong dặn dò:

“Duật Phong, 10 phút nữa xe cứu thương sẽ đến đây! ... Cậu phải lập tức khử trùng vết thương, thử máu rồi băng bó cẩn thận! ...”

Tô Cẩm Hiên vừa nói xong, Trác Đình hoảng hốt quan sát kỹ mới nhìn thấy vết thương trên bả vai trái lấp ló phía sau hai lớp áo bị viên đạn sượt qua xé rách, máu thấm ướt rồi lan ra một mảng rộng in lên chiếc áo vest màu đen của Tổng Duật Phong, vì anh mặc vest đen nên cô đã không chú ý.

“Lăng Tuấn! Lúc này anh bị bọn chúng tiêm thuốc gì vậy?” – Tô Cẩm Hiên nheo mắt nhìn Lăng Tuấn lên tiếng hỏi.

“Chỉ là dung dịch đậm bình thường dùng trong y tế thôi! ... Cũng may Mạnh Tường đã kịp thời tháo ống thuốc bằng không, lần này tôi sẽ không thoát khỏi cửa tù!” – Lăng Tuấn lắc đầu mỉm cười tự chế giễu mình.

“Ok! Vậy tôi đưa Đường Tâm đi trước đây! ... Chuyện của cậu Duật Phong sẽ nói tất cả sự thật mà chúng tôi được biết cho cậu hiểu rõ! ... Lão già đó muốn dồn tất cả chúng ta vào chỗ chết nên trận chiến lần này tôi nhất định sẽ không nương tay đâu!” – Tô Cẩm Hiên nhìn Lăng Tuấn nói rõ ràng từng chữ. Nói xong, anh trao cho Trác Đình một ánh mắt cùng cái gật đầu ngầm ra hiệu để cô yên tâm, sau đó anh khẽ cúi đầu chào mọi người rồi nhanh chóng ôm Đường Tâm đi ra ngoài.

Trác Đình, Tổng Duật Phong, Lăng Tuấn và Mạnh Tường đứng im lặng nhìn theo bóng lưng của Tô Cẩm Hiên, khi nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen của anh nhanh như tia chớp lướt ngang qua cánh cửa của căn nhà kho cũ kỹ, Trác Đình buồn bã thờ dài.

“Em sao vậy? ... Vẫn không nỡ giao Đường Tâm cho Cẩm Hiên à?” – Tổng Duật Phong đứng bên cạnh Trác Đình, nhìn thấy vẻ mặt buồn bã tiu nghỉu của cô, anh không kiềm được bật cười rồi đưa tay xoa đầu cô, nửa đùa nửa thật lên tiếng trêu đùa.

“... Không phải! ... Em biết Cẩm Hiên sẽ chăm sóc cho Đường Tâm thật tốt! ... Đường Tâm nhà em cũng sẽ hạnh phúc khi ở bên cạnh anh ấy! ... Em chỉ mong mọi chuyện nhanh chóng được giải quyết để chúng ta có thể yên ổn sống cuộc sống bình thường mà thôi!”

“... Em đừng lo! Chuyện này sẽ nhanh chóng kết thúc!” – Tổng Duật Phong nhìn Trác Đình mỉm cười động viên.

“... Anh đó! ... Sao anh lại bị thương? ... Anh bị thương vào lúc nào? ... Ai làm anh bị thương vậy?” – Trác Đình đưa cặp mắt đen láy to tròn của mình nhìn Tổng Duật Phong, lo lắng hỏi.

“... Anh cùng Tô Cẩm Hiên và các anh em vừa chạy xe đến nơi liền nhanh chóng bao vây khu vực xung quanh để hỗ trợ cho em. Nhưng khi bọn anh

vừa vào vị trí chuẩn bị hành động thì phát hiện có một nhóm người đang mai phục chuẩn bị đánh lén. Bọn anh vừa phải tiêu diệt bọn chúng vừa tránh gây ra tiếng động lớn tạo sự chú ý của những tên đang ở bên trong căn nhà. Bọn anh không biết tên Lăng Ngao đó còn có ý đồ gì khác với em, Đường Tâm và cả Lăng Tuấn nên mới đứng ở bên ngoài phục kích. ... Khi nhìn thấy tên Mã Lợi chìa súng vào đầu em, anh đã không kiềm chế thêm được nữa nên đã cầm súng lao ra khỏi chỗ nấp để xử lý hắn. Lúc anh bắn vào sau gáy hắn thì tên đầu hói cũng kịp thời phản ứng lại, hắn nã đạn về phía anh ... Anh thì phải xác nhận vợ yêu của anh không bị làm sao thì mới yên tâm được nên phản xạ chậm mất một nhịp ... cũng may Cần Hiên lanh lẹ nhanh chóng xử lý tên đầu hói đó giúp anh! ... Anh chỉ bị thương ngoài da thôi! ... Không nghiêm trọng như lời Cần Hiên nói đâu! ... Em đừng lo! “

“ ... Anh bị thương máu me chảy ra nhiều như vậy mà còn bông đùa được à? ... “ – Trác Đình sụt sùi kiềm nén tiếng khóc nhưng những giọt nước mắt đang ngấn trong khóe mắt vẫn trào ra ... Trước đây, cô đã từng nghĩ rằng ngoài Đường Tâm ra sẽ không có thêm bất kỳ người nào khác vì cô mà lao đầu vào những chuyện đại dột ... Đường Tâm là điểm yếu nhất của cô và cô cũng chính là điểm yếu nhất của Đường Tâm cho đến tận ngày hôm nay ... khi biết anh đã vì cô mà mất kiềm chế, vì cô mà bất chấp nguy hiểm vẫn liều mình lao ra giải cứu cho cô ... cô mới dám xác thực điều mà anh vẫn thường nhắc đi nhắc lại mỗi khi ở bên cô:

“ ... Anh sẽ không bao giờ đứng trơ mắt nhìn em gặp nguy hiểm, cũng sẽ không để cho em một mình đối diện với nỗi sợ hãi! ... Anh sẽ ở bên cạnh em, làm chỗ dựa vững chắc nhất của em ... vì anh yêu em! “

“ Ngoan nào! ... Đừng khóc nữa! ... Anh không sao đâu mà! ... Chúng ta còn phải chờ Lăng Tuấn về nhà gặp mọi người nữa! ... Mọi người đang sốt ruột chờ chúng ta về nhà đó! “ – Tổng Duật Phong khẽ vuốt tóc Trác Đình rồi đặt lên trán của cô một nụ hôn. Anh dùng hai bàn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của cô lên rồi dùng ngón tay trở nhẹ nhàng cùng cẩn trọng gạt đi từng giọt nước mắt còn đọng trên khóe mi của cô rồi dịu dàng an ủi.

“ ... Chúng ta về nhà thôi! ... “ – Trác Đình khẽ gạt đầu, cô đưa tay quệt mũi rồi thút thít đáp lời.

Tổng Duật Phong mỉm cười vui vẻ, anh xoa đầu Trác Đình rồi quay sang nhìn Lăng Tuấn cùng Mạnh Tường chậm rãi lên tiếng nói.

“ ... Lăng Tuấn! ... Nếu anh thực sự muốn biết rõ thân thế của mình thì xin mời anh theo chúng tôi về nhà của tôi, tất cả chúng tôi sẽ nói cho anh biết toàn bộ sự thật cùng những bằng chứng xác thực. Ở đây không tiện nói chuyện và cũng rất nguy hiểm. Tôi nghĩ chúng ta phải rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt! “

“ Được! Tôi và Mạnh Tường sẽ đi theo anh! “ – Lăng Tuấn đưa mắt nhìn Tổng Duật Phong, không hề do dự lên tiếng đồng ý.

“ Đường Tâm! ... Đường Tâm! ... Em tỉnh rồi sao? “

Tô Cần Hiên mỉm cười vui mừng khi nhìn thấy đôi mắt đang nhắm nghiền của Đường Tâm khẽ cử động rồi từ từ mở ra.

“ Cần Hiên?! ... Là anh sao? “ – Đường Tâm thì thảo cật tiếng hỏi.

“ Anh đây! “ – Tô Cần Hiên cầm lấy bàn tay của Đường Tâm rồi để nó chạm vào khuôn mặt của mình.

“ ... Anh không đeo kiếng sao? ... “ – Đường Tâm khẽ nhủ mảy mò tò mò hỏi.

“ ... Anh vừa mới bỏ kiếng ra cho mắt thư giãn một chút! “ – Tô Cần Hiên cố kiềm nén sự lo lắng của mình, anh mỉm cười nhẹ giọng trả lời.

“ ... Đây là đâu? ... “ – Đường Tâm đưa mắt nhìn xung quanh rồi thấp giọng hỏi.

“ ... Đây là căn hộ của anh! ... Em biết đó, vì tính chất công việc nên anh đã mua căn hộ này để thuận tiện di chuyển! ... Căn hộ này rất gần bệnh viện, có thể đi bộ từ nhà đến bệnh viện nếu chẳng may bị kẹt xe! “ – Tô Cần Hiên vẫn dịu dàng trả lời từng câu hỏi của Đường Tâm.

“ ... Anh có một cơ ngơi sang trọng lộng lẫy lại ở gần bệnh viện như vậy sao em lại không biết vậy? “ – Đường Tâm mỉm cười, nửa đùa nửa thật hỏi tiếp.

“ ... Anh mua nó khoảng sáu tháng trước, sau khi thiết kế lại nội thất xong xuôi anh đã lên kế hoạch cầu hôn em rồi sau đó chúng ta sẽ dọn vào đây sống. Căn pen – house này vừa ở gần bệnh viện lại vừa gần nhà em, em sẽ không mất nhiều thời gian chạy đi chạy lại giữa hai nơi. ... Nhưng rồi ba mẹ gặp tai nạn nên kế hoạch của anh vẫn chưa thực hiện được! ... “

“ ... Anh mua nhà rồi lên kế hoạch cầu hôn em sao? ... “ – Đường Tâm mở to mắt nhìn Tô Cần Hiên rồi không giấu được sự ngạc nhiên cật giọng hỏi lại anh.

“ ... Uhm! Kế hoạch của anh là vào một buổi tối trời trong trăng sáng, anh sẽ rù em đi tản bộ rồi dẫn em đi từ bệnh viện đến nhà. ... Về đến nhà, anh sẽ mở hết tất cả các ngọn đèn trong phòng khách rồi nắm tay em, dẫn em đến ngồi trên chiếc ghế salon này. Anh sẽ ôm em thật chặt ... chúng ta sẽ cùng nhau ngắm nhìn vẻ đẹp lung linh của thành phố về đêm như em đã từng im lặng ngắm nhìn nó khi ngồi trên hàng ghế gỗ trên sân thượng của bệnh viện ... và trong lúc em thích thú ngắm nhìn khung cảnh ấy ... anh sẽ nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn này vào tay em ... “

Đường Tâm im lặng lắng nghe, tâm trí của cô trôi theo từng lời kể của Tô Cần Hiên. Trong giọng nói trầm ấm của anh, cô như có thể nhìn thấy khung cảnh ấy hiện ra ngay trước mắt. Đường Tâm nửa ngồi nửa nằm trong lòng Tô Cần Hiên, cô phóng tầm mắt của mình qua lớp kiếng mà ngắm nhìn khung cảnh của thành phố rồi nhắm mắt khắc họa những hình ảnh mà Tô Cần Hiên vừa kể vào thật sâu trong kí ức. ... Bỗng nhiên, Đường Tâm cảm thấy ngón tay mình có một thứ gì đó rất ấm áp vừa được đặt vào, cô giật mình vội vàng mở mắt rồi giờ cao hai bàn tay của mình kiểm tra xem có phải mình lại bị ảo giác nữa hay không? ... Khi Đường Tâm nhìn thấy trên ngón nhẫn của bàn tay trái của mình lúc này là một chiếc nhẫn vàng xung quanh được nạm những

viên kim cương li ti đủ màu sắc rực rỡ như những vì sao mà cô thường hay ngắm nhìn, Đường Tâm lặng người đi vì xúc động.

“... Tuy anh không hiểu rõ vì sao sau lần em gặp anh ở trên sân thượng bệnh viện cho đến tận khi em ăn học thành tài rồi trở về nước làm bác sĩ em vẫn luôn cố gắng mình để ngăn cản tình cảm của chính mình? Anh cũng không hiểu vì sao mình hết lần này đến lần khác, nói bao nhiêu câu, làm bao nhiêu việc để em hiểu tình cảm của anh dành cho em nhưng em lại cố tình không chịu hiểu? Anh không hiểu vì sao anh càng cố tiến về phía em, em lại càng lùi về phía sau? ... Nhưng anh vẫn luôn yêu em và tin vào những cảm nhận của mình mỗi khi em ở bên anh, anh tin rằng dù em không chịu thừa nhận rằng ...”

Đường Tâm đột nhiên xoay người lại, cô không chút do dự chồm lên người Tô Cẩm Hiền rồi đặt lên môi anh một nụ hôn. Tô Cẩm Hiền sau một thoáng sửng sốt vì hành động táo bạo đầy bất ngờ của cô, lập tức lấy lại bình tĩnh, anh dùng hai cánh tay ôm cô sát vào trong ngực của mình rồi cùng cô đắm chìm trong nụ hôn thật sâu.

Tô Cẩm Hiền và Đường Tâm môi lưỡi quấn quýt cho đến khi Đường Tâm cảm thấy mình hít thở không thông mới chủ động ngừng lại. Cô mỉm cười đưa đôi mắt hạnh đen láy của mình nhìn Tô Cẩm Hiền rồi mặc cho hai chiếc má đang hây hây ửng đỏ vì ngại ngùng, cất tiếng nói rõ ràng từng chữ.

“Anh không được giành câu nói ấy của em! Câu: Em yêu anh! Phải do chính miệng em nói!”

“... Em vừa nói gì?” – Tô Cẩm Hiền bày ra vẻ mặt nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

“... Anh không nghe rõ sao? ... Không nghe rõ thì thôi! ...” – Đường Tâm quyết tâm không sập bẫy của tên hồ ly trước mặt.

“... Vậy mà anh nghe loáng thoáng em nói” – Tô Cẩm Hiền chép miệng lẩm bẩm lên tiếng.

“... Em nói em yêu anh! ... Em yêu anh! ... Em đã yêu anh từ lần anh một mình đến trường thăm em giữa trận bão tuyết năm đó! ... Em yêu anh rất nhiều ... nhưng em đã không dám thừa nhận lần đáp lại tình yêu ấy của anh! ... Em quả là một đứa vừa ngu ngốc vừa cứng đầu đúng không?” – Đường Tâm nhắm chặt mắt nói ra tất cả tình cảm mà bấy lâu nay cô nhất mực che giấu. Dứt lời, cô mở mắt nhìn thẳng vào cặp mắt sáng rực của Tô Cẩm Hiền, cô quàng hai tay qua cổ anh, kéo khuôn mặt anh kề sát khuôn mặt của mình rồi cọ cọ chiếc mũi xinh xắn của mình vào chiếc mũi cao của anh.

“... Tên nào to gan dám nói mẹ của bảo bối tương lai nhà anh vừa ngu ngốc vừa cứng đầu, anh nhất định sẽ cho tên đó bị bệnh mà chết!” – Tô Cẩm Hiền mỉm cười hài lòng rồi vuốt chiếc mũi nhỏ xinh của Đường Tâm lên tiếng trêu ghẹo.

“... Ai thêm sinh bảo bối cho anh chứ?” – Đường Tâm hếch mũi đáp trả.

“Thật không?” – Tô Cẩm Hiền mỉm cười gian tà, anh nắm tay Đường Tâm kéo sát vào ngực mình rồi bế bổng cô lên, đôi chân đi thẳng vào phòng ngủ.

“Anh tính làm gì vậy? ... Mau thả em xuống! ...”

“... Chúng ta đi nạn bảo bối! ... Phải tranh thủ thời gian để sinh thật nhiều bảo bối!”

“... Em không phải là heo mẹ! ...”

“... Em là vợ yêu của anh! ... Vợ yêu, chúng ta sản xuất em bé đi! ...”

Sau những câu đối đáp qua lại là tiếng cười vui vẻ rồi đến âm thanh của hai đôi môi cuồng nhiệt quện vào nhau, sau đó là tiếng thờ dốc hòa quện cùng tiếng ni non khi hai thân thể hòa chung làm một của một đôi uyên ương đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Giăng Bẫy

Biệt thự Tổng Gia.

Lăng Tuấn ngồi trên chiếc ghế dựa bằng gỗ đàn hương được chạm trổ cầu kỳ, mi tâm nhíu chặt, cẩn thận đọc hết những tập hồ sơ dày cộm đã được để sẵn trên chiếc bàn kiếng bằng pha lê sang trọng. Sau khi đọc xong tập hồ sơ cuối cùng, anh lấy tay xoa xoa một bên thái dương của mình rồi thờ dãi đan hai bàn tay vào nhau nghiêm cẩn sắp xếp những thông tin mà hơn mười năm trời mình thu thập được kết hợp với những thông tin mình vừa được xem sau đó thờ mạnh một hơi:

“Cuối cùng mình đã tìm được đáp án rồi! ...” – Lăng Tuấn chép miệng khẽ lên tiếng.

Anh hít sâu một hơi mới đứng dậy mở cửa phòng bước ra bên ngoài.

Bên ngoài phòng khách của Tổng Gia lúc này tập hợp khá nhiều nhân vật, khi nhìn thấy anh bước ra từ phòng sách, tất cả mọi người đều trao cho anh

những ánh mắt thân thiết như nhìn thấy người thân, trên môi là những nụ cười xuất phát từ những tình cảm chân thật mà không phải là những nụ cười xã giao hay những nụ cười ẩn chứa mưu mô cùng thủ đoạn mà mười mấy năm qua anh nhìn thấy. Lăng Tuấn nghiêng mình cúi đầu như một lời chào bày tỏ sự kính trọng đối với tất cả những người đang có mặt trong phòng.

“Nếu con không ngại, chúng ta sẽ gọi con như đúng cái tên mà chính ba mẹ con đã đặt cho con, ý con như thế nào?” – Tổng Quốc Vũ vẫy tay ra hiệu cho Lăng Tuấn bước lại gần mình rồi mỉm cười nhìn anh lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

“Dạ, được ạ!” – Lăng Tuấn đưa cặp mắt sáng hữu thần của mình nhìn ông, lễ phép trả lời, trong lòng tựa như có một dòng suối mát đang len lỏi chảy vào tất cả mọi góc ngách trong cơ thể.

“Tốt! ... Tốt lắm! ... Tư Thần! ... Tất cả chúng ta đều mong đợi đến ngày tìm lại được con và em gái của con ... để chúng ta có thể yên lòng nhắm mắt mà đi gặp thẳng nhỏ Đường Nghiêm và Khả Tình rồi!” – Tô Bảo Thành không biết từ lúc nào đã đứng dậy, ông rời khỏi chỗ ngồi bước đến bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vai Đường Tư Thần.

Lăng Tuấn cúi đầu mỉm cười cố gắng kiềm nén sự xúc động khi nghe những lời ông vừa nói, khóe mắt không biết từ lúc nào đã đọng một tầng sương mỏng. Đường Tư Thần hai tay khẽ run run ôm chầm lấy Tô Bảo Thành, anh gục xuống vai ông để che giấu những giọt nước mắt đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát lặng lẽ tuôn rơi. Từ khi biết mình là con nuôi của tên Lăng Ngạo kia, lão đã đẩy anh vào một cuộc sống của những tên giang hồ, ở nơi đó tất cả phải dựa vào mưu mô dựa vào nắm đầm để sinh tồn và tiến lên. Anh chưa bao giờ dám tưởng tượng rằng sẽ có người đang cố gắng tìm kiếm để mang một tên bụi đời lưu lạc như anh trở về chứ đừng nói đến việc chào đón anh như chính người thân của họ như thế này.

“Thằng nhỏ này ... chúng ta nhìn thấy con trở về bên chúng ta như thế này là tốt lắm rồi! ... Hôm nay quả thật là một ngày vui ... sau này mỗi năm nhất định chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng!” – Tổng Quốc Vũ đứng bên cạnh nhẹ nhàng vỗ vai an ủi Đường Tư Thần.

“... Đường Tâm như thế nào rồi ạ?” – Đường Tư Thần sau khi lấy lại bình tĩnh mới đưa mắt nhìn hai ông lão hiền từ lên tiếng hỏi.

“Đường Tâm đang ở cùng Căn Hiên a!” – Tô Bảo Thành vui vẻ trả lời, ánh mắt hấp háy một tia sáng không thềm che giấu.

“Duật Phong đã kể cho chúng ta nghe chuyện con kịp thời tháo ống thuốc chứa ma túy nguyên chất bằng không giờ này con bé Đường Tâm chắc đang nằm trong phòng điều trị cách ly rồi! ... Tư Thần, con đã làm hết khả năng rồi! ... Vì con là con của Đường Nghiêm nên tất cả chúng ta đều đặt niềm tin vào bản chất lương thiện ở trong con người của con ... và con đã không làm chúng ta thất vọng!”

“... Con xin lỗi! ...” – Đường Tư Thần cúi đầu lên tiếng.

“... Con yên tâm đi! ... Căn Hiên, nó sẽ mang lại hạnh phúc cho Đường Tâm! ...” – Tô Khải An nhìn Đường Tư Thần chậm rãi lên tiếng khẳng định.

Trác Đình đang ngồi trên ghế salon làm ổ trong lòng Tổng Duật Phong, cô chăm chú theo dõi diễn biến cuộc nói chuyện của mọi người đang tập trung ở chiếc bàn ăn, nghe Tô Khải An nói xong cô bày ra vẻ mặt phụng phịu lăm lăm.

“Tên bạo chúa đó lần này trong họa được phúc rồi! ... Đường Tâm đúng thật chạy trời không khỏi nắng mà ... haizzzz!”

“Như thế nào? ... Gà mẹ vẫn không cam tâm giao gà con vào tay người khác à?” – Tổng Duật Phong đang ngồi ôm Trác Đình, nghe cô lải nhải xong anh nhoen miệng cười, cuối đầu hôn lên trán cô rồi cất tiếng hỏi.

“... Đúng là có một chút không cam tâm a! ...” – Trác Đình gật đầu xác nhận.

“... Thay vì ngồi đây cảm thán anh nghĩ em nên dành thời gian để xem xét nên bồi thường thiệt hại và chịu trách nhiệm với anh như thế nào đi!” – Tổng Duật Phong hí hóp mắt lên tiếng đề nghị.

“Ồ! ... Anh bị thương là do anh nổi máu anh hùng, đầu phải do em đẩy anh ra để anh bị thương đâu?” – Trác Đình xoay người đưa mắt nhìn Tổng Duật Phong trả lời tinh rui.

“Em không muốn chịu trách nhiệm đúng không?” – Tổng Duật Phong cười cười nhìn Trác Đình hí hóp mắt hỏi lại.

“Đúng! ... Thì sao? ...”

Trác Đình còn chưa nói hết câu đã bị Tổng Duật Phong cúi đầu xuống dùng đôi môi mềm mại của anh ngăn không cho cô nói tiếp. Trác Đình thoáng bất ngờ nhưng cũng rất nhanh choàng hai cánh tay của mình qua cổ anh cùng anh môi lưỡi quấn quýt.

“Khụ! ... Khụ! ... Ta thấy hai đứa cũng nên sớm cử hành lễ đính hôn rồi dọn về sống chung với nhau đi! ... Căn Hiên và Đường Tâm sau chuyện này chắc chắn sẽ phải làm lễ đính hôn mới được!” – Giọng của ông lão Tổng Quốc Vũ đột nhiên vang lên làm cho Trác Đình đang mê mẩn hưởng thụ như bừng tỉnh.

“Dạ!” – Tổng Duật Phong nhanh chóng chớp thời cơ hài lòng cất tiếng đáp lời.

Trác Đình sau khi định thần nghe xong câu trả lời của Tổng Duật Phong lập tức nghiêng răng khể mỉm:

“... Anh dám dùng mỹ nhân kế với em hả???”

“Uhm! ... Thì sao??? “ – Tổng Duật Phong nở nụ cười xán lạn tỉnh rụi đáp trả.

“ ... Hai người làm ơn đừng có diễn cảnh uyên ương tình tứ nữa a! ... Phải để ý đến tâm trạng của những kẻ FA như tụi này nữa chứ? “ – Lâm Doanh trên tay cầm khay chén đĩa từ trong nhà bếp đi ra bày ra bộ dáng khó chịu lên tiếng nói.

“ ... Số mình và cậu thật khổ a! ... Đã FA còn gặp phải người “ bên trong như đã mặt ngoài còn e “; cứng đầu không chịu thật lòng thừa nhận ... đã vậy còn phải giương mắt ếch xem người khác dùng đến mỹ nam kế ... thật là không thể chấp nhận được! “ – Diệp Hân hai tay bưng khay chén đĩa đứng sau Lâm Doanh bất mãn phụ họa rồi lắc đầu ảo não thờ dài mới xoay người đi về phía bàn ăn.

Trác Đình nghe Lâm Doanh và Diệp Hân nói xong mặt đỏ tới tận mang tai vội vàng nhắm mắt rúc đầu vào ngực Tổng Duật Phong xem như là cái hồ mà chui vào trốn.

“ Hai đứa còn không chịu vào bàn ăn cơm nữa sao? ... Yêu nhau no rồi đứng không? “ – Tổng Kiến Long vẫn chưa chịu buông tha, quay đầu nhìn về phía Trác Đình và Tổng Duật Phong đang ngồi, vừa cười tùm tùm vừa nói.

“ Con vào ngay a! “ – Tổng Duật Phong cố nín cười lên tiếng rồi lấy tay xoa xoa đầu con mèo nhỏ vẫn đang vui mặt trốn trong lòng của mình ấm áp lên tiếng.

“ Minh vào ăn cơm thôi! Ngại làm gì? Toàn là người trong gia đình thôi mà! “

Một lúc lâu con mèo nhỏ trong lòng anh khẽ ngo nguẩy rồi ngóc đầu lên tiếng:

“ Dạ! “

Đường Tư Thần lặng lẽ quan sát cuộc trò chuyện cùng biểu cảm trên gương mặt của tất cả những người có mặt trong phòng từ đầu đến cuối, khóe môi bất giác nở nụ cười. ... lần đầu tiên trong cuộc đời anh có cảm giác mình muốn cùng những tất cả những người trong ngôi nhà này trở nên thân cận.

Khi tất cả mọi người chỉnh tề ngồi vào vị trí của mình trên chiếc bàn ăn được thiết kế dành cho một đại gia đình, Tổng Quốc Vũ mới lên tiếng giới thiệu tên và mối quan hệ với Đường Nghiêm của tất cả những người đang hiện diện cho Đường Tư Thần tường tận. Khi biết rõ những người này toàn là những người có địa vị trong xã hội lẫn gia sản kếch xù nhưng lại là những người trọng tình trọng nghĩa trong lòng Đường Tư Thần lại càng thêm quý trọng họ.

Sau khi dùng xong bữa cơm ra mắt gia đình dành cho Đường Tư Thần, trong lúc Trác Đình, Diệp Hân cùng Lâm Doanh xuống bếp gọt trái cây, pha trà, những người còn lại thì tụ trung vào phòng sách trao đổi kế hoạch đối phó với Lăng Ngao.

“ Các bác cần phải thông báo ngay cho Trường Hy, Hạo Thiên và mọi người tham gia tác chiến phải thật cẩn trọng, tuy con không nắm được nhiều thông tin về hai chuyến hàng lần này của lão nhưng qua tất cả những chuyện lão đã sắp đặt gần đây, con dám cam đoan hai chuyến hàng lần này chắc chắn lại là hai cái bẫy lớn được lão giăng ra. Mười mấy năm trời con sống dưới danh nghĩa là con nuôi của lão, con luôn có cảm giác như mình đang bị lão giám sát và đóng vai trò là con cờ cho một kế hoạch chủ chốt nào đó của lão. Thực tế ngoài việc lão để cho con cầm đầu đám đàn em và giao cho con việc kinh doanh hệ thống vũ trường ở thành phố S này ra thì tất cả những kế hoạch khác của lão con không được cung cấp bất kỳ thông tin gì. ... Hai chuyến hàng lần này con cũng từng nghi ngờ có điểm bất thường nhưng lại không thể nào thu thập được những tin tức có giá trị. “ – Đường Tư Thần sau khi nghe mọi người đem thông tin về kế hoạch tác chiến nói cho anh biết, anh khẽ nhủ mi tâm rồi chân thành lên tiếng.

“ Tất cả chúng ta đều biết đó có thể là một âm mưu nhưng sau khi bàn bạc vẫn đồng ý lao vào, vì nếu không lao vào chúng ta làm sao biết rốt cuộc tên đó muốn cái gì? Thay vì né tránh chúng ta chọn phương án thẳng thắn đối mặt, dốc hết tất cả những gì mình có để lao vào trận chiến. “ – Lữ Hiền ôn tồn lên tiếng, giọng điệu của một người đàn ông đã từng trải qua phong ba bão táp làm cho Đường Tư Thần âm thầm kính nể.

“ Con đừng lo lắng quá, Trường Hy và Hạo Thiên hai tên nhóc đó tuy còn trẻ nhưng đã hội đủ năng lực và phong thái của những người có thể gánh vác trọng trách rồi. Ta cũng đã căn dặn chúng trước khi lên đường rồi! “ – Diệp Hào đưa mắt nhìn Đường Tư Thần tỏ ý cảm kích lên tiếng nói.

Dương Tư Thần như đột nhiên nhớ ra việc gì quan trọng, anh quay sang nhìn ông lão Tô Bảo Thành lên tiếng hỏi:

“ Ông ơi, bệnh viện K có tăng cường nhân viên an ninh bảo vệ an toàn ở phòng bệnh của Trác lão gia và Trác phu nhân không a? ... Con và Mạnh Tường vừa mới điều tra được kẻ gây tai nạn cho hai người họ hôm đó chính là Bách Thắng, hẳn là một trong những tay chân thân tín và đắc lực của lão già Lăng Ngao. “

“ ... Ta lập tức điều thêm người của chúng ta đến bệnh viện tăng cường bảo vệ an toàn cho vợ chồng Trác Tần ngay! “ – Tô Khải An nghe Đường Tư Thần nói xong vội vàng đứng dậy lấy điện thoại đi ra ngoài gọi điện.

“ ... Trường Hy trước khi đi nó cũng có dặn dò chúng ta phải lưu ý đến sự an toàn của hai vợ chồng Trác Tần, có lẽ nó cũng đã nghi ngờ hay có một vài manh mối rồi nhưng chưa xác thực thôi! “ – Lữ Hiền nhủ mi tâm thờ dài lên tiếng.

“ ... Con cho rằng với ý đồ trả thù của lão già Lăng Ngao và tình hình hiện tại, thay vì chúng ta bị động ứng phó với những quỷ kế lão ta bày ra chỉ bằng chúng ta chủ động giăng ra một cái bẫy tinh vi để lão tự sa vào lưới! ... Con không muốn để lão hết lần này đến lần khác đem tính mạng của những người chúng ta yêu thương ra làm mồi nhử hay đe dọa ... cảm giác nhìn thấy tính mạng người mình yêu thương bị đe dọa quả thật rất đáng sợ! “ – Tổng Duật Phong nghiêm túc đề nghị.

Chương 39: Anh Trai Và Em Gái

Trác Đình mang khay trái cây đã gọt xong bước chân vào phòng sách vừa vặn nghe được tất cả những lời Tống Duật Phong vừa nói, cô đưa mắt nhìn về bóng lưng của anh, hai mắt không biết từ lúc nào đã ửng đỏ. Cô biết sự việc lần này đã tác động không nhỏ đến tâm lý của anh, chứng tỏ vào thời khắc cô bị tên Mã Lợi kia chia sủng vào đầu anh đã hoảng sợ đến mức nào ... Có lẽ chính vì lý do này mà một người theo chủ nghĩa ôn hòa không thích bạo lực như anh lúc này lại lên tiếng đề nghị thiết kế một kế hoạch để diệt trừ hậu họa như vậy:

“Xem ra lần này anh ấy bị dọa không ít đâu! “ – Diệp Hân không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh Trác Đình nói khẽ vào tai cô.

“Uhm! “ – Trác Đình gật đầu đồng ý.

“Đình Đình, Hân Hân, Doanh Doanh mau vào đây! “ – Tống Kiến Long nhìn thấy ba cô gái đứng tần ngần ở cửa phòng sách liền vẫy tay ân cần lên tiếng.

“Dạ! “ – ba cô gái đồng thanh đáp.

Trác Đình, Diệp Hân và Lâm Doanh sau khi đặt hai khay trái cây và trà xuống bàn liền nhanh chóng kiểm chỗ ngồi xuống để không làm gián đoạn cuộc thảo luận. Trác Đình ngồi xuống bên cạnh chỗ Tống Duật Phong đang đứng, bàn tay thon dài của cô nhẹ nhàng tìm đến bàn tay ấm áp của anh rồi nắm thật chặt. Tống Duật Phong cũng khẽ siết chặt tay cô như một dấu hiệu bảo cô hãy an tâm rồi anh khom người ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, bàn tay của anh cũng không hề rời khỏi bàn tay của cô.

“... Ta thấy những lời Duật Phong nói hoàn toàn chính xác! ... Chúng ta không thể ở thế bị động như thế này mãi được! “ – Lâm Kính lên tiếng tiếp tục vấn đề đang thảo luận.

“Ta tán thành ý kiến của Duật Phong! “

“Ta cũng vậy! “

Tất cả mọi người sau khi đồng thuận với đề nghị của Tống Duật Phong lập tức chụm đầu nghiêm cẩn đưa ra những kế sách để thảo luận rồi chọn ra những kế hoạch khả thi nhất. Mọi người trong ở trong phòng sách tập trung thảo luận đến mức quên cả thời gian. Sau khi bàn bạc cả một buổi chiều mà kế hoạch cuối cùng vẫn chưa được thông qua họ mới tạm thời ngưng buổi thảo luận lại để nghỉ ngơi cho đầu óc được thư giãn cũng là lúc bên ngoài những vì sao đã lấp lánh trên bầu trời.

Diệp Hân khẽ nghiêng người đưa tay nhìn vào đồng hồ rồi nhảy mắt ra hiệu cho Trác Đình và Lâm Doanh ra ngoài. Ba cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng sách đi thẳng xuống nhà bếp chuẩn bị nấu cơm. Vào đến nhà bếp lại nghe tiếng chuông cửa, Trác Đình vội đi ra mở cửa. Khi nhìn thấy người vừa đến Trác Đình đã mừng rỡ ôm chầm lấy rồi luồn miệng xuyết xoa:

“Đường Tâm! ... Sao cậu lại đến đây? ... Sao không nằm ở nhà nghỉ ngơi cho thật khỏe? “

“... Mình nằm ở nhà cả ngày rồi a! ... Mọi người đâu cả rồi? “ – Đường Tâm nở nụ cười nhìn Trác Đình lên tiếng trả lời.

Trác Đình không thèm trả lời câu hỏi của Đường Tâm mà lấy hai bàn tay xoa xoa nắn nắn khuôn mặt của Đường Tâm rồi nhìn xuống tay chân của Đường Tâm cẩn thận kiểm tra, sau khi xác định những vết thương trên người Đường Tâm đã được vệ sinh băng bó kỹ lưỡng mới đưa mắt nhìn người đang đứng ôm eo Đường Tâm cùng biểu cảm y hệt mẹ vợ vừa mới được gặp lại con gái sau khi nó bỏ mình mà đi theo chồng nó vậy.

Đường Tâm và Tô Cẩm Hiên nhìn thấy tất cả những biểu cảm trên gương mặt của Trác Đình mà dở khóc dở cười. Cuối cùng Đường Tâm đành xoa đầu Trác Đình lên tiếng trêu đùa:

“Mình nhớ cậu hay là nhai bên tai mình rằng: tâm nguyện lớn nhất của cậu là tìm được một nam thần rồi sau đó vui vẻ tống khứ mình đi cơ mà! Sao bỗng nhiên hôm nay lại trưng ra bộ dáng gà mẹ mất con như vậy hả? “

“Gà con mình cưng như trứng hứng như hoa bị người ta bắt đi mắt không xót xa mới lạ nha! ... “ – Trác Đình sụi sụi lên tiếng.

“... Mình có đi theo ai đâu ... vẫn về nhà ở với cậu mà! ... “ – Đường Tâm thật thà lên tiếng trấn an.

“Không được nha! ... Giờ em đã là vợ của anh rồi! ... Không lẽ em tính qua cầu rút ván sao? “ – Tô Cẩm Hiên trưng ra bộ mặt ủy khuất thành thật lên tiếng.

Đường Tâm: “... “

Trác Đình trừng mắt bày ra bộ dáng sắp sửa tuyên chiến đến nơi nhìn Tô Cẩm Hiền, đang lúc chuẩn bị xù lông thì sau lưng lại được hai cánh tay vòng qua ôm lấy, giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên:

“Ngoan nào! ... Đường Tâm lớn rồi cũng phải đi lấy chồng chứ? ... Em thích gà con như vậy, anh và em sẽ nhanh chóng kết hôn rồi sinh thật nhiều gà con cho em giữ chịu không?”

Trác Đình: “... ”

“Đường Tâm, Cẩm Hiền đến rồi à?” – Tổng Quốc Vũ lên tiếng giải vây cho Trác Đình và Đường Tâm khỏi vòng vây của hai tên hồ ly nhà mình.

“Dạ! Chúng con vừa đến ạ!” – Đường Tâm nhanh chóng tận dụng thời cơ, cô nhanh chóng nắm lấy bàn tay Trác Đình kéo cô đi về phía phòng sách chào hỏi mọi người.

Từ lúc nghe giọng Trác Đình gọi tên Đường Tâm, trái tim Đường Tư Thần đột nhiên đập lệch mất mấy nhịp. Anh không biết gọi tên mới cảm xúc lẫn lộn trong lòng mình lúc này là gì? ... Anh chỉ biết trong đó có sự vui mừng mong đợi lẫn lo lắng sợ hãi! ... Anh luôn muốn biết mình thật sự có một người em gái hay không? ... Em gái của anh sống có tốt không? ... Cô trông có giống anh hay không? ... Đó luôn là những câu hỏi mà anh hay nghĩ đến nhất trong suốt hai mươi mấy năm qua ... Nhưng khi biết người em gái đó của mình vừa mới bị chính tay mình tiêm thuốc kích thích vào người, cũng chính là người bị mình nhắm mắt làm ngơ mặc cho đàn em hành hạ uy hiếp, Đường Tư Thần chua chát cảm thấy mình không xứng đáng làm anh của cô nên khi mọi người kẻ trước người sau đồng loạt rời khỏi phòng sách để tụ họp bên ngoài phòng khách, anh vẫn đứng im tại chỗ không dám bước chân ra ngoài.

Trong lúc Đường Tư Thần đứng lặng im tự trách bản thân mình, đột nhiên anh nghe một thanh âm mềm mại vang đến.

“... Anh đúng thật là Đường Tư Thần! ... Là anh ruột của em phải không?”

Đường Tâm bước vào phòng sách nhẹ nhàng đóng cửa lại, ập vào mắt cô là hình ảnh một người thanh niên suýt soát tuổi với Tô Cẩm Hiền đang đứng im lặng cúi đầu, hai bàn tay nắm lại thành hai nắm đấm, bộ dáng thật cô độc. Cô không bao giờ tưởng tượng được rằng khi cô xuyên đến thế giới này, sống cuộc sống của một nhân vật nữ phụ xúi quẩy, cô lại có được nhiều phúc lợi đến như vậy. Trong thế giới này cô đã có ba mẹ, được ba mẹ yêu thương, được làm công việc mình mơ ước ... cũng ở thế giới này cô có được một người đàn ông thật lòng yêu thương mình và rồi cô biết mình còn có thêm một người anh trai ruột thịt nữa.

“Đường Tâm! ... Nếu một ngày nọ em biết được mình có một người anh trai ruột thịt bị thất lạc nhiều năm ... người đó cũng đã từng làm qua rất nhiều chuyện xấu ... em có chấp nhận người đó hay không?” – Tô Cẩm Hiền ôm gọn cô trong lòng khẽ hôn lên trán rồi nắm chặt bàn tay của cô lên tiếng hỏi.

“... Em vốn dĩ chỉ là một cô bé mồ côi ... ngay cả ba mẹ của em, em cũng không biết họ là ai? ... Từ nhỏ đến tận bây giờ em cũng chỉ có mỗi Đình Đình là người thân duy nhất ... rồi sau này em có thêm ba mẹ, thêm hai ông và có thêm anh. ... Nếu em thật sự có thêm một người anh ruột thịt nữa thì quả thật là ông trời đã chiếu cố em rất nhiều! ... Ngày em còn nhỏ, em đã vô số lần quỳ gối cầu nguyện xin cho em được biết ba mẹ của mình hình dáng như thế nào, khuôn mặt ra sao? Em chỉ mong ước có một ngày được ba mẹ ôm vào lòng để cảm nhận được cái gọi là tình thân ... với em như vậy cũng đủ để mãn nguyện rồi. ... Có thêm anh trai, em có thể sẽ biết được nhiều điều về ba mẹ, có thể hiểu lý do vì sao họ lại bỏ rơi em hay chỉ ít em vẫn còn có một người thân máu mủ ruột thịt ... ”

“... Nếu đã như vậy em hãy tập trung nghe câu chuyện anh sắp kể rồi nghiêm túc trả lời anh biết, tiếp theo em sẽ làm như thế nào?”

Khi nghe Tô Cẩm Hiền kể xong câu chuyện cô đã nắn nít anh chờ cô đến đây để gặp người đàn ông này. ... Anh ta là anh ruột của cô! ... Là người thân của cô ở thế giới này và anh đã phải chịu nghịch cảnh nhiều hơn cô! ... Cô có lý do gì để không mở lòng mình ra mà chấp nhận anh làm anh trai của cô kia chứ?

“... Đường Tâm! ... Anh xin lỗi! ... Anh ... anh ... anh không xứng đáng làm anh hai của em!” – Đường Tư Thần hít sâu một hơi rồi lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Đường Tâm cất tiếng nói.

“... Anh là anh trai của em có đúng hay không?” – Đường Tâm vẫn chấp nhất hỏi.

“Anh ... ”

“... Anh hai!” – Đường Tâm bước đến nắm chặt lấy bàn tay của Đường Tư Thần khẽ gọi.

“Đường Tâm! ... Anh hai xin lỗi!” – Đường Tư Thần nghẹn ngào lên tiếng.

“... Anh đừng tự trách mình nữa, chuyện cũng đã qua rồi! ... Chúng ta sẽ bắt đầu làm lại mọi thứ từ con số 0 được không anh hai? ... ” – Đường Tâm vành mắt đỏ hoe cảm động lên tiếng.

“Uhm! Được!” – Đường Tư Thần khẽ đưa tay xoa đầu cô rồi gật đầu đáp ứng.

“... Từ hôm nay chúng ta sẽ làm tất cả những chuyện mà gia đình có anh trai và em gái thường hay làm ... Anh sẽ bảo vệ em và cố gắng chuộc những lỗi lầm mà anh đã phạm để một ngày nào đó anh xứng đáng làm anh hai của em được không?”

“Dạ, được!”

“Đường Tâm! ... Cậu không được phép có anh trai mà lơ là không quan tâm đến mình nha!” – Trác Đình đứng ôm cánh cửa phòng sách lo lắng lên

tiếng.

“Vợ à! ... Không cho phép bỏ rơi anh! “ – Tô Cận Hiền cũng chen vào.

“Mấy đứa có ra ăn cơm hay không thì bảo? “ – Tô Bảo Thành lên tiếng dẹp loạn.

Mọi người lại quây quần vui vẻ ngồi vào bàn ăn, lúc này Tống Thu Nguyệt và Tô Hiểu Băng là mẹ của Tống Duật Phong và Tô Cận Hiền cũng vừa về đến nhà, nhìn thấy Đường Tâm cùng một thanh niên trẻ tuổi khuôn mặt giống hệt người bạn cũ, cả hai vội vàng bước đến ôm chầm lấy Đường Tâm mà vỗ về rồi quay sang mỉm cười vỗ vai Đường Tư Thần không khác gì con cháu ruột thịt.

Đường Tâm sau khi biết rằng hai cặp vợ chồng hàng xóm vui tính tốt bụng của mình khi ở còn ở Thụy Điển du học chính là ba mẹ ruột của Cận Hiền và Duật Phong thì hết sức ngạc nhiên ... cô lúng túng mãi mới thay thế được cách xưng hô khi nói chuyện cùng họ.

“... Doanh Doanh! ... Con sao vậy? ... Cả ngày hôm nay con cứ như bị lạc mất hồn phách vậy? “ – Lâm Kính nhíu chặt mi tâm nhìn con gái rượu nhà mình lên tiếng hỏi.

Nghe Lâm Kính hỏi, Trác Đình mới nhớ lại biểu hiện kỳ lạ của Lâm Doanh từ sáng đến giờ. Cả ngày hôm nay dường như Lâm Doanh rất ít khi mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng cô còn nhìn thấy Lâm Doanh nhíu mày như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Doanh Doanh bị người ta hôn đến mức hồn xiêu phách lạc rồi à! “ – Diệp Hân liếc mắt nhìn sang con bạn đang cắm mặt vào chén cơm lên tiếng thay bạn trả lời.

“À! “ – Lâm Kính đưa mắt nhìn sang Lữ Hiền khoe môi khê cong lên.

“Không đúng! ... Không phải là hôn! ... Chỉ là một cái Goodbye kiss thôi nha! ... “ – Lâm Doanh đỏ mặt vội vàng lên tiếng thanh minh.

“À! ... Thì là Goodbye kiss! “ – Diệp Hân gật gù.

“... Vậy cậu có thích không? “ – Trác Đình đánh hơi được chuyện vui lập tức thừa nước đục thả câu.

“Là Goodbye kiss! ... Goodbye kiss! ... Không phải là hôn à! “ – Lâm Doanh vẻ mặt rối rắm lên tiếng phủ nhận.

“Mình hỏi cậu có thích không chứ không phải hỏi nó là gì nha? “ – Diệp Hân quyết không tha.

“Àn! “ – Lâm Doanh nhắm mắt ra sức lắc đầu, bộ dáng dù có chết cũng quyết không thừa nhận vô cùng đáng yêu làm cho tất cả mọi người trong phòng ăn cười rộ lên, ngay cả một người nổi tiếng nghiêm nghị như Trình Dương cũng thích thú tùm tùm mỉm cười.

“Xem ra rất nhanh chúng ta sẽ có thêm chuyện vui à! “ – mọi người không nói không rằng nhưng những đôi mắt rất tinh tường cứ thi nhau hấp háy tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hội Chị Em Nhà Gái

Sau khi dùng cơm tối xong, cánh đàn ông nhanh chóng kéo quân vào phòng sách tiếp tục thảo luận kế hoạch, nhóm phụ nữ lại tụ họp ở nhà bếp vừa chuẩn bị trà bánh vừa tranh thủ chuyện trò. Từ lúc Tô Cận Hiền chở Đường Tâm đến, không khí trở nên náo nhiệt hẳn lên, Trác Đình vẫn cứ như keo dính chuột dính sát bên người Đường Tâm, Đường Tâm cũng y như lúc trước vẫn xúm xít bên cạnh Trác Đình. Trác Đình và mọi người tình ý không mở miệng hỏi han hay nhắc gì đến chuyện Đường Tâm bị tiêm thuốc, họ xem cô giống như một cô gái vừa được nếm trải hạnh phúc nên thỉnh thoảng Đường Tâm nhìn thấy những ánh mắt lấp lánh nhìn cô rồi tùm tùm mỉm cười.

“Đình Đình, trên mặt mình dính thức ăn hay sao mà cậu cứ liếc mắt quan sát mình hoài vậy? “ – Đường Tâm mím môi khê hỏi.

“... Haiz! ... Con người ta có tình yêu quả nhiên nhìn khác hẳn ... cứ y như chồi non vừa được tắm mưa mùa xuân vậy! ... “ – Trác Đình lắc đầu cảm thán.

“... Uhm! ... Đúng là càng nhìn càng khác! ... Cứ y như được lột xác vậy! ... “ – Diệp Hân đang ngồi gọt trái cây bên cạnh Trác Đình cũng tỏ thái độ đồng tình.

Nghe xong những lời Trác Đình và Diệp Hân vừa nói, gương mặt Đường Tâm lại ửng hồng, cô cúi mặt tỏ vẻ chuyên chú gọt trái táo trên tay.

“... Tracy! ... Cậu tính đứng ôm đồng chén bát đến sáng luôn à? “ – Diệp Hân xoay người nhìn sang chỗ bồn rửa chén, thấy con bạn nhà mình vẫn còn thờ thần nhịn không được cất tiếng gọi.

Trác Đình cảm thấy chộc ghẹo Đường Tâm lúc này cũng không có thu hoạch gì, Đường Tâm lại đang ngượng ngùng lờ như bắt cần gọt có trái táo mà bị đứt tay thì cô sẽ phải nhìn thấy gương mặt đen thui sặc mùi nguy hiểm của tên bạo chúa nên lập tức chuyển hướng sang Lâm Doanh.

Trác Đình đưa ngón tay khều khều Diệp Hân rồi nháy mắt ra hiệu sau đó hắng giọng nghiêm túc lên tiếng.

“... Cậu nói xem, ngày mai bọn mình có nên đề xuất với tên kia cho Doanh Doanh nhà chúng ta thêm một cái Welcome kiss để giúp cô ấy hoàn hồn không ta?”

Đường Tâm đang gọt táo nghe Trác Đình chuyển mục tiêu sang Lâm Doanh cũng ngừng tay lại, hai mắt long lanh hứng thú hóng chuyện. Không biết mấy ngày cô không có ở đây bọn họ đã phát sinh những chuyện gì rồi a?

“... Haiz! ... Chắc là phải như vậy rồi! ...” – Diệp Hân thờ dãi đồng tình.

“... Cái gì mà Goodbye kiss??? ... Cái tên Sở Trường Hy đó đã cướp mất nụ hôn đầu của mình!!! ... Nụ hôn đầu! ... Là nụ hôn đầu tiên của mình đó!!!” – Lâm Doanh như chịu hết nổi, cô úp cái chén cuối cùng lên kệ đựng chén rồi bước đến bên chiếc bàn cả nhóm đang ngồi, cô ngồi xuống ghế úp mặt xuống bàn ầm ục lên tiếng.

“... Nếu cậu không có cảm giác gì đặc biệt thì đó chỉ đơn giản là một cái Goodbye kiss thôi mà! ...” – Đường Tâm nhin không được thêm vào.

“... Không phải! ... Không có cái Goodbye kiss nào giống như của hân ta aaaaaaa!” – Lâm Doanh đau khổ phản đối, nói xong dường như đang nhớ lại nụ hôn tạm biệt tại hại kia, gương mặt như con tắc kè từ màu đỏ chuyển sang màu đen rồi quay trở về màu đỏ.

Nhìn vẻ mặt rối rắm của Lâm Doanh, Trác Đình và Đường Tâm là những người có kiến thức từ kho tàng ngôn tình đồ sộ ở kiếp trước cộng thêm kinh nghiệm thực hành đầy mình ở kiếp này, hai cô có thể tưởng tượng được cái Goodbye kiss kia của Sở Trường Hy bá đạo lần quặn rũ đến mức nào a!!!

Trác Đình đảo mắt nhìn sang Diệp Hân, so với con cộp giầy Lâm Doanh thẳng thắn đáng yêu thì tính cách của Diệp Hân lại mạnh mẽ quyết đoán giống như một vị nữ vương nhiều hơn, chính điều đó đã vô tình tạo nên một lớp màn ngăn cách những người đàn ông muốn tiếp cận với cô. Những ngày cùng cô tìm kiếm Đường Tâm, tuy làm việc chung nhóm với những người thanh niên hội đủ tài năng lẫn khí chất nhưng Trác Đình dám khẳng định Diệp Hân chỉ đơn thuần xem bọn họ như những người anh mà quý mến, tuyệt đối không có chiều hướng phát triển thành tình yêu giống như Lâm Doanh và Sở Trường Hy ...

“Tracy! ... Cậu vẫn còn suy nghĩ sẽ dành trọn cuộc đời cho tên tác giả kia hả??? ” – Diệp Hân đưa mắt nhìn Lâm Doanh lên tiếng hỏi.

Vừa nghe nhắc đến thân tượng của mình, Lâm Doanh như cá gặp nước, người sắp ngộp thở được bơm đầy oxy, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Hân hùng hồ trả lời:

“... Sau khi giải quyết xong việc này, mình nhất định sẽ khăn gói lên đường đi tìm anh ấy!”

“... Cậu phải trả xong nợ cho người ta rồi mới đi được nha!” – Diệp Hân nheo mắt nhắc nhở.

“... Không được phép nhắc đến tên đó trước mặt mình! ... Có bác Lữ ở đây, lát nữa mình sẽ ôm chân năn nỉ bác đứng ra bảo lãnh cho mình! ... Tên đó vuốt mặt cũng phải nể mũi đúng không? ...” – Lâm Doanh đã tìm lại được chính mình, cô tươi tỉnh đáp trả.

Diệp Hân nhoen miệng cười tỏ vẻ mong đợi lên tiếng: “Đề rồi xem!”

Trác Đình và Đường Tâm đưa mắt nhìn nhau âm thầm cảm thán cho Lâm Doanh: “... Không biết đến khi Lâm Doanh biết được mình cùng phu quân trong mộng có một cái Goodbye kiss này lửa thì sẽ có cảm giác như thế nào a??? ...”

Bên trong phòng sách lúc này cánh đàn ông đã nhất trí thông qua kế hoạch cuối cùng, mọi người đều được giao nhiệm vụ cụ thể nhưng những nhiệm vụ trọng yếu vẫn được tin tưởng đặt trên vai những thanh niên trẻ tuổi. Cuộc họp vừa kết thúc tất cả mọi người quyết định nhanh chóng ra về để triển khai hành động.

Tổng Duật Phong sau khi khái quát kế hoạch cho nhóm nữ quặn nghe xong lần lượt nhìn Trác Đình, Đường Tâm, Lâm Doanh và Diệp Hân nghiêm túc lên tiếng.

“Kế hoạch lần này rất mạo hiểm, chúng ta sẽ dựa vào tình huống cụ thể mà linh động thực hiện, chính vì thế các em nhất định phải tỉnh táo để xử lý những tình huống bất ngờ. Bọn anh lần này sẽ gắng thiên la địa võng, nhất định không để cho lão già đó thoát thân, các em là người hỗ trợ và cũng là điểm yếu nhất của chúng ta nên anh muốn các em tập trung tinh thần cao độ cho anh, chúng ta sẽ là những mắc xích liên kết với nhau nên nếu anh cảm thấy một trong các em không đáp ứng được những yêu cầu này anh sẽ không cho phép các em tham gia vào kế hoạch!” – Tổng Duật Phong nói xong ánh mắt khê dừng lại trên người Lâm Doanh lâu hơn một chút, có lẽ biểu hiện thần thờ của cô trong lúc ăn cơm đã làm anh chú ý. Anh không biết rằng sau khi xác định được mục tiêu vạn dặm tìm chồng của mình không thể bị một cái Goodbye kiss làm cho tan tành mây khói, hồn phách của Lâm Doanh lúc này đã trở về với thể xác nên khi đưa mắt nghiêm cẩn xem xét, nhận thấy Lâm Doanh không có biểu hiện đáng ngại nào Tổng Duật Phong âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cái tên thủ lĩnh một phần tư thế lực ngầm kia trước khi đi đã gọi một tin nhắn cho anh dặn dò anh nếu nhận thấy Lâm Doanh có biểu hiện kỳ lạ hoặc nhìn thấy cô gặp riêng papa của hân nói chuyện thì tốt nhất nên báo với Lâm Kính đem cô về nhà đóng cửa nhốt lại, sai người canh gác 24/24 chờ hân ta về xử lý!

Cũng may Lâm Doanh là một người tính cách hào sảng lại trọng tình trọng nghĩa nên đã sớm quyết định sau khi giải quyết được lão cáo già Lăng Ngao mới tiếp tục thực hiện kế hoạch vạn dặm tìm chồng của mình ... nếu không cô đã sớm bị papa của mình bắt về nhà sau đó đóng vai công chúa ngủ trong rừng chờ hoàng tử xuất hiện rồi a.

Trác Đình, Đường Tâm, Lâm Doanh và Diệp Hân đều gật đầu bày tỏ đã nhất nhất ghi nhớ những lời Tổng Duật Phong vừa nói, Tổng Duật Phong hài lòng gật đầu. Anh ra hiệu cho bốn người các cô ra ghế salon ở phòng khách ngồi xuống, lúc này Tô Cần Hiên và Đường Tư Thần vừa từ phòng sách bước ra, trên tay Tô Cần Hiên là một tấm bản đồ còn trên tay Đường Tư Thần là bảng kế hoạch được phát thảo bằng tay. Tô Cần Hiên, Tổng Duật Phong và Đường Tư Thần đi đến chiếc bàn kiếng chạm rỗng ngồi xuống những chiếc ghế trống bên cạnh rồi bắt đầu giải thích cặn kẽ kế hoạch của mình để các cô nắm vững.

“... Đây là sơ đồ chi tiết vị trí của bệnh viện K và những khu vực đã được bọn anh cử người giám sát ...”

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Nội Gian

“Xin chào Đường tiểu thư, cô lại vào chăm sóc cho Đường lão gia a!” – Y tá Thẩm đứng cúi người lên tiếng chào hỏi cô gái xinh đẹp ăn mặc cực kỳ sành điệu vừa tiến đến.

“Chào y tá Thẩm, hôm nay lại đến ca trực của chị sao?” – Đường Bảo Nhi nở nụ cười tươi tắn thân thiện chào hỏi.

“Vâng ạ! ... Đường tiểu thư cô có thể cho bé em họ của tôi xin chữ ký được không? ... Nó rất ngưỡng mộ Đường tiểu thư lắm đó!” – Y tá Thẩm rón rén mở lời.

“Tất nhiên là được! ... Chị vào phòng bệnh của ba tôi ngồi chơi một lát, tôi vào cất túi xách rồi sẽ ký tặng em nó ngay! ...” – Đường Bảo Nhi tươi cười đáp lại.

Đường Bảo Nhi xoay người đi vào căn phòng bệnh sang trọng dành riêng cho Đường Tín, cô ta nhanh chóng tiến đến một chiếc kệ bằng gỗ, sau khi để túi xách vào kệ cô ta quay sang nhìn cô y tá đang đứng khép nép thân thiện nói:

“Y tá Thẩm em họ của chị tên gì để tôi ghi thêm vài dòng tặng cô bé!”

“Đường tiểu thư cô quả thật rất tốt a! ... Thời buổi này tìm đâu ra được một diễn viên vừa tài năng xinh đẹp lại vừa hòa nhã thân thiện như cô kia chứ?” – Y tá Thẩm cảm động lên tiếng nói.

“... Chị đừng nói như vậy! ... Tôi không dám nhận đâu!” – Đường Bảo Nhi vui vẻ chuyện trò.

“À, nghe nói bác sĩ Đường bị mất tích mấy ngày nay ... không biết bây giờ chủ tịch Tô đã tìm được cô ấy chưa?” – Đường Bảo Nhi như vừa nhớ ra chuyện gì đó vội vàng lên tiếng hỏi, theo đó là thái độ quan tâm lo lắng.

“... À! ... Nghe đâu chủ tịch đã tìm được cô ấy rồi ... nhưng hình như tình hình sức khỏe của cô ấy không được tốt. Tôi nghe nói một số bác sĩ vừa được chủ tịch triệu tập để chẩn đoán cho cô ấy... Y tá Hạ còn nói cô ấy nhìn thấy bác sĩ Đường nằm ở phòng điều trị cách ly chuyên dành cho những bệnh nhân sử dụng chất kích thích, tay chân đều bị cột vào thành giường nữa đó!” – Y tá Thẩm nhỏ giọng thì thầm.

“Thật là tội nghiệp! ... Không biết hung thủ bắt cóc cô ấy đã bị bắt chưa? ... Để những tên tội phạm như vậy ở bên ngoài thực sự rất đáng lo ngại!” – Đường Bảo Nhi sợ hãi hỏi tiếp.

“... Chuyện này tôi không biết rõ nhưng chủ tịch Tô vừa ra thông báo cho hộ lý ở dãy phòng điều trị chấn thương chuẩn bị một căn phòng cách ly ... hình như có một thanh niên bị thương nặng vừa được cấp cứu xong chuyển vào đó ... Chủ tịch Tô thậm chí còn ra chỉ thị khi nào hẳn ta tỉnh lại lập tức thông báo cho chủ tịch, bên ngoài căn phòng đó cũng có canh sát mặc quân phục thay ca canh gác nữa!” – Y tá Thẩm nhún mày khẽ nói.

“Ồ! ... Mấy ngày gần đây tôi vào thăm ba tôi nhưng lại không thấy bóng dáng của Trác tiểu thư vào thăm bệnh ... nhưng lại thấy hai vị tiểu thư Lâm gia và Diệp gia ra vào phòng bệnh của Trác lão gia a!”

“... Trác tiểu thư vì chuyện của bác sĩ Đường mà lo đến mất ăn mất ngủ, sức lực đâu mà vào thăm nom Trác lão gia cùng phụ nhân!? ... Nói ra mới nói cái cô bác sĩ Đường Tâm kia đúng thật là sao chổi chuyển thế a! Những người thân cận với cô ta không có một ai gặp may mắn hay được sống yên ổn hết!” – Y tá Thẩm bĩu môi phát biểu cảm nghĩ.

Đường Bảo Nhi cười cười rồi cúi đầu ký tên vào một tấm hình của mình, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng:

“... Tôi ký xong rồi! ... Cảm ơn chị đã dành thời gian tán gẫu với tôi ... nhiều lúc vào đây tôi không tìm được người để thoải mái chuyện trò, buồn muốn

chết luôn đó! “

“Đường tiểu thư cô đừng khách sáo, người tốt như cô chắc chắn sẽ được gặp một người đàn ông xứng đáng với cô! “ – Y tá Thẩm dịu dàng an ủi.

“Cám ơn chị! “ – Đường Bảo Nhi cảm động lên tiếng.

Đường Bảo Nhi đứng tựa lưng vào cánh cửa sau khi nhìn thấy cô y tá họ Thẩm đi thật xa lập tức đóng cửa phòng bệnh của Đường Tín lại rồi chậm rãi đi dọc theo dãy phòng bệnh dành cho bệnh nhân VIP đi đến một căn phòng có cánh cửa bằng gỗ màu hổ phách bóng loáng nhẹ nhàng mở cửa nhìn vào bên trong, khi nhìn thấy bên trong phòng bệnh không còn bóng dáng của Trác Tần và vợ của ông, cô ta nhoen miệng cười khẩy:

“Tô Cẩm Hiền, anh xem Đường Bảo Nhi tôi là ai kia chứ? ... Các người quả thật đã xem thường bản lĩnh của Đường Bảo Nhi này rồi a! “

Đường Bảo Nhi lại bày ra vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên như một người nhà bệnh nhân nhân rồi đi dạo một vòng thăm thú xung quanh rồi trở về phòng bệnh của Đường Tín, cô ta khóa cửa phòng, mở TV rồi vào nhà vệ sinh gọi điện thoại.

“Bác Ngạo, con đã điều tra ra được bọn người Tô Cẩm Hiền đang có một âm mưu nào đó. Thông tin Đường Tâm đang nằm ở phòng cách ly chấn chấn là mỗi như vì bọn họ đã chuyển Trác Tần và vợ ông ta đến nơi khác rồi ... Vâng ạ, con sẽ gửi sơ đồ bố trí của bệnh viện K cho bác ngay ạ! ... Hẹn gặp lại bác! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chiến Đấu (I)

Đường Bảo Nhi vừa gọi tắt điện thoại thì nghe tiếng gõ cửa vang lên, cô ta không vội vàng mà từ từ bước ra mở cửa, vừa nhìn thấy người đứng trước cửa phòng Đường Bảo Nhi nhất thời như bị thôi miên đưa mắt ngắm nhìn diện mạo người đó một lúc lâu mới lấy lại được bình tĩnh nhẹ nhàng lên tiếng:

“Tổng thiếu gia, anh đến thăm ba em sao?”

“Tình hình sức khỏe của bác Đường như thế nào rồi?” – Tổng Duật Phong mỉm cười lịch sự thăm hỏi.

“Thời gian gần đây sức khỏe của ba em đã ổn định hơn rồi ạ! ... Em cũng đang tìm bác sĩ giỏi để tiến hành phẫu thuật cho ba em! ... Anh đừng đứng ngoài cửa như vậy ạ! ... Anh vào phòng ngồi chơi một lúc đi ạ! “ – Đường Bảo Nhi khéo mắt long lanh niềm nở lên tiếng.

“Không cần đâu! ... Tôi đến để thông báo với Đường tiểu thư để cô chuẩn bị thu dọn đồ đạc, bệnh viện K sắp tới sẽ có một vài tình huống khẩn cấp xảy ra, để bảo đảm an toàn cho bệnh nhân và thân nhân của người bệnh chúng tôi sẽ chuyển các vị đến khu vực an toàn.” – Tổng Duật Phong lịch sự thông báo.

“... Tình huống khẩn cấp gì mà ngay cả bệnh nhân nằm trong khu vực VIP của bệnh viện phải chuyển sang khu vực khác như vậy ạ?” – Đường Bảo Nhi ngạc nhiên lần khó hiểu lên tiếng hỏi.

“Cảnh sát thông báo vừa đề tên tội phạm duy nhất trong vụ án bắt cóc Đường Tâm tẩu thoát, cảnh sát nghi ngờ hắn ta vẫn còn lẩn trốn trong phạm vi của bệnh viện nên đã ra thông báo cho chúng ta có phương án ứng phó. Vậy nên cảm phiền Đường tiểu thư đồng ý chuyển Đường lão gia đến khu vực an toàn cho đến khi cảnh sát bắt được tên tội phạm kia! “ – Tổng Duật Phong chậm rãi giải thích.

“Vâng ạ! ... Em sẽ thu dọn đồ đạc của ba rồi đưa ba chuyển đến khu vực an toàn ạ! ... “ – Đường Bảo Nhi lễ phép đáp lời.

“Ok! Tôi đi trước đây! “ – Tổng Duật Phong nói xong lập tức xoay người rời đi.

Đường Bảo Nhi xoay người đóng cửa phòng, khéo môi khẽ nở nụ cười, cô ta bước lại gần Đường Tín thì thầm:

“Đường lão gia, ông có nhớ em trai của mình không? ... Rất nhanh thôi ông sẽ gặp lại ông ấy! “

Đường Bảo Nhi nói xong mỉm cười thích thú xoay người nhanh chóng thu dọn đồ đạc trong phòng rồi tích cực phối hợp với bác sĩ và các y tá đã được phân công di chuyển Đường Tín đến khu vực mới.

Đường Bảo Nhi là một diễn viên nổi tiếng lại được lòng các cô y tá ở bệnh viện K nên rất nhanh cô ta đã dò hỏi được chính xác khu vực mình đang ở và xin được sơ đồ bố trí của bệnh viện từ một bác sĩ quen với lý do không rành đường đi ở bệnh viện sợ mình sẽ đi lạc gây trở ngại cho mọi người. Khi lấy được sơ đồ và thông tin cần thiết cô ta nhanh chóng nhắn tin cho đồng minh tin cậy của mình là Lăng Ngạo và nhận được câu trả lời từ ông ta:

“Rạng sáng triển khai, kế hoạch như cũ! “

Đường Bảo Nhi hít một hơi thật sâu rồi đi đến bên cửa sổ vén rèm nhìn ra bên ngoài như chờ đợi thời khắc của mình đến gần:

“ Sáng ngày mai, ai mới là người cuối cùng chiến thắng sẽ sớm có câu trả lời a! “

Cùng lúc ấy, Đường Tâm một mình nằm trong phòng cách ly dành cho bệnh nhân sử dụng chất kích thích. Tô Cần Hiên ở ngay sát phòng bên cạnh, sau khi xác định mọi người đã vào vị trí của mình, anh nhanh chóng lắp đạn vào hai khẩu súng, khi tất cả mọi thứ đã sẵn sàng anh ngồi dựa lưng vào ghế im lặng chờ đợi con mồi xuất hiện.

Trác Đình ngồi bên giường bệnh nắm chặt tay của mẹ Tuệ thỉnh thoảng lắng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, Tống Duật Phong ngồi tựa lưng vào ghế salon nhắm mắt dưỡng thần, trên tay cầm sẵn thanh súng ngắn đã được lên đạn.

Lâm Doanh và Diệp Hân túc trực trong một căn phòng bệnh dành cho sản phụ mới sinh thay phiên nhau chăm sóc cậu bé Trác Việt.

Đường Tư Thần và Mạnh Tường sắm vai tên tội phạm bỏ trốn, hai anh chia nhau ẩn nấp ở những khu vực có thể sẽ là mục tiêu tấn công đầu tiên của Lăng Ngao để phối hợp tác chiến cùng Tô Cần Hiên khi anh ra hiệu.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần cao độ từ giữa đêm cho đến tận 3 giờ sáng mà vẫn không thấy bất cứ dấu hiệu khả nghi nào xảy ra, đột nhiên hệ thống điện ở khu vực chỗ Trác Đình và Tống Duật Phong đồng loạt tắt ngóm. Tống Duật Phong mím môi ra hiệu cho Trác Đình trốn xuống gầm giường rồi anh lấy ra một con dao găm dài bằng bàn tay đặt vào tay cô dặn dò:

“ Anh sẽ khóa trái cửa phòng ra bên ngoài phối hợp tác chiến cùng mọi người, em ở đây phải cẩn thận biết không? ... Anh sẽ nhanh chóng quay lại! “. Nói xong anh nhẹ nhàng vuốt má Trác Đình rồi nhanh chóng cầm khẩu súng trên tay nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Trong ánh sáng yếu ớt Tống Duật Phong nhìn thấy một bóng dáng khá quen mắt di chuyển thật nhanh vào một căn phòng cách phòng bệnh của ba Tần không xa. Tống Duật Phong im lặng nép sát người vào góc tường, trên tay đã cầm cây đèn laser ra dấu cho đội của mình bắt đầu hành động. Rất nhanh ở phía dưới tầng trệt khu vực Tống Duật Phong đang đứng xuất hiện một đám thanh niên đeo mặt nạ bằng vải thun đen y như những tên cướp ngân hàng xuất hiện, bọn chúng vừa tiến vào dãy hành lang chưa kịp triển khai đội hình xâm nhập lên khu vực trên lầu đã lập tức bị một nhóm người mặc áo chống đạn nã súng tới tấp. Hai bên chính thức bắt đầu trận chiến.

Tống Duật Phong vẫn cầm khẩu súng trên tay xoay người đi đến căn phòng vừa nhìn thấy bóng người khả nghi đi vào, anh đưa tay vào túi quần lấy chiếc thẻ điện tử nhẹ nhàng quẹt vào ổ khóa phòng mở khóa bước vào.

Đường Bảo Nhi lúc này đang đứng bên cạnh giường của Đường Tín, nửa thân người trên chồm hẳn về phía trước, cố gắng dùng hết sức lực ấn một chiếc gối đè lên khuôn mặt ông, Tống Duật Phong lập tức lao đến gần giọng hỏi:

“ Đường Bảo Nhi cô làm gì vậy? “

Đường Bảo Nhi vội vàng quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy gương mặt sắc lạnh của Tống Duật Phong cô ta lập tức tỏ vẻ lúng túng lắc đầu lia lịa, cô ta chưa kịp lên tiếng giải thích đã bị Tống Duật Phong đánh mạnh vào sau gáy ngã xuống đất bất tỉnh.

Tống Duật Phong kéo Đường Bảo Nhi vào nhà vệ sinh rồi khóa trái cửa lại. Anh nhanh chóng khép hờ cánh cửa phòng bệnh của Đường Tín lại chỉ chừa một khe hở để quan sát tình hình bên ngoài.

“ Đoàn! Đoàn! Đoàn! “

Lâm Doanh ôm chặt cậu bé Trác Việt vào lòng cẩn mật nhìn Diệp Hân, hai cô có thể nghe được vị trí phát ra tiếng súng đang rất gần với vị trí mình đang ở. Diệp Hân đưa mắt nhìn Lâm Doanh ra hiệu cho cô chuẩn bị chạy thật nhanh ra bên ngoài. Lâm Doanh không đáp lời chỉ kiên định gật đầu báo hiệu đã sẵn sàng. Cánh cửa phòng vừa được Diệp Hân mở ra Lâm Doanh tức tốc phóng thật nhanh theo hướng ngược lại với hướng đang vang dội tiếng súng đạn, trên tay vẫn ôm chặt Trác Việt.

Ở bên ngoài khu vực mà hai cô ẩn náu lúc này vô cùng hỗn loạn, dễ dàng nhận ra có hai phe đang ra sức nã đạn vào nhau, Lâm Doanh cố hết sức chạy thật nhanh đến vị trí an toàn kế tiếp mà Tô Cần Hiên đã sắp đặt, trong ngực cô cậu bé Trác Đình vẫn mút ngón tay cái ngủ thật sâu. Lâm Doanh đang trên đà chạy bỗng nhiên bị một cánh tay rắn rỏi túm chặt vạt áo thun sau lưng kéo cô về hướng ngược lại.

Lâm Doanh bị một người ôm chặt từ phía sau lưng, cô chưa kịp hoàn hồn đã nghe một âm thanh nhẹ nhàng vang lên:

“ ... Là anh! Đừng sợ! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Chiến Đấu (li)

Lâm Doanh đưa một bàn tay vỗ vỗ ngực mình, hít sâu một hơi trấn định mới thấp giọng hỏi:

“... Anh về lâu chưa?”

Sở Trường Hy nhìn Lâm Doanh, ánh mắt hấp háy một tia sáng:

“Anh vừa trở về lập tức chạy đến đây hỗ trợ Cần Hiên!”

Lâm Doanh lúc này mới để ý đến bộ đồ anh đang mặc trên người, vẫn là bộ đồ khá giống với đồng phục những người quân nhân thường mặc khi được huấn luyện đặc biệt, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo chống đạn, khuôn mặt anh lúc này trông khá lem luốc nhưng vẫn không thể làm mất đi khí chất tinh anh của anh.

“... Trác Việt vẫn có thể ngủ say khi bên ngoài ầm ĩ như vậy được sao?” – Sở Trường Hy nhìn cậu bé đang ngủ trong lòng Lâm Doanh khẽ nhủ mảy thắc mắc.

“... Cần Hiên sợ tiếng súng đạn ảnh hưởng đến thính lực của cậu nhóc nên đã đặt thiết bị hấp thanh vào bên trong lỗ tai cậu bé rồi...”

“Coi chừng! ...” – một tiếng hét vang lên cắt ngang giọng nói của Lâm Doanh.

Lâm Doanh và Sở Trường Hy lập tức quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng hét, cả hai chỉ kịp nhìn thấy Diệp Hân được Đường Tư Thần ôm vào ngực che chắn rồi ngã xuống đất kịp thời tránh được một viên đạn bay lướt qua người.

Sở Trường Hy nhanh như chớp chạy về phía Diệp Hân và Đường Tư Thần vừa ngã xuống, không chút do dự giương nòng súng xử lý tên vừa bắn vào người Diệp Hân.

Lâm Doanh một tay ôm Trác Việt vội vàng chạy đến giúp Diệp Hân đứng dậy.

“... Tư Thần, anh có bị thương không?” ... Diệp Hân miệng thì lo lắng hỏi thăm, cặp mắt lại như một cái rada quét khắp người Đường Tư Thần.

“... Tôi không sao! ...” – Đường Tư Thần lắc đầu đáp lời.

Nói xong anh lập tức trở người đứng dậy nhìn Sở Trường Hy gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi nhanh chóng triển khai kế hoạch:

“Khu vực Duật Phong phụ trách đã xử lý xong rồi, khu vực này hiện tại đã được chúng ta kiểm soát! ... Cần Hiên ra hiệu cho tất cả chúng ta nhanh chóng tập trung đến khu vực cổng C, lão sói già Lăng Ngạo đã tập trung lực lượng ở đó có thể sẽ tiến hành kế hoạch thoát thân tại vị trí này! Cần Hiên đã cài thêm bốn đội chịu trách nhiệm bắn tỉa để phòng lão ta chơi trò bắt giữ con tin!” – Đường Tư Thần vừa đi vừa rỉ rả trao đổi với Sở Trường Hy mà không để ý đến cánh tay trái của mình đã bị một bàn tay mềm mại nắm lấy.

“Tôi và Duật Phong đã sắp xếp người của mình bổ sung vào bốn đội chịu trách nhiệm bao vây ở các cổng ra vào của bệnh viện rồi! Phương tiện di chuyển của lão cũng đã chuẩn bị xong! ... Lần này lão có yêu cầu trực thăng, cano hay siêu xe chúng ta đều đáp ứng cho lão hết!” – Sở Trường Hy bình thản lên tiếng, anh bước đi song song với Đường Tư Thần, bàn tay trái của anh không biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy bàn tay của Lâm Doanh dẫn cô bước đi theo mình.

Hai người đàn ông một tay cầm súng một tay làm điểm tựa dẫn theo hai cô gái rời khỏi khu vực vừa xảy ra hỗn loạn.

Ngay lúc tiếng súng đầu tiên vang lên, Tô Cần Hiên đã chỉ huy đội của mình nhanh chóng tiêu diệt hết những kẻ đột nhập, sau đó anh mở cửa phòng nơi Đường Tâm đang đóng vai bệnh nhân, anh nắm tay dẫn theo cô và một số người trong đội chạy nhanh đến hỗ trợ cho Tổng Duật Phong, dựa theo số lượng kẻ tập kích thừa thớt vừa bị xử lý, Tô Cần Hiên nhanh chóng xác định được mục tiêu tấn công chính của lão ta chính là ở khu vực của Tổng Duật Phong và Trác Đình, khu vực ấy cũng đã bị tay chân của lão ta ngắt hệ thống điện, tuy máy móc hỗ trợ cho tất cả những bệnh nhân đều được gắn thiết bị phát điện tự động có thể duy trì hoạt động đến gần ba tiếng đồng hồ nhưng anh vẫn không thể để ba Tàn mẹ Tuệ xảy ra bất trắc nào được.

Đường Tâm vì lo cho ba mẹ và Trác Đình nên cũng lấy sức chạy thật nhanh theo sát bước chân Tô Cần Hiên.

Khi hai người họ chạy đến khu vực Tổng Duật Phong chịu trách nhiệm tác chiến, Tô Cần Hiên đặt vào tay Đường Tâm một chiếc thẻ điện tử rồi cầm súng yểm trợ cho cô an toàn mở cửa bước vào phòng bệnh của ba Tàn. Đường Tâm nhanh chóng quẹt thẻ vào ổ khóa tự động khóa cửa lại. Vừa xoay người bước vào trong phòng, đập vào mắt cô là hình ảnh Trác Đình đang đứng ở bên cạnh giường của ba Tàn, hình như cô vừa nói gì đó với ba mẹ xong. Khi nhìn thấy Đường Tâm, ánh mắt Trác Đình lóe lên sự vui mừng, giọng nói run run vì kích động:

“Đường Tâm! ... Lúc này khi bên ngoài vang lên một tràng tiếng súng ... mình thấy mí mắt của ba mẹ khẽ run run ... hình như ba mẹ đang cố gắng tỉnh dậy! ... Cậu nhanh đến đây nhìn xem!”

Đường Tâm nghe Trác Đình nói xong lập tức lao đến bên cạnh giường bệnh rồi nhanh chóng mở hộp dụng cụ đã được chuẩn bị sẵn dành riêng cho bác sĩ lấy một cây đèn pin nhỏ rồi đưa hai ngón tay nhẹ nhàng mở mí mắt của ba Tàn rọi đèn vào kiểm tra.

Đường Tâm và Trác Đình lúc này dường như không còn nghe thấy tiếng súng vẫn đang giong giã vang lên bên ngoài, hai cô chỉ nghe tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực, hai cặp mắt chăm chú nhìn vào cử động của đôi mắt ba Tàn. Khi nhìn thấy đôi mắt của ba Tàn khẽ cử động vì bị ánh sáng

chiếu vào Đường Tâm và Trác Đình mừng rỡ đến mức muốn ngã quy xuống đất, hai cô nữ cười mà nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy dài trên má. Đường Tâm quệt nước mắt, nín thở làm lại động tác kiểm tra vừa làm với ba Tần trên người mẹ Tuệ. Cũng giống y hệt với ba Tần, mẹ Tuệ cũng bị ánh sáng làm cho khó chịu, mi mắt giật giật phản ứng.

Trác Đình nức nở gào lên, trong lòng nảy lên niềm hy vọng mãnh liệt:

“Ba ơi, mẹ ơi! ... Ba mẹ tỉnh dậy nhanh lên! ... Lăng Ngạo Thiên đem theo đàn em đến tận bệnh viện truy sát cả nhà chúng ta rồi! ... Ba ơi, mẹ ơi! ... Con sợ lắm! ...”

Cái tên Lăng Ngạo Thiên vừa bật ra khỏi miệng Trác Đình đã thành công làm cho ba Tần có thêm phản ứng rõ rệt, mi mắt đang nhắm nghiền của ba khẽ co giật mỗi lúc một nhiều, dường như ba đang cố gắng hết sức chiến đấu với một điều gì đó để mở mắt ra.

“Mẹ ơi! ... Mẹ ơi! ...” – Đường Tâm vừa khóc vừa gọi.

Đường Tâm nắm chặt tay mẹ Tuệ, cô đưa tay quệt nhanh dòng nước mắt để có thể kịp thời theo dõi phản ứng của mẹ Tuệ. Đường Tâm nhìn thấy mi mắt của mẹ Tuệ khẽ run run càng lúc càng có lực mà vui mừng đến mức không tính ý nhận ra bàn tay mà cô đang nắm chặt cũng vừa khẽ khàng run nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chiến Đấu (Iii)

Tô Cẩm Hiền sau khi khóa phòng bệnh của ba Tần nhanh chóng bước nhanh đến chỉ đạo cho nhóm người đi theo mình hỗ trợ cho nhóm của Tổng Duật Phong truy bắt những tên đàn em của Lăng Ngạo vừa bỏ chạy, tình hình chiến sự đã được Tổng Duật Phong trấn áp một cách vô cùng xuất sắc. Lúc này Tô Cẩm Hiền mới quét mắt tìm kiếm Tổng Duật Phong, rất nhanh anh nhìn thấy tên hồ ly quý tộc kia đang đứng khoanh tay trước cửa một căn phòng bệnh đang chăm chú nhìn vào bên trong, Tô Cẩm Hiền lập tức nhận ra theo sơ đồ bố trí khu vực hành động thì căn phòng đó chính là phòng bệnh của Đường Tín, Tô Cẩm Hiền không biết có phát sinh tình huống nào bất thường hay không nên vội vàng tiến đến gần chỗ Tổng Duật Phong đang đứng. Tô Cẩm Hiền bước đến gần Tổng Duật Phong, chưa kịp mở miệng lên tiếng hỏi đã thấy Tổng Duật Phong đưa ngón tay trỏ lên miệng ra hiệu cho anh dừng lên tiếng. Tô Cẩm Hiền đưa mắt nhìn vào bên trong căn phòng, lúc này ngoài Đường Tín đang nằm trên giường bệnh ra còn có thêm hai người, một nam một nữ, người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế xếp, khuôn mặt nghiêm nghị im lặng đưa cánh tay trái bị rách một mảng da thịt khá sâu của mình ra để cho cô gái khoác chiếc áo blouse trắng cẩn thận dùng nhíp và chỉ khâu y tế khâu lại vết thương cùng về mặt vô cùng hài lòng. Người thanh niên đó lại chính là Trình Hạo Thiên, còn cô gái tóc ngắn ngang cổ, khuôn mặt xinh xắn mặc chiếc áo sơ mi màu xanh bạc hà, quần kaki thun màu đen khoác áo blouse kia không ai khác chính là cô em họ Nhan Ngọc của mình liền neho mắt nhìn sang Tổng Duật Phong như muốn hỏi anh: ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tổng Duật Phong hiểu ý vờ vai Tô Cẩm Hiền ra hiệu cho anh đi theo mình, cả hai bước đi đến một góc hành lang rồi dừng lại, lúc này Tổng Duật Phong mới chậm rãi lên tiếng:

“Sau khi ra hiệu cho đội của mình bắt đầu hành động mình đã phát hiện trong phòng bệnh của Đường Tín có dấu hiệu bất thường, mình dùng thẻ mở khóa vào phòng liền nhìn thấy Đường Bảo Nhi đang dùng một chiếc gối đè lên mặt Đường Tín, muốn làm ông ta ngộp thở, mình lao đến ngăn cản rồi đánh ngất cô ta sau đó kéo cô ta vào phòng vệ sinh khóa cửa nhốt lại ... đang lúc mình quan sát thế trận giữa hai bên để tìm đường chạy đến chỗ cậu đã sắp xếp đội bác sĩ cứu thương nhờ sự trợ giúp thì đã nhìn thấy Hạo Thiên nắm tay Nhan Ngọc kéo cô bé đi vào! ... Cũng may Nhan Ngọc kịp thời tiến hành cấp cứu nên tình trạng của Đường Tín mới ổn định lại đó! ...”

“... Con nhóc đó sao lại lớn vồn ở khu vực này được? ...” – Tô Cẩm Hiền nhíu mày lẩm bẩm.

“... Hình như đi lạc ... bị Hạo Thiên phát hiện, cậu ấy nghi ngờ là tay chân của Lăng Ngạo trà trộn vào bệnh viện giả làm nhân viên nên mới túm áo kéo vào trong này! ...” – Tổng Duật Phong cười tủm tỉm trả lời.

“...”

“... Tình huống mà mình vừa nhìn thấy là như thế nào? ...” – Tổng Cẩm Hiền lắc đầu ngán ngẩm chuyển đề tài.

“... Thì sau khi xem Hạo Thiên như trợ lý mà sai bảo, em họ nhà cậu lại nhìn thấy lớp băng vải trên tay cánh tay cậu ấy bị thấm máu nên nổi máu nghề nghiệp để vết thương trên tay cậu ấy ra khâu lại ... Công nhận Hạo Thiên chịu đau hay thật! ... Bị khâu sống như vậy mà vẫn không hề rên kêu một tiếng! ...”

“...”

“Mình và cậu lập tức tập trung những người còn lại hộ tống ba Tần, mẹ Tuệ và Đường Tín đến một khu vực an toàn khác rồi tiến hành đợt hành động tiếp theo! ...” – Tô Cẩm Hiền nhanh chóng triển khai hành động kế tiếp.

“... Cậu đến giúp Hạo Thiên ra tay thu phục tiểu yêu tinh kia đi! ... Mình sẽ vào phòng thông báo cho Đình Đình ...” – Tổng Duật Phong vội vàng phân

chia công việc.

“... Cậu nghĩ tên oắt con vắt mũi chưa sạch kia có đủ năng lực làm khó được cậu ấy hay sao? ...” – Tô Cẩm Hiền mím môi nheo mắt nhìn Tống Duật Phong lên tiếng. Tuy nói như vậy nhưng sau khi dứt lời anh xoay người rảo bước đi về phía phòng bệnh của Đường Tín với bộ dáng không khác gì một vị thượng thần chuẩn bị thu phục một tên tiểu yêu tép riu.

Tống Duật Phong đưa mắt nhìn theo Tô Cẩm Hiền, anh nheo miệng cười rồi nhanh chóng đi đến phòng bệnh của ba Tần thông báo kế hoạch tiếp theo cho Trác Đình.

Tống Duật Phong vừa bước vào phòng đã nhìn thấy Đình Đình nhà anh mặt mũi sưng húp, nước mắt tèm lem lập tức đi đến bên cạnh xoa đầu cô dỗ dành sau đó mới cất tiếng hỏi:

“Đình Đình, đã xảy ra chuyện gì vậy? ... Sao em và Đường Tâm nhìn không khác gì hai con mèo mướp như vậy?”

“... Em và Đường Tâm vừa nhìn thấy ba mẹ có phản ứng đó! ... Ba mẹ tại em sẽ nhanh tỉnh lại thôi đúng không anh?” – Trác Đình nắm tay Tống Duật Phong vui mừng nói, trong đáy mắt toàn là ánh sáng.

“... Thật vậy à! ... Ba mẹ có tín hiệu như vậy thật sự rất đáng mừng! ... Bây giờ chúng ta phải nhanh chóng chuyển ba mẹ đến khu vực an toàn, bọn anh đã bố trí người bảo vệ để đảm bảo an ninh tối đa cho ba mẹ và Trác Việt rồi! ... Sau khi chúng ta xử lý lão sói già Lăng Ngạo xong sẽ tập trung toàn bộ sức lực giúp ba mẹ nhanh chóng tỉnh lại.” – Tống Duật Phong vuốt tóc Trác Đình, anh mỉm cười nói.

“Dạ!” – Trác Đình ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Trác Đình, Đường Tâm cùng Tống Duật Phong nhanh chóng thu dọn đồ đạc trong phòng bệnh rồi cùng nhóm của Tô Cẩm Hiền, Trình Hạo Thiên và một cô bác sĩ trẻ tuổi đẩy ba chiếc giường bệnh đến khu vực điều trị bằng thiết bị tối tân. Trong khu vực sảnh điều trị lúc này đã có một tổ các bác sĩ và y tá được Tô Cẩm Hiền đặc biệt tin tưởng giao nhiệm vụ, đứng tập trung chờ đợi.

Nhóm người Trác Đình vừa đẩy ba chiếc giường bệnh vào trong sảnh đã nhìn thấy nhóm Sở Trường Hy, Lâm Doanh, Đường Tư Thần và Diệp Hân tiến vào, trên tay Lâm Doanh cậu bé Trác Việt không biết từ lúc nào đã tỉnh dậy đang ư ư ơ ngo ngoáy tự chơi đùa trong lòng của cô, điệu bộ rất thoải mái. Trác Đình vội vàng chạy đến bế Trác Việt giúp Lâm Doanh nhưng dường như cậu bé đã quen làm ổ trong lòng của Lâm Doanh rồi nên khi Trác Đình nhận cậu bé từ tay Lâm Doanh, cậu bé đang rộng hai cánh tay ngăn ngừa của mình về phía Lâm Doanh òa khóc.

Lâm Doanh nhìn thấy hành động siêu cấp đáng yêu này của Trác Việt, bản năng gà mẹ trời dậy mạnh mẽ, cô bước một chân lên, đưa hai tay ra hiệu cho Trác Đình giao cậu bé lại cho mình thì sau lưng áo lại bị một bàn tay kéo lại.

“Tay em hết tê rồi à?” – Sở Trường Hy nhìn Lâm Doanh bình thản hỏi.

“... ”

Tô Cẩm Hiền vừa nghe điện thoại xong, anh tiến về phía cả nhóm đang đứng, dứt khoát ôm cậu bé Trác Việt đang khóc oa oa trên vai Trác Đình đặt vào lòng cô bác sĩ trẻ đang đứng im lặng gần đó cất giọng phân phó:

“Nhan Ngọc! Ở đây giao lại cho em! ... Em biết phải làm gì rồi đúng không?”

“... Em chỉ mới vào bệnh viện làm việc được ba ngày ... trọng trách nặng nề này em không dám nhận!” – Nhan Ngọc lí nhí nói.

“Hừm?” – Tô Cẩm Hiền nheo mắt nhìn cô hắng giọng.

“Vâng thưa viện trưởng Tô, tôi sẽ cố gắng hết sức!” – Nhan Ngọc lập tức đánh hơi được mùi nguy hiểm vội đứng thẳng người nghiêm túc nói to.

“Uhm!” – Tô Cẩm Hiền hài lòng gật đầu rồi đưa mắt nhìn sang những người còn lại, về mặt bình thản như một màn vừa rồi chưa hề xảy ra lên tiếng nói:

“Chúng ta lập tức di chuyển đến khu vực cổng C, đội phụ trách canh gác khu vực trên vừa báo cáo đã nhìn thấy lão già kia cùng vài tên đàn em còn sót lại đang di chuyển về phía cổng chuẩn bị rút lui!”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn Tô Cẩm Hiền gật đầu đồng ý. Đường Tâm, Trác Đình, Lâm Doanh và Diệp Hân khẽ thở phào một hơi: Xem ra trận chiến lần này của bọn họ đã dần đi đến hồi kết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hạ Màn

Nhóm chín người Đường Tâm chạy đến khu vực cổng C của bệnh viện K, từ xa bọn họ nhìn thấy có hai nhóm người đã thủ sẵn tư thế đứng chia súng vào đối phương. Tô Cần Hiên và Sở Trường Hy đưa mắt nhìn nhau ngẫm ra tín hiệu hành động. Tô Cần Hiên chạy nhanh về phía trước còn Sở Trường Hy lại xoay người chạy ngược về phía sau. Tô Cần Hiên chạy đến nhóm người đang dàn hàng ngang đứng xoay lưng về phía họ, anh vỗ vai một người thanh niên trên vai đeo bộ đàm, tay vẫn giương cao nòng súng, hình như là người chỉ huy nhóm người phụ trách bảo vệ khu vực cổng rồi lách người đứng lên phía trước. Tống Duật Phong và Đường Tư Thần cũng nổi gót theo sau Tô Cần Hiên. Nhóm người đang dàn hàng ngang tách đội hình nhường chỗ cho các cô gái trong nhóm Trác Đình vừa chạy đến tiến lên khu vực phía trước, phân nửa đội vệ sĩ vừa tách ra lại lùi về phía sau bảo vệ cho nhóm tám người bọn họ, nòng súng trên tay vẫn giương cao không dám nói lỏng.

Lúc này nhóm tám người của họ đã đứng ở vị trí đầu hàng ngũ: Đường Tâm đứng bên cạnh Tô Cần Hiên, Trác Đình đứng bên cạnh Tống Duật Phong, Lâm Doanh đứng gần Trình Hạo Thiên còn Đường Tư Thần lại đứng ở ngoài rìa để bảo đảm an toàn cho Diệp Hân và để nhường chỗ cho nhóm vệ sĩ đứng bên cạnh khi có tình huống xấu xảy ra.

Đối mặt với nhóm người họ lúc này là một nhóm đàn ông vẻ mặt hung hãn coi trời bằng vung, trên tay hình xăm chằng chịt, trên khuôn mặt mỗi người bọn chúng đều có một vết sẹo lớn.

Tô Cần Hiên bình thản đưa tay đẩy gọng kính, neho mắt nhìn người đàn ông cao ráo cùng cái đầu hói bóng lờn nhoen miệng cười hỏi:

“Lăng Ngạo, ông chơi vui không?”

Tên đầu hói đang đứng im lặng quan sát nhóm người vừa đến, khóe miệng nhếch lên vô cùng đều đặn, nghe xong câu hỏi của Tô Cần Hiên khuôn mặt lão ta thoáng sa sầm nhưng rất nhanh lại nhoen miệng cười đều đặn trả:

“Cũng lâu rồi ta không được chơi trò mèo vờn chuột nào thú vị!... Ta làm mèo vờn đám ranh con chúng mày hai mươi mấy năm cũng bắt đầu thấy chán rồi!...”

Lão mỉm cười, híp mắt tỏ vẻ rất thích thú nói tiếp:

“... Lũ chuột nhắt các ngươi cho dù có hợp lực với nhau cũng sẽ không làm gì được ta đâu?... Ta vẫn sẽ an toàn rồi khỏi đây giống hệt như hai mươi mấy năm trước thôi haha... haha!”

Vừa dứt tràng cười vô cùng chói tai kia, lão đưa tay ra hiệu, một tên đàn em đứng ở phía sau hàng ngũ lôi một cô gái tiến về phía lão ta, gãi đẩy mạnh cho cô gái kia ngã nhào xuống đất.

Đường Tâm, Trác Đình, Diệp Hân và Lâm Doanh khi nhìn rõ cô gái kia chính là Đường Bảo Nhi đều nhủ mảy đưa mắt nhìn nhau. Ngược lại với sự khó hiểu của các cô gái, Tô Cần Hiên, Tống Duật Phong và Trình Hạo Thiên lại vô cùng bình thản; Đường Tư Thần khuôn mặt vẫn thể hiện sự bình tĩnh, ánh mắt anh vẫn tập trung vào nhất cử nhất động của Lăng Ngạo.

Tô Cần Hiên cố ý thờ thật dài, lắc đầu lên tiếng:

“Ông tính soạn lại bài cũ, dùng con tin uy hiếp chúng tôi để thoát thân à?! – trong giọng nói chứa đầy sự xem thường.

Tống Duật Phong khinh khỉnh tiếp lời:

“Ông muốn dùng con tin cũng phải lựa con tin có sức uy hiếp đối với chúng tôi một chút chứ???... Cô ta ngay đến ba ruột cũng muốn hãm hại, chúng tôi không có lòng thương tiếc với loại người này đâu!... Ông có đi nhớ mang rác rưởi của ông đi theo luôn nha!”

Trác Đình khó hiểu nhìn sang Tống Duật Phong: nam thần ánh trắng dịu dàng ấm áp mà còn thốt ra những lời như thế này chứng tỏ Đường Bảo Nhi đã làm chuyện gì kinh khủng lắm rồi a!

Lăng Ngạo không hề bất ngờ trước phản ứng cũng như những lời Tô Cần Hiên và Tống Duật vừa nói, lão ta cười to một tràng sau đó quét mắt nhìn nhóm Tô Cần Hiên một lượt mới lên tiếng nói:

“Ranh con đến cuối cùng vẫn là ranh con!... Tội bây nghĩ Lăng Ngạo Thiên ta là ai chứ???...”

Rồi lão đưa ánh mắt trắng dã tựa như một con sói liếc nhìn Đường Bảo Nhi vẫn còn nửa ngồi nửa nằm trên mặt đất xem thường nói tiếp:

“Chắc!... Chắc!... Bảo Nhi, con nói ta xem con đã làm gì để bọn chúng xem thường con như vậy?... Bây giờ cả tư cách làm con tin cho ta con cũng không đáp ứng được a!”

Đường Bảo Nhi nhìn Lăng Ngạo Thiên, cô ả cắn môi một lúc mới cất tiếng nói:

“Bác Ngạo, chuyện đã thành ra như vậy rồi!... Chúng ta tìm cách rút lui trước!... Mối thù của ba mẹ cháu chúng ta sẽ kiếm cách đòi bọn họ trả lại cho bằng hết!”

“À!... Mày vừa nhắc đến mối thù gì cơ? – Lăng Ngạo Thiên cố tình chớp mắt tỏ ý không hiểu nhìn Đường Bảo Nhi hỏi lại, giọng điệu của lão ta cũng

đột nhiên thay đổi.

“... Bác Ngao, xin bác hãy giúp con rời khỏi chỗ này!... Mối thù hại chết ba mẹ của con con sẽ tự mình tìm cách trả thù!... Con xin bác!... Xin bác hãy giúp con thêm một lần nữa! “ – Đường Bảo Nhi cố gắng trở người ngồi dậy rồi quỳ gối hướng về phía lão ta cầu xin.

“... Tao hỏi mày, giữa mày và tui nó có mối thù gì mà mày phải quỳ gối cầu xin tao giúp mày như vậy a? “ – Lăng Ngạo Thiên giọng nói sắc lạnh như một tảng băng cùng ánh mắt toát lên sự nguy hiểm, lão cười khẩy tiếp tục truy hỏi.

“... Chính ba mẹ của bọn chúng đã góp phần gây ra cái chết của ba mẹ con! “ – Đường Bảo Nhi liếc nhìn nhóm Trác Đình nghiêng răng nói từng chữ.

“À!... Vậy ba mẹ mày là ai? “ – Lăng Ngạo Thiên gật gù hỏi tiếp.

“Ba mẹ con chính là Đường Nghiêm và Đường Khả Tĩnh! “ – Đường Bảo Nhi nắm chặt nắm tay như kiềm nén sự xúc động, trả lời rõ ràng.

Đường Bảo Nhi vừa nói xong, Đường Tâm và Đường Tư Thần lập tức đưa mắt nhìn nhau, nhưng trái ngược với ánh mắt biểu lộ sự khó hiểu của Đường Tâm, Đường Tư Thần lại trao cho cô một ánh nhìn ngụ ý trấn an, cả hai người nhanh chóng dời tâm mắt theo dõi diễn biến tiếp theo.

“... Chậc!... Chậc!... Tên nào đã nói với mày những chuyện đó? “ – Lăng Ngạo Thiên xem khẩu súng trên tay như ngón tay đưa lên cái đầu trọc của lão gãi ngứa, vừa gãi lão vừa lên tiếng hỏi.

“... Bác Ngao??? “ – Đường Bảo Nhi bị câu hỏi này của lão làm cho sững sờ, hai mắt mở to, ngạc nhiên lên tiếng.

“Chậc!... Chậc!... Ranh con, ta chơi đùa với mấy con chuột nhắt chúng mày hai mươi mấy năm nên cũng không nhớ rõ ta đã bịa ra những chuyện gì để nói với mày nữa!... “ – Lăng Ngạo nhìn Đường Bảo Nhi rồi nhủ mấy sau đó hất mặt, đều cẳng cất giọng. Dáng vẻ của lão cho thấy lão vô cùng vui thích khi nhắc đến những chuyện lão đã làm.

“Ông!... “ – Đường Bảo Nhi trợn mắt nhìn lão, đôi môi đỏ mọng mấp máy nhưng không thể nói thành lời.

“Bốp! “

Lăng Ngạo Thiên đột nhiên đưa tay giáng vào mặt Đường Bảo Nhi một cái tát cực mạnh làm cô ta nghiêng người ngã xuống đất, lão nghiêm giọng cảnh cáo:

“... Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt đó!... Thứ đàn bà ti tiện như mày cũng dám dùng ánh mắt nhìn vậy nhìn đại gia ta sao? “

“Hôm nay sẵn bọn chuột nhắt chúng mày tụ tập đông đủ, tao sẽ nói cho chúng mày biết hai mươi mấy năm nay tao đã vui vẻ ngồi xem chúng mày làm những trò ngu xuẩn gì!... “ – Lăng Ngạo khoát tay nhìn Đường Bảo Nhi tiếp tục nói, giọng điệu vô cùng đắc ý.

“... Thằng khốn Đường Nghiêm là một thằng phản phệ!... Nó dám phản tao thì tao nhất định không để cho nó được sống!... Bùm!... Rồi tao cũng đã làm cho nó chết trước mặt tao chỉ bằng một ngón tay kích hoạt ngòi nổ!... Haha... haha!... Nhưng kẻ phản bội tao làm tao mất hàng nghìn tỷ đô kia chết không có nghĩa là tất cả oán hận của tao cũng hết!... Kẻ nào dám phản bội tao, tao sẽ bắt con cháu và tất cả những người thân thiết của nó phải trả giá!... Tao cho người bắt cóc thằng con trai vừa nhìn thấy cảnh ba nó chết cháy trong chiếc xe hơi quen thuộc... rồi lại cho đàn em đến nhà anh ruột xử lý vợ và đứa con gái mới sinh của nó!... “ – nói đến đây lão ngừng lại, đưa mắt nhìn Đường Tư Thần rồi nhìn đến Đường Tâm, ánh mắt lóe lên một tia thâm độc.

“Chậc!... Chậc!... Không ngờ con vợ của nó cũng là một con khốn, nó không sợ chết mà dùng thân mình làm bia đỡ đạn cho hai đứa nhỏ đang cùng nhau nằm trong một chiếc nôi!... Hai con chuột nhắt đồ hồn kia làm tao phân vân không biết đứa nào mới thật sự là con gái của thằng khốn đó... nhưng rất nhanh tao đã nghĩ ra cách chơi đùa với chúng... Một đứa tao cho đàn em đem bỏ trước cửa cô nhi viện, đứa còn lại tao nhờ vợ của một tên đàn em dùng danh nghĩa là con nuôi mà nuôi dưỡng còn tao trở thành người bảo hộ, còn thằng con trai 5 tuổi của nó tao lại nhận làm con nuôi! “

“... Mày biết không?... Trong thời gian chờ tui bây đủ lông đủ cánh tao đã vạch sẵn không biết bao nhiêu là trò vui dành sẵn cho lũ khốn chúng mày!... Càng lớn mày lại càng không giống với hai vợ chồng tên khốn Đường Nghiêm nhưng đứa con nuôi kia của nhà họ Đường lại rất giống... thế là tao lại quyết định chơi một trò chơi khác!... Tao nói cho mày biết câu chuyện của Đường Nghiêm để cho mày nghĩ mày chính là con gái của nó rồi vào vai một người bạn cũ của nó giúp mày lên kế hoạch trả thù!... Mày đã tham gia vào trò chơi này một cách rất nhiệt tình cơ mà! “ – Lăng Ngạo Thiên khom người xoa đầu Đường Bảo Nhi giống y hệt vị chủ nhân xoa đầu một con chó cao giọng nói.

“Không!... Không!... Không thể nào!... “ – Đường Bảo Nhi như không thể tin những gì mình vừa nghe được, ánh mắt thất kinh lắc đầu nhảm bầm.

“... Bây giờ đúng như những gì đám chuột nhắt này nói, mày đã hết giá trị rồi!... Tao không có dư chỗ để mang phế vật đi theo! “ – Lăng Ngạo Thiên nhếch môi lên tiếng. Nói xong lão ta nhìn Tô Căn Hiên cười khẩy cao giọng nói tiếp.

“... Đã đến đây tất nhiên đại gia ta phải có sự chuẩn bị!... Tui bây mang con tin của chúng ta ra đây! “ – Lăng Ngạo Thiên vừa dứt lời một tên đàn em từ phía sau áp giải một người đàn ông bước đến đứng bên cạnh lão.

Mọi người khi vừa nhận ra người đàn ông hai tay bị khóa chặt bởi một chiếc còng số 8, miệng bị dán băng keo kia không ai khác chính là Kỷ Đăng, bắt giác hít sâu vào một hơi, bên tai lại vang lên giọng nói của lão sói già Lăng Ngạo Thiên:

“... Đường Bảo Nhi, cảm ơn mày đã tìm giúp ta một con tin có giá trị như vậy a! “ – Lão ta nói xong liền tặng cho Đường Bảo Nhi một nụ cười tà ác rồi

lập tức quết mắt về phía đối diện nhìn nhóm người Tô Cần Hiên lạnh giọng ra lệnh.

“Bọn mày khôn hồn thì để đại gia ta an toàn rồi khỏi đây, bằng không thằng nhãi này chết sẽ chết ngay tại chỗ! “ – lời vừa dứt nòng súng trên tay lão chìa thẳng vào đầu của Kỷ Đăng, ngón tay trở chuẩn bị bóp cò, lão choàng một cánh tay ra phía trước giữ chặt cổ của Kỷ Đăng kéo anh ta bước lùi về phía sau theo bước chân của lão.

Tô Cần Hiên, Tống Duật Phong, Trình Hạo Thiên và Lăng Tuấn đồng loạt giương súng lên cao, nòng súng chìa thẳng về phía những tên giang hồ đang cầm súng đứng đối diện, thế trận giằng co cùng bầu không khí căng thẳng đến cực độ.

“... Những lời ông vừa nói là hoàn toàn là sự thật đúng không?... Hai mươi mấy năm nay tôi là một con rối để ông mua vui đúng không? “ – Đường Bảo Nhi trở người đứng dậy rồi nhìn thẳng vào mắt Lăng Ngạo Thiên lên tiếng hỏi.

“Không sai! “ – Lăng Ngạo Thiên không hề do dự xác nhận.

“À!... Ngoài làm con rối mua vui cho tao mày còn làm con điểm nữa!... Nhìn xem, thằng ngu này cũng bị con điểm là mày phục vụ đến ngu người!... Còn lão cha già khốn khổ đến sắp chết kia của mày nữa!... Tất cả cũng nhờ một tay mày sắp đặt cả đây! “ – Lăng Ngạo Thiên nói thêm vào.

“Aaaaaa!!!... “ – Đường Bảo Nhi dường như mất hết lý trí, cô ta đưa tay vào chiếc bóp vẫn luôn mang theo bên người bất ngờ lấy ra một khẩu súng rồi chìa súng về phía Lăng Ngạo Thiên nhắm mắt nã đạn.

Đường Bảo Nhi vừa giương súng nã đạn về phía Lăng Ngạo Thiên cùng lúc ấy Tô Cần Hiên, Tống Duật Phong, Đường Tư Thần và Trình Hạo Thiên chớp lấy thời cơ đồng loạt giương súng bóp cò nhanh gọn xử lý sạch sẽ những tên đàn em đi theo yểm trợ cho lão.

Dường như khá bất ngờ trước hành động nhắm mắt bắn bừa của Đường Bảo Nhi rồi nhìn thấy đám đàn em của mình chỉ trong tích tắc bị tiêu diệt sạch sẽ, cánh tay giữ chặt cổ của Kỷ Đăng thoáng nói lỏng, Kỷ Đăng lấy hết sức lực đưa chân giẫm mạnh lên bàn chân của Lăng Ngạo Thiên vùng chạy ra xa.

Lăng Ngạo Thiên giương cao nòng súng ánh mắt long lên sòng sọc như muốn liều chết thí mạng cùng kẻ tử thù, lão chưa kịp nã đạn vào nhóm người của Đường Tâm đã bị một viên đạn từ xa bay đến xuyên qua trán trợn mắt ngã xuống đất tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Ngày Mai Trời Lại Sáng

Tô Cần Hiên bước đến bên cạnh lão sói già Lăng Ngạo đưa hai ngón tay lên cổ lão ta kiểm tra mạch tượng, xác định lão ta đã chết mới vẫy tay ra hiệu cho đội bảo vệ khu vực công nhanh chóng tiến đến dọn dẹp hiện trường. Tô Cần Hiên bước đến bên cạnh Tống Duật Phong, Trình Hạo Thiên và Đường Tư Thần thảo luận và phân công nhiệm vụ cuối cùng trước khi chính thức khép lại kế hoạch.

Tô Cần Hiên và Tống Duật Phong chỉ kịp trao cho Đường Tâm và Trác Đình một ánh mắt cùng một cái gật đầu ra hiệu rồi cất bước chạy nhanh vào khu vực trung tâm bệnh viện. Trình Hạo Thiên trước khi rời khỏi đã kịp thời nắm cổ áo của tên Kỷ Đăng suýt chết vì mê gái kia lôi hắn ta đi theo.

Lúc này, Đường Bảo Nhi như vừa mới định thần lại được, hai bàn tay nắm chặt khẩu súng dần nói lỏng, khẩu súng trên tay rơi xuống đất, cả người cô ta cứng đờ vô lực ngã ngồi xuống nền xi măng lạnh ngắt sau đó ôm mặt bật khóc.

Những ngọn đèn đường gần đó tỏa ánh sáng vàng nhạt làm cho bóng hình phản chiếu Đường Bảo Nhi như bị kéo dài ra, bao trùm lấy cô ta lúc này là một sự cô độc.

Trác Đình đứng im lặng nhìn về phía Đường Bảo Nhi, bồi hồi suy nghĩ: Ngay từ khi biết mình lọt vào thế giới hư cấu của một cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà nữ chính không ai khác là cô gái lúc này đang ôm mặt ngồi khóc nức nở ở đằng kia, cô đã tự hỏi mình và Đường Tâm đã làm những chuyện thất nhân ác đức gì để phải chịu sự trừng phạt như vậy? ... Cô trầm tính ngàn tính, tìm mọi cách để được sống thật lâu, để được cảm nhận cuộc sống hạnh phúc khi có ba có mẹ thật nhiều, ... rồi cô cũng biết yêu, lại thêm một lần nữa cô quyết định dùng hết tất cả những gì mình có mà đương đầu với thử thách chỉ với một mục đích duy nhất là có thể cùng những người cô yêu thương sống một cuộc sống hạnh phúc ... chính cô cũng không hề nhận ra vận mệnh của cuộc đời mình đang từ từ thay đổi từ những quyết định ấy! ... Cô loay hoay né tránh phiền phức để được sống rồi lại mở lòng mình ra để tin tưởng, kiên định bước về phía hạnh phúc! ... Chung quy cũng bởi vì hai từ “hạnh phúc” mà ra ... Cô gái trước mặt cô lúc này cũng không khác gì cô, cô ta chỉ khác cô ở một điểm mấu chốt là cô ta đã lựa chọn sai mục đích để phải nhận lấy trái đắng cho bản thân.

Trác Đình đang miên man suy nghĩ lại nghe bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng có phần hơi khàn khàn vì kiềm nén cảm xúc của Đường Tâm:

“Đình Đình! ... Nếu người đang ngồi khóc ở đằng kia là mình thì mọi chuyện sẽ như thế nào? ... Có phải mình đã quá may mắn rồi đúng không? ... “

Trác Đình ngẩng đầu đưa mắt nhìn Đường Tâm lắc đầu đáp lời:

“Mình tin nếu cậu có xui xẻo sấm vai của cô ta cậu cũng sẽ không có những lựa chọn sai lầm giống như cô ta! ... Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục! ... Cô ta không phải không có được tất cả mọi thứ cô ta khao khát ... nhưng cô ta lại chấp nhất một ý niệm trả thù để rồi cô ta bị nó che mắt dắt đi! ... Cậu nhìn Đường Tư Thần mà xem, anh ấy cũng có khác gì Đường Bảo Nhi đâu, cũng là một con rối sống trong sự xảo trá lọc lừa của lão già kia từ khi còn nhỏ, cũng từng làm không ít chuyện xấu nhưng tại sao anh ấy lại không bị những sai lầm đó nhấn chìm? ... Mấu chốt chính là ở đây ...” – Trác Đình đưa bàn tay của mình nhẹ nhàng đặt lên trái tim của Đường Tâm, ánh mắt hấp háy ánh sáng của những ngọn đèn đường rồi trở nên lung linh đến mức kỳ lạ.

“Đường Tâm, không cho phép cậu suy nghĩ lung tung nữa! ... Cho dù cậu trở thành ai hay làm bao nhiêu chuyện sai trái đi nữa mình cũng sẽ không để cậu giống như cô ta cô độc ngồi ở nơi đó mà khóc như vậy đâu! “ – Trác Đình nắm chặt bàn tay của Đường Tâm nghiêm túc nói.

Đường Tâm đưa tay gạt dòng nước mắt, khịt khịt mũi kiềm nén xúc động rồi bầy ra bộ mặt thất vọng lên tiếng:

“... Vừa rồi mình còn tính khen cậu lúc này thường xuyên ở bên cạnh Duật Phong ăn nói càng lúc càng sâu sắc ... nhưng sau khi nghe cậu nói câu sau mình nghiêm túc rút lại lời khen kia ... cậu vẫn là con gà mái mẹ bao che khuyết điểm của mình mà thôi! ... Không lọt xác thành phượng hoàng được! “

“... Gà mái mẹ hay phượng hoàng không phải đều có tên gọi chung là gia cầm hay sao??? ... “ – Trác Đình hất mặt tỉnh rụi đáp trả.

“Ồ, Trác tiểu thư thật am hiểu môn sinh vật! “ – Đường Tâm gật gù khen ngợi.

Trác Đình không lên tiếng đáp trả chỉ mỉm cười khoác vai Đường Tâm, nháy mắt ra hiệu cho cô nhìn về phía Đường Bảo Nhi rồi cùng cô đứng im lặng quan sát hành động tiếp theo của Đường Tư Thần.

Đường Tư Thần đứng suy nghĩ một lúc thật lâu mới kiên định nhắc chân tiến về phía Đường Bảo Nhi đang ngồi khóc. Anh nửa ngồi nửa quỳ nắm lấy một bàn tay của cô ta đặt vào đó một chiếc khăn tay rồi chân thành lên tiếng:

“... Trên thế gian này không có bất cứ con đường nào mang tên là đường cùng! ... Quan trọng cô có muốn từ bỏ con đường mình đang đi để rẽ sang một con đường khác hay không mà thôi! ... Cô có thể đánh mất tất cả mọi thứ ... nhưng có một thứ cô tuyệt đối không thể đánh mất: đó chính là bản thân cô! “

Đường Tư Thần nói xong liền trở người đứng dậy, một tay dứt vào túi quần, hít một hơi thật sâu rồi xoay người bước về phía khu vực trung tâm của bệnh viện để hỗ trợ đồng đội thu dọn hiện trường mà không để ý phía sau anh có tận năm cặp mắt đang chăm chú dõi theo bóng lưng của anh ... nhìn anh tiến về nơi bình minh vừa ló dạng.

Trác Đình nháy mắt tỉnh nghịch với Đường Tâm, cả hai trao cho nhau nụ cười rạng rỡ rồi khoác vai nhau bước theo hướng Đường Tư Thần vừa đi.

“... Cậu còn muốn đứng đây đến khi nào nữa? ... “ – Lâm Doanh nhìn về mặt ngây ngẩn của Diệp Hân gian tà lên tiếng hỏi.

“... Cậu nói xem mình nên bắt đầu kế hoạch làm cho người đàn ông kia trở thành người đàn ông của mình từ đâu? ... “ – Diệp Hân nghiêm túc nhìn Lâm Doanh hỏi ngược lại.

Lâm Doanh hí hửng khoác vai Diệp Hân vừa đi vừa nói nhỏ:

“... Muốn biến anh ta thành con rết của ba cậu mới khó chứ biến anh ta thành người đàn ông của cậu thì đơn giản hơn nhiều ... “

Mọi người kẻ trước người sau lần lượt rời khỏi khu vực vừa diễn ra một màn đấu súng kịch liệt và cũng chính tại nơi đây một bi kịch tồn tại hai mươi mấy năm trời cuối cùng đã kết thúc.

Đường Bảo Nhi vẫn ngồi im lìm bất động, trong đầu cô lúc này, thước phim của chính cuộc đời cô chậm chậm được chiếu lại ...

Sau khi Tô Cần Hiền bố trí lại bệnh viện, Tổng Duật Phong và Sở Trường Hy kiểm tra quân số và tính toán tổng thiệt hại xong cả nhóm mới chính thức được giải tán. Trác Đình và Đường Tâm vẫn ở lại bệnh viện, sau tất cả những chuyện vừa xảy ra, tâm nguyện lớn nhất của cuộc đời này hai cô vẫn chưa thể thực hiện được...

Trác Đình ngồi bên cạnh giường cầm tay ba Tần thủ thi kể cho ba Tần nghe những chuyện vừa liên tiếp xảy ra chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi gần đây. Đường Tâm lại ngồi vuốt ve bàn tay mềm mại của mẹ Tuệ thỉnh thoảng lên tiếng trêu đùa Trác Đình để khuấy động không khí. Cậu bé Trác Việt trải qua sự kiện lần này đã được các bác sĩ khoa nhi cẩn thận kiểm tra và nhất trí đồng ý cho cậu thoát cảnh phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, đang ở e trong chiếc nôi đặt kế bên giường mẹ Tuệ như muốn góp phần vào câu chuyện.

Trác Đình gần như cả một tuần liền không hề chớp mắt, kể xong câu chuyện dài, cô mệt mỏi gục đầu xuống giường của ba Tần đang nằm chuẩn bị thiếp đi ... bỗng nhiên Trác Đình cảm thấy trên đầu mình có một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên rồi khẽ khàng vỗ về.

Trác Đình nghĩ mình đang nằm mơ, cô vẫn nhắm chặt mắt nhưng nước mắt đã là chã tuôn rơi rồi kéo theo sau là tiếng nấc nghẹn ngào.

Đường Tâm vừa xoay người đứng lên đắp lại chiếc mền nhỏ lên người Trác Việt, làm xong cô lại ngồi xuống nắm tay mẹ Tuệ chuẩn bị ngồi ôm tay mẹ ngủ như mọi khi vẫn thường làm, nhìn thấy Trác Đình úp mặt xuống giường khóc thút thít cô vội buông bàn tay của mẹ Tuệ ra, tính bước đến vỗ về Trác Đình thì bất ngờ bàn tay cô vừa buông ra lại nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của cô. Đường Tâm không dám cử động, cô chỉ cố gắng nhẹ nhàng nắm chặt lấy

bàn tay đó của mẹ, bả vai run run, bật khóc.

Trác Đình và Đường Tâm cứ mê luyện cảm giác được ba mẹ thương yêu vô về như ngày nào mà không chịu ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt của ba Tần và mẹ Tuệ nên không phát hiện được rằng trên hai khuôn mặt hiền từ đó không biết từ lúc nào đã được ánh nắng của buổi sáng sưởi ấm làm cho nước da của họ ửng hồng, hai cặp mắt lúc này cũng long lanh chứa đầy ánh sáng.

Lực vô về trên đầu Trác Đình mỗi lúc một rõ ràng làm cô bình tĩnh. Trác Đình ngồi bật dậy, lập tức đứng lên, đưa cặp mắt vẫn còn ngấn nước nhìn thẳng vào khuôn mặt của ba Tần ... ba Tần khẽ chớp mắt nhìn Trác Đình, bàn tay vừa vô về cô lại run run cử động.

“Ba ơi! ... Ba ơi! ...!” – Trác Đình nhào vào lòng ba Tần òa khóc như một đứa trẻ đi lạc vừa được ba mẹ tìm thấy.

Đường Tâm nghe tiếng Trác Đình gọi ba thăm thiết, cô quyết định lấy hết can đảm đứng dậy, bàn tay của cô vẫn không rời bàn tay mẹ Tuệ, Đường Tâm nghiêng người nhìn vào khuôn mặt mẹ Tuệ ... khi nhìn thấy đôi mắt của mẹ linh động phản chiếu những tia sáng, Đường Tâm bất giác ngừng thở rồi sau đó vỡ òa trong vui sướng.

“Mẹ ơi! ... Mẹ đã tỉnh lại thật rồi! ... Thật sự đã tỉnh lại rồi!!!”

Đáp lại lời cô là cái siết tay nhẹ nhàng của mẹ Tuệ.

P/s: Còn hai chương nữa là hết truyện rồi! Ta thật sự xin lỗi các đọc giả yêu quý vì đã ngâm truyện quá lâu làm các nàng tuột mood hay khó nhận ra các nhân vật trong truyện. Để các nàng không bị rối ta sẽ đăng thêm một số phần ngoại truyện nhỏ kể rõ hơn về chuyện tình của các nhân vật phụ. Ta đã viết nháp xong hai phần của cặp Hy - Doanh và Hân - Thần rồi, các nàng còn muốn nghiền cứu thêm cặp nào nữa thì nói ta biết nha. Sắp hết rồi lại cảm thấy lưu luyến cái hồ này quá! Mặc dù nội dung vẫn chưa được hoàn hảo lắm nhưng tình cảm mà các nàng dành cho hồ này của ta lại rất nhiều, làm ta cảm động nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Khẩn Cầu

Đường Tâm nắm chặt tay mẹ Tuệ rồi lập tức đưa mắt nhìn về chiếc giường bệnh của ba Tần, ba Tần dường như cảm nhận được ánh mắt tha thiết chờ đợi của Đường Tâm dành cho mình, ông chậm chậm nghiêng đầu trao cho cô một ánh nhìn từ ái cùng một cái gật đầu nhẹ nhàng.

Đường Tâm nhìn ba Tần nở nụ cười thật tươi mừng ba đã tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài cùng những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Trác Đình từ khi nghe giọng Đường Tâm mừng rỡ kêu lên khi nhận ra mẹ Tuệ đã tỉnh dậy liền cảm thấy ngay lúc này cô không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi. Cô lao đến đứng bên cạnh giường của mẹ Tuệ đưa tay vuốt ve khuôn mặt của mẹ, nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của mẹ đến tận khi cô nhìn thấy trong hai đồng tử đen láy óng ánh của mẹ Tuệ cũng chứa đầy khuôn mặt của mình cô mới cúi người thật sâu gục đầu vào ngực mẹ Tuệ nức nở:

“Cuối cùng ... cuối cùng ... ba mẹ đã trở về bên cạnh tụi con rồi!!!”

Mẹ Tuệ mỉm cười, nhẹ nhàng nâng cao bàn tay đang bị một cây kim dài ghim vào để truyền dịch vào trong cơ thể vuốt tóc Trác Đình, khóe mắt của mẹ cũng trào ra hai dòng nước mắt.

Trác Đình lao qua giường bệnh của mẹ Tuệ, Đường Tâm cũng nhanh chân chạy đến tránh chỗ Trác Đình bên người ba Tần. Nhìn thấy Đường Tâm ba Tần khẽ đưa tay vô vô vào chỗ trống bên cạnh chỗ ba đang nằm ra hiệu cho Đường Tâm, Đường Tâm đưa tay quạt nước mắt rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường vui đùa vào bàn tay vừa cử động của ba Tần, ba Tần mỉm cười rồi đưa tay dịu dàng vô về Đường Tâm như ông đã làm với Trác Đình.

“... Ba ơi! ...” – Đường Tâm vòng hai cánh tay ôm lấy người ba nghẹn ngào khẽ gọi.

Tô Cận Hiên và Tống Duệ Phong sau khi sắp xếp xong công việc rồi tranh thủ chạy đi tắm rửa khử trùng mới cùng nhau đi đến phòng bệnh của ba Tần và mẹ Tuệ, hai anh đứng im lặng từ ngoài cửa nhìn Đường Tâm và Trác Đình y hệt hai đứa con nít chạy qua chạy lại giữa hai chiếc giường bệnh của ba Tần và mẹ Tuệ rồi ôm ba mẹ cứng ngắt ngồi khóc huhu chỉ biết đưa mắt nhìn nhau lắc đầu cười khò. Tô Cận Hiên và Tống Duệ Phong bước vào trong phòng bệnh tiến về phía giường bệnh của ba Tần và mẹ Tuệ. Hai anh đứng thẳng lưng cúi thấp người cất tiếng chào ba mẹ rồi mới tách ra, Tô Cận Hiên đứng bên cạnh Đường Tâm đưa tay vén những sợi tóc bị nước mắt làm thấm ướt của cô nhẹ giọng nói:

“... Vợ à! ... Em có còn nhớ mình là bác sĩ hay không hả? ... Ba mẹ vừa tỉnh dậy phải lập tức nhấn chuông gọi bác sĩ đến kiểm tra! ... Có bác sĩ nào giống như em chạy lăng xăng như con cún nhỏ mừng đến mức quần quít như vậy đâu?”

Tống Duệ Phong nhẹ nhàng tách Trác Đình nhìn không khác gì con bạch tuột quấn chặt lấy mẹ Tuệ ra ngoài lên tiếng phụ họa:

“Ba mẹ hôn mê mấy tháng trời vừa mới tỉnh dậy, sức khỏe vẫn còn yếu lại gặp phải hai cô con gái thích làm nũng như vậy thật sự rất mệt đó!”

Trác Đình nghe những lời Tổng Duật Phong vừa nói, cô bèn lên đưa mắt nhìn mẹ Tuệ rồi cúi thấp đầu lên tiếng:

“... Là do ba mẹ ngủ lâu quá ... làm em và Đường Tâm cứ lo sợ ba mẹ cứ nằm ngủ như vậy mà không tỉnh dậy nữa ... “

Đường Tâm nhìn Tô Cẩm Hiền gật đầu xác nhận rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

“... Em và Đình Đình chỉ có một tâm nguyện duy nhất là được nhìn thấy ba mẹ giống như ngày trước ... sáng sớm ba mẹ sẽ dùng bữa sáng cùng bọn em rồi nắm tay nhau đi làm ... đến tối cả nhà em lại quây quần bên nhau ... những ngày tháng ba mẹ nằm ngủ mê man trong bệnh viện là những ngày tháng bọn em phải chiến đấu để vượt lên trên nỗi sợ hãi, phải tự động viên nhau để có thể kiên trì tiếp tục ... cuộc sống không có ba mẹ bên cạnh thật sự rất bất an và buồn tủi ... “

“... Anh đã gọi bác sĩ đến kiểm tra tình trạng hồi phục và sức khỏe ba mẹ để lên phác đồ điều trị cho ba mẹ. Từ bây giờ hai em phải chú ý giữ gìn sức khỏe để hỗ trợ các bác sĩ ... ba mẹ có nhanh chóng hòa nhập với cuộc sống bình thường hay không cũng phụ thuộc không ít vào hai người bọn em đó! “ – Tô Cẩm Hiền nghiêm túc nói.

“Dạ! “ – Đường Tâm và Trác Đình hít sâu một hơi rồi đồng thanh lên tiếng.

Trác Đình và Đường Tâm xoay người đi vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, chải tóc gọn gàng, khi hai cô trở ra đã thấy một nhóm bác sĩ đang đứng kiểm tra cho ba Tần và mẹ Tuệ, vừa khám họ vừa trao đổi với Tô Cẩm Hiền một cách vô cùng nghiêm túc. Tổng Duật Phong đứng bên cạnh Tô Cẩm Hiền chăm chú lắng nghe thỉnh thoảng đặt ra những câu hỏi hay đóng góp những ý kiến của anh với đội ngũ bác sĩ.

Trác Đình và Đường Tâm ngẩng ngốc đứng nhìn hai người đàn ông đang nghiêm túc thảo luận, trong lòng lại đầy ắp mật ngọt.

Ba Tần và mẹ Tuệ sức khỏe vừa mới hồi phục nên vẫn còn rất yếu, ba mẹ tỉnh dậy một chút rồi lại tiếp đi nhưng những thiết bị hỗ trợ cho sự sống hay những mũi kim truyền dịch đã được tháo ra khỏi người của ba mẹ, Đường Tâm và Trác Đình sau khi dùng khăn sạch lau mặt lau tay để cho ba mẹ có giấc ngủ thật ngon lại nhìn nhau cười như hai đứa trẻ ngốc. Hai cô tin rằng sẽ rất nhanh thôi ba mẹ của bọn cô sẽ trở về với cuộc sống bình thường ... những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc bên ba mẹ của hai cô sẽ lại được tiếp tục!

“Cộc! ... Cộc! “ – Tiếng gõ cửa phòng bệnh bất ngờ vang lên.

“Bác sĩ Đường, Trác tiểu thư! ... Chủ tịch Tô mời hai cô đến phòng họp có việc ạ! “ – một cô hộ lý trẻ mặc đồng phục của bệnh viện cúi thấp người lên tiếng.

“Cảm ơn chị, hai chúng tôi sẽ đi đến đó ngay! “ – Đường Tâm lịch sự đáp lại.

Trác Đình và Đường Tâm mở cửa phòng họp bước vào đã nhìn thấy Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong ngồi sẵn trên ghế, trong phòng họp lúc này còn có thêm một người nữa là Đường Bảo Nhi. Trác Đình đưa mắt nhìn Đường Tâm rồi cả hai bước đến kéo ghế ngồi xuống.

Tô Cẩm Hiền đưa mắt nhìn Đường Tâm nghiêm túc trao đổi:

“Đường tiểu thư muốn nhờ đội ngũ y bác sĩ khoa tim mạch kết hợp với khoa nội thần kinh của bệnh viện chúng ta tiến hành ca phẫu thuật vá lại van tim đồng thời hút nhúm máu tụ ở não cho Đường lão gia! “

“Đây là một ca phẫu thuật của cả hai khoa tim mạch và thần kinh của bệnh viện, tại sao anh lại cho gọi em và Đình Đình đến họp? “ – Đường Tâm khẽ nhún mi tâm rồi nói lên thắc mắc của mình.

“... Vì Đường tiểu thư tha thiết khẩn cầu em nhận lời làm bác sĩ chính tiến hành vá van tim trong ca phẫu thuật đó! “ – Tô Cẩm Hiền nghiêm cẩn đáp lời.

“... Chủ tịch Tô, Tổng thiếu gia ... hai anh có thể cho phép tôi nói chuyện riêng với bác sĩ Đường và Trác tiểu thư được không? “ – Đường Bảo Nhi khẽ lên tiếng, giọng nói vẫn còn hơi khàn khàn vì đã khóc quá nhiều.

Tô Cẩm Hiền đưa mắt nhìn Đường Tâm chờ đợi quyết định của cô.

“... Bọn em cũng có đôi lời muốn nói với cô ấy ... “ – Trác Đình lên tiếng thay Đường Tâm trả lời.

“Được! ... Khi nào nói chuyện xong thì gọi bọn anh! “ – Tổng Duật Phong nhìn Trác Đình gật đầu đồng ý.

Đường Tâm đưa mắt nhìn Tô Cẩm Hiền nhẹ nhàng gật đầu ra hiệu.

Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong cất bước đi ra khỏi phòng họp. Tổng Duật Phong đưa tay đóng cửa phòng để cho các cô gái bên trong có thể thoải mái nói ra những chuyện cần nói.

Đường Bảo Nhi đưa cặp mắt sưng húp vì khóc quá nhiều nhìn Đường Tâm một lúc thật lâu mới khẽ mấp máy môi lên tiếng nói:

“... Đường Tâm! ... Những chuyện tôi đã gây ra cho cô trước đây tôi thành thật xin lỗi! ... “

“Tôi đã đến gặp Sở Trường Hy và cũng đã biết tất cả những sự thật về thân thế của tôi và của cô ... Tôi biết sau tất cả những hành động ngu xuẩn và thấp hèn mà mình đã làm tôi không đáng được mọi người thông cảm hay tha thứ ... nhưng chỉ một lần này thôi ... xin cô hãy nhận lời giúp ba tôi tiến hành ca phẫu thuật này!”

Đường Bảo Nhi nói xong chậm rãi quỳ xuống cúi đầu sát xuống đất thành tâm thành ý khẩn cầu.

Đường Tâm và Trác Đình nhìn thấy hành động này của Đường Bảo Nhi lập tức khả kinh, Đường Tâm quỳ một gối xuống đất đưa hai cánh tay đỡ Đường Bảo Nhi ngồi dậy.

“Tôi có ba mẹ yêu thương ... có một cuộc sống mà bất cứ ai cũng phải mơ ước mà không biết quý trọng lại tin lời bịa đặt của một tên khốn để vịn vào lý do phải trả thù mà tự tay mình phá hoại hết tất cả ... Tôi biết mình có chết cũng không thể cứu vãn những tội lỗi mình đã làm ... nhưng ba tôi ... ông ấy không có lỗi ... vì thương yêu tôi mà ông ấy cay nghiệt gây khó dễ cho cô ... nhưng với tôi ... ông ấy lại là một người ba hiền từ đáng kính ... tại sao đến bây giờ tôi mới biết quý trọng những giây phút được ở bên cạnh ông ấy! ... Tôi cầu xin cô! ... Xin cô hãy giúp tôi mang ba tôi trở về với cuộc sống bình thường ...”

“Đường Bảo Nhi, cô hãy bình tĩnh lại được không?” – Đường Tâm nhìn thẳng vào mắt Đường Bảo Nhi nghiêm giọng nói:

“... Muốn tiến hành ca phẫu thuật này tôi và cô còn phải làm rất nhiều việc ... nếu cô cứ trong tình trạng hoảng loạn mất bình tĩnh như thế này thì lấy ai hỗ trợ chúng tôi? ... Cô không thể có suy nghĩ giao hết mọi việc cho chúng tôi lo liệu còn mình thì không phải lo lắng gì được đâu! ... Tôi chỉ đồng ý tiến hành ca phẫu thuật cho ba cô khi sức khỏe của ba cô đáp ứng được tiêu chuẩn và gia đình cô có được tâm lý tốt nhất!”

Trác Đình đưa mắt nhìn Đường Tâm, trong đáy mắt tràn ngập sự tán thưởng lẫn tự hào rồi nhìn sang Đường Bảo Nhi lúc này đang ngồi bệt xuống nền đất, ra dáng chị đại vén tóc cô ta sang một bên cất tiếng nói:

“Đường Tâm nhà tôi nói đúng đó! ... Sau khi phẫu thuật cho ba cô xong cô còn phải chăm sóc cho ba cô rồi ở bên ông ấy báo hiếu nữa ... nhìn cô bây giờ mà xem, bản thân cô còn không tự chăm sóc cho mình nữa thì làm sao chăm sóc tốt cho ba cô được? ... Chuyện giữa cô và chúng tôi đều trở thành quá khứ rồi, chúng tôi không chấp nhất nên cô cũng đừng nghĩ ngợi gì về nó nữa ... Cô còn rất trẻ hướng chỉ không bao giờ là quá muộn để bắt đầu làm lại mọi thứ!”

“... Chúng tôi đều mong đợi đến ngày nhìn thấy cô thành công bằng chính tài năng cùng bản lĩnh của cô và tìm được hạnh phúc với những lựa chọn của mình!” – Đường Tâm chân thành nói.

“... Không được phép có những suy nghĩ và hành động đại dốt biết không? ... Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi! ...” – Trác Đình nghiêm túc dặn dò.

“Uhm! ... Cảm ơn các cậu!” – Đường Bảo Nhi cất tiếng đáp lời trong nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cầu Hôn

Đường Tâm hẹn Tô Cẩm Hiền lên sân thượng của bệnh viện để thảo luận về ca phẫu thuật của Đường Tín. Không biết từ lúc nào trên tầng cao nhất của bệnh viện K đã trở thành nơi Đường Tâm cùng Tô Cẩm Hiền ngồi nghỉ một sau những giờ làm việc căng thẳng hay những lúc cần thảo luận công việc. Sau khi cô nói cho Tô Cẩm Hiền biết quyết định sẽ đứng ra nhận trách nhiệm làm bác sĩ chính trong ca phẫu thuật nối lại van tim cho Đường Tín, Tô Cẩm Hiền chỉ nhẹ nhàng gật đầu tán thành mà không hỏi han gì thêm, anh chỉ nhìn cô sau đó nắm lấy tay cô chậm rãi lên tiếng:

“Anh tôn trọng và tin tưởng vào những quyết định của em! ... Nhưng cũng đừng làm việc quá sức biết không? Ca phẫu thuật lấy máu bầm trong não của Đường lão gia anh sẽ đích thân phụ trách, em cứ làm tốt nhiệm vụ của em, những chuyện còn lại cứ giao cho anh!”

Đường Tâm ngồi dựa đầu lên vai của Tô Cẩm Hiền im lặng lắng nghe những lời anh vừa nói. Trong suốt chín năm quen biết nhau, không phải anh chưa từng nói với cô những lời tương tự như vậy, cô bây giờ đã 26 tuổi, trở lại đúng số tuổi trước khi cô đặt chân vào thế giới này. Hai lần được sống tại quãng thời gian tươi đẹp nhất của cuộc đời nhưng cô chỉ cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn nhất khi được gặp gỡ người đàn ông này và được anh yêu thương. Anh đã luôn ở bên cạnh cô vào những giây phút cô yếu đuối và bất lực nhất, giúp cô có thêm can đảm để không còn sợ hãi những chuyện hảo huyền hay bị những kịch tình máu chó trong cuốn tiểu thuyết kia chi phối ... rất may cô đã không đánh mất anh khỏi cuộc đời này của cô!

“... Đường Tâm! ... Sau khi ba mẹ hoàn toàn bình phục, chúng ta sẽ cử hành hôn lễ được không?” – Tô Cẩm Hiền nắm lấy bàn tay của Đường Tâm nơi mà ngón nhẫn được bao quanh bởi một chiếc vòng tròn nhỏ bằng vàng lấp lánh phản chiếu ánh sáng, anh đưa bàn tay của cô lên miệng nhẹ nhàng đặt vào nơi đó một nụ hôn ấm áp.

“... Chủ tịch Tô có nghiên cứu qua cách thức cầu hôn hay không vậy? ...” – Đường Tâm bật cười cao giọng hỏi.

“... Anh đã cầu hôn em rồi và em cũng đồng ý gả cho anh luôn rồi! ... Chiếc nhẫn trên tay em là bằng chứng xác thực nhất! “ – Tô Cẩm Hiền cũng bật cười phản biện.

“... Em có cả trái tim của anh còn không đủ hay sao? “ – ai đó bày ra vẻ mặt bị tổn thương sâu sắc cảm thán.

“Đủ rồi! ... Đủ rồi! ... “ – Đường Tâm đưa tay day day trán bất lực gạt đầu xác nhận.

“... Không cần một khung cảnh lãng mạn? “

“Không cần! “

“... Không cần hoa? “

“Không cần! “

“... Không cần anh phải bắt chước mấy anh diễn viên chính trong phim quý xuống bên lên nói: Will you marry me? “

“Àn! ... Cũng không cần! “

Đường Tâm bị Tô Cẩm Hiền hỏi tới tấp, cô theo phản ứng tự nhiên và những suy nghĩ chân thật nhất của bản thân mà lên tiếng đáp lời.

Tô Cẩm Hiền nhìn vẻ mặt vô cùng đáng yêu của Đường Tâm, không kiềm lòng được, anh cúi đầu xuống tìm kiếm đôi môi vừa mấp máy cất tiếng của cô rồi đặt lên đó một nụ hôn nóng rực tựa như tình yêu mãnh liệt đang bùng cháy trong trái tim anh. Anh biết Đường Tâm của anh vô cùng đơn sơ giản dị, chín năm trời theo đuổi cô, dù cô biết rất rõ về gia thế cũng như những tài sản mà anh sở hữu nhưng chưa một lần anh nghe cô đề cập đến chuyện địa vị, quyền lực hay tài sản. Những món quà đắt giá anh mua tặng cô lại không làm cho cô vui vẻ bằng những món quà xinh xắn giản dị mà anh mua cho cô trong những lần đi công tác. Ngược lại, những món quà cô tặng anh đều do chính tay cô tự làm từ chiếc áo len, chiếc khăn quàng cổ, đôi găng tay, những chiếc bánh kem xinh đẹp vào đúng ngày sinh nhật của anh cho đến món quà đắt tiền nhất mà anh nhận được từ cô là bộ vest của nhãn hàng thời trang nổi tiếng thế giới cũng được mua từ chính số tiền cô đi làm thêm tiết kiệm được. Có một người con gái như vậy để anh trân trọng và yêu thương là một hạnh phúc vô giá không thể dùng bất kỳ giá trị vật chất nào mua được.

“Em có anh là đủ rồi! “ – Đường Tâm dùng hai bàn tay nâng khuôn mặt Tô Cẩm Hiền, nghiêm cẩn ngắm nhìn rồi mỉm cười cất giọng quả quyết.

Trên bầu trời lúc đêm lúc này có vô vàn những ngôi sao nhỏ nhấp nháy tỏa sáng...

Sau hai tháng trời rong rã kiên trì tập luyện những bài tập vật lý trị liệu để lấy lại những phản xạ bình thường của cơ thể, ba Tần và mẹ Tuệ cuối cùng cũng đã vượt qua một bài kiểm tra mức độ linh hoạt của hệ thần kinh vận động và phản xạ của cơ thể vô cùng gắt gao để chính thức trở về với cuộc sống bình thường. Mẹ Tuệ muốn dành tất cả những khoảng thời gian còn lại của mình để chăm sóc cho cậu con trai Trác Việt bé bỏng sau đó làm bà ngoại của những đứa cháu đáng yêu nên đã bàn bạc với ba Tần và Trác Đình chọn Đường Tư Thần thay thế vị trí của bà trong Tập Đoàn Trác Thị. Ba Tần sau khi biết Đường Tư Thần là anh trai ruột của Đường Tâm cũng chính là con trai của một người bạn thân thiết quá cố nên càng để ý quan sát tính tình và khả năng của anh rồi xem anh như con nuôi mà đích thân truyền dạy cho anh những kinh nghiệm ba đã tích lũy được trong suốt mấy chục năm lăn lộn trên thương trường. Ba Tần nổi tiếng trong giới quý tộc là một đại gia trọng tình trọng nghĩa nhưng khi Đường Tư Thần vào Trác Thị làm việc với vai trò là trợ lý của ba, anh mới biết rằng ba không chỉ là người vô cùng cẩn trọng trong công việc mà còn là một người công tư phân minh, những việc anh làm chưa tốt hay không xử lý ổn thỏa sẽ bị ba đích thân gọi vào phòng làm việc “giữa “ cho một trận te tua. Ba nghiêm khắc đào tạo anh bao nhiêu thì đối với hai cô con gái rượu của mình ba lại mềm mỏng dung túng bấy nhiêu, bây giờ anh mới sâu sắc hiểu ra tính cách gà mái mẹ bao che khuyết điểm của Trác Đình được kế thừa từ ai?!

Cũng trong khoảng thời gian hai tháng này, Tô Cẩm Hiền và Đường Tâm sau khi tiến hành đầy đủ những xét nghiệm cần thiết và tổ chức những cuộc hội chẩn với nhiều bác sĩ có kinh nghiệm xử lý tình huống phát sinh trong những trường hợp giống như ca phẫu thuật của Đường Tín, cuối cùng Tô Cẩm Hiền ra quyết định sẽ tiến hành ca phẫu thuật cho Đường Tín vào ngày thứ bảy cuối tháng.

Vì đây là ca phẫu thuật đòi hỏi sự tập trung cao độ cũng như trình độ thực hiện kỹ thuật giải phẫu cực kỳ cao nên những y bác sĩ trực tiếp phụ trách ca mổ đều được Tô Cẩm Hiền kiểm duyệt gắt gao. Tuy đã được chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước nhưng đến ngày nhìn ba mình được đẩy vào căn phòng phẫu thuật sau đó ánh đèn đỏ bật sáng thông báo ca phẫu thuật đang được tiến hành Đường Bảo Nhi vẫn thấp thòm không yên. Cô ngồi cúi người, úp mặt vào hai nắm tay âm thầm cầu nguyện cho đến khi nghe được một tiếng “Ting! “ vang lên, ánh đèn màu đỏ được thay thế bởi ánh sáng màu xanh lá, màu sắc của cây cỏ, của sự sống.

Đường Bảo Nhi run rẩy chạy đến cánh cửa phòng phẫu thuật, cùng lúc ấy cánh cửa phòng đang đóng kín cũng được mở ra, Tô Cẩm Hiền vẫn còn mặc đồ phẫu thuật, anh đưa tay tháo khẩu trang xuống rồi nhìn Đường Bảo Nhi chậm rãi lên tiếng:

“Đường tiểu thư, chúc mừng cô! ... Ca phẫu thuật rất thành công! ... Đường lão gia sẽ nhanh chóng tỉnh lại! “ – nói xong anh gạt đầu chào cô rồi cất bước đi thẳng.

Tàng đá lớn nhất đè nặng trong lồng ngực của Đường Bảo Nhi như vừa được ai đó mang đi, cô ngồi sụp xuống đất, một lần nữa bật khóc, nhưng lần này cô không chỉ khóc vì ăn năn hối hận cho những tội lỗi mình đã gây ra mà còn khóc vì cuối cùng ông Trời đã thương xót mà nhận lời cô tha thiết khẩn cầu.

“Duật Phong, anh gọi điện thoại cho bọn họ một lần nữa đi! ... Bữa tối chúng ta cũng làm xong luôn rồi mà không thấy ma nào xuất hiện là sao?” – Trác Đình bực mình lầu bầu.

“... Anh gọi rồi! ... Vẫn không liên lạc được!” – Tổng Duật Phong nhún mày đáp lời.

“... Đường Tâm luôn luôn có mặt đứng giờ mà sao từ chiều đến giờ em gọi điện lại không nghe máy? ...” – Trác Đình lo lắng nói tiếp.

“... Em đừng lo, Đường Tâm đi cùng Cần Hiên mà, chắc là dung dăng dung dẻ ở cánh rừng nào rồi! ... Em cũng phải cho bọn họ có không gian riêng tư chứ?” – Tổng Duật Phong trấn an.

“... Nếu đám người kia không đến thì sao? ... Anh và em phải xử lý hết toàn bộ thức ăn ở đây sao?” – Trác Đình liếc nhìn ba chiếc bàn chật kín những khay thức ăn lo lắng hỏi.

“... Không đâu! ... Bọn họ sẽ đến mà!” – Tổng Duật Phong bình thản trả lời.

“Anh đang làm gì vậy?” – Trác Đình bước đến gần khom người chống hai cánh tay xuống đầu gối nhìn món đồ Tổng Duật Phong đang cầm trên tay tò mò lên tiếng hỏi.

“... Anh tưởng em là fan lớn tuổi trung thành với thể loại phim hoạt hình nên sẽ lập tức nhận ra anh đang làm cái gì chứ?” – Tổng Duật Phong không trả lời mà nhìn Trác Đình tủm tỉm mỉm cười hỏi ngược lại.

Trác Đình lúc này mới để ý đến chỗ Tổng Duật Phong đang ngồi la liệt những đồ vật bằng giấy mỏng màu trắng ngà được cố định bằng những vòng tròn bằng dây chỉ mỏng, chính giữa để một ngọn nến khá lớn làm bằng sáp ong.

“Woa! Anh biết làm lồng đèn gió nữa à!?” – Trác Đình mở to mắt thích thú vuốt xoa.

“... Anh tự học cách làm đó! ... Em thích không?” – Tổng Duật Phong vuốt tóc Trác Đình dịu dàng hỏi.

“Em thả đèn ngay bây giờ được không?” – Trác Đình hai mắt sáng rực háo hức như một đứa trẻ vừa có một món đồ chơi mà bấy lâu mình hằng ao ước.

“Được!” – Tổng Duật Phong khẽ gật đầu đồng ý.

Tổng Duật Phong đứng dậy nắm chặt tay Trác Đình chọn lấy một chiếc đèn lồng, anh dùng một tay giữ ngay đáy chiếc lồng đèn, tay còn lại căng giữ phía trên cho chiếc lồng đèn thẳng ra thành hình trụ rồi châm lửa vào tim ngọn nến được cố định phía dưới đáy lồng đèn, ánh lửa lấp lánh tỏa ra sức nóng làm chiếc đèn lồng căng phồng như muốn bay lên, lúc này Tổng Duật Phong nhẹ nhàng buông tay cho chiếc lồng đèn kia theo gió từ từ bay lên bầu trời đêm cao vợi vợi.

“Đẹp quá!” – hai mắt Trác Đình dán chặt vào chiếc đèn lồng đang bay mỗi lúc một cao cho đến khi nó hòa mình vào những vì sao đang nhấp nháy.

“Em có thích không?” – Tổng Duật Phong ánh mắt yêu thương nhìn khuôn mặt phấn khích của Trác Đình dịu dàng hỏi.

“Em rất thích! ... Em muốn chính tay mình thả đèn được không anh?” – Trác Đình chạy đến nắm lấy hai bàn tay của Tổng Duật Phong vui vẻ đề nghị.

“Được, anh và em cùng nhau thả đèn trời!” – Tổng Duật Phong gật đầu tán thành.

Trác Đình thích thú làm lại động tác căng chiếc đèn lồng ra để cho Tổng Duật Phong châm lửa đốt nến ... một chiếc ... hai chiếc ... ba chiếc chậm chậm theo gió bay lên cao.

“Woaaaaa ... sao lại có nhiều lồng đèn gió như vậy a???” – Trác Đình mở to hai mắt chỉ tay về phía bầu trời không biết từ khi nào đã xuất hiện rất nhiều những chiếc đèn gió bay lên mỗi lúc một cao.

“... Thì ra là như vậy!!! ... Khung cảnh trong bộ phim hoạt hình Công Chúa Tóc Mây mà em vẫn thường mơ mộng không ngờ có thể đẹp và sống động đến như vậy! ...” – Trong mắt Trác Đình tràn ngập ánh sáng của những chiếc đèn gió, thần thờ cảm thán.

“Đình Đình! ... Tất cả những chiếc đèn gió này anh làm vì em và cũng vì cô em mà ngày hôm nay chúng được thắp sáng! ... Tình yêu của anh dành cho em cũng giống như vô số những chiếc đèn lồng đang bay cao kia vậy! ... Đình Đình, em có đồng ý làm vợ của anh, làm mẹ của những đứa con tương lai của anh không?” – Tổng Duật Phong nói xong từ từ nghiêng người quỳ một gối xuống đất, trên tay anh lúc này cầm một chiếc hộp gấm màu đỏ bên trong là một chiếc nhẫn tinh xảo được vô số ngọn nến chiếu soi.

Trác Đình đưa hai bàn tay lên khuôn mặt để che giấu cái miệng nhỏ lúc này đã mở to bằng quả trứng gà rồi ngẩng ngẩn nhìn Tổng Duật Phong, mắt một lúc thật lâu cô mới lấy lại được bình tĩnh để đè nén sự xúc động cùng những giọt nước mắt sắp sửa trào ra khỏi khóe mắt, cô nhìn thật sâu vào trong đôi mắt sáng ẩn chứa sự mong chờ của anh trả lời rõ ràng từng chữ:

“Em đồng ý!”

Dứt lời Trác Đình nghiêng người quỳ xuống đối diện với Tổng Duật Phong, cô choàng hai cánh tay mảnh mai của mình vòng qua cổ anh, cô ngẩng nhìn

khuôn mặt anh thật lâu, trên môi nở nụ cười rạng rỡ vì hạnh phúc rồi khẽ nghiêng đầu trao cho anh một nụ hôn thật sâu, thật nồng nàn dưới muôn vàn ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn trời bay cao.

Cách đó không xa Đường Tâm mỉm cười cùng Tô Cẩm Hiền vui vẻ chơi trò thả đèn, phong thái vô cùng ung dung nhàn tản mặc dù bên cạnh hai người bọn họ còn một chồng lồng đèn chất cao như núi.

“Tên Tống Duật Phong đó giết người không cần đèn mạng mà! “ – Lâm Doanh nghiêng răng cảm rằm, tay không ngừng châm lửa đốt nến để thả những chiếc đèn lồng chất cao như bụi rom liên tục bay cao.

“Dám xem mình như Staff mà sai vật! ... Anh ta chán sống rồi! ... “ – Diệp Hân vừa làm vừa hăm dọa, bên cạnh là hai chồng lồng đèn cao ngất vẫn đang chờ cô xử lý.

“Gọi mình vác xác đến đây để lao động khổ sai mà còn mạnh miệng nói mời mình tham dự buổi picnic cho đẹp đội hình! ... Nhan Ngọc, mày bị bỏ đá đến teo não hay sao mà lại đi tin lời của tên hồ ly quý tộc kia chứ??? “ – Nhan Ngọc vừa cầm mặt thả đèn vừa lăm lăm cảm thán.

Những lời cảm rằm, hăm dọa lẫn ca thán kia đều lọt vào tai ba người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn cong lưng “ tập trung “ làm việc với tốc độ vô cùng ... rồi bỏ kia không sót một chữ làm cho những khỏe môi khẽ cong cong./.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ngoại Truyện 1: Quyết Định Của Anh – Lựa Chọn Của Em

Trác Đình mặc chiếc váy bút chì màu đen phối cùng chiếc áo sơ mi màu kẹo cam sữa vô cùng thời thượng, khéo léo phô bày những đường cong mềm mại của cơ thể, trên khuôn mặt cặp mắt hạnh đen lấy phản chiếu ánh sáng, nụ cười trên môi rạng rỡ đẩy cửa bước vào phòng làm việc.

Vừa đóng cửa phòng, cô lập tức xoay người tiến đến chiếc bàn làm việc của Lâm Doanh, lúc này Diệp Hân đang đứng vuốt cằm, mi tâm nhíu chặt tỏ vẻ khó chịu. Trác Đình chấp hai tay sau lưng nghiêng người đưa mắt nhìn Lâm Doanh đang cầm cùi hỷ hoáy phác thảo những mẫu trang sức mới, Trác Đình khẽ đưa cánh tay huých vào cánh tay của Diệp Hân khó hiểu cất tiếng hỏi:

“ ... Doanh Doanh tính ngồi thiết kế mẫu trang sức cho công ty để dành sử dụng hết một năm luôn á??? ... “

“ ... Cậu ấy đang cố gắng làm việc kiếm tiền trả nợ! ... Đình Đình, cậu nói xem tiền lương một năm trời của cậu ấy có đền nổi chiếc siêu xe cho chủ nợ hay không? “ – Diệp Hân khoanh tay trước ngực đưa mắt liếc nhìn con bạn thân đầu bù tóc rối cao giọng đáp lời.

“ ... Mình chỉ làm trái có một vết à! ... Cái tên nhỏ mọn đó bắt mình mỗi tháng đều phải gặp hắn ta gọi tiền đền bù thiệt hại mà không biết đến khi nào mới hết nợ! ... Đình Đình, mình bán mạng thiết kế xong mười hai bộ sưu tập cho Trác Thị dùng trong một năm cậu năn nỉ ba cậu cho mình nhận lương luôn một lần được không? “ – Lâm Doanh đưa mắt nhìn Trác Đình ảo não lên tiếng.

“ ... Cậu gặp trả nợ như vậy để làm gì? ... Trường Hy đâu có bắt cậu ngay lập tức phải trả hết số nợ cho anh ấy đâu? “ – Trác Đình nhăn trán nhíu mày rồi nghiêng đầu nhìn Lâm Doanh truy hỏi.

“ ... Mình phải nhanh chóng trả nợ cho tên nhỏ mọn đó để còn tranh thủ thời gian đi tìm người mình yêu nữa! “ – hai mắt Lâm Doanh lấp lánh ánh sáng không do dự lên tiếng trả lời.

“ ... Cậu tìm gần mười năm chưa chán sao? “ – Diệp Hân lạnh lùng hỏi.

Lâm Doanh phồng má lắc đầu thay cho câu trả lời.

Trác Đình ngửa miệng muốn lên tiếng tiết lộ Sở Trường Hy chính là tên tác giả lừng danh HTS, là người mà đại tiểu thư Lâm Doanh sống chết muốn kéo vali lên đường thực hiện kế hoạch vạn dặm tìm chồng ... Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại cô vẫn không dám mạnh miệng nói lên sự thật này cho Lâm Doanh biết bởi vì Tống Duật Phong trong một lần trò chuyện với cô về những người bạn thân thiết của anh, anh đã từng nói:

“ ... Em đừng bị vẻ bề ngoài lạnh lùng không để một thứ gì vào mắt của Sở Trường Hy đánh lừa, trong đám anh em thân thiết của anh, cậu ấy mới chính là người sâu sắc nhất ... nếu như mỗi người đều có một câu chuyện để kể thì có lẽ câu chuyện của cậu ấy là câu chuyện buồn nhất cho đến thời điểm này! “

Dựa theo những lời Tống Duật Phong chia sẻ, Trác Đình có thể hiểu được Sở Trường Hy mặc dù có tình cảm với Lâm Doanh nhưng lại không chủ động nói cho cô biết về bí mật kia của anh chắc hẳn phải có lý do nào đó. Trác Đình cân nhắc suy nghĩ rồi đưa mắt nhìn Lâm Doanh đang ngồi ngịch ngợm xoay tròn cây bút chì trên tay chân thành nhắc nhở:

“... Doanh Doanh, cậu đừng quên chủ nợ của cậu hiện đang là cổ đông lớn của Trác Thị. Cả ngày hôm nay cậu cảm thấy thiết kế nhưng những mẫu trang sức nếu không được hội đồng cổ đông thông qua thì cũng vô dụng!”

“... Minh thấy cậu ấy quá ngốc! ... Cậu thấy có ai đi gặp chủ nợ để trả nợ mà toàn được chủ nợ hẹn gặp ở những nơi lãng mạn không? ... Có chủ nợ nào trước khi lên đường lao vào nơi nguy hiểm lại khuyến mãi cho con nợ của mình một cái Goodbye kiss nóng bỏng lười, rồi khi vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về lại lập tức chạy đến chỗ con nợ của mình đang bị phục kích để hỗ trợ giống anh ấy đã làm không hả? ... Minh thấy không phải là cậu mắc nợ anh ấy mà là anh ấy mắc nợ cậu nha!” – Diệp Hân không nhịn được nói một tràng dài.

“... Ân! ...” – Lâm Doanh như muốn nói gì đó nhưng vẫn cắn môi không lên tiếng về mặt bối rối giống như một đứa học trò nhỏ gặp một bài toán khó, cứ loay hoay mãi mà vẫn không tìm được đáp án.

“... Minh muốn nghe ý kiến của cậu về những mẫu váy cưới! ... Cậu đi lựa áo cưới với mình và Đường Tâm nha!” – Trác Đình vừa nói vừa kéo nữ hoàng Diệp Hân đi ra ngoài giúp Lâm Doanh giải vây.

Lâm Doanh ngồi ngả người vào lưng ghế, cô khẽ thở dài rồi nhắm mắt chìm vào trong suy tư.

Thành phố S lúc này lại rực rỡ ánh đèn. Tô Cẩm Hiên, Tống Duật Phong và Trình Hạo Thiên đang ngồi quay quẩn bên một chiếc bàn bằng gỗ đàn hương, trên bàn là những ly cocktail vừa được một nam phục vụ mang ra.

Sở Trường Hy dường như đã ngồi ở vị trí này rất từ rất lâu, hai bàn tay của anh vẫn lướt như bay trên bàn phím laptop. Nếu Tô Cẩm Hiên được Trác Đình ví như vị thần Ánh Sáng của thần thoại Hy Lạp, Tống Duật Phong là sói ca Tuxedo bước ra từ truyện tranh thì Sở Trường Hy chính là hình mẫu vô cùng lý tưởng cho một vị thượng thần tuần lãm ưu mỹ, khí chất lạnh nhạt, thâm tàng bất lộ ... để những tác giả yêu thích thể loại huyền huyền múa bút miêu tả.

Vị thượng thần lúc này mặc chiếc áo somi trắng mở tung hai khuy áo để lộ chiếc cổ cao, xương quai xanh cùng trái khế tượng trưng cho sự nam tính lúc ẩn lúc hiện theo từng cử động của cơ thể. Sau khi làm xong công việc anh mới đóng laptop lại, ngồi trầm mặc một lúc lâu. Cuối cùng anh thở mạnh một hơi sau đó cất tiếng nói:

“... Minh vừa viết xong tập truyện cuối cùng của bộ Mẫu Đơn Máu và đã gửi bản thảo cho nhà xuất bản. Một tuần sau sẽ chính thức phát hành!”

“... Cuối cùng cậu cũng chịu kết thúc nó rồi sao?” – Trình Hạo Thiên đưa mắt nhìn Sở Trường Hy dụ giọng hỏi.

“... Lẽ ra nó đã phải kết thúc từ lúc mình bắt cô ấy trở thành con nợ của mình mới đúng!” – Sở Trường Hy khẽ cong môi nở nụ cười chậm rãi đáp lời.

“... Vì tương lai của mình và cô ấy, mình quyết định hạ nước cờ này! ... Nếu cô ấy vẫn một mực cố chấp dành trọn tình yêu cho HTS ... mình sẽ im lặng rút lui ... xem như mình và cô ấy hữu duyên vô phận!”

“... Cậu đành lòng sao? ...” – Tô Cẩm Hiên đẩy gọng kính nghiêm túc hỏi.

“... Không đành lòng! ... Nhưng cũng không thể cưỡng cầu! ...” – Sở Trường Hy thấp giọng đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngoại Truyện 2: Trợ Lý Riêng

“Doanh Doanh, cậu đi theo mình nhanh lên!” – Trác Đình đi như bay trên đôi giày cao gót lao vào phòng làm việc kéo cánh tay của Lâm Doanh bắt cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi rồi đi thật nhanh xuống khu vực sảnh lớn của công ty.

Lâm Doanh hôm nay mặc chiếc đầm màu xám ôm sát cơ thể, những đóa hoa nhỏ màu trắng được thêu tỉ mỉ rải dọc theo phom áo như làm tăng thêm sự quyến rũ của người mặc. Lâm Doanh cũng vừa mới đặt chân vào văn phòng làm việc nên mái tóc dài màu rượu vang mềm mại uốn lượn như những con sóng biển vẫn chưa được búi cao lại càng góp phần làm cho vẻ đẹp của cô trở nên hoàn mỹ.

Lâm Doanh chân mang đôi giày cao gót màu đen rải những bước chân dài để theo kịp bước chân của Trác Đình phía trước. Khi vừa chạy xuống sảnh lớn của công ty, Lâm Doanh đã nhìn thấy Diệp Hân mặc chiếc mini jeep màu đen phối cùng chiếc áo thun sát cánh màu đỏ tươi, vai đeo chiếc túi màu da, trên khuôn mặt vẫn còn đeo một cái kính mắt màu xanh lá trông chẳng khác nào một minh tinh nổi tiếng đến ký kết hợp đồng. Nhìn thấy Trác Đình kéo Lâm Doanh chạy đến, Diệp Hân sải bước tiến đến gần rồi kéo cánh tay còn lại của Lâm Doanh bước thật nhanh đến khu vực lễ tân cùng bộ dáng vô cùng gấp gáp.

Lâm Doanh chưa kịp lên tiếng hỏi đã nghe một giọng nữ đầy uy quyền vang lên.

“Tôi không có nhiều thời gian đứng đây để đợi cô cùng tôi! ... Cô chỉ cần nói cho tôi biết phòng làm việc của Sở Trường Hy ở đâu tôi sẽ lên đó ngồi chờ!”

Từ chỗ Lâm Doanh, Trác Đình và Diệp Hân đang đứng có thể quan sát rõ diện mạo của người phụ nữ vừa cất giọng bẽ trên đưa ra yêu cầu kia. Khi nhìn thấy khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, mái tóc màu vàng ánh kim tết thành hai bím tóc rồi búi cao, làn da trắng mịn không tỳ vết và đôi môi đỏ mọng gợi cảm của cô ta, cả ba cô gái lập tức hiểu ra tại sao cô ta lại có thể dùng một thái độ bẽ trên như vậy khi nói chuyện với một cô nhân viên lễ tân nhỏ bé. Cô ta trông có vẻ lớn tuổi hơn các cô nhưng xét về thân hình, diện mạo lẫn thần thái thì tuyệt đối thuộc hàng cực phẩm. Quan trọng hơn chính là người phụ nữ cực phẩm này hình như có một mối quan hệ vô cùng thân thiết với Sở Trường Hy.

“Vô cùng xin lỗi Lý tiểu thư, tổng giám đốc Sở vẫn chưa đến công ty! ... Ngài ấy đã căn dặn nếu không được sự đồng ý của ngài ấy thì không được phép cho người lạ bước chân vào phòng làm việc của ngài ạ!” – cô lễ tân nhỏ bé của Trác Thị lễ phép đáp lời.

“... Cô có biết nếu anh ấy biết chuyện tôi đến đây tìm anh ấy mà các người không để cho tôi vào phòng làm việc của anh ấy ngồi đợi, cô có biết hậu quả dành cho mình là gì không?” – Lý mỹ nhân nghiêm mặt lạnh giọng nói.

Quả nhiên miệng lưỡi của những vị tiểu thư quý tộc quyền uy là thứ vũ khí đáng sợ nhất. Cô lễ tân bé nhỏ kia vừa nghe xong những lời này khuôn mặt lập tức chuyển sang màu trắng bệch rồi cắn môi không biết phải xử lý tình huống này như thế nào; bỗng nhiên một giọng nữ không mặn không nhạt vang lên phá tan bầu không khí đang căng như một sợi dây đàn.

“Lý tiểu thư, cô nhất định muốn đến phòng làm việc của Tổng giám đốc Sở để ngồi đợi anh ấy đúng không?” – Lâm Doanh sai bước tiến đến bên cạnh vị Lý mỹ nhân lịch sự cất giọng nói.

“Cô là ai?” – Lý mỹ nhân nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi ăn mặc sành điệu mặc dù không trang điểm cầu kỳ nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp cùng thân hình nóng bỏng không hề thua kém những minh tinh nổi tiếng bước đến nói chuyện với mình thì khẽ nhũm mày khó chịu, nhếch môi lên tiếng hỏi.

“Tôi tên Tracy! Là trợ lý của tổng giám đốc Sở! ... Rất vinh hạnh được gặp Lý tiểu thư!” – Lâm Doanh lịch sự đáp lời, trên khuôn mặt vẫn là thái độ ung dung, môi vẫn không nở nụ cười.

“... À! ... Thì ra là một nữ trợ lý! ... Tôi thấy cách ứng xử của cô không tệ nên sẽ không tiếp tục gây khó dễ cho cô ta nữa!” – Lý mỹ nhân mỉm cười tỏ ý hài lòng rồi liếc mắt nhìn cô tiếp tân trẻ tuổi lạnh nhạt lên tiếng, nói xong cô ta lại đưa mắt nhìn sang Lâm Doanh đưa ra yêu cầu:

“... Cô nhanh chóng dẫn tôi đến phòng làm việc của Trường Hy đi. Tôi mới từ nước ngoài trở về có chuyện quan trọng cần gặp anh ấy!”

“Xin mời Lý tiểu thư đi theo tôi!” – Lâm Doanh khẽ xoay người đưa cánh tay ra hiệu mời Lý mỹ nhân đi theo mình.

Cô lễ tân bé nhỏ đứng bất động ở quầy lễ tân mở to mắt nhìn nhà thiết kế vàng ngọc của Trác Thị hướng dẫn vị thượng khách của Tổng giám đốc Sở đi lên cầu thang xoắn ốc bằng đá thạch anh trắng, dẫn cô ta vào căn phòng xung quanh là những bức tường bằng thủy tinh dành cho những nhà môi giới sản phẩm hay đến Trác Thị chào mời ký kết hợp đồng rồi mở cửa cho vị Lý mỹ nhân bước vào sau đó bình thần đóng cửa đi ra ngoài. Cô lễ tân bé nhỏ thậm chí không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy Lâm đại tiểu thư nhả vào công tắc khóa tự động được lắp đặt bên ngoài chốt luôn Lý mỹ nhân trong đó.

Trác Đình nở nụ cười rộng đến tận mang tai, ánh mắt lấp lánh nhìn Lâm Doanh đang bước về phía mình như nhìn một bảo bối. Diệp Hân đứng khoanh hai tay trước ngực trong mắt toàn là ý cười nhìn Lâm Doanh hài lòng khen ngợi:

“Doanh Doanh, làm rất tốt!”

Trác Đình khoác vai Lâm Doanh vui vẻ thêm vào.

“Mình nhất định sẽ khao cậu một bữa hoành tráng!”

Nói xong dường như vừa nghĩ ra điều gì đó Trác Đình xoay người, khẽ nghiêng đầu, tùm tùm mỉm cười dặn dò cô lễ tân bé nhỏ:

“Em nói với bảo vệ là chị bảo máy lạnh trong căn phòng khách ở tầng một có sự cố, nói họ tắt máy lạnh trong phòng để kiểm tra!”

“Dạ!”

Nhận được câu trả lời từ nhân viên lễ tân, Trác Đình gật đầu hài lòng rồi lại mỉm cười kéo Lâm Doanh trở về phòng làm việc.

Sở Trường Hy vừa mang cặp xách bước vào sảnh làm việc đã nghe mấy cô nhân viên nhân rồi đang đứng tụ tập bàn tán về sự kiện nhà thiết kế Lâm đã hào hiệp trọng nghĩa thay mặt toàn bộ tầng lớp nhân viên thấp cổ bé miệng ra tay giam lỏng vị Lý mỹ nhân khó hầu hạ trong căn phòng kính ở tầng một. Vị Lý mỹ nhân kia đúng là xui tận mạng khi vô tình chọc vào tổ hợp lá ngọc cành vàng của Trác Thị nên bây giờ vẫn còn đang chịu khổ trong căn phòng ngột ngạt nóng bức ...

Sở Trường Hy nghe bọn họ tám chuyện bát quái mà nhân vật chính lại không ai khác là Lâm Doanh nên tâm trạng cũng trở nên vui vẻ, anh không bước nhanh vào thang máy để lên phòng vào việc như mọi khi mà bước đi thong thả hơn, khoe môi bất giác khẽ cong cong.

“... Tổng giám đốc Sở!” – cô lễ tân nhìn thấy Sở Trường Hy vừa bước đến quầy lễ tân lập tức lên tiếng.

“ Ân! ... Lễ tân Thái, có việc gì cần báo cáo sao? “ – Sở Trường Hy dừng bước đưa mắt nhìn cô lễ tân lên tiếng hỏi.

“ ... Dạ! ... Dạ! ... Sáng nay có vị tiểu thư tên là Lý Phi Phụng đến tìm Tổng giám đốc! ... Cô ấy nhất quyết yêu cầu phải lên phòng làm việc của ngài ngồi đợi ... tôi đã chuyển lại lời của ngài căn dặn nhưng cô ấy vẫn không hợp tác! ... Lâm tiểu thư nói cô ấy là trợ lý riêng của ngài đứng ra dàn xếp rồi ạ! “ – bốn chữ “ đứng ra dàn xếp “ được cô lễ tân họ Thái giảm tối đa âm lượng xuống mức thấp nhất khi báo cáo lại với Sở Trường Hy.

“ Lý tiểu thư ngồi chờ trong phòng khách lâu chưa? “ – Khác hẳn với suy nghĩ lo sợ Tổng giám đốc Sở sẽ đen mặt tức giận của cô lễ tân, Sở Trường Hy bình thản lên tiếng hỏi.

“ ... Dạ, Lý tiểu thư đợi ngài hơn một tiếng đồng hồ rồi ạ! ... “

“ Ân! ... Tôi lên phòng làm việc trước, khi nào sắp xếp công việc xong tôi sẽ liên hệ với bộ phận lễ tân đưa cô ấy vào phòng làm việc gặp tôi! “ – Sở Trường Hy không mặn không nhạt dặn dò.

“ Dạ! Vâng thưa Tổng giám đốc! “

Sở Trường Hy khẽ gật đầu chào cô lễ tân rồi bước về phía thang máy lên phòng làm việc.

Trác Đình và Diệp Hân từ lúc kéo Lâm Doanh vào phòng làm việc sau khi xử lý cô mỹ nhân họ Lý kia xong thì không vội bắt tay vào làm việc, Diệp Hân pha ba ly trà hoa hồng cho mỗi người một ly rồi vừa cùng Trác Đình nhâm nhi uống trà vừa theo dõi vẻ mặt thể hiện sự “ khó ở trong người “ của Lâm Doanh.

“ Reng! ... Reng! “ – Tiếng chuông điện thoại ở bàn làm việc của Lâm Doanh đột nhiên vang lên. Trác Đình và Diệp Hân đặt ly trà đang cầm trên tay xuống bàn im lặng chờ đợi.

“ Alo! ... Tại sao tôi phải lên phòng làm việc gặp anh? ... Được rồi! ... Tôi lên ngay! “

Lâm Doanh nghe điện thoại xong cô đưa mắt nhìn Trác Đình và Diệp Hân bữu môi nói tiếp.

“ ... Tên nhỏ mọn kia chắc biết mình vừa nhốt mỹ nhân trong lòng của hắn ta nên vừa đến công ty đã gọi mình lên phòng làm việc có chuyện cần trao đổi rồi! “ – nói đến đây Lâm Doanh dùng ánh mắt tha thiết nhìn Trác Đình và Diệp Hân ủ rũ dặn dò:

“ Hai cậu ở đây canh thời gian, thấy mình lên đó quá 30 phút mà không thấy trở về nhớ phải lập tức chạy lên phòng làm việc của tên nhỏ mọn đó giải cứu mình, biết không? “

“ Ok! “ – Diệp Hân gật đầu hứa hẹn.

“ Đi sớm về sớm! “ – Trác Đình vẫy tay chào tạm biệt.

“ Cộc! Cộc! Cộc! “

“ Mời vào! “

Lâm Doanh đẩy cửa bước vào đã nhìn thấy Sở Trường Hy đang đặt bút ký tên vào một bản hợp đồng, trên bàn làm việc của anh là những chồng hồ sơ cao ngất. Lúc này anh đã cởi áo chiếc áo vest đen khoác lên thành ghế, hai chiếc khuy gần cổ áo của chiếc sơ mi sọc caro nhuộm màu vàng kem xen kẽ màu xanh bạc hà đã được anh mở rộng ra, tay áo cũng được anh xắn lên cao để dễ dàng làm việc.

Lâm Doanh kéo chiếc ghế đối diện Sở Trường Hy ngồi xuống đưa mắt nhìn anh lên tiếng hỏi:

“ ... Anh gọi tôi lên đây có việc gì cần trao đổi vậy? “

“ Anh nghe nói em vừa mới tự ứng cử vào chức vụ trợ lý riêng của anh nên gọi em lên đây để trao đổi với em những yêu cầu của anh trong công việc để em có thể dễ dàng nắm bắt công việc mới! “ – Sở Trường Hy vừa ký tên vừa nói, giọng điệu vô cùng bình thản.

“ Ân! ... Anh nghe thông tin này từ đâu vậy? “ – Lâm Doanh ngạc nhiên hỏi.

“ Mọi người trong công ty đều nói! ... Ngay cả lễ tân Thái cũng vừa xác nhận! ... Sáng nay em đã thể hiện mình rất có tố chất để trở thành một trợ lý riêng vì thế anh quyết định sẽ tạo cơ hội cho em thử sức trong lĩnh vực mới này, em thấy thế nào? “

“ ... Cảm ơn lòng tốt của Tổng giám đốc Sở, tôi vẫn thích làm công việc thiết kế của mình hơn, cơ hội này của anh tôi không tận dụng được! “ – Lâm Doanh khẽ nuốt một ngụm khí, ngồi thẳng lưng tập trung toàn bộ tinh thần ra để ứng phó.

Sở Trường Hy một tay lật tập hồ sơ mới ra đọc, một tay cầm điện thoại rồi nhấn vào bàn phím.

“ Lễ tân Thái, phiền cô hướng dẫn Lý tiểu thư lên phòng làm việc của tôi, cảm ơn cô! “

Lâm Doanh vừa cắn môi vừa đưa mắt lờm Sờ Trường Hy rồi bày ra vẻ mặt phản kháng nhưng Sờ Trường Hy xem như không nhìn thấy vẫn cúi đầu tiếp tục làm việc.

“Cộc! Cộc! Cộc! “ – tiếng gõ cửa phòng lại vang lên.

Lâm Doanh quay đầu nhìn về phía cửa rồi lập tức đứng dậy rào bước đi đến đứng ở vị trí sau lưng của Sờ Trường Hy, cắn răng nhập vai trợ lý riêng của đại boss.

Sờ Trường Hy nhìn thấy hành động nhanh nhẹn nhập vai cùng vẻ mặt vô cùng đáng yêu của Lâm Doanh khẽ nở nụ cười rồi nhanh chóng bày ra vẻ mặt lạnh nhạt như cũ lên tiếng:

“Mời vào! “

Cánh cửa phòng làm việc lại được mở ra, Lý Mỹ Nhân cùng ánh nắng ủa vào căn phòng yên tĩnh. Lý Mỹ Nhân vừa nhìn thấy vị thượng thần tuần mỹ vô song đang ngồi bên cạnh chiếc bàn pha lê tập trung làm việc, cô ta lập tức nở nụ cười thật tươi, vui mừng ngọt ngào cất tiếng gọi:

“Trường Hy, em về rồi! ... “

Lý Mỹ Nhân vừa dứt lời đã vội vã chạy đến như chuẩn bị ngã vào vòng tay của Sờ Trường Hy nhưng chưa kịp chạm vào người thương đã bị một giọng nói nhẹ nhàng nhưng rất đỗi quen thuộc cắt ngang.

“Lý tiểu thư, mời cô dùng trà! “

Lâm Doanh không biết từ lúc nào đã cầm trên tay một bộ tách trà bằng sứ màu vàng tinh xảo từ sau lưng của Sờ Trường Hy bước về phía chiếc ghế đối diện với anh cũng chính là chỗ mình vừa ngồi đưa bàn tay thon dài xinh đẹp ra hiệu mời Lý Mỹ Nhân ngồi xuống rồi nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn sau đó lại uyển chuyển xoay người trở về vị trí cũ.

Hành động đột ngột này của Lâm Doanh làm cho vị Lý Mỹ Nhân đứng sững sờ một lúc lâu sau đó đưa mắt trừng cô tỏ ý cảnh cáo.

Sờ Trường Hy phải cố gắng lắm mới nhịn cười được, anh khẽ đưa bàn tay xoa xoa bụng, rồi đưa mắt nhìn Lý Mỹ Nhân lạnh nhạt cất tiếng:

“Doãn phu nhân! Mời ngồi! “

Lâm Doanh nghe Sờ Trường Hy gọi Lý Mỹ Nhân là Doãn phu nhân thì khẽ nhủ mi tâm rồi nhanh chóng tập trung tinh thần hóng chuyện.

“... Trường Hy! ... Em đã ly dị với anh ta rồi! ... Hôm nay em về nước vội đến tìm anh để ... “

“Xin lỗi! ... Doãn phu nhân đến gặp tôi chỉ để nói chuyện này sao? “ – Sờ Trường Hy lên tiếng cắt ngang.

“... Trường Hy ... anh có thể cho trợ lý đi ra ngoài được không? ... Em muốn nói chuyện riêng với anh! “ – Lý Mỹ Nhân dịu dàng lên tiếng đề nghị.

“Xin lỗi Doãn phu nhân! ... Chuyện mà bà cần nói từ lâu tôi đã không còn muốn nghe! Tôi đang rất bận! Chào bà! “

Sờ Trường Hy nhàn nhạt lên tiếng đáp lời cùng thái độ thẳng thừng đuổi khách, trợ lý Lâm đứng sau lưng anh lập tức phát huy vai trò của mình, cô bước ra mở cửa phòng, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Lý Mỹ Nhân vô cùng chuyên nghiệp cất tiếng nói:

“Doãn phu nhân, xin mời bà đi theo lối này! “

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Môi Tình Đầu

Lý Phi Phụng bị thái độ dửng dưng lạnh nhạt rồi hạ lệnh tiễn khách của Sờ Trường Hy làm cho bất ngờ, cô ta khẽ đưa ánh mắt đã ngấn nước của mình nhìn anh nhưng anh vẫn cúi đầu chăm chú làm việc không buồn ngẩng đầu nhìn lên, cô ta mấp máy môi như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại cắn môi im lặng sau đó nhẹ nhàng xoay người bước về phía cánh cửa đã được Lâm Doanh mở sẵn. Lý Phi Phụng liếc nhìn Lâm Doanh, cười khẩy rồi cất giọng nói, âm thanh tuy không lớn nhưng cũng đủ để cho Sờ Trường Hy đang ngồi ở chiếc bàn làm việc nghe được:

“Cô là trợ lý riêng của anh ấy đúng không? ... Nhanh nhẹn như thế để làm gì? ... Đừng tưởng tôi không nhìn ra được mục đích của cô?! ... Cho dù cô leo được lên giường của anh ấy thì đã sao? ... Cô tưởng anh ấy sẽ yêu cô sao? ... “

Lâm Doanh nhoen miệng cười đến vui vẻ, chớp chớp đôi mắt bồ câu trong sáng nhưng không kém phần sắc sảo, cô khẽ nghiêng người, ghé sát vào tai của Lý Phi Phụng không chút dè dặt đáp trả:

“Cảm ơn Doãn phu nhân có ý tốt nhắc nhở! ... Chuyện của hai người chúng tôi khi ở trên giường bà nên ít tò mò thì tốt hơn để đỡ phải tủi thân, nếu tôi đã leo lên giường của anh ấy thì tất nhiên tôi sẽ biết cách chiều chuộng anh ấy ... bà không cần phải lo lắng!”

“... Cô! ...” – Lý Phi Phụng ngẩng đầu nhìn Lâm Doanh, vẻ mặt vô cùng tức giận nghiêng răng lên tiếng.

Lâm Doanh hững hờ liếc mắt nhìn Lý Phi Phụng, lịch sự cất giọng nói:

“Doãn phu nhân đi thông thả!”

Lý Phi Phụng tức giận đến xanh mặt nhưng vẫn cố bày ra dáng vẻ của tầng lớp phu nhân thượng lưu không thêm nhiều lời với thể loại thư ký riêng kiêm gái bao vô liêm sỉ, cô ta hất mặt nện gót giày cao gót xuống nền gạch bằng đá hoa cương cất bước rời đi.

Lâm Doanh đóng cửa phòng xong, cô xoay người tính đi về phía chiếc ghế đối diện để thẳng thắn bác bỏ chuyện trở thành trợ lý riêng vô cùng buồn cười kia nhưng khi vừa bắt gặp cặp mắt Sở Trường Hy không biết từ lúc nào đã chăm chú quan sát cô, trong mắt anh toàn là ý cười thì lập tức đỏ mặt khẽ nghiêng đầu tránh né ánh mắt của anh.

Lâm Doanh nuốt một ngụm khí, trấn định tinh thần rồi mới dám bước đến gần chiếc bàn làm việc của Sở Trường Hy dịu giọng nói:

“Tôi không muốn tự tiện cử vào vị trí trợ lý riêng của anh đâu! ... Đó chỉ là sự hiểu lầm mà thôi! ... Xin anh bỏ qua cho!”

“Từ trước đến giờ vị trí trợ lý riêng của anh lúc nào cũng được bỏ trống em có biết lý do vì sao không? ... Thứ nhất là anh tự sắp xếp được công việc của mình, điều thứ hai, có lẽ là điều quan trọng nhất, chính là thay vì tuyển một trợ lý để thu xếp và hỗ trợ công việc giúp mình anh lại thích để cho bà xã tương lai của anh phụ trách công việc này hơn!”

“Àn! ... Tôi hiểu rồi! ... Những chuyện hiểu lầm đáng tiếc như vậy lần sau sẽ không lặp lại nữa!” – Lâm Doanh nghiêm túc cam đoan.

“... Em không muốn chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm cùng những lời mình đã nói hay sao?” – Sở Trường Hy nghiêm giọng chất vấn.

“... Do vị Doãn phu nhân đó quá đáng trước ... tôi cũng không có làm những hành động gì đi quá giới hạn, mục đích chỉ muốn làm giảm bớt nhuệ khí của bà ta thôi! ...” – Lâm Doanh thấp giọng phản trần.

“Ồ! ... Vậy anh và em đã cùng nhau hoan ái khi nào mà em có thể hiểu được sở thích của anh như vậy?” – Sở Trường Hy nhìn Lâm Doanh, anh khẽ nhún mi tâm tỏ vẻ suy nghĩ rồi lên tiếng hỏi.

“... Anh ... anh ... sao anh có thể nghe được?” – Lâm Doanh sững sốt lắp bắp hỏi - rõ ràng khi nói những câu đó cô đã nói rất khẽ chỉ đủ để cô và vị Lý mỹ nhân kia nghe được, lúc đó tên nhỏ mọn này không phải đang cúi đầu chăm chú làm việc hay sao???

“Hôm nay em liên tiếp phạm nhiều lỗi như vậy, em nói xem anh nên kỷ luật em như thế nào?” – Sở Trường Hy không trả lời câu hỏi của Lâm Doanh, anh đưa ngón tay khẽ xoa xoa thái dương rồi cất giọng hỏi tiếp.

“... Ân! ...” – Lâm Doanh cúi đầu khẽ cắn môi đáng vẻ vô cùng bối rối, cô suy nghĩ mãi mà vẫn không tìm được câu trả lời nào hợp lý. Hôm nay cô đúng thật là bị ma ám rồi, từ lúc nghe mỹ nhân họ Lý nặng nề đòi lên phòng làm việc của tên nhỏ mọn cô đã cảm thấy trong người khó chịu. Lý mỹ nhân chưa ngoa ngang ngược bị cô xử lý cũng đâu có gì oan ức? ... Vậy tại sao cô lại ăn miếng trả miếng với cô ta khi cô ta dùng giọng điệu vợ cả của tên nhỏ mọn lên giọng cảnh cáo cô y hệt như cảnh cáo nhân tình của chồng cô ta như vậy chứ??? ... Vì sao cô lại cảm thấy vô cùng thoải mái và vui vẻ khi nói với cô ta những lời đó???

Lâm Doanh đang cúi đầu rối rắm suy nghĩ thì bất ngờ vòng eo nhỏ nhắn của cô bị một cánh tay ôm chặt lấy, cô vội vàng ngẩng đầu nhìn lên lập tức phát hiện khuôn mặt vô cùng đẹp trai của Sở Trường Hy rất gần với khuôn mặt của mình, cô chưa kịp phản ứng đã bị Sở Trường Hy xoay người ấn cô ngồi trên chiếc bàn làm việc của anh rồi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, hai bàn tay nâng cao khuôn mặt của cô sau đó chính xác đặt lên môi cô một nụ hôn.

Lâm Doanh ban đầu còn sót lại một chút ý thức kiên quyết ngậm chặt môi mặc cho hai cánh môi mềm mại của Sở Trường Hy đặt lên đó một nụ hôn ấm nóng, nhưng rồi hai bàn tay đang giữ chặt khuôn mặt cô dần thả lỏng rồi từ từ trượt xuống thất lưng của cô nhẹ nhàng vuốt ve. Lâm Doanh khẽ “ưm” lên một tiếng, làn môi mềm mại nhẹ nhàng mở ra mang theo hơi thở thoang thoảng hương thơm đã thành công làm cho hai cánh môi đang nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi xinh đẹp của cô thừa dịp lún sâu vào trong khoang miệng. Chiếc môi xinh đẹp của cô bị hai cánh môi của người nào đó mút vào thật sâu, mang theo hơi thở nam tính của mình hòa vào nguồn dưỡng khí. Lâm Doanh nhắm mắt dựa theo cảm giác ngọt ngào mơn trớn lan tỏa khắp cơ thể mà nhịp nhàng đáp trả nụ hôn của Sở Trường Hy.

Sở Trường Hy hôn Lâm Doanh đến khi khuôn mặt của cô ửng hồng vì hô hấp không đều mới nhẹ nhàng di chuyển cánh môi của mình trượt xuống chiếc cổ cao của Lâm Doanh. Lâm Doanh vẫn nhắm mắt, hai cánh tay không biết từ lúc nào đã choàng qua cổ của Sở Trường Hy, cơ thể mềm mại khẽ dựa vào hai bàn tay đang chạy loạn phía sau lưng của cô làm điểm tựa khẽ rướn cao đầu tiếp nhận sự xâm lấn của anh.

“... Không được phép ăn mặc khiêu khích như vậy nữa biết không? ... Anh không dám cam đoan lần sau anh sẽ dừng lại ở vị trí này đâu! ...” – Sở Trường Hy sau khi lưu luyến hôn lên phần xương quai xanh gợi cảm của Lâm Doanh rồi lại tìm đến chiếc môi của cô, đặt lên đó một nụ hôn nhẹ mới khẽ lên tiếng, giọng khàn khàn vì phải cố gắng kiềm nén. “Ân!” – Lâm Doanh chậm chậm mở mắt, trên khuôn mặt vẫn còn phảng phất hơi thở của Sở Trường Hy. Sau khi ý thức được bản thân mình suýt nữa đã làm chuyện đi quá giới hạn với anh, cô vội vàng cúi đầu che giấu khuôn mặt ửng hồng nóng hổi rồi cắn môi tự si và bản thân.

“Lâm Doanh ơi là Lâm Doanh, hai lần mày bị tên nhỏ mọn này hôn nhưng lần nào mày cũng là người nhiệt tình đáp trả. Mày đừng có mê trai đến mức lú lẫn như vậy có được không? ... Người mày yêu là ai? ... Không phải mày nhất định phải tìm gặp anh ấy cho bằng được hay sao? ... Tại sao mày luôn miệng nói yêu anh ấy nhưng lại đắm chìm trong hạnh phúc khi hôn một người đàn ông khác! ... Đồ lăng lo! ... Đồ phản bội! “

“... Doanh Doanh, anh xin lỗi! ... Em đừng khóc! ... Anh xin lỗi! ... “ – Sở Trường Hy đau lòng dịu dàng đưa ngón tay gạt dòng nước mắt bắt ngờ trào ra khỏi khóe mắt rồi chảy dài trên gương mặt của Lâm Doanh.

“... Không phải lỗi của anh! ... Là lỗi của tôi! ... Xin lỗi anh! “ – Lâm Doanh chống tay đứng dậy khỏi chiếc bàn làm việc của Sở Trường Hy. Cô đưa tay quạt nước mắt rồi cụp mắt, cúi đầu thấp giọng lên tiếng.

Nói xong cô vội vàng bước về hướng cửa ra vào rồi mở cửa đi ra ngoài mà không dám ngẩng đầu nhìn Sở Trường Hy nên không hề biết rằng người đàn ông vừa mới hôn cô khi nhìn thấy những biểu hiện tự trách cùng những giọt nước mắt kia của cô có bao nhiêu đau lòng, có bao nhiêu ganh tỵ lẫn chua xót ...

Trong một quán bar quen thuộc, Trác Đình hào hứng tường thuật lại cho ông xã tương lai của mình, Đường Tâm và Tô Cẩm Hiền nghe chuyện vui trong công ty vừa xảy ra sáng nay. Sau khi Trác Đình kể xong, Tổng Duật Phong khẽ nhủ mi tâm suy nghĩ rồi nghiêng đầu nhìn sang Tô Cẩm Hiền lên tiếng hỏi:

“Mỹ nữ họ Lý lại có mối quan hệ thân thiết với Sở Trường Hy có phải chính là Lý Phi Phụng không? “

Tô Cẩm Hiền nhấp một ngụm cocktail mới chậm rãi đáp lời:

“Sở Trường Hy từ trước đến giờ chỉ mới đề cho một người phụ nữ duy nhất có được đãi ngộ cao như vậy thôi! “

“Lý Phi Phụng, cô ta có mối quan hệ gì với Trường Hy vậy? “ – Trác Đình tò mò cất giọng hỏi.

“Cô ta chính là mối tình đầu của Trường Hy, cũng chính là người đã làm cậu ấy tổn thương sâu sắc nhất! “ – Tổng Duật Phong tỏ vẻ khó chịu khi phải nhắc đến cái tên Lý Phi Phụng cùng câu chuyện cũ.

“Đình Đình, em nói Lâm Doanh vào phòng làm việc của cậu ấy gần một tiếng đồng hồ mới trở về phòng làm việc của mình đúng không? “ – Tô Cẩm Hiền nhìn Trác Đình nghiêm túc đưa ra câu hỏi.

“Dạ! ... Em nghe lễ tân Thái báo cáo lại kết hợp với thời gian Lâm Doanh lên phòng làm việc của anh ấy có thể khẳng định được lúc anh ấy gặp lại tình cũ Doanh Doanh cũng có mặt ở đó. “ – Trác Đình không kém phần nghiêm túc đáp lời.

Tô Cẩm Hiền và Tổng Duật Phong đồng thanh “Ồ! “ lên một tiếng, khuôn mặt lại tỏ vẻ dễ chịu.

“Sao anh lại hỏi chuyện này? “ – Đường Tâm nheo mắt nhìn Tô Cẩm Hiền thắc mắc.

“À! Bốn người bọn anh đều thống nhất một quan điểm đó chính là không tuyển trợ lý nữ và không tiếp chuyện với phụ nữ trong phòng làm việc quá 10 phút! Chỉ có người yêu hay vợ của bọn anh mới có đủ thẩm quyền lưu lại phòng làm việc của bọn anh quá thời gian quy định trên mà thôi! “

“Ồ! Thì ra là như vậy! “ – Đường Tâm và Trác Đình đồng thanh lên tiếng.

Lâm Doanh thần thờ gấp lại cuốn sách mới tinh còn thoang thoang mùi giấy mới trên tay lại rồi lặng lẽ ngã người ra sau chiếc ghế dựa bằng gỗ yêu thích mà cô vẫn thường ngồi đọc sách.

... Cuối cùng thì người đàn ông mà cô ngưỡng mộ lần đem lòng yêu thương kia đã thông báo cho toàn thể giới biết anh đã tìm được mảnh ghép hoàn hảo của đời mình! ... Cô đã chậm chân mất rồi! ... Là bởi vì cô chậm chân hay bởi vì cô và anh không có duyên phận như người ta vẫn thường nói? ... Mười năm trời ... cô đã dõi theo anh mười năm trời ... cũng đã từng thuê thám tử tìm kiếm thông tin cá nhân của anh cùng những nơi anh từng đi đến ... cô cũng không nhớ rõ số lần mình háo hức lần trần trề hy vọng kéo vali tìm đến nơi anh đang ở chỉ với một mục đích duy nhất là được gặp anh ... được một lần nói với anh về những tình cảm mà cô dành cho anh ... nhưng chưa lần nào cô đạt được mơ ước của đời mình ...

Lâm Doanh khẽ nhắm chặt đôi mắt, hôm nay ánh nắng chói chang đến mức làm cô như bị hoa cả mắt, tâm trí cũng theo đó rơi vào mộng lung.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Điều Em Muốn Làm

“Ở nơi cánh cổng dẫn vào thiên đường anh đã cùng em ước hẹn! “

“Con bà nó! ... Hân viết như vậy Doanh Doanh biết phải làm sao? ... “ – Diệp Hân tức giận quăng cuốn sách lên mặt bàn, nghiêng răng lăm bằm.

Trác Đình đọc đến dòng cuối cùng của cuốn truyện đang cầm trên tay cũng cảm thấy mình hít thở không thông, đầu óc mơ mơ hồ hồ. Trác Đình cố gắng nhú mảy rà soát lại từ đầu đến cuối những thông tin về Sở Trường Hy và những tình tiết truyện xoay xung quanh nhân vật này mà mình đã đọc, không biết cái thông tin Sở Trường Hy chính là nhà văn nổi tiếng HTS, là tác giả của bộ truyện Máu Đơn Máu có còn chính xác hay không? ... Nếu Sở Trường Hy không phải là nhà văn HTS thì chuyện tình cảm giữa anh và Lâm Doanh sẽ đi đến đâu? ... Còn nếu như anh chính là tác giả HTS vậy thì tại sao anh lại kết thúc bộ truyện theo một chiều hướng hoàn toàn bất ngờ như vậy?

“... Đình Đình, Hân Hân! Đầu giờ chiều nay chúng ta sẽ có cuộc họp khẩn cấp! Chủ tịch muốn nghe chúng ta báo cáo về dự án ra mắt sản phẩm sắp đến! “ – Đường Tư Thần đẩy cửa bước vào đưa mắt nhìn Trác Đình và Diệp Hân thông báo.

“Em không tham dự được không? ... Sáng giờ em không liên lạc được với Doanh Doanh! ... Không biết cậu ấy có bị vỡ tim mà chết không nữa! “ – Diệp Hân đưa mắt nhìn Đường Tư Thần lên tiếng nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Em đừng lo! Doanh Doanh vừa điện thoại liên lạc với Chủ Tịch, hình như cô ấy xin nghỉ một thời gian! “

“... Doanh Doanh chịu không nổi cú sốc lần này nên muốn bỏ đi xa đó! ... Mười năm trời tâm tâm niệm niệm yêu thương một người! ... Cậu ấy có biết bao nhiêu người theo đuổi mà chỉ chấp nhất một suy nghĩ phải tìm gặp người đó để bày tỏ tình cảm của mình! ... Mười năm trời chỉ đổi lấy được một dòng kết truyện xuyên thẳng vào tim như vậy ... cậu ấy chịu không nổi đâu! “ – Diệp Hân tức đến mức ứa nước mắt.

“Lâm Doanh đi du lịch cho thư giãn tinh thần cũng tốt. Em đừng có suy nghĩ tiêu cực như vậy! “ – Đường Tư Thần dịu giọng trấn an.

“Àn! “ – Diệp Hân thở dài ngồi vào bàn làm việc.

“Sở Trường Hy hôm nay có đi làm không anh? “ – Trác Đình nhìn Đường Tư Thần khẽ nghiêng đầu lên tiếng hỏi.

“Cậu ấy vẫn đi làm bình thường nhưng khi nghe tin Lâm Doanh xin nghỉ phép về mặt cũng không được ổn cho lắm! “ – Đường Tư Thần thành thật đáp lời.

“Lát nữa em và Hân Hân sẽ có mặt đầy đủ! “ – Trác Đình mỉm cười cam đoan.

“... Ok! “ – Đường Tư Thần gật đầu đồng ý, anh khẽ đưa mắt nhìn Diệp Hân đang ngồi cạnh mình sau đó xoay người rời đi.

Cuộc họp Hội đồng cổ đông của Trác Thị vẫn diễn ra bình thường trong một bầu không khí nghiêm túc. Trước khi Lâm Doanh xin nghỉ phép đã gọi toàn bộ các mẫu thiết kế của mình và một bản kế hoạch chi tiết về chủ đề và nội dung liên quan của chương trình ra mắt sản phẩm sắp đến.

Chủ đề của chương trình ra mắt sản phẩm lần này được chính nhà thiết kế đặt tên. Khi nhìn vào tập tài liệu được in sẵn đặt trên bàn, Trác Đình và Diệp Hân đồng thời đưa mắt nhìn nhau. Tại sao chủ đề lần này lại là Pháo Hoa?

Trác Đình và Diệp Hân đang lẩn tránh suy nghĩ đột nhiên nghe giọng của Sở Trường Hy vang lên:

“Tất cả các mẫu thiết kế của Lâm Doanh trong chương trình này đều lấy cảm hứng từ những phần trong bộ tiểu thuyết Máu Đơn Máu. Nếu muốn sử dụng một cách hợp pháp chúng ta sẽ phải liên hệ với bên phía tác giả của bộ truyện để xin phép hoặc ký hợp đồng sử dụng tác quyền! Tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm về phần này và phần hình ảnh mà chúng ta sử dụng trong chương trình! Thời gian sắp tới có lẽ tôi phải đi công tác xa. Tôi sẽ trao đổi và giải quyết công việc qua email. “

Nghe Sở Trường Hy trình bày ý kiến của mình xong, Trác Đình suy nghĩ một lúc rồi gật gù tỏ vẻ hài lòng. Đường Tư Thần, Trác Đình và Diệp Hân đều cho rằng Sở Trường Hy vì muốn đứng ra cáng đáng công việc thay cho người con gái mình yêu nên mới ôm hết những công việc khó nuốt này, cả bọn cảm động đưa mắt nhìn Sở Trường Hy tỏ ý tán phục. Trình Hạo Thiên là bạn thân lâu năm với Sở Trường Hy, anh thừa biết Sở Trường Hy đang viện lý do để chạy đi tìm Lâm Doanh nên chỉ im lặng bỏ phiếu tán thành.

California!

Lâm Doanh ngồi trên một chiếc ghế đá, tỉ mỉ dùng chiếc bút chì trên tay phác họa một bức tranh, trên nền giấy A3 trắng tinh từ từ hiện lên hình ảnh một cặp uyên ương trẻ tuổi đang đứng ôm nhau ngắm khung cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp trên cây Cầu Cổng Vàng nổi tiếng. Lâm Doanh như hòa mình vào trong khung cảnh lãng mạn, vào trong hạnh phúc của cặp đôi nọ đến mức không nhận một người đàn ông lặng lẽ bước đến ngồi bên cạnh cô từ rất lâu. Cô ngẩng nhìn cặp uyên ương nọ rồi nhòa miệng mỉm cười phác họa hình ảnh đó vào trang giấy còn người đàn ông kia chỉ im lặng chăm chú ngắm nhìn cô.

Trời mờ tối, những ngọn đuốc sắc màu lại khoác lên cây Cầu Cổng Vàng một chiếc áo mới lung linh rực rỡ. Lâm Doanh đưa bức tranh lên cao cẩn thận ngắm nhìn, sau khi cảm thấy hoàn toàn hài lòng với bản vẽ của mình mới hít sâu một hơi, đan hai bàn tay vào nhau lấy thể dưỡng lưng rồi xoay người thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về.

Lâm Doanh đến thành phố này được ba ngày, cả ba ngày nay công việc chính của cô là tản bộ dọc theo cây cầu xinh đẹp này rồi lưu lại khoảnh khắc hạnh phúc của những cặp đôi đã chọn nơi này để tận hưởng niềm hạnh phúc.

“Bộp! “ – Cây viết chì trên tay Lâm Doanh bất ngờ rơi xuống đất rồi lăn đến nằm ngay dưới một đôi giày tây đen bóng. Lâm Doanh theo phản xạ cúi người nhặt lấy cây bút chì.

“Ui da! “ – Lâm Doanh rún thẳng lưng đưa tay xoa bóp thắt lưng miệng khẽ suýt xoa, cô mãi mê tô vẽ đến mức không hề biết rằng mình đã giữ nguyên một tư thế ngồi suốt hai tiếng đồng hồ và bây giờ cái cột sống của cô đã biểu tình cảnh cáo chủ nhân của nó.

Lâm Doanh chưa kịp khom lưng lần thứ hai để nhặt lại cây bút chì của mình thì một bàn tay thon dài đã nhanh chóng nhặt nó lên rồi đưa đến trước mặt cô.

“Thank you so much! “ – Lâm Doanh gật đầu cảm ơn rồi dùng hai tay nhận lấy cây bút chì, lúc này cô mới ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông vừa giúp mình nhặt đồ. Khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của anh, Lâm Doanh chớp chớp đôi mắt bỏ câu xinh đẹp của mình ngạc nhiên cất giọng hỏi:

“Anh đến đây khi nào? ... Anh ngồi cùng em bao lâu rồi? “

“Anh đến đây gặp đối tác để thảo luận hợp đồng nhưng họ hẹn anh ngày khác lại đến! ... Anh rảnh rồi nên đi dạo rồi vô tình nhìn thấy em! “

“Thật sự trùng hợp đến như vậy sao? “ – Lâm Doanh nhún mi tâm lý bầm.

“Em thuê nhà gần đây à? “ – Sở Trường Hy mỉm cười hỏi.

“À! Em thuê một căn Home stay nhỏ cũng khá gần đây, đi bộ hết cây cầu này rồi đi thêm một quãng đường nữa sẽ đến. Anh thuê khách sạn nào? “ – Lâm Doanh cố gắng bày ra vẻ mặt tự nhiên tiếp tục cùng Sở Trường Hy trò chuyện.

“Anh vừa mới đến đây lúc chiều, nhận được thông tin tác giả HTS sẽ đến tòa soạn F để làm việc nên anh lập tức đặt vé chạy đến đây, ngay cả hành lý cũng còn ký gởi ở sân bay ... nhưng cuối cùng vẫn không gặp được anh ta. Họ hẹn anh cuối tháng lại đến. “ – Sở Trường Hy bình thản tường thuật lại câu chuyện.

“Anh đến gặp anh ấy để bàn về vấn đề tác quyền à? “ – Lâm Doanh nghiêng đầu hỏi.

“Uhm! “

“Anh cũng chưa ăn tối đúng không? Nếu anh không ngại thì cùng em về nhà dùng bữa cơm rồi hãy về?! “ – Lâm Doanh nhẹ nhàng đề nghị.

“Tất nhiên là được! “ – Sở Trường Hy nhoen miệng mỉm cười gật đầu đồng ý.

“Để anh xách túi giúp em! “

“Trong nhà em chỉ có sẵn thịt và trứng thôi! Gần nhà có một siêu thị nhỏ, chúng ta vào đó mua thêm một ít rau củ... “

“Anh cũng phải mua thêm đồ dùng cá nhân và áo để thay... “

Căn Home stay Lâm Doanh thuê tuy nhỏ nhưng còn rất mới và sạch sẽ, dọc hai bên lối đi là những khu đất nhỏ trồng hoa camero màu vàng, nhà không có sân rộng nhưng lại có một dãy hành lang được bố trí sẵn chiếc bàn gỗ mây và mấy cái ghế nhỏ bằng gỗ dùng để phơi nắng và đọc sách. Trong nhà chỉ có một trệt, một lầu. Lâm Doanh chỉ sử dụng khu vực tầng trệt còn căn phòng trên lầu vẫn còn bỏ trống.

Lâm Doanh tuy là tiểu thư con nhà giàu nhưng từ năm mười sáu tuổi vì theo đuổi mối tình đầu cao đẹp đã thường xuyên kéo vali lên đường thực hiện kế hoạch vạn dặm tìm chồng nên khả năng bếp núc của cô cũng được tích lũy từ dạo đó.

Trong lúc Sở Trường Hy lên trên lầu tắm rửa thay quần áo, Lâm Doanh cặm cụi vào bếp nấu cơm. Vì đã quen với cuộc sống tự lập nên Lâm Doanh chế biến thức ăn trong thời gian rất ngắn, vậy nên khi Sở Trường Hy sạch sẽ thom tho bước xuống lầu đã thấy Lâm Doanh bắt đầu dọn thức ăn lên bàn. Bữa cơm đơn giản chỉ với vài miếng thịt chiên sả, trứng sốt cà, cải thìa luộc và canh bí ngô thịt băm nhưng Sở Trường Hy lại ăn một cách vô cùng ngon miệng.

Sau khi dùng mấy trái táo làm món tráng miệng, nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt, Sở Trường Hy đứng dậy chào tạm biệt Lâm Doanh tỏ ý muốn rời đi cho cô nghỉ ngơi.

Lâm Doanh tiễn Sở Trường Hy đi đến tận lối rẽ vào nhà mới dừng lại, cô đứng im lặng dõi mắt nhìn theo bóng lưng của anh mỗi lúc một xa. Lâm Doanh cắn môi nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nhắc chân chạy theo hướng Sở Trường Hy vừa đi khuất.

“Nếu anh vẫn phải ở lại đây để làm việc và anh thích cũng không khí ngoại ô yên bình như thế này thì có thể ở lại đây. Căn phòng trên lầu em không dùng đến, anh có thể sử dụng. Có anh ở chung em cũng đỡ phải đề phòng kẻ xấu đột nhập vào nhà... “ – Lâm Doanh nhìn bóng lưng người đàn ông trước mặt, cô hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói.

Những lời Lâm Doanh vừa nói làm bước chân Sở Trường Hy ngừng lại, anh nhẹ nhàng xoay người, ánh mắt sáng tựa ánh trăng chứa đầy hình ảnh của cô, trên môi nở nụ cười tựa gió xuân phơi phới.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Tình Em

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Sở Trường Hy đang ngồi cầm cây bút cảm ứng vẽ những nét phác thảo trên màn hình một bảng vẽ điện tử, nghe tiếng gõ cửa anh đặt cây bút xuống bàn rồi đứng dậy đi mở cửa.

“Em mang thêm gối cho anh đây!” – Lâm Doanh mỉm cười đưa chồng gối đang ôm trong người cho Sở Trường Hy.

“Em vào phòng ngồi chơi một lúc! Anh vừa sắp xếp đồ dùng xong đó!” – Sở Trường Hy mỉm cười niềm nở đưa tay ra hiệu mời Lâm Doanh bước vào trong phòng.

Lâm Doanh ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ ngay cạnh bàn làm việc, lướt mắt nhìn một vòng căn phòng. Căn phòng trống suốt ngày đóng cửa im ỉm lúc này đã được Sở Trường Hy thổi vào một luồng sinh khí mới, hai cánh cửa kính hướng ra ngoài lan can được mở rộng, gió đêm tràn vào phòng mang theo hương hoa thoang thoảng, căn phòng sáng ánh đèn. Giường ngủ, đồ dùng cá nhân cũng được anh sắp đặt ngăn nắp. Cô cứ cho rằng công tử nhà giàu kiêu thủ lĩnh băng nhóm xã hội đen như anh đời nào biết sắp xếp phòng ngủ cho ra hồn nên sau khi dọn dẹp tắm rửa thay đồ xong cô lấy có ôm hai cái gối lên đây tính giúp anh sắp xếp phòng ốc nhưng xem ra cô đúng thật không có mắt nhìn người rồi.

Ánh mắt Lâm Doanh dừng lại trên chiếc bàn làm việc được đặt ở một góc gần cánh cửa kính, trên bàn làm việc lúc này ngoài những tập tài liệu còn có một cái bảng vẽ Wacom đời mới nhất. Lâm Doanh là dân thiết kế, cô được đào tạo bài bản nhất chính là kỹ thuật vẽ, vậy nên khi nhìn thấy trên bàn làm việc của Sở Trường Hy để một chiếc bảng vẽ cảm ứng, Lâm Doanh ngạc nhiên nhìn Sở Trường Hy rồi cất tiếng hỏi:

“Anh cũng thích vẽ tranh sao?”

“À! ... Anh có học hội họa một thời gian, những lúc rảnh rỗi cũng thường ngồi hí hoáy tô tô vẽ vẽ ... nhưng tranh anh vẽ không được đẹp, nên không dám mang ra khoe!”

“Anh cho em xem những bức tranh anh vẽ được không?” – Lâm Doanh vui vẻ đề nghị.

“Cái bảng vẽ cảm ứng này anh vừa mới mua vẫn chưa sử dụng thành thạo!” – Sở Trường Hy dịu giọng đáp lời.

“À! ... Do anh chưa dùng quen thôi! ... Mỗi ngày anh cứ vác cái bảng vẽ này đi tản bộ ngắm người qua đường rồi vẽ lại những hình ảnh mà anh thích, rất nhanh anh sẽ có những bức tranh đẹp!” – Lâm Doanh tươi cười chỉ điểm.

“Vậy mỗi ngày anh vác nó đi tản bộ cùng em được không?” – Sở Trường Hy thừa nước đục thả câu.

“... Cũng được!” – Lâm Doanh lại không suy nghĩ phức tạp lập tức gật đầu đồng ý.

“Được gặp em ở đây thật sự rất tốt! Anh được giao nhiệm vụ chịu trách nhiệm phần hình ảnh sử dụng trong toàn bộ chương trình ra mắt sản phẩm sắp đến. Tuy em đã gọi mẫu trang sức và nội dung chi tiết của chương trình nhưng cũng có nhiều vấn đề anh cần gặp em để thảo luận. Em xin nghỉ phép đi du lịch mà không nói rõ là sẽ đi đâu, điện thoại không mở, email không check ... em nói xem anh phải làm sao mới hoàn thành được công việc?”

“... Thật ra em không vô trách nhiệm đến mức như vậy đâu! ... Em chỉ dự định sang đây hai tuần, sau khi hoàn thành xong công việc em muốn làm em sẽ trở về cùng mọi người làm chương trình! ... Em xin lỗi, em đã không suy nghĩ cẩn kẽ!” – Lâm Doanh cúi đầu thành khẩn nhận lỗi.

“Anh cũng đã sang đây rồi! Chương trình lần này sẽ do anh và em chịu trách nhiệm chính. Thời gian chỉ còn một tháng rưỡi nữa thôi!”

“Vậy em chạy xuống phòng mang bảng vẽ và tài liệu lên đây, anh và em tranh thủ làm việc cho kịp tiến độ được không?”

“Uhm!” – Sở Trường Hy khẽ gật đầu đồng ý.

Lâm Doanh co giò phóng xuống lầu, chạy ù vào phòng thay bộ đồ mặc ở nhà bằng áo phông quần jean rồi gom đồ chạy lên phòng Sở Trường Hy cùng anh làm việc.

Một tháng trời cứ như một vòng tuần hoàn thấm thoát trôi qua. Khi làm việc cùng Sở Trường Hy, Lâm Doanh càng lúc càng nhận ra anh là một người rất tài năng và sâu sắc. Làm việc chung với anh, cô có thể thoải mái nói ra những gì cô suy nghĩ và ý tưởng của mình, mặc dù xét về chức vụ anh cấp cao hơn cô nhưng không vì thế mà anh lợi dụng chức quyền áp đặt cô phải làm theo hướng của anh. Anh và cô như sống trong một thế giới dành riêng cho

hai người, cùng nhau làm việc, cùng nhau đi chợ, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau đi dạo vào mỗi buổi chiều ... Một tháng trời sống cùng nhau, làm việc cùng nhau nhưng chưa một lần nào anh to tiếng với cô, chỉ có cô lâu lâu nổi máu lười biếng biểu tình đòi nghỉ làm để đi chơi, biểu tình đòi ngủ nướng, biểu tình không chịu nấu cơm ... Kể từ khi biết Sở Trường Hy nấu ăn cũng không phải dạng vừa, Lâm Doanh không ngần ngại đẩy công việc cao cả này cho anh làm, thỉnh thoảng cô còn lên mạng tìm những món ăn ngon rồi tự đi chợ tha đồ về sau đó ôm chân anh bắt anh phải nấu cho cô thưởng thức.

“ ... Em ra ngoài đây! ... Tối nay chắc em sẽ về trễ, anh nấu cơm nhớ chưa phần cho em nha! “ – Lâm Doanh đi vội ra tới cửa rồi xoay đầu nhìn vào trong nhà nói to.

“ Không! Em bước chân ra khỏi nhà thì tối nay sẽ không có cơm ăn! “ – Sở Trường Hy từ trên lầu đi xuống, bước chân thong thả tiến về phía nhà bếp.

“ Anh à, chương trình cuối cùng cũng đã làm xong ... nhưng việc em muốn làm vẫn chưa làm xong mà ... “ – Lâm Doanh vội khom người tháo đôi giày vừa mang vào chân rồi chạy vào trong nhà năn nỉ Sở Trường Hy.

“ ... Em đã vẽ mấy chục bức tranh rồi, anh thấy bao nhiêu đó cũng đủ lắm rồi! “ – Sở Trường Hy nhú mi tâm tỏ vẻ không hài lòng.

“ Em đâu có vẽ nữa! Hôm nay em đến tòa soạn F gọi tập tranh này cho anh ấy rồi sẽ về nhà ngay! “ – Lâm Doanh nuốt một ngụm khí, cam đoan chắc chắn.

“ Lỡ gặp anh ta thì sao, hửm? “ – Sở Trường Hy bước đến gần Lâm Doanh, kẻ khuôn mặt của anh gần sát khuôn mặt của cô lên tiếng hỏi, giọng điệu sặc mùi nguy hiểm.

“ Hi hi ... thì sẽ ngồi xuống, uống miếng nước, ăn miếng bánh rồi từ từ trò chuyện. “ – Lâm Doanh ở cùng Sở Trường Hy một tháng trời, lá gan cũng to ra không ít, cô tỉnh rụi trả lời.

“ Vậy đi luôn đi không cần về nữa! “ – Sở Trường Hy lạnh giọng.

“ Không được! ... Tối nay em có chuyện quan trọng muốn nói với anh! “ – Lâm Doanh lắc đầu phản đối.

“ Vậy anh sẽ đi cùng em! “ – Sở Trường Hy dịu giọng lên tiếng nói, dứt lời anh nắm lấy cánh tay của Lâm Doanh kéo cô đi theo mình.

Lâm Doanh bước xuống những bậc tam cấp bằng đá rồi khỏi khuôn viên của tòa soạn F, trên tay vẫn cầm tập tranh, vẻ mặt buồn bã tiến về phía tán cây sồi cổ thụ, ở nơi đó Sở Trường Hy đứng tựa lưng vào thân cây, một tay đút vào túi quần, ánh mắt luôn hướng về phía cô.

“ ... Họ nói anh ấy không có ở tòa soạn, họ cũng không thể thay anh ấy nhận tập tranh này! ... Chúng ta về thôi! “ – Lâm Doanh bước đến trước mặt Sở Trường Hy cất tiếng nói, giọng nói nhẹ như một làn gió.

Sở Trường Hy không nói tiếng nào, anh xoay người cất bước chậm rãi đi song song cùng Lâm Doanh. Đi đến một chiếc thùng rác to, Lâm Doanh dừng lại suy nghĩ một lúc rồi cầm tập tranh trên tay bỏ vào trong thùng rác.

“ Khoan đã! “ – Sở Trường Hy lên tiếng ngăn cản rồi vội vàng bước lại gần cầm lấy tập tranh trên tay của Lâm Doanh nghiêm túc nhìn cô sau đó cất giọng nói.

“ Có thể tặng anh được không? “

Lâm Doanh sững sờ nhìn Sở Trường Hy một lúc thật lâu cho đến khi sắp không ngăn nổi những giọt nước mắt sắp tràn ra khỏi khóe mi cô mới vội vàng cúi đầu, nhanh tay quệt những giọt nước mắt rồi khẽ nói:

“ Tại sao anh lại thích tập tranh này đến như vậy? “

“ Vì tập tranh này do chính tay em vẽ, là bởi vì em đã dùng chính tình cảm chân thành và tâm huyết của em để vẽ ... Chẳng phải em nói em vẽ tập tranh này giống như một lời chúc phúc của em dành tặng anh ta sao? “

“ Ân ... đúng là như vậy! “ – Lâm Doanh khẽ gật đầu xác nhận.

Sở Trường Hy lại nắm chặt bàn tay của Lâm Doanh, dẫn cô bước đi theo mình, trên tay anh vẫn cầm chặt tập tranh. Sở Trường Hy dẫn Lâm Doanh tiến về phía cây Cầu Cổng Vàng xinh đẹp điểm lệ dưới ánh hoàng hôn, anh nắm tay cô dẫn cô đi đến tận chính giữa cầu, đứng ở vị trí này có thể quan sát toàn bộ khung cảnh xung quanh cùng những đường nét mềm mại của cây cầu đầy văng nổi tiếng thế giới.

“ Chỉ vì anh ta nói rằng anh ta cùng người anh ta yêu đứng ở nơi này ước hẹn mà em lặn lội đến đây để vẽ lại những hình ảnh của những cặp đôi yêu nhau xem như một lời chúc hạnh đến gửi đến anh ta cùng người anh ta yêu sao? “ – mái tóc mềm mại của Sở Trường Hy khẽ phất phơ theo ngọn gió, giọng nói trầm ấm của anh ngược chiều gió bay đến bên tai Lâm Doanh.

“ ... Em chỉ có thể làm được việc cuối cùng này dành cho người đàn ông mình ngưỡng mộ gần mười năm trời mà thôi! ... “ – Lâm Doanh không nhìn Sở Trường Hy mà đưa mắt nhìn về phía ánh hoàng hôn đã nhuộm tím cả bầu trời.

“ ... Anh biết không? ... Mười năm trời em cứ một mực tâm niệm mình đã yêu anh ấy, những quyển sách của anh ấy em đã đọc đến mức có thể thuộc

lòng ... nhưng anh biết không, trong ba tháng trời ngần ngừ từ khi gặp anh ... em đã không dám mạnh mẽ lập lại những điều đó nữa ... Lúc em đọc đến dòng cuối cùng của bộ truyện mặc dù cảm thấy chua xót lẫn buồn bã ... nhưng em lại không hề khóc ... Em quyết định đi đến đây không phải chỉ với một mục đích về tập tranh như một lời chúc phúc dành cho mối tình đầu của em mà còn để nghiêm túc nhìn nhận tình cảm của chính mình. Em muốn đứng tại một nơi tuyệt đẹp như thế này khép lại mối tình vụng dại của tuổi trẻ để có thể mỉm cười đặt chân vào thiên đường! “

Cặp mắt trong veo của Lâm Doanh lúc này tràn ngập hình dáng của Sở Trường Hy, cô bước đến trước mặt anh, mái tóc dài như dải lụa mềm mại tung bay trong gió. Lâm Doanh dang hai cánh tay mềm mại ôm chặt lấy Sở Trường Hy rồi khẽ nhón mũi chân, rướn người lên cao sau đó đặt lên môi anh một nụ hôn.

Sở Trường Hy vòng hai cánh tay của mình ôm Lâm Doanh vào lòng, anh khẽ nghiêng đầu trao cho nụ hôn nồng nàn cũng trao cho cô tất cả những gì thuộc về anh...

“... Anh muốn ngồi ở đây bao lâu nữa! ... Em đói bụng rồi! ...” – Lâm Doanh dựa đầu vào vai của Sở Trường Hy, lắc lắc cánh tay của anh giờ giọng mềm nheo.

“... Sao em tặng tranh cho anh mà không thêm ký tên vậy?” – Sở Trường Hy đang ngắm nghía bức tranh cuối cùng, đột nhiên anh nhíu mi tâm trầm giọng hỏi.

“... Ân! ... Em ký xong anh về nhà nấu cơm cho em ăn nha! ...” – lên tiếng đáp lời xong, Lâm Doanh lập tức ngồi thẳng lưng, đưa tay vào chiếc túi da đang đeo trên vai lấy ra một cây bút lông kim màu đen rồi cẩn thận ký tên mình vào bức tranh cuối cùng.

“Chuyện này là như thế nào, có thể giải thích cho anh nghe lý do được không?” – Sở Trường Hy chỉ tay vào hình ảnh một khẩu súng và một ngòi viết được in chìm ở bên góc phải của bức tranh, Lâm Doanh không biết vô tình hay cố ý lại ký chữ ký của mình giống như một sợi dây thường xuân mềm mại nối khẩu súng và ngòi viết kia lại với nhau, cuối cùng là hình ảnh một cọng cỏ bốn lá sống động.

“À! ... Cái này là thói quen, nhất thời em chưa bỏ được!” – Lâm Doanh khẽ rụt cổ lí nhí đáp lời.

“Giải thích rõ ràng hơn một chút!” – Sở Trường Hy nghiêm giọng hỏi, ánh mắt chăm chú quan sát biểu hiện trên gương mặt của Lâm Doanh.

“Giấy vẽ tranh của em đều được in chìm biểu tượng trên, tuy không giống y hệt của chính chủ nhưng em đã vẽ thử rất nhiều mẫu mới tìm được biểu tượng gần giống nhất ... còn về chữ ký nối hai biểu tượng này lại là do trước đây em luôn cảm thấy anh ấy như đang chiến đấu giữa hai điều gì đó và được nghệ thuật hóa qua hình ảnh khẩu súng và ngòi viết nên muốn được như sợi dây thường xuân mềm mại giúp anh ấy nối chúng lại.” – Lâm Doanh cúi đầu thấp giọng giải thích.

“Không phải là lựa chọn một trong hai mà em muốn giúp anh ta nối cả hai điều này lại sao?” – Sở Trường Hy hí mắt hỏi lại, anh đang cố đè nén sự cảm động sắp vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

“Tại sao phải lựa chọn một trong hai, không phải trong bản thân anh ấy luôn luôn tồn tại cả hai mặt hoặc tính cách đó sao? Thay vì một mỗi lựa chọn không bằng tìm cách cân bằng hay nối kết chúng lại!” – Lâm Doanh nghiêng đầu phản bác.

Sở Trường Hy ôm chặt lấy Lâm Doanh, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, khẽ thì thầm:

“Lâm Doanh ... Tại sao đến bây giờ anh mới được gặp em?”

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thuộc Về Anh

Lâm Doanh đi một vòng ngắm nhìn căn Home stay một tháng vừa qua mình đã ở. Bàn tay của cô khẽ chạm vào những đồ vật dường như đã dần trở nên quen thuộc trong cuộc sống hằng ngày của cô cũng mang đến cho cô rất nhiều kỷ niệm đẹp. Lâm Doanh tiếc nuối đóng lại cánh cửa, khóa cửa cẩn thận rồi xoay người bước về phía Sở Trường Hy đang đứng chờ đợi mình.

Sở Trường Hy vừa gọi điện thoại xong, nhìn thấy vẻ lưu luyến của Lâm Doanh anh chỉ mỉm cười, lấy tay xoa xoa đầu cô rồi dịu giọng nói:

“Chúng ta phải đi thôi, taxi đến rồi! ...”

“Vâng!” – Lâm Doanh đáp lời rồi xoay đầu nhìn căn Home stay một lần nữa, như vừa mới đưa ra một quyết định gì đó, cô nhón miệng nở nụ cười rồi xoay đầu bước lên taxi.

Thành phố S.

Lâm Doanh về nhà cất hành lý, sau khi dùng bữa cơm trưa cùng gia đình xong, cô vội vàng lấy xe chạy đến công ty để phối hợp cùng mọi người thực hiện chương trình.

Lâm Doanh bước vào khu vực sảnh lớn của trung tâm hội nghị Clara đã lập tức nhìn thấy Diệp Hân, Trác Đình, Đường Tâm, Tô Cẩm Hiền, Tống Duệ Phong và Đường Tư Thần đứng tụ thành một nhóm đang vui vẻ trò chuyện. Lâm Doanh mỉm cười vội bước đến chào hỏi mọi người. Nhìn thấy Lâm Doanh, mọi người đều đồng loạt trao cho cô những ánh mắt hấp háy tia sáng và những nụ cười tủm tỉm như muốn nói: “Chúng tôi biết hết rồi, không cần khai báo!” làm Lâm Doanh cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Diệp Hân bày ra vẻ mặt lạnh lùng, đưa mắt liếc xéo Lâm Doanh nghiêm giọng hỏi:

“Cậu chịu mò về rồi sao?”

Trác Đình nhin cười, cất tiếng phụ họa:

“Cậu ấy chịu mò về rồi là tốt rồi! ... Ba mình nhất quyết không chịu ra mắt chương trình này nếu nhà thiết kế không góp mặt đó!”

“Mình cũng bị triệu tập đến đây để hỗ trợ, là thể thân nếu cậu không xuất hiện đó!” – Đường Tâm góp phần chơi trò tung hứng.

“... Mình xin lỗi! ... Để các cậu phải vất vả rồi!” – Lâm Doanh lập tức cúi đầu nhận lỗi.

Nhìn thấy vẻ mặt căng rứt cùng thái độ chân thành của Lâm Doanh, Diệp Hân, Trác Đình và Đường Tâm đồng loạt đưa mắt nhìn nhau: Hình như bọn cô đùa hơi quá rồi! ... Toàn bộ chương trình lần này đều do một tay Sở Trường Hy sắp xếp, chỉ đạo và giám sát việc thực hiện công tác chuẩn bị hằng ngày qua hệ thống vệ tinh liên lạc. Người duy nhất được quyền lên tiếng trách móc Lâm Doanh chỉ có thể là anh vì anh mới chính là người vất vả nhất ... nhưng hình như cho tới giờ phút này bọn họ vẫn không thấy anh than phiền dù chỉ một tiếng.

“Mọi người sao vẫn còn đứng ở đây?” – vừa nhắc “Tào Tháo” thì “Tào Tháo” lập tức xuất hiện.

Sở Trường Hy bước đến khẽ đưa mắt nhìn tất cả mọi người rồi lên tiếng hỏi, giọng điệu bình thản quen thuộc.

“Chờ cậu đến!” – Tô Cẩm Hiền trả lời gọn lỏn.

“Ồ! Vậy chúng ta vào trong giám sát sân khấu một lúc xem họ làm đến phần nào rồi!” – Sở Trường Hy gật đầu nói tiếp.

“Ok!” – cả nhóm gật đầu đồng ý rồi nhanh chóng bước đi theo sau Sở Trường Hy.

Sân khấu lần này được thiết kế ở ngoài trời, trong một khuôn viên rất rộng rãi mát mẻ, trời đang vào buổi trưa nhưng khi cả nhóm bước vào trong khu vực tổ chức chương trình vẫn cảm thấy không khí rất dễ chịu cùng hương hoa thoang thoảng.

Bước vào khu vực tổ chức sự kiện, nhìn thấy sân khấu đã được dựng gần như hoàn chỉnh, các cô gái không tránh khỏi kinh ngạc, những chiếc miêng nhỏ vô thức hé mở trước một không gian vô cùng huyền bí nhưng cũng không kém phần lãng mạn khi đội ngũ dàn dựng cho chạy thử những bức phông nền được thiết kế đặc biệt để sử dụng trong chương trình cho Sở Trường Hy xem xét.

Các cô gái mê mẩn nhìn vào những khung cảnh cùng những hiệu ứng trên sân khấu đến mức quên mất những công việc mình phải làm khi đến đây.

Sở Trường Hy đứng chống hai cánh tay vào hông, vừa xem xét vừa rỉ rả trao đổi với Đường Tư Thần và Tống Duệ Phong. Tô Cẩm Hiền bước đến sau lưng Đường Tâm, anh vòng hai cánh tay ôm lấy trọn lấy chiếc lưng của Đường Tâm cúi đầu khẽ nói:

“Buổi ra mắt sản phẩm lần này rất đáng được mong đợi đó!”

“Anh biết nhiều thông tin mật như vậy mà không chịu tiết lộ cho em biết gì hết!” – Đường Tâm tỏ vẻ bất mãn lên tiếng.

“Nói cho em biết chẳng khác nào nói cho Đình Đình và mọi người cùng biết! Đâu còn gì là bí mật nữa!” – Tô Cẩm Hiền bật cười, cố ý nói chậm rãi rõ ràng cho Trác Đình đang đứng gần Đường Tâm nghe được.

“Xì! ... Đồ nhỏ mọn! ... Em sẽ hỏi chồng em! ... Chồng em tốt tính hơn anh, anh ấy nhất định sẽ tiết lộ thông tin cho em biết!”

“Vợ yêu à! ... Tên đó thế lực mạnh lắm! ... Chuyện của cậu ấy phải để cho chính cậu ấy kể mới hấp dẫn! ... Chúng ta cũng sắp được biết rồi mà!” – Tống Duệ Phong không biết từ lúc nào đã vòng cánh tay ôm chặt lấy chiếc eo con kiến của Trác Đình, cất giọng góp lời.

Diệp Hân và Lâm Doanh khi nhìn thấy Tô Cẩm Hiền và Tống Duệ Phong có những cử chỉ thân mật cùng Đường Tâm và Trác Đình vội vàng nháy mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng rút lui.

“Cậu vẫn chưa thực hiện kế hoạch biến anh ta thành người đàn ông của mình à?” – Lâm Doanh nhìn theo ánh mắt của Diệp Hân hướng về phía hai người đàn ông đang thảo luận công việc.

“Haizz! ... Anh ấy từ sau chuyện lần trước không khác nào tảng băng khổng lồ ở Bắc Cực! ... Minh vẫn chưa tìm được hướng tiếp cận thích hợp! “ – Diệp Hân thờ dãi đáp lời.

“Còn cậu thì sao? ... Cậu đã thuộc về họ Sở chưa? “ – Diệp Hân nháy mắt nhìn Lâm Doanh.

“Vẫn chưa! “ – Lâm Doanh đỏ mặt lắc đầu trả lời.

“Theo những gì mình được biết, ngoài cái cô tiểu thư kiêu kỳ họ Lý cũng chính là mối tình đầu kia ra thì anh ấy chưa từng quan hệ với những người phụ nữ khác. Trong giới kinh doanh cũng không ít đối tác làm ăn vì muốn lấy lòng anh ấy đều ra sức cống nạp gái đẹp, mức độ từ ngây thơ trong sáng đến kinh nghiệm dày mình đều có đủ nhưng chưa ai thành công leo được lên giường của anh ấy! Doanh Doanh, cậu là người muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn vóc dáng có vóc dáng, phải biết tận dụng triệt để ưu thế của mình biết không? Đêm dài lắm mộng, người đàn ông này của cậu rất được đám nữ lưu trong giới quý tộc quan tâm từ khi hai viên kim cương hoàn mỹ kia tuyên bố sắp lấy vợ, cậu nhanh tìm cách tuyên bố chủ quyền đi! “ – Diệp Hân nghiêm túc khuyên nhủ.

“Ân! ... Nếu có cơ hội mình nhất định sẽ cố gắng hết sức! “ – Lâm Doanh vô cùng tiếp thu lời khuyên.

Diệp Hân mỉm cười hài lòng vui vẻ nói tiếp:

“Mấy chiếc đầm ngủ mình thiết kế riêng cho cậu cuối cùng sắp được phát huy công dụng rồi! “

“Ân?! ... “ – Lâm Doanh nuốt một ngụm khí, nghẹn lời.

Buổi tối ngày thứ ba kể từ khi Lâm Doanh về lại thành phố S, ngôi biệt thự Lâm Gia có một vị khách như đã hẹn xuất hiện ở trước cổng.

Sở Trường Hy mặc áo chiếc áo somi màu đen dài tay đứng lướt mắt nhìn một nhóm gần hai mươi vệ sĩ tinh nhuệ của Lâm Gia đang thủ sẵn tư thế chuẩn bị một trận chiến, đôi mắt sáng của anh dừng lại trên hai gương mặt đẹp trai của Lâm Thành và Lâm Tuyên đang đứng tựa lưng vào hai cánh cổng cao ngất đang đóng chặt, hai tay khoanh trước ngực, trên môi là nụ cười thể hiện sự phản kích.

“Cửa ải cuối cùng này anh nhất định phải vượt qua! “

Sở Trường Hy hít sâu một hơi rồi nhấc chân tiến vào vòng vây phía trước...

Ở trước cổng chính của ngôi biệt thự nhà mình đang diễn ra một trận chiến quyết liệt giữa một nhóm người quyết dốc hết sức lực để ngăn cản và một người đàn ông nhất quyết phải đặt chân bước vào trong nhà; ấy vậy mà đại tiểu thư Lâm Doanh ở trong căn phòng vô cùng yên bình của mình từ trong phòng tắm chậm rãi bước ra ngoài, trên người khoác chiếc áo ngủ dài đến gối màu hồng phấn, chân mang đôi dép ngủ màu trắng ngà được làm từ lông thiên nga, cô vừa đi vừa thong thả thất một chiếc nơ bướm xinh xắn chính giữa hai vạt áo.

“Cộc! Cộc! Cộc! “ – tiếng gõ cửa phòng chậm rãi mang lên.

Lâm Doanh một tay mở khóa cửa, một tay đưa ra sau đầu tháo bỏ sợi dây cột tóc. Đập vào mắt cô là khuôn mặt lấm lem mồ hôi của Sở Trường Hy cùng khóe môi bị rách một đường, máu tươi theo đó rỉ ra, hai ống tay áo được xắn lên cao đến khuỷu tay, bộ dáng vô cùng chật vật.

“... Anh bị làm sao thế này? ... Ai làm anh ra như vậy? ... “ – Lâm Doanh ứa nước mắt ôm chầm lấy Sở Trường Hy xót xa cất tiếng hỏi.

“Cuối cùng anh cũng bước qua được cánh cổng đại môn nhà em! Lâm Doanh, kể từ giờ phút này em là của anh! “ – Sở Trường Hy dùng hai bàn tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt của Lâm Doanh, ánh mắt anh rực sáng lẫn nóng bỏng nhìn thật sâu vào đôi mắt bồ câu xinh đẹp còn ngấn nước của cô, tự hào tuyên bố.

“... Anh! ... Anh! ... Anh đã hoàn thành thủ tục đó rồi sao? ... Tại sao lại không bàn trước với em? ... Anh nói em biết hôm nay anh đến em sẽ nói chị dâu nhốt anh hai và anh ba trong phòng, sẽ nhờ mẹ kéo ba đi du lịch, còn đám vệ sĩ đó tên nào dám động vào anh hôm sau hắt ta không cần đến Lâm Gia làm việc nữa Ân! “ – Lâm Doanh đang cảm râm thì bất ngờ bị Sở Trường Hy dùng hai cánh môi của mình khóa lại.

Sở Trường Hy chưa bao giờ cảm thấy mình hạnh phúc đến như vậy. Đây không phải là lần đầu anh liều mạng xông vào cổng một ngôi biệt thự để làm thủ tục ra mắt gia đình vợ. Thủ tục bất thành văn này chỉ tồn tại trong giới quý tộc, quy định khi một người đàn ông, là người thuộc thế lực ngầm muốn đến ra mắt gia đình vợ tương lai, anh ta phải vượt qua được hết tất cả những thử thách mà gia đình người yêu đặt ra mới chính thức nhận được cái gật đầu từ ba mẹ và gia đình của cô gái, đồng ý đem cô giao vào tay người đã chứng minh được anh ta hội đủ bản lĩnh để có thể bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho cô Lần thứ nhất vào sáu năm trước anh còn thê thảm hơn ngày hôm nay rất nhiều ... Sau khi vượt qua một rừng vệ sĩ sẵn sàng rút súng nã đạn vào người anh, cuối cùng anh cũng đặt chân bước vào trong cánh cổng chính. Chào đón anh không phải là một Lâm Doanh cùng khuôn mặt lo lắng lẫn đau lòng mà là khuôn mặt chứa đầy sự hoảng hốt cùng kinh hoàng ... Không phải là sự quan tâm muốn cùng anh gánh vác sẽ chia như những lời Lâm Doanh của anh vừa nói mà chính là những câu nói chứa đầy sự oán trách lẫn không hài lòng:

“Em không muốn có một người chồng là người thuộc thế lực ngầm, ba em là Thống đốc ngân hàng của một quốc gia, gia đình em không chấp nhận một người có thân thế phức tạp như anh được Em yêu một tác gia tài năng với bút danh là HTS cũng chính là thần tượng em ngưỡng mộ trong lòng nhưng em không thể yêu một Sở Trường Hy là thủ lĩnh của một băng nhóm ngầm được! “

“Nếu em đã khẳng định chắc chắn như vậy thì xem như ngày hôm nay anh chưa hề đến đây! ... Chúng ta chia tay đi! “ – anh chỉ nhớ mình nói một câu

như vậy rồi xoay người bỏ đi Anh bước ra khỏi khuôn viên ngôi biệt thự Lý gia kia trong vô thức, trái tim vỡ thành những mảnh vụn hòa vào những giọt máu rơi xuống mặt đường ... khi anh nhìn thấy khuôn mặt của ba tên đồng bọn thân thiết cũng là lúc anh ngã xuống đường bất tỉnh.

“ Lâm Doanh, em đừng giận nữa! ... “ – Sở Trường Hy dịu dàng năn nỉ khi nhìn thấy Lâm Doanh nhất quyết ngậm chặt môi không chịu đáp lại nụ hôn của anh.

“ Anh vào tắm rửa sạch sẽ rồi ra đây em giúp anh xử lý vết thương! “ - Lâm Doanh cương quyết lên tiếng nói. Dứt lời cô nắm lấy bàn tay của anh kéo anh tiến về phía phòng tắm, đẩy anh vào trong rồi đóng cửa lại.

Lâm Doanh đứng nghiêng đầu đặt tai vào cánh cửa phòng tắm nghe ngóng động tĩnh bên trong, khi nghe tiếng nước chảy nhẹ cô mới vội vàng bước nhanh tiến về phía tủ áo, mở ngăn tủ để những bộ đồ ngủ xinh đẹp lần gọi cảm mà mình chưa dám mặc lần nào gấp gáp lựa chọn.

Lâm Doanh đứng ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương lớn rồi mỉm cười hài lòng sau đó tiến về phía chiếc bàn trang điểm cầm lấy thỏi son dưỡng môi màu hồng nhạt thoa lên môi. Cô bước đến tắt hết những ngọn đèn trong phòng, chỉ mở một cây đèn ngủ hình xoắn ốc bằng pha lê đánh những cánh bướm mềm mại rồi ngồi xuống chiếc ghế dựa bằng lông thiên nga của mình, chống tay, nghiêng đầu nhìn về phía cánh cửa phòng tắm chờ đợi.

“ Cách! “ – Sở Trường Hy mặc tạm chiếc áo tắm đã được để sẵn trong phòng tắm bước ra, anh cúi đầu vừa lấy tay thắt tạm một nút thắt cố định vạt áo vừa lên tiếng nói.

“ ... Chắc lát nữa anh phải mượn tạm áo của anh hai em để lái xe chạy về nhà rồi! ... “

“ Ai cho anh về? “

“ Ân? “ – nghe câu trả lời của Lâm Doanh, Sở Trường Hy ngẩng đầu nhìn lên tính mở miệng nói câu gì đó nhưng khi ánh mắt của anh trượt từ gương mặt xinh đẹp của Lâm Doanh xuống bờ vai nơi những lọn tóc uốn lượn mềm mại xỏa xuống, rơi xuống làn da trắng mịn như sữa cùng những đường cong nhút nhát được phô bày trọn vẹn qua những đường cắt xẻ táo bạo của chiếc đầm ngủ màu đen bằng ren mỏng manh ôm sát cơ thể, khiến gọi đến mức chết người ... anh không thể mở miệng nói thêm được lời nào nữa.

Phản ứng ngạc nhiên của Sở Trường Hy làm Lâm Doanh mỉm cười hài lòng, cô khẽ đưa tay hất mái tóc dài của mình ra sau rồi trở người đứng dậy, bàn chân trần nhỏ nhắn bước những bước chân thong thả trên chiếc sàn gỗ láng bóng tiến đến đứng trước mặt anh.

Lâm Doanh càng bước đến gần, Sở Trường Hy càng cảm thấy mình hít thở không thông khi càng lúc anh càng nhìn rõ khuôn mặt xinh đẹp cùng cơ thể nóng bỏng của cô.

Lâm Doanh bước đến trước mặt Sở Trường Hy, cô vòng hai cánh tay trắng nõn nà xinh đẹp như ngò sen của mình qua cổ anh, kiễng chân rướn người lên cao nói nhỏ vào tai anh:

“ Sở Trường Hy, từ hôm nay anh thuộc về em! “

“ Được! “ – Sở Trường Hy khàn giọng đáp lời.

Lời vừa dứt Sở Trường Hy cúi đầu hôn lên làn môi mềm mại của Lâm Doanh, Lâm Doanh mỉm cười nghiêng đầu dang hiển cánh môi của mình cho Sở Trường Hy. Anh khẽ cắn nhẹ cánh môi của cô rồi lại mạnh mẽ mút vào thật sâu trong miệng của mình, hai chiếc lưỡi của anh và cô nhẹ nhàng chạm vào nhau rồi sau đó quấn quýt lấy nhau không muốn xa rời.

“ Ân! “ – Lâm Doanh khẽ rên nhẹ một tiếng khi Sở Trường Hy bế cô lên rồi đặt cô nằm lên chiếc giường rộng rãi quen thuộc.

“ Doanh Doanh! “ – Sở Trường Hy dịu dàng gọi tên cô rồi lại cúi thấp người tìm đến đôi môi của cô tiếp tục dây dưa quấn quýt.

Lâm Doanh choàng hai cánh tay bắt lấy chiếc cổ của Sở Trường Hy lấy thế ngồi dậy, cô dựa lưng vào chồng gối giữ tư thế nửa ngồi nửa nằm, một chân khẽ cong lên vô cùng dụ hoặc mỉm cười nháy mắt tinh nghịch.

“ Anh nói xem hôm nay là ai leo lên giường của ai? “

“ Là em quyến rũ anh leo lên giường của em! “ – Sở Trường Hy hí mắt đáp lời

“ Anh không thích sao? “

“ Rất thích! “

“ Ừm! “ – Cánh môi mềm mại của Lâm Doanh lại bị hai cánh môi mạnh mẽ ngậm lấy, trong lúc cô còn đang đắm chìm trong nụ hôn thì cánh môi kia đã chậm rãi di chuyển dọc theo đường cong duyên dáng của chiếc cổ xuống phần xương quai xanh nhạy cảm. Lâm Doanh khẽ rướn cao chiếc cổ đón nhận những nụ hôn nóng như muốn khám phá lần đánh dấu chủ quyền ở những nơi vừa di chuyển tới ... “ Ừmm! “ Lâm Doanh không ngăn được tiếng rên khẽ khi Sở Trường Hy mạnh mẽ kéo một bên dây áo của chiếc đầm ngủ mỏng manh xuống làm lộ ra bầu ngực căng tròn, chân ngực cao vút cùng nụ hoa đỏ như son vênh cao vô cùng xinh đẹp.

Sở Trường Hy ngưng một nhịp thở, không phải anh chưa từng chạm qua phụ nữ cũng không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy bầu ngực của nữ giới,

trong giới kinh doanh khi bàn chuyện làm ăn các đối tác đều thích rủ nhau đến những quán bar thư giãn bên cạnh những cô gái nóng bỏng, bản thân anh tuy không thích đến những nơi này cũng không muốn chạm vào những người phụ nữ ấy nhưng cũng không ít lần anh được dịp rửa mắt khi phải đón tiếp những đối tác thuộc hàng cha chú ... Nhưng bầu ngực ở trước mặt anh bây giờ mới chính bầu ngực đẹp nhất anh từng nhìn thấy. Lâm Doanh không hề biết rằng khuôn ngực tuyệt đẹp của mình chính là thứ vũ khí nguy hiểm đã chặt đứt hết tất cả lý trí còn sót lại của Sở Trường Hy, cô vẫn giữ tư thế nửa ngồi nửa nằm dựa lưng vào chồng gối, cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh đang nhìn ngắm khuôn ngực của mình, bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve nắn bóp nhưng cô không có can đảm mở mắt ra để quan sát khuôn mặt của anh lúc này.

“... Ừm ... ừm!” Lâm Doanh áp chặt tấm lưng của mình sát vào chồng gối, cả cơ thể rướn cao đón nhận từng nụ hôn mỗi lúc một bá đạo, càng lúc càng muốn chiếm hữu thật nhiều của Sở Trường Hy tung hoành khắp trên khuôn ngực của mình ... Lâm Doanh như nín thở khi anh tiếp tục kéo chiếc dây áo ngủ mỏng manh ở bên vai còn lại trượt xuống, đôi môi ẩm nóng lại tiếp tục ngậm lấy bầu ngực vừa mới lộ ra rồi trần trọc mút vào, bàn tay của anh liên tục vuốt ve nắn bóp bầu ngực mềm mại còn lại. Sở Trường Hy say mê nhắm nháp thưởng thức cả hai bầu ngực non mềm thoang thoang hương thơm ...

Những nụ hôn lại chậm rãi chạy dọc xuống cơ thể của cô, bàn tay của anh dần dần lần sâu xuống phía dưới, ngón tay của anh chạm vào chiếc quần chip ren màu đen nhỏ xinh rồi chậm rãi dò xét. Lâm Doanh mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi cảm nhận được ngón tay của anh đang vờn xoa nắn nơi nhạy cảm nhất của mình, thân thể của cô lập tức cứng đờ. Sở Trường Hy đưa tay nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần chip cô đang mặc, rồi dùng đôi môi mềm mại ẩm nóng của mình ngậm chặt lấy hạt đậu màu hồng tươi của cô rồi khẽ đưa đầu lưỡi liếm láp đảo tròn; hành động này của anh làm Lâm Doanh nóng mặt, nhỏ giọng kêu lên; Sở Trường Hy nghe giọng Lâm Doanh khẽ rên, cả cơ thể như muốn phát hỏa, nhưng lại trườn lên tìm kiếm làn môi mềm mại của cô như muốn an ủi.

“Nếu đau thì nói anh biết, anh sẽ dừng lại!” – Sở Trường Hy khàn giọng dặn dò.

“Àn!” – Lâm Doanh khẽ gật đầu đồng ý, đôi môi của cô lại tìm đến môi anh quán quýt, hai bàn tay của cô cũng chạy loạn khắp người anh, cô đưa tay cởi bỏ chiếc áo tắm xộc xệch anh đang mặc trên người cùng thuận tay giúp anh cởi luôn chiếc quần nhỏ, cô vuốt ve chiếc lưng trần rồi đưa mắt ngắm nhìn, xoa nắn những cơ bắp rắn chắc trên phần bụng của anh ... cô chưa bao giờ tưởng tượng được một người đáng vẻ thư sinh cùng phong thái đứng đưng bình thản như anh lại có một thân hình đáng ngưỡng mộ đến như vậy.

Sở Trường Hy một tay đỡ lấy tấm lưng của Lâm Doanh, ôm cô ngồi lên đùi của anh rồi đưa tay cởi chiếc áo đầm ngủ ra khỏi người cô sau đó nghiêm cẩn ngắm nhìn khuôn mặt cùng toàn bộ cơ thể của cô. Lâm Doanh khẽ cong người, cúi đầu rồi dùng hai bàn tay giữ chặt khuôn mặt của anh yêu thương lẫn trần trọng đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh. Sở Trường Hy không thể nhịn thêm được nữa, anh lại vùi đầu vào hai khuôn ngực mềm mại đầy đặn của cô đói khát xoa nắn cắn mút. Lâm Doanh khẽ nhíu mi tâm vì đau nhưng rất nhanh lại cảm thấy khoái hoạt, hai cánh tay trắng nõn như ngọc sen vẫn ôm chặt lấy cổ anh. Sở Trường Hy gặm nhẹ rồi đưa tay tách hai chân của cô ra kẹp bên hông của anh rồi nghiêng người ép cô xuống dưới thân, đè chặt cô bên dưới sau đó mạnh mẽ đâm vào.

“A!” – Lâm Doanh khẽ rên lên một tiếng, cảm giác đau đến mức giống như chỉ một giây sau sẽ chết đi, một dòng máu đỏ tươi như cũng theo giọt nước mắt tràn ra.

“Doanh Doanh ... em đau lắm không?” – động tác Sở Trường Hy từ từ chậm lại, anh ôm cô vào lòng, dịu dàng đặt lên trán của cô một nụ hôn rồi nhẹ giọng hỏi.

Lâm Doanh khẽ lắc đầu, bàn tay vẫn đặt lên tấm lưng trần nóng bỏng đỏ đầy mồ hôi của anh nhẹ nhàng vuốt ve, đôi chân khẽ run rẩy nâng lên rồi quăn quanh hông của anh.

“... Trường Hy! ... Trường Hy ...” – Lâm Doanh thì thầm khẽ gọi tên anh. Sở Trường Hy nghe xong lại càng không thể kiềm chế được nữa, anh ôm chặt cô vào trong lòng ngực rồi lại tiếp tục vận động, động tác mỗi lúc mỗi nhịp nhàng, càng lúc càng mạnh mẽ đâm thật sâu vào bên trong cơ thể của cô. Hai thân thể của anh và cô dán sát vào nhau rồi hòa quyện thành một cùng với sự cuồng nhiệt và vui sướng nguyên thủy nhất cho đến khi Lâm Doanh cả người không còn một chút khí lực, ngã vào lòng của Sở Trường Hy khẽ thở gấp còn Sở Trường Hy khắp người bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, sung sướng đến mức thờ hồn hên, lồng ngực phập phồng lên xuống, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc, hai lòng nhìn Lâm Doanh nửa tỉnh nửa mê nằm trên đùi tay của mình.

Tác giả: viết xong cảm thấy nóng trong người phải chạy đi mua trà sữa về uống mới tỉnh lại ngồi up truyện cho các nàng đọc đó!

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Câu Chuyện Của Anh

Chuyện Sở Trường Hy tới hôm qua một mình xông thẳng vào đại môn của Lâm Gia, vượt qua đội vệ sĩ tinh nhuệ cùng hai vị thiếu gia anh tuổi tài giỏi sau đó lại so tài kiếm đạo với ba vợ tương lai, nhanh chóng được Tô Cần Hiên cập nhật cho Đường Tâm và Trác Đình biết vào buổi ăn sáng trước khi hai cô đi làm, nghe Tô Cần Hiên tường thuật trận thư hùng nghẹt thở của Sở Trường Hy, Trác Đình và Đường Tâm tiếc nuối vì không có mặt ở trước công nhà Lâm Doanh tới hôm qua để tận mắt chứng kiến giờ phút mang tính lịch sử như vậy. Trác Đình đưa mắt nhìn Tô Cần Hiên thắc mắc:

“Cần Hiên, hình như anh chưa làm thủ tục này đúng không?”

Tô Cần Hiên không vội lên tiếng đáp lời Trác Đình mà neho mắt nhìn Đường Tâm nghiêm túc hỏi.

“Em nghĩ sao?”

Đường Tâm ngồi im lặng khẽ nghiêng đầu cố lục lại ký ức ... nếu cô nhớ không lầm ... vào ngày chủ nhật cuối tháng đầu tiên cô xa nhà đi du học cũng là lần đầu tiên anh bay đến Thụy Điển thăm cô ... bàn tay trái của anh vẫn còn quấn một lớp băng vải màu trắng ... lúc đó cô vẫn chưa có tình cảm với anh, vẫn đề phòng anh như người ta phòng bệnh nên không mấy quan tâm ... anh cũng không nói với cô vì sao tay anh lại bị thương nhưng cô nhận ra trên gương mặt vốn lạnh lùng cao ngạo của anh xuất hiện một tia mắt mất ... không lẽ ...

Đường Tâm đưa mắt nhìn Tô Cần Hiên, ánh mắt ngập tràn tình cảm cùng ân hận mấp mấp môi khẽ lên tiếng:

“... Tháng đầu tiên sau khi em rời khỏi nhà đi du học anh đã đến nhà em thực hiện thủ tục giống y hệt Sở Trường Hy vừa làm đúng không?”

Tô Cần Hiên không đáp chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười rồi gạt đầu.

“Không chỉ có một mình Cần Hiên, cả Duật Phong cũng đã đến nhà chúng ta nghiêm túc thực hiện thủ tục. Hai đứa nó lần đó cũng không dễ dàng đặt chân bước vào cánh cửa chính của Trác Gia chúng ta đâu. Lần đó ba đã nhờ ba của Trường Hy, ba của Lâm Doanh, ba của Hạo Thiên và ba của Diệp Hân bày binh bố trận để đón tiếp cả hai đứa ... nhưng Cần Hiên và Duật Phong đều không ngần ngại sẵn sàng tiến vào thử thách ... Có được hai đứa con rể này ba mẹ cảm thấy rất tự hào!” – Ba Tần trầm giọng nhắc lại chuyện cũ.

Nghe ba Tần kể, Trác Đình mới nhớ lại lần đầu Tổng Duật Phong đến thăm cô, anh đã đứng tựa lưng vào tán cây sồi cổ thụ ở trước cổng trường chờ cô tan học rồi cùng cô thả bộ về nhà ... lần đó bước chân của anh có phần khập khiễng ... vậy mà cô đã chẳng mấy may để ý ...

Bàn tay Trác Đình nhẹ nhàng tìm đến bàn tay của Tổng Duật Phong, trân trọng nắm giữ.

Sở Trường Hy và Lâm Doanh bị tiếng gõ cửa phòng đánh thức từ lúc tờ mờ sáng. Lâm Kính cho quản gia lên phòng của Lâm Doanh thông báo ông muốn cùng con rể tương lai tập một bộ quyền vào buổi sáng, quần áo mới của anh cũng đã được chuẩn bị sẵn. Lâm Doanh quần chiếc mền mềm mại màu trắng muốt cao đến tận cổ chỉ chừa cái đầu nhỏ hiện ngang cắt lờ lờ quản gia rồi giống như một con bạch tuột quấn chặt lấy Sở Trường Hy nhất quyết không cho anh bước chân xuống giường.

“Em tính tạo phản sao?” – Sở Trường Hy hôn nhẹ lên trán của Lâm Doanh mỉm cười rồi lên tiếng hỏi.

“Àn!” – Lâm Doanh rúc sâu vào lồng ngực của anh, chiếc chân thon dài cũng thuật thế quấn chặt phần hông của anh.

“Em biết vết thương trên mặt anh hôm qua là do ai làm không?”

Câu hỏi này của Sở Trường Hy thành công làm Lâm Doanh đang quấn chặt lấy anh nói lỏng hai cánh tay.

“... Người đó là ba của em đó! ... Anh hai, anh ba của em anh còn có thể tung hết thực lực ra để chống trả nhưng ba của em anh không dám đánh trả đâu! ... Em muốn anh no đòn thì cứ tiếp tục quấn chặt anh như vậy đi!”

Lâm Doanh nghe Sở Trường Hy nói xong vội vàng rút cánh tay và chân của mình về, cô ngồi dậy đưa mắt nhìn khuôn mặt của Sở Trường Hy, ngón tay khẽ chạm vào vết thương trên khoe môi của anh. Lâm Doanh trở người bước xuống giường, kéo Sở Trường Hy bước đi theo mình.

- Trong nhà này cô là ai? Cô là cục cưng của Lâm Gia, trong lãnh địa của cô, người đàn ông của cô nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi! –

Lâm Doanh mặc dù dưới thân vẫn còn cảm giác hơi đau, nhưng từ nhỏ đến lớn với tính cách thẳng thắn của mình cô cũng không phải chưa từng nếm qua mùi vị của thử thách. Khi Lâm Kính nhìn thấy con gái bảo bối trên mặt vẫn còn vẻ mệt mỏi nhưng trên người đã mặc đồ tập thể dục màu trắng sọc đen nhất định cùng ông chạy bộ xung quanh khuôn viên biệt thự hai vòng sau đó liền trở vào trong nhà giúp mẹ và hai chị dâu chuẩn bị buổi sáng, ông nhìn sang Sở Trường Hy và hai đứa con trai đang đứng bên cạnh, ánh mắt hấp háy một tia sáng, ông khẽ cười khò rồi lắc đầu lên tiếng:

“... Con bé đang ngầm nói cho chúng ta biết, nó chính là cục cưng của Lâm Gia, chúng ta ức hiếp con thì không khác nào ức hiếp nó! ... Mà cũng đúng thật là như vậy a! ... Xem ra ta không thể cùng con rể tương lai làm thêm mấy trò tiêu khiển được rồi! ... Đứa con gái nhỏ này của ta ta vẫn còn rất muốn ở cùng nó thêm mấy năm nữa! ...”

“... Con sẽ luôn ở bên cạnh ba mẹ mà! ...” – Lâm Doanh không biết từ khi nào đã bước đến ôm chặt Lâm Kính từ phía sau lưng, vùi mặt của cô vào bờ vai vững chãi của ông mềm mại lên tiếng.

“Doanh Doanh à, con mãi mãi là cục cưng của ba đó!” – Lâm Kính cảm động đưa tay xoa đầu Lâm Doanh hài lòng lên tiếng.

“Chúng ta vào nhà ăn sáng thôi! ... Mẹ và hai chị dâu hôm nay nấu nhiều món ăn ngon lắm đó! ... Ăn không hết phải mang đi theo làm cơm trưa luôn đó! ...” – Lâm Doanh nháy mắt tinh nghịch với Sở Trường Hy cùng hai anh trai của mình rồi ôm lưng của Lâm Kính dìu ông đi vào trong nhà, vừa đi vừa liếng thoảng thông báo.

Trác Đình không cần cập nhật thông tin của Lâm Doanh, Diệp Hân cũng đã biết. Cả hai cô ngồi trong phòng vừa làm việc vừa chờ đợi Lâm Doanh xuất hiện nên khi Lâm Doanh về mặt tươi tỉnh, nhanh nhẹn đẩy cửa phòng làm việc bước vào, trên tay là một túi thức ăn đựng trong những chiếc hộp pha lê trắng sáng nhìn không giống như người vừa trải qua một đêm động phòng kịch liệt làm cho tinh thần hóng chuyện đang hùng hực bừng cháy của hai cô bị dập tắt không thương tiếc.

Trác Đình và Diệp Hân cũng không có nhiều thời gian để ngồi tiếc nuối đã bị cuốn vào guồng xoáy của công việc. Chỉ còn ba ngày nữa là chương trình ra mắt sản phẩm mới của Trác Thị sẽ được trình diễn, chương trình này cũng chính là món quà mà tất cả thành viên làm việc trong Tập Đoàn Trác Thị muốn dành tặng cho ba Tần và mẹ Tuệ như một lời chào mừng ba đã hoàn toàn bình phục và trở lại với công việc nên ngoài những bộ nữ trang sắp được tung ra thị trường, Trác Đình còn đưa vào tiết mục trình diễn thời trang với những mẫu thiết kế đồng phục dành cho gia đình. Cô và Diệp Hân còn chịu trách nhiệm thiết kế những mẫu váy dạ hội lộng lẫy để các người mẫu mặc trong chương trình.

Càng gần đến ngày diễn ra chương trình cả ba cô gái đều ngập mặt trong công việc, thời gian ngồi trong phòng làm việc còn không có, suốt ngày rong ruổi chạy ngược chạy xuôi.

Lâm Doanh ngồi tiu nghỉu, buồn bã mở hộp com trên tay nhưng không buồn múc com đưa vào miệng, Trác Đình và Diệp Hân bên cạnh vừa mới uống một hơi hết nửa chai nước suối cũng chán nản đưa mắt nhìn hai hộp com bên cạnh.

“May quá, các cậu chưa dùng com phải không?” – Đường Tâm trên tay xách một túi giấy nặng trĩu bước vội đến chỗ ba cô đang ngồi mừng rỡ lên tiếng.

“Ừm! ... Bọn mình mệt quá không nuốt com nổi!” – Trác Đình ủ rũ nói, Lâm Doanh cũng thờ dãi đóng hộp com trên tay lại.

“Mình vừa gọi xe vào đây thì gặp Trường Hy, anh ấy nhờ mình mang túi đồ ăn này cho các cậu, còn dặn mình nói với các cậu com hộp để sang một bên, lát nữa các anh ấy về ăn!” – Đường Tâm vui vẻ nói tiếp rồi đưa chiếc túi giấy nặng trĩu đang cầm trên tay cho Lâm Doanh.

Lâm Doanh cười đến híp mắt, hớn hờ lấy từ trong túi giấy ra hai chiếc hộp pha lê đựng đầy sushi rồi đến những hộp mỳ lạnh cuối cùng là những túi nước ép trái cây mát lạnh bày trên mặt bàn.

“Woa!” – ba cái miệng còn lại đồng thanh kêu lên thích thú rồi bốn cái đầu không nói thêm tiếng nào lập tức chụm lại nhanh chóng xử lý sạch sẽ toàn bộ số thức ăn có trên bàn.

“Ngon quá đi!” – cả bọn hài lòng cảm thán rồi đưa tay xoa xoa những cái bụng căng tròn.

“Tay nghề của anh ấy không tệ chút nào!” – Lâm Doanh gật gù nói thêm.

“Những món này đều do Sở Trường Hy nấu sao?” – Diệp Hân vô cùng ngạc nhiên cao giọng hỏi.

“Ừm! ... Lúc ở bên Mỹ anh ấy từng làm những món này cho mình ăn, những nguyên liệu và hương vị này mình đều rất quen thuộc!” – Lâm Doanh khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc gật đầu xác nhận.

“Doanh Doanh, cậu về hỏi phụ quân nhà cậu là anh ấy còn biết nấu những món gì nữa luôn nha!” – Hai mắt Trác Đình sáng rực lên tiếng đề nghị.

“Các cậu muốn ăn món gì cứ nói ... chỉ sợ thời gian này anh ấy bận quá không nấu được những món phức tạp thôi!” – Lâm Doanh thoải mái đáp lời.

Ba cái đầu còn lại khẽ gật gù, cả bọn ngồi dựa lưng vào thành ghế thoải mái uống hết những túi nước ép trái cây mới đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi lại tiếp tục làm việc.

Chương trình ra mắt sản phẩm “đáng được mong đợi” của Trác Thị cũng đến ngày diễn ra. Số lượng khách mời lẫn quan khách đến tham dự chương trình lần này đông hơn rất nhiều so với chương trình lần trước; một phần vì Tập Đoàn Trác Thị kể từ khi được hai cổ đông mới là Sở Trường Hy và Trình Hạo Thiên bỏ thêm một khoản tiền đầu tư không nhỏ vào phát triển kinh doanh cộng thêm sự uy tín lẫn kinh nghiệm lâu năm của ba Tần kết hợp với nguồn nhân lực trẻ đầy sáng tạo đã làm cho Trác Thị vươn lên trở thành một trong những tập đoàn mạnh nhất trong khu vực. Mặt khác, những bộ sưu tập trang sức lần này của Trác Thị đều lấy cảm hứng từ bộ truyện nổi tiếng Máu Đơn Máu và đã được chính tác giả của bộ truyện đồng ý để cho Trác Thị sử dụng toàn bộ tác quyền và hình ảnh có liên quan, chính điều này càng làm cho cái tên Trác Thị gây được tiếng vang và thu hút sự chú ý của những đối tác, khách hàng và đặc biệt từ phía các nhà truyền thông.

Từ lâu cái tên HTS luôn là một ẩn số đã tồn không biết bao nhiêu là giấy mực của giới truyền thông. Tác giả của bộ truyện Máu Đơn Máu vang danh khắp thế giới kia nổi tiếng là một người bí ẩn, cho đến tận bây giờ hề nhắc đến cái tên HTS, tất cả mọi người sẽ đề cập đến sự bất lực của những nhà thám tử nổi tiếng cũng như cánh phóng viên săn tin lạnh ghê. HTS là một bút danh vô cùng quen thuộc nhưng cũng rất đỗi mơ hồ với toàn thể độc giả trung thành của tác phẩm.

Ba Tần đứng bên cạnh mẹ Tuệ niềm nở tiếp chuyện với cánh phóng viên và quan khách. Trác Đình diện chiếc đầm đuôi cá màu vàng ánh kim ôm sát cơ

thể đứng bên cạnh cô là Tống Duật Phong mặc áo somi màu kem khoác vest đen bên ngoài. Đường Tâm mặc chiếc đầm dài màu bạc với đường cúp ngang ngực mềm mại uốn lượn càng làm tôn lên đẹp mặn mà đầm thắm, Tô Cẩm Hiền luôn đứng bên cạnh nắm lấy bàn tay của Đường Tâm, anh mặc chiếc áo somi màu trắng sữa phối cùng vest đen tinh tế. Diệp Hân diện chiếc đầm đuôi cá màu đỏ anh đào đơn giản nhưng lại càng làm tôn lên nước da trắng nõn như tuyết cùng phong thái kiêu kỳ cao quý, cô luôn sánh vai đứng cùng người đàn ông mặc áo somi màu lông chuột khoác áo vest màu xám đậm cũng chính là Đường Tư Thần. Lâm Doanh mặc chiếc đầm dạ hội màu xanh navy, trước ngực khoét một đường thật sâu chạm đến phần eo khoe khéo những đường cong lúc ẩn lúc hiện, Sở Trường Hy mặc chiếc áo somi cùng tông màu với chiếc đầm Lâm Doanh đang mặc trên người, anh luôn đứng ở vị trí gần cô nhất kể cả khi anh phải tiếp chuyện với những vị khách mời hay cánh phóng viên.

Tất cả mọi người như tạm ngừng cuộc chuyện trò khi nhìn thấy một vị tiểu thư mặc chiếc đầm dạ hội màu đỏ vô cùng gợi cảm khoác tay một vị lão gia tiến vào hội trường. Một số nhà kinh doanh lâu năm lập tức nhận ra vị lão gia kia chính là Lý Phi, cựu thống đốc ngân hàng thì vội vàng tiến đến chào hỏi. Vị tiểu thư vừa cùng ông bước vào lập tức đảo mắt một vòng, khi nhìn thấy Sở Trường Hy đang đứng thoải mái trò chuyện cùng một nhóm đàn ông, trên tay còn cầm ly rượu vang, cô ta mỉm cười nâng váy bước đến. Cô ta chưa kịp cất giọng gọi tên anh đã nhìn thấy anh đưa tay ôm eo cô gái mặc chiếc đầm màu xanh navy đang đứng bên cạnh dường như anh đang giới thiệu cô ấy với những đối tác của anh, bước chân của Lý Phi Phụng lập tức ngừng lại, ánh mắt trở nên sắc bén như muốn đâm xuyên qua người phụ nữ trong vòng tay của anh.

Sở Trường Hy cảm nhận được ánh nhìn sắc bén đầy nguy hiểm hướng về phía mình, anh khẽ liếc mắt tìm kiếm chủ nhân của ánh mắt ấy, ánh mắt anh khẽ lướt qua khuôn mặt của Lý Phi Phụng rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt của mình lại, tiếp tục trò chuyện cùng đối tác nhưng bàn tay đang ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Lâm Doanh lại trượt xuống nắm chặt lấy bàn tay của cô.

Lâm Doanh lại không hề biết một loạt hành động vừa âm thầm diễn ra, cô trao cho Sở Trường Hy một ánh mắt ngập tràn tình cảm, trên môi luôn nở nụ cười rạng rỡ cùng anh tiếp chuyện với nhóm đối tác, bàn tay của cô yên ổn nằm trong bàn tay của anh.

Lý Phi Phụng đứng cách đó không xa cẩn thận quan sát, khi nhận ra cô gái đứng bên cạnh Sở Trường Hy là cô gái tự giới thiệu mình là trợ lý của anh, ánh mắt của cô ta mới dần dịu lại rồi khẽ cong môi cười khẩy rồi xoay người nâng váy bước về phía ba của cô ta đang đứng.

Sau khi quan khách ổn định vị trí, chương trình ra mắt sản phẩm chính thức được bắt đầu.

Mở đầu chương trình là những tấm ảnh của những gia đình nhỏ hạnh phúc, tràn ngập nụ cười... ba Tần nắm tay mẹ Tuệ bước ra sân khấu, trên cánh tay của mẹ cậu bé Trác Việt nở nụ cười kháu khỉnh đáng yêu, kế bên ba mẹ là Trác Đình và Đường Tâm xinh đẹp rạng ngời, cả nhà cùng mặc những chiếc áo thun in ký hiệu của Trác Gia được thiết kế vô cùng sống động, mỗi chiếc mỗi kiểu, màu sắc cũng khác nhau nhưng khi cả nhà đứng gần bên nhau tất cả mọi người đều nhận ra họ là một gia đình của nhau nhờ một ký hiệu chung không thể nhầm lẫn. Gia đình nhỏ của ba Tần cúi đầu chào quan khách rồi nhường sân khấu cho những mẫu thiết kế khác dành cho những thành viên trong gia đình của Trác Đình, những tràng pháo tay cổ vũ không ngừng vang lên.

Giây phút mà tất cả mọi người có mặt tại khu vực sân khấu mong chờ nhất được khởi đầu bằng hình ảnh vô cùng bắt mắt của những bộ nữ trang bằng đá quý tinh xảo đắt giá được trưng bày trong những chiếc tủ kính bằng pha lê... đột nhiên một tràng súng chát chúa vang lên, những chiếc tủ kính vỡ vụn, những bàn tay mang găng tay màu đen cùng khuôn mặt bị kín nhanh chóng vơ vét những món nữ trang đắt giá kia vào những chiếc túi bằng vải rồi nhanh chóng tẩu thoát... nhưng trong một chiếc tủ kính vỡ vụn một bộ trang sức bằng đá Saphia màu xanh trong suốt như được muôn vàn giọt nước biển ngưng đọng lại tạo thành, bị bọn cướp bỏ lại!

Tất cả mọi người như nín thở theo dõi tưởng chừng như chính bản thân họ là người chứng kiến tất cả sự việc vừa diễn ra, một số độc giả trung thành của bộ tiểu thuyết Máu Đơn Máu hứng thú “Ồ... lên rồi hưng phấn vỗ tay tán thưởng... đây chính là phần mở đầu đầy kịch tính của bộ truyện thu hút hàng trăm ngàn độc giả. Khung cảnh như thay đổi bởi những hình ảnh hiện ra trên bức phông nền màu trắng phía trên sân khấu, hình vẽ bằng tay của những bộ trang sức mà bọn cướp đã lấy đi được các chuyên gia phác họa lại rồi hiện ra trước mắt tất cả quan khách một cách vô cùng sống động trên người của những người mẫu nổi tiếng cùng nhạc nền mang âm hưởng của những bộ phim trình thám dòn đập vang lên. Trước khi những bộ sưu tập ra mắt quan khách đang ngồi ở hàng ghế phía dưới sân khấu, tất cả mọi người như được hòa mình vào những chi tiết điều tra nghẹt thở, được nghe những lý luận, phân tích và giả thiết xoay quanh những điều bí ẩn kỳ lạ từ chính tên gọi của những bộ trang sức đã bị đánh cướp đi rồi khi được tận mắt nhìn thấy hình dáng thật sự của những bộ trang sức kia, mọi người đều phải trầm trồ xuýt xoa tán thưởng.

Trác Đình, Đường Tâm và Diệp Hân là những độc giả trung thành của bộ tiểu thuyết nổi tiếng kia nhưng các cô cũng bị những tình tiết gây chấn động khéo léo đan xen, kết hợp với những bộ trang sức tuyệt đẹp hấp hồn. Các cô không dám thờ ơ, ánh mắt chăm chú theo dõi từng hình ảnh, từng chi tiết để cảm nhận được hết tất cả vẻ đẹp cùng ý nghĩa mà từng bộ trang sức mang đến. Ngay cả bản thân Lâm Doanh chính là nhà thiết kế đã tạo nên những bộ trang sức kia từ chính những con chữ của tác giả bộ truyện Máu Đơn Máu cũng im lặng dán mắt vào màn hình cùng hòa mình vào trong tác phẩm, hòa vào trong những bộ trang sức tuyệt đẹp chứa đầy bí ẩn.

Cả khán đài đang đắm mình vào cuộc phiêu lưu như vỡ òa khi nhìn thấy tất cả bộ nữ trang quý giá kia đồng loạt bị bọn cướp cho nổ tung thành những mảnh nhỏ bắn ra tung tóe khắp khán đài bằng hiệu ứng không gian bốn chiều rồi lại được hai bàn tay bê bê máu cẩn thận gom lại, đem đến rải xung quanh bộ trang sức bằng đá saphia màu xanh nước biển mà bọn cướp đã bỏ lại... tất cả mọi người khẽ há miệng nhìn bộ trang sức với tên gọi Nước Mất Năng Tiên Cá được ánh sáng chiếu vào tỏa ra những ánh sáng màu lam trong suốt phát ra lực hút mãnh liệt hút tất cả những mảnh vụn đá quý rải rác xung quanh vào bên trong rồi trở nên lấp lánh đủ màu sắc, rực rỡ như bông pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Tất cả quan khách có mặt không ngăn được sự kích động đồng loạt đứng thẳng người lên, những tiếng vỗ tay vang dội vang lên chào đón bộ sưu tập cuối cùng mang hình ảnh của những bông pháo hoa được kết hợp từ rất nhiều loại đá quý hiếm rực rỡ tỏa sáng trên sân khấu thay cho muôn vàn lời tán thưởng.

Lâm Doanh đứng thẳng người, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực của Sở Trường Hy trao cho anh ánh mắt tự hào cùng tràng pháo tay tán thưởng ngợi khen. Sở Trường Hy kéo Lâm Doanh vào lòng rồi ôm cô thật chặt, khẽ nói nhỏ:

“ Vẫn còn nữa, đã kết thúc đâu?! “ – dứt lời anh nắm tay kéo cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, bàn tay của anh vẫn không rời bàn tay của cô.

Âm nhạc lại vang lên, một số khán giả vì tưởng chương trình đã khép lại vừa nhấc chân bước ra khỏi chỗ ngồi nhanh chóng ngồi lại vào vị trí cũ tiếp tục dán mắt lên màn hình theo dõi. Cả sân khấu lúc này được giai điệu ngọt ngào của bản nhạc Paint My Love lay động.

Trên chiếc màn hình cực lớn được sử dụng làm phong nền, một cuốn sách từ từ mở ra, một bộ phim hoạt hình bằng những bức tranh vẽ bằng tay màu đen trắng được xử lý bằng hiệu ứng không gian bốn chiều vô cùng sống động lần đẹp mắt chậm rãi kể cho tất cả mọi người về câu chuyện của một cậu bé từ khi sinh ra đã nhận được một khẩu súng tượng trưng cho sự nghiệp của cả một gia tộc từ ông ngoại của cậu. Càng lớn lên cậu càng không thích cầm khẩu súng trên tay nhưng lại rất thích cầm cây viết ... Tất cả những cây viết trên tay cậu đều được phát huy hết tác dụng của nó ... những bức tranh ra đời rồi đến những câu truyện viết vội trên những tập giấy trắng... Khẩu súng và cây viết theo cậu trưởng thành cũng theo thời gian trở thành sự khắc khoải về vận mệnh của cuộc đời cậu ...

Ban ngày chàng thanh niên cầm viết ngồi vào chiếc bàn gỗ hỷ hoáy viết lách, ban đêm lại phải cầm súng lang thang khắp nơi xử lý công việc ... cho đến một ngày anh vô tình gặp một cô nữ sinh đang ngồi đọc một cuốn truyện do chính mình sáng tác... rồi hai người họ yêu nhau Anh nắm tay dẫn cô ấy tham quan ngôi nhà nhỏ bằng gỗ cũng chính là nơi anh cho ra đời những tác phẩm cũng tiết lộ cho cô ấy tất cả những bí mật của anh. Ngày anh quyết định một mình tìm đến khuôn viên ngôi biệt thự rộng lớn của cô nữ sinh ấy, trong túi quần của mình anh đã chuẩn bị sẵn một chiếc nhẫn bằng kim cương lấp lánh làm lễ vật cầu hôn ... khi vượt qua một rừng vệ sĩ dày đặc, đã văng những nòng súng giơ cao sẵn sàng nã đạn vào người anh ... toàn thân anh đầy thương tích bước vào trong cánh cổng chính ngôi biệt thự gặp cô ... để rồi anh nhận được những cái lắc đầu cùng những ánh nhìn khó chịu khinh thường ... anh lặng lẽ bước đi trên con đường vắng vẻ mầu tím tách nhỏ xuống mặt đường ... trong đôi mắt anh hiện lên hình dáng ba khuôn mặt quen thuộc cũng là lúc anh ngã xuống đất bất tỉnh ... Sau đêm hôm ấy, anh đã nhốt mình ở trong phòng điều mạng vào công việc sáng tác ... nhưng anh vẫn không vứt bỏ khẩu súng đã gắn liền với vận mệnh của cả cuộc đời mình ...

Thời gian cứ như vậy trôi qua ... anh gặp gỡ cô gái thứ hai trong cuộc đời của mình khi cô ấy đâm thẳng vào đầu xe của anh ... tác phẩm kết thúc bộ truyện nổi tiếng của anh được xuất bản ... cô cũng bỏ đi xa khi vừa đọc hết quyển sách ... anh cô đơn hòa mình vào dòng người ở sân bay ... đón taxi rồi lang thang trên cây Cầu Cổng Vàng nổi tiếng ... và anh nhìn thấy cô gái mình yêu cùng mái tóc dài khẽ tung bay trong gió đang ngồi trên chiếc ghế đá tí mỉ về bức tranh một đôi tình nhân đứng ôm chặt lấy nhau cùng nhau ngắm nhìn chiếc cầu tuyệt đẹp ... Sau đó, hằng ngày vào mỗi buổi chiều tà, anh vẫn rảo bước cùng cô đi trên cây cầu ấy, vẫn ngồi im lặng nhìn cô vẽ hết bức tranh này đến bức tranh khác cho đến một ngày anh sững sờ nhìn cô chậm rãi ký tên của mình nổi hai biểu tượng tượng trưng cho con người cùng vận mệnh của anh bằng một sợi dây thường xuân mềm mại rồi uốn cong tạo thành một cọng cỏ bốn lá xinh đẹp tượng trưng cho sự may mắn cùng hạnh phúc...

Hòa cùng với ca từ ý nghĩa của bài Paint My Love, hình ảnh những bức họa trắng đen mà cô gái đã ngồi vẽ chậm rãi hiện lên để rồi cuối cùng một bức tranh đồ họa tuyệt đẹp đầy màu sắc vẽ một khung cảnh nên thơ trên cây Cầu Cổng Vàng nổi tiếng, cô nhón chân dùng hai bàn tay nâng khuôn mặt của anh đặt vào môi anh nụ hôn giữa một trời hoàng hôn tràn ngập sắc tím ...

Hình ảnh bàn tay mềm mại của cô gái cầm cây bút chậm rãi nổi khẩu súng và cây viết lại hiện ra như một thước phim quay chậm tuyệt đẹp làm tất cả mọi người trầm trồ cảm thán. Khép lại câu chuyện chính là một trang giấy cùng dòng chữ nắn nót:

“ Ở nơi cánh cổng dẫn vào thiên đường, anh đã cùng em hẹn ước! “

Lâm Doanh ngẹn ngào xoay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, bàn tay của anh vẫn ấm áp nắm lấy bàn tay của cô, đôi mắt cô nhòe lệ. Sở Trường Hy lại mỉm cười, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc kể vào tai cô khẽ nói:

“ Lâm Doanh, anh yêu em! “

“ Trường Hy, em yêu anh! “ – Lâm Doanh khẽ cắn môi kiềm nén sự cảm động, vừa khóc lại vừa mỉm cười lên tiếng đáp lại tình cảm của anh.

Lâm Doanh khẽ cúi thấp đầu dùng chiếc khăn giấy để chấm những giọt nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt thì nhìn thấy trên cổ của mình có một mặt dây chuyền hình bông pháo hoa đủ màu sắc tuyệt mỹ vừa mới được hai bàn tay ấm áp của Sở Trường Hy đeo vào chiếc cổ cao của cô.

“ Ân! “ – Lâm Doanh ngạc nhiên khẽ kêu lên.

“ ... Em có thích không? “ – Sở Trường Hy nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Doanh vui vẻ lên tiếng.

“ Anh lấy nó ở đâu vậy? Không phải nó vẫn còn đang được cô người mẫu kia đeo sao? “ – Lâm Doanh ngạc nhiên nhún mày hỏi.

“ ... Cô ta đeo bản thiết kế mẫu thôi! ... Bộ trang sức này anh đã đích thân đến xưởng chế tác lấy và cất giữ đó! ... Là món quà cầu hôn dành tặng vợ yêu của anh! “ – Sở Trường Hy bình thản đáp lời.

Lâm Doanh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác đến mức cảm thấy mình giống như đang ở trong một giấc mơ ngọt ngào, trong lúc cô còn đang đắm chìm trong hạnh phúc thì Sở Trường Hy đã nhanh nhẹn đeo trọn bộ trang sức với tên gọi Pháo Hoa lên người của cô, chăm chú ngắm nhìn sau đó hài lòng mỉm cười. Anh ôm chặt Lâm Doanh vào lồng ngực của mình, nhẹ giọng nói:

“ Anh chỉ muốn người mà em yêu là Sở Trường Hy vì Sở Trường Hy có thể là một tác gia với bút danh HTS ... nhưng HTS lại không đủ mạnh mẽ và bản lĩnh để trở thành một Sở Trường Hy! “

“ Cảm ơn anh, vì anh tất cả những việc anh đã làm vì em! “ – Lâm Doanh vui mặt vào lồng ngực của anh dịu dàng lên tiếng.

Buổi ra mắt sản phẩm mới của Trác Thị thành công vượt ra ngoài sự kỳ vọng của tất cả mọi người, những bộ trang sức được ra mắt trong chương trình đều nhanh như chớp tìm được chủ nhân, thậm chí nhiều vị phu nhân và tiểu thư vì chậm chân không mua được bộ trang sức mà mình ưng ý, họ đến gấp ba Tần để đặt hàng mà không cần quan tâm đến giá cả; nhận được nhiều lời đề nghị chế tác thêm nhất chính là bộ trang sức mang tên Pháo Hoa, cũng chính là bộ trang sức chủ đạo của chương trình nhưng khi nghe đến tên của bộ trang sức này ba Tần kiên định từ chối với lý do vô cùng thuyết phục:

- Tác giả HTS đã mua bộ trang sức Pháo Hoa từ trước, thậm chí còn mua luôn cả bản vẽ gốc và đã đăng ký quyền sở hữu cá nhân luôn rồi, đó là bộ trang sức độc nhất vô nhị trong những bộ nữ trang mà Trác Thị từng cho ra mắt.

Về phần khán giả ngoại trừ nhóm Trác Đình cùng những người bạn thân thiết với gia đình của Sở Trường Hy sau khi xem phần “ ngoại truyện “ mới hiểu rõ tác giả HTS bí ẩn kia chính là anh và tất cả những bức tranh được sử dụng để kể câu chuyện trên cũng do chính tay anh vẽ, thì tất cả những khán giả còn lại đều bị Sở Trường Hy tung hỏa mù, họ ra về trong niềm hân hoan, cảm thấy mình vô cùng may mắn vì được xem thêm một tập phim đặc biệt do chính tay tác giả HTS gói tặng đến chương trình ra mắt sản phẩm lần này của Trác Thị vì Trác Thị đã bỏ ra một khoản tiền không nhỏ lẫn tốn rất nhiều thời gian cùng công sức, ăn đêm nằm chờ trước cửa tòa soạn F để nhận được một cái gật đầu đồng ý của anh ta.

Ba ngày sau khi chương trình ra mắt sản phẩm diễn ra Lâm Doanh lại đưa đơn xin nghỉ phép dài hạn, nhìn vào lý do ghi trên lá đơn của cô Đường Tur Thần cười không nổi mà khóc cũng không xong; lý do xin nghỉ của Lâm Doanh chỉ vờn vện mấy chữ: Giận ông xã tương lai.

Đường Tur Thần còn đang u uất cảm thán lại nghe tiếng gõ cửa phòng vang lên, Sở Trường Hy không đợi anh lên tiếng đã đẩy cửa bước vào trên tay cầm sẵn một tờ giấy:

“Minh xin nghỉ phép! “ – nói xong anh đưa tờ giấy đang cầm trên tay cho Đường Tur Thần rồi xoay lưng bước ra ngoài.

Đường Tur thần mở tờ đơn xin nghỉ phép của Sở Trường Hy ra xem, đọc đến phần lý do anh xém chút nữa hộc máu mà chết; lý do xin nghỉ: Đi tìm vợ!

Lâm Doanh đứng tần ngần trước căn Home stay quen thuộc, bên cạnh là một chiếc vali màu xanh mint xinh xắn, do dự không biết phải đi đâu thì chiếc smart phone đòi mới nhất khẽ rung lên:

“Anh ba nói sao, căn Home stay này đã được người ta mua lại rồi sao? ... Anh có thể điều tra giúp em thông tin của người vừa mua lại nó được không? ... Dạ, em sẽ tìm căn khác ở tạm! “

Lâm Doanh iu xiu tắt điện thoại, buồn bã kéo chiếc vali đi đến một chiếc ghế đá, cô ngồi xuống ghế, nhớ tới tên nhỏ mọn đáng ghét kia, mi tâm càng nhúu chặt.

“Đồ nhỏ mọn! ... Tại anh không cho em khất nợ tháng này để đặt cọc tiền nhà nên căn home stay này mới bị người ta mua mất! “

Trước khi rời khỏi đây để trở về thực hiện chương trình, Lâm Doanh đã quyết định sẽ mua lại căn Home Stay này, một tháng trời chung sống cùng anh dưới một mái nhà cô đã nhận ra người mà cô thật sự yêu thương, thật lòng quan tâm lẫn để ý là anh. Căn Home Stay này là nơi cô có những kỉ niệm quý giá cần được lưu giữ... Sau khoảng thời gian tối mắt trong công việc, cuối cùng cô cũng có thể thực hiện kế hoạch ... cô muốn mua căn nhà nhỏ này bằng chính số tiền do mình lao động mà kiếm được nhưng lại nhất thời quên mất cô vẫn còn nợ anh khoản đền bù thiệt hại trời đánh kia.

“... Cho người ta khất nợ mấy năm để mua nhà cũng không được hay sao??? “ – Lâm Doanh cắn môi rồi khẽ lẩm bẩm.

“Tại em không nói rõ lý do vì sao em muốn khất nợ mà! “ – giọng nói quen thuộc của anh nhẹ nhàng vang đến bên tai cô.

Lâm Doanh giật bắn người, vội xoay người đưa mắt nhìn Sở Trường Hy không biết từ khi nào đã đứng ở sau lưng cô ... Lâm Doanh nhanh chóng lấy lại tinh thần, khẽ liếc mắt nhìn anh lạnh giọng hỏi:

“Anh đến đây làm gì? “

“Anh đến để nhận nhà! “ – Sở Trường Hy cười đến xán lạn, chìa chìa khóa nhà trên tay anh phát ra những tiếng leng keng quen thuộc.../.

Bạn đang đọc truyện *Bản Lĩnh Của Nữ Phụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.